

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVIL'S BACKBONE • CHAPTER 3

You're next

USA Today and International Bestselling Author

TATE JAMES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SIRA SİZDE
ŞEYTANIN OMURGASI
ÜÇÜNCÜ KİTAP

TATE JAMES

Tate James

Sıradaki Sen: Şeytanın Omurgası #3

Telif Hakkı © Tate James

Tüm hakları saklıdır

İlk yayın tarihi: 2025

James, Tate

Sıradaki Sen: Şeytanın Omurgası #3

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan, yayınlandığı formdan farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz. Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Antoaneta Georgieva

Düzenleme: Gretchen Stelter

Düzeltilme okuma: Aubergine Editing

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız önemlidir! İçeriğin neyi kapsadığına dair özel bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen contact@tatejamesauthor.com adresinden bize ulaşın.

Potansiyel tetikleyiciler şunlar olabilir:

- Zorbalık
- Şiddet/Cinayet
- Kaçırma
- Ruh sağlığı
- Uyuşturucu
- İntihar/İntihara atıfta bulunma
- Cinsel saldırı
- Rıza dışı
- Dub-Con

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Epilog](#)

[Tate James'in diğer eserleri](#)

*Hyunlix ve Minsung için. Ruh eşlerinin gerçek olduğunu bize
hatırlattığınız için teşekkür ederiz.*

1

ROYCE

Royce: Zaman istediğini biliyorum ama... ne kadar?
Özellikle. Böylece arkadaşlara geri çekilmelerini ve strese girmeyi bırakmalarını söyleyebilirim.

Ashley: Bilmiyorum. Belki bir ay.

Royce: ?!?!?!?

Royce: Şaka yapıyorsun, değil mi?

Royce: Tamam, şaka yaptığından eminim. Komik şaka, bebeğim. Şimdi lütfen eve gelir misin?

Royce: Senin için endişeleniyorum. Lütfen cevap verir misin?

Ashley: Ben iyiyim. Lütfen isteklerime saygı göster ve beni rahat bırak.

Ashley tuhaf davranıyordu. Hepimiz Nate'in doğum günü partisindeyken bir çanta hazırlayıp "taşınmış" olması göz önüne alındığında, bu çok açık bir durum gibi görünüyordu, ama bize karşı çıkmamızın zor olduğu bir şekilde, biraz zamana ve alana ihtiyacı olduğunu açıklamıştı. Hepimiz çok hızlı ve çok sert davranmıştık ve o da korkmuştu.

Ama o zamandan beri, cevapları daha seyrek ve daha kısa olmuştu. Bu durum beni endişe ve komplo teorileriyle dolu bir karmaşaya sürüklemişti

bir türlü kurtulamadım.

"Hey, bugün Ash'ten haber aldınız mı?" diye sordum, Heath ve Carter'ın video oyunu oynadıkları kanepeye doğru ilerlerken.

Heath kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Duymadın mı?"

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve Nate'in en sevdiği koltuğa çöktüm. "Duyduğum var. Ama o... Bilemiyorum. Kendinde değil. Sence de öyle değil mi?"

Carter alaycı bir şekilde başını salladı ama cevap vermedi. Heath ise sadece burnunu kırıştırdı. "Belli ki. Hiçbirimizle yüz yüze görüşmek istemiyor. Bu onun karakterine pek uymuyor."

Kaşlarımı çatarak dizime parmaklarımla vurmaya başladım. "Tamam, peki... bu durum bizim için sorun değil mi? Öylece... vazgeçiyor muyuz?"

Carter kumandasını fırlatıp bana ölümcül bir bakış attı. Ne yazık ki bu benim üzerimde hiçbir etki yaratmadı, ama çabasını takdir ettim. "Kimse *vazgeçmiyor*, gerizekalı. Sen *vazgeçmiyor* musun? Çünkü ben kesinlikle *vazgeçmiyorum*. Heath de *vazgeçmiyor*, değil mi?"

"Doğru." Heath başını salladı.

Dişlerimi sıkarak, burada aynı takımda olduğumuzu hatırlamaya çalıştım. Ash'in sonunda aramızdan birini seçmek zorunda kalacağına dair saçma sapan anlaşmamız tam da buydu: tamamen saçmalık. Lanet olası bir beyefendi gibi çekip gitmeye niyetim yoktu... Tabii o bana gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söyleyemezse.

"Peki ne yapacağız?" diye homurdandım, o kadar sinirliydim ki duvara yumruk atmak istedim. Tabii ki bunu yapmadım, çünkü bu hiçbir şeyi çözmezdi. Ama içimi kaplayan gerginlik o kadar yoğundu ki, titremeye başlamıştım. "Nate nerede?"

Partisinden beri bütün hafta garip bir şekilde ortalarda yoktu. Partide de keyifsiz ve durgundu ve saçma bir baş ağrısı bahanesiyle erken ayrılmıştı. Eve geldiğimizde Ashley'nin gitmiş olduğunu gördük, tartışıklarını itiraf etti ama bundan başka bilgi vermeyi reddetti.

"Bizi kaçınıyor," diye Heath somurtarak mırıldandı ve oyun kumandasını bıraktı. "Ama Carly buraya geliyor. Anlaşılan Ash, ders notlarını almasını istemiş."

Bu söz üzerine dik oturdum. "Carly onu gördü mü?"

Heath omuz silkti. "Geldiğinde sor. Telefonda pek bir şey söylemedi."

Kapı zili çaldı ve Lady, sesin onu uykusundan uyandırmasıyla kendi uyarısını havlayarak verdi. Carter onu susturdu ve ön kapıya giderken kulaklarını kaşdı, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden kontrol etti.

"Şeytandan bahsetmişken," dedi Ashley'nin en iyi arkadaşı yüzünde somurtkan bir ifadeyle içeri girerken. "İçeri gel Carly, kendini evinde hisset."

"Kapa çenenı, Bass," diye tersledi. Sonra Carter'ın sert bakışına, keskin bir nefes aldı ve belirgin bir şekilde soldu. "Şey, lanet olsun. Yani, pardon. Merhaba. Girebilir miyim, lütfen?"

Carter gözlerini devirdi ve ona Heath ve benim oturduğumuz yere doğru ilerlemesini işaret etti. Yaklaşırken ruh hali dramatik bir şekilde değişti, arkasında onu takip eden Carter'a gergin bir şekilde bakarak.

"Selam," dedi bana el sallayarak, sonra kuzeninin yanına garip bir şekilde oturdu. "Ash hakkında mı konuşuyorsunuz?"

Başımı salladım. "Heath onu gördüğünü söyledi?"

"Hayır, görmedim," diye itiraz etti ve ben omuz silktim. Yeterince yakındı, ima edilmişti.

Carly başını salladı. "Hayır... ama bu sabah ona mesaj attım ve ödevlerini yapabilmesi için notlarını alıp alamayacağımı sordu."

"Yani nerede kaldığını biliyor musun?" diye sordu Heath, dağınık, koyu saçlarını eliyle tarayarak.

Carly kaşlarını çattı ve tekrar başını salladı. "Aslında hayır. Onları country kulübüne bırakmamı istedi. Onun telefonunu dinlemiyor musunuz, GPS ile takip etmiyor musunuz? Nerede kaldığını bilmeniz gerekmez mi?"

Carter ve ben birbirimize baktık ve o sinirli bir şekilde iç çekip köpeğinin yanına oturdu. "Uygulama arızalı."

Carly şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Tamam, bu konuda yarı şaka yapıyordum. Ama şimdi daha çok endişeliyim... Tam da ihtiyacın olduğu anda takipçi uygulamanın arızalanma ihtimali ne kadar? Burada bir şeyler ters gidiyor, ve bu sadece onun ders notlarını istemesiyle ilgili değil."

Anlamadım. "Bunun nesi şüpheli?"

Heath anlayışla hafifçe inledi ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "O zaten tüm açık ödevlerini erken bitirdi ve profesör onlara yeni bir proje vermedi, o zaman neden o notlara ihtiyacı olsun ki?"

Haklıydı. Ash ödevlerinde çok ilerlemişti, öyleyse neden Carly'den o notları istesin ki? Ve neden bizden değil de Carly'den istesin?

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim, ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturarak. Yeterince uyumamıştım. Oda arkadaşım olmadan nasıl uyuyabilirdim ki? "Bu bir şeyin şifresi mi?"

Carly öfkeyle başını salladı. "Biliyorsam ne olayım. Kimse onunla *gerçekten* konuştu mu? Yani görüntülü görüşmede, yüz yüze ya da *sesli mesajla*? Mesajlaşmaktan başka bir şey?"

Ben konuşmamıştım. Heath ve Carter da konuşmamıştı. Nate'e sormaya gerek görmemiştik, çünkü neden ona ulaşsın ki? Doğum günü partisinde söylediği şeyler onu kaçacak kadar üzmüş olmalıydı. *Pislik.*

Hiçbirimiz konuşmayınca Carly inledi ve başını ellerinin arasına gömdü. "Siktir."

"Onun olduğunu düşünmüyorsun," dedi Carter sessizce. "Onu en son gördüğümüz zaman Nate'in doğum günüydü..."

"Altı gün önce," diye mırıldandı Heath, kaşlarını çatarak. "Ama onunla konuştuk."

"Mesajla," diye karşılık verdim, içimde her geçen saniye korku büyüyordu.

Heath uzun bir nefes verdi. "Evet... ama Carly ve Nate ikisi de onun partiden ayrıldığını gördü ve o iyiydi, değil mi?"

Carly başını salladı ve tırnağının kenarını ısırды. "Evet. Yani, açıkça üzgündü ve ben onunla *konuşmadım*, ama bunun nedeni Nate'in ona biraz yalnız kalması gerektiğini söylemesiydi. Sonra onu bulmaya çalıştığımda, çoktan gitmişti."

Nate. Lanet olası Nate, tüm bunları neden olacak bir şey söylemiş ya da yapmış olmalıydı ve artık itiraf etmesinin zamanı gelmişti. "Nerede bu adam?" Aşağıdaki spor salonunda olduğundan emin olmama rağmen, ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Bu hafta çoğu zamanını orada geçiriyordu... Belki de vicdan azabını gidermek için.

"Tamam, Carly, Ashley'nin Nate ile konuştuktan sonra partiden ayrıldığını gördün, değil mi?" diye sordu Carter, elimizdeki az sayıdaki bilgiyi değerlendirerek. "O zamandan beri tüm iletişimimiz mesajlaşarak oldu, bu da Spark'ın gereksiz notlar isteyene kadar pek garip gelmemiştir."

"Ayrıca, hepimize mesajlarında soğuk ve mesafeli davranıyor," diye ekledim.

Carly burnunu kırıştırdı ve omuzlarını hafifçe silketti. "Alınma ama bu her şey olabilir. Nate, tartıştıkları konu hakkında dürüst davranmıyor. Onu uzaklaştırmak için ona birçok incitici şey söylemiş olabilir."

"Denemelisin," dedi Heath. "Ona mesaj at ve bir şey sor, Carter, ama ona *Squirrel* de. Fark edip etmediğine bak."

Bu... aslında gerçekten iyi bir fikirdi. Carter, Heath'in dediğini yaparken, ben koltuğumda öne doğru kayarak heyecanla oturdum. Carter, mesajını yazarken parmakları telefon ekranında uçuyordu. Sonra hepimiz bekledik.

Ve bekledik.

"Cevap vermiyor." Carter, cihazı boğmak istercesine telefonuna öfkeyle baktı.

"Eh, bu biraz hayal kırıklığı oldu," diye mırıldandı Carly, tam da benim düşüncelerimi yansıtarak. "Belki sen denemelisin, Roycey? Spark'ı ara?"

Carter, sanki ona benden daha hızlı cevap vereceğini ima eden benmişim gibi bana öfkeyle baktı. Ama telefonun diğer ucunda Ash yoksa, ne önemi vardı ki? Başka biri onun telefonunu almışsa, *onu* kim almıştı?

Ortam gerilmeden önce, Carter'ın telefonu çaldı.

Nefesimi tuttum ve Carter mesajı açıp şaşkınlıkla geri çekildiğinde, diğerlerinin de aynısını yaptığından emindim. "Başparmak yukarı. Sadece başparmak yukarı. Bu da ne lan? Böyle mi?" Bize başparmağını sıkıcı bir ifadeyle gösterdi. "Yoksa böyle mi?" Açıkça alaycı bir "*siktir* git" ifadesiyle tekrar yaptı. "Kafam karıştı."

"Ne önemi var? Ona *Sincap* dedin, değil mi?" Heath ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ve onun tek cevabı

lanet olası başparmak yukarı hareketi miydi? Ashes'in sana mesaj attığına imkan yok."

"Katılıyorum." O iğrenç korku hissi beni boğmak üzereydi. "Başka biri onun telefonunu aldı."

"Ashley nerede lan?" Carly boğuk bir sesle sordu, ağlamaya iki saniye kalmış gibi görünüyordu, çok solgundu.

Mükemmel bir zamanlamayla, ön kapı tekrar açıldı. Nate, kulaklıkları hala takılı, çıplak kolları terle kaplı halde içeri girdi. Spor çantasını yere bıraktı ve mutfığa doğru yöneldi, sonra hepimizi gördü ve aniden durdu. "Ne?" diye sordu, kulaklıklarını boynuna indirerek. "Hepiniz hayalet falan görmüş gibi görünüyorsunuz."

Nate berbat görünüyordu. Ashley'nin gitmesine kayıtsız kalmasına rağmen, o da iyi uyuyamıyordu, gözlerinin altındaki koyu halkalar onu ele veriyordu.

Carter koltuğundan kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Spark'a bir şey oldu," dedi, sesi lanet olası bir gök gürültüsü gibiydi. "Onun telefonundan mesaj atan kişi bir sahtekar ve *kötü bir şey oldu*. Ne yapacağız?"

Nate'in kaşları o kadar yukarı kalktı ki, neredeyse yüzünden fırlayacaktı. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun? O iyi. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacı var, sonra sizler her zamanki gibi, uyanık olduğunuz her an tavşanlar gibi sevişmeye devam edeceksiniz. Ona karşı sabırlı olun."

Neden şu anda *bu kadar* kaçamak davranıyordu? Nate'in bir şey hakkında bu kadar açıkça suçlu olduğunu hiç görmemiştim, sanki söylediği veya yaptığı bir şey için gerçekten pişmanlık duyuyormuş gibi.

"Al," Carter telefonunu uzattı. "Bunu oku. Cidden onun olduğunu söyleyebilir misin?"

Nate telefonu almak için yanına geldi ve mesajları kendisi okudu. Sonra kaşlarını çattı ve sanki Carter'ın telefonu olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi telefonu ters çevirdi. Evet, takma ad tuzağını yeni fark etmiş olmalıydı.

"Beğendim mi?" diye kafası karışık bir şekilde mırıldandı. "Bu pasif-agresif bir davranış. Royce'un aptalca takma adıyla hitap etmene tepki göstermedi mi?"

"Hiçbir şey," diye onayladı Carter, sanki Nate bunu ekranda kendisi görememiş gibi.

Nate, karanlık bakışlarında endişeyle etrafımızdaki diğerlerine baktı, sonra kanepeye çökerek nefes verdi. "Siktir."

"Doğum günün gecesi aranızda ne olduğunu bir kez daha hatırlatır mısınız?" diye sordum, en ufak bir ipucu bile bulmak için çaresizce. Ash partiden ayrıldıktan sonra neler olabileceğine dair bize bir ipucu verecek bir şey.

Nate'in bakışları aniden yere düştü, sırlarını içinde tutmak için omuzları bir tür fiziksel ihtiyaçla çöktü. Ona yumruk atmak istedim. Dostça bir şekilde değil, onu *konuşmaya* zorlayacak şekilde.

"*Hiçbir şey*," diye yalan söyledi acı verici bir duraklamadan sonra. "Hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç kelime konuştuk ve o, kafasını toplamak için dışarıda bir dakika yalnız kalmak istedi. Hepsi bu."

"Birkaç kelime," diye tekrarladı Heath. "Ne kelime? Ne *kelime* konuşulduysa... O şimdi kayıp ve başka biri mesajlara cevap vererek onun gibi davranıyor. O yüzden sakladığın sırrı iyice düşün, Nate, çünkü bildiğimiz kadarıyla... Ashes çoktan öldü ve suçlu sensin."

Vay canına.

Bu sözler yıkıcı bir darbe gibi çarptı ve boğazıma bir yumru yükseldi. Yüzümü ovuşturdum ve kendimi toparlamak için zorla yutkundum. Heath sadece dramatik bir etki yaratmak için böyle konuşuyordu, değil mi?

Ashley iyiydi. Öyle olmak zorundaydı. Çünkü eğer iyi olmasaydı...

Hayır. Böyle düşünmeyi reddettim. Başka bir açıklaması olmalıydı, mutlaka olmalıydı. Ama ne?

O başparmak hareketi çok ağır bir suçlamaydı.

2

ASHLEY

Heath: Nate'in partisinde olanlar konusunda Shady McLiar-Pants gibi davrandığını düşünen tek kişi ben değilim, değil mi? Hayal mi görüyorum yoksa o gerçekten şüpheli davranıyor mu?

Royce: Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Carter: Ne saklıyor olabilir ki? Tartıştıklarını itiraf etti. Neden geri kalanını anlatmıyor? Spark gerçek bir tehlike altında olabilir ve o bir pislik gibi görünmekten mi korkuyor?

Carly: Haberlerim var, o zaten pisliğin teki. Siktir et onu, onu kendimiz kurtarırız, değil mi ekip?

...

...

...

Carter: Carly'yi sohbet grubuna kim ekledi?

Carly:

Yaptırdılar. Nate beni gerçek bir akıl hastanesine *yatırttı*... ve bu steril beyaz odalarda, diğer neredeyse hiç bilinci olmayan hastalarla birlikte uyanık kaldıkça, onun bunu yapmakta haklı olup olmadığını daha çok merak etmeye başladım.

Başhekimimle yaptığım en az bir düzine konuşma, her şeyi sorgulamama neden oldu. Onlara göre, Heath'in intiharından sonra ruhsal bir çöküntü yaşamıştım ve o andan itibaren her şey kötüye gitmişti. Onlara göre, bir yanlış adımla deli gömleği ve yastıklı odaya girmeye çok yakındım. Sözlerime ve davranışlarıma dikkat etmem gerekiyordu, yoksa işler çok daha kötüye gidecekti.

Eğer bu mümkün olsaydı. Heath ölmüş müydü? *Annem* ölmüş müydü? İlişkilerim sadece uyuşturucunun etkisiyle hayal gücümün ürünü müydü? Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman ben ne için yaşıyordum?

Bildiklerime olan inancım ile bana söylediklerine olan inancım arasında neredeyse her saat başı gidip geliyordum. Bu çok yorucuydu.

"Bahçede yürüyüşe çıkmak ister misiniz, Bayan Ashley?" diye sordu nazik hemşirelerden biri yumuşak bir sesle. Az önce ilacımı almıştım — ne olduğunu bilmiyordum — ve itaatkar bir şekilde yutmuştum. İlk gün, reddetmenin bir seçenek olmadığını zor yoldan öğrenmişim.

Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, küçük beyaz haplar bana hiçbir etki yapmadı. Onları aldıktan sonra hiçbir fark hissetmedim, bu da aslında tamamen deli olduğum fikrini pekiştirdi.

"Tabii," diye kabul ettim, daha iyi bir şey yapamadığım için. Bir hafta olmuştu... Bir hafta olduğundan oldukça emindim. Belki daha fazla? İlk birkaç gün, tek yaptığım ağlamak ve çığlık atmak olduğu için hafızam bulanıktı. Artık daha sakindim.

Hemşire Annette güneş gibi parlayan gülümsemesiyle bana yanına gelmem için işaret etti ve ortak salondan geçerek koridora doğru yürüdük. Ortak salona girmekten *nefret ediyordum*, çünkü hastaların yarısı hayaletlerle konuşuyor, diğer yarısı ise sadece salya akıtan heykeller gibi duruyordu.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu yürürken. "Sakin görünüyorsun."

"Öyleyim," diye mırıldandım, aksi takdirde sakinleştirici dozumu artıracaklarını bildiğimden. Diğer hastalarda her gün bunu görüyordum ve kendim de birkaç kez yaşamıştım. Sakinleştirici *korkunçtu*. "Doktor üvey kardeşimle henüz iletişime geçti mi?"

Onları isimleriyle çağırmamak, doktorun ya da Nate'in adını söylediğimde tükürmememi sağladı.

Tutunduğum tek küçük umut, Nate'i görmemiş olmamdı. Heath, annem, babası, akıl sağlığımla *ilgili* korkunç haberleri onun ağzından duymamıştım. Eğer gözlerimin içine bakıp bunların hepsinin doğru olduğunu söylerse, buna inanmaktan başka seçeneğim kalmazdı.

O zamana kadar...

"Üzgünüm, Ashley," Hemşire Annette içini çekti. "Kardeşinin şu anda ziyaret edilemeyeceği söylendi. Belki gelecek hafta tekrar deneyebiliriz?"

Cevabın bu olacağını zaten bilmeme rağmen, zorlukla yutkundum. "Belki."

Hemşire endişeli bir bakış attı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. Benden çok da büyük değildi ve bu hastaneye bir ay önce başladığını söylemişti. "Biraz seninle oturmamı ister misin?"

Neredeyse kabul edecektim, çünkü onunla konuşmak, başka bir "misafir"ın yanıma gelip uzaylıların aramızda nasıl yaşadığı hakkında sohbet etmekten çok daha cazipti. Ama sonra ördek göletinin yanında tekerlekli sandalyesinde oturan esmer bir kadın gördüm. Yalnızdı.

"Hayır, teşekkürler. Ben sadece güneşin tadını çıkaracağım."

"Tamam, birazdan tekrar kontrol ederim o zaman." Hemşire Annette bana yine endişeli bir bakış attı, sonra içini çekip içeri girdi.

Biraz durup, yolun kenarında büyüyen dikensiz gülleri hayranlıkla seyrediyormuş gibi yaptım, hemşirenin beni yalnız bıraktığından ve fikrini değiştirmedikten emin olmak için bir dakika bekledim. Bir süre sonra, omzumun üzerinden kapının kapalı olduğunu kontrol ettim, sonra da rahatça ördek göletine doğru yürüdüm.

"Merhaba," diye nazik bir sesle tekerlekli sandalyedeki kadına yaklaştım. Uzaktan bakınca, otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu düşünmüştüm

otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu düşünürdüm, ama yaklaştığımda çok daha genç olduğunu görebildim. Yirmili yaşların ortalarında mıydı belki? Delilik insanın gençliğini elinden alıyor olmalı.

Kadın cevap vermedi. Sadece boş boş göle bakıyordu, küçük bir ördek ailesi yüzeyde rahatça yüzüyordu. Ama bakışlarında odaklanma yoktu. Anladığım kadarıyla, kör de olabilirdi.

"Ben Ashley," diye tekrar denedim, tekerlekli sandalyesinin yanındaki çimlere diz çökerek. "Senin adın ne?"

Sessizlik. En ufak bir tepki bile yoktu. Onu birkaç kez günlüğüne yazarken görmemiş olsaydım, tamamen katatonik olduğunu düşünürdüm. Söz konusu günlük kucağındaydı, sanki biri onu elinden alacakmış gibi parmaklarıyla sıkıca tutuyordu.

Ne yapacağıma karar veremeden dudağımı ısırdım. Bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum çünkü Jocelyn'i ya da Dr. Russo'yu her gördüğümde, *bu* kadınla konuşmaya tamamen dalmış oluyordu. Karşılık veremeyen bir kadınla. Yani ya ben deliydim, ya Dr. Russo aslında Nate'in psikopat annesi değildi ve ben gerçekten buraya aittim... ya da bu ölü gözlü kadın gerçekte neler olup bittiğini biliyordu.

"Yani, şey, yazmayı seviyor musun? Kurgu mu?" Umutsuzca bir şey bulmaya çalışıyordum, ama lanet olsun, bana hiçbir ipucu vermiyordu. "Yoksa, şey, kurgu dışı mı?"

Ne oluyor, Ashley? Aptal gibi konuşuyorsun.

Neyse ki kadın fark etmedi. Ya da fark ettiyse de tepki vermedi.

Ancak bir şey beynimi kurcalıyordu ve bu katatonik hastanın günlüğüne bu kadar sık yazdığı şeyin ne olduğunu umutsuzca öğrenmek istiyordum. Ve Jocelyn'in neden bu kadar ilgilendiğini.

Bir dakika boyunca orada diz çöküp, ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. O *tamamen* tepkisizdi. Eğer ben... yazdıklarına biraz göz atarsam fark eder miydi? Belki de tamamen yanılıyordum ve bunlar sadece karalamalardı. Belki de gerçekten deli bir kadının saçmalıklarıydı. Belki... belki... Jocelyn'in berbat hipnoz deneyinin kanıtıydı?

Elbette bu sadece bir hayaldi. Ama gidecek başka bir yerim ve yapacak başka bir işim yoktu, ne olacak ki?

Nefes alıp, uzandım ve parmağımla kucağındaki deri ciltli kitaba dokundum. "Bu biraz kaba olacak ama, yazdıklarınıza biraz göz atabilir miyim?" Çok rahatsız hissederek durakladım. Sonra iç geçirdim, kitabı parmaklarımla kavradım ve ellerinin altından çekmeye başladım.

Bu, mahremiyetine bir saldırıydı, ama en azından delilik iddiasında bulunabilirdim. Değil mi?

Aniden, boş bakışlı kadın canlandı, parmaklarını kitabın etrafına dolayarak onu benim narin ellerimden çekip aldı.

"Yapma!" diye bağırdı, gözleri benimkilere şaşırtıcı bir netlikle kilitlenirken kitabı göğsüne sıkıca bastırdı. "Seni öldürecekler."

Şokla geriye doğru sendeledim ve çimlerin üzerine düştüm. "Ne? Kim? Neden?"

Kadın sadece bana baktı. Beni delip geçti. Sonra gözleri yine odaklanamadı ve sandalyesine geri yaslandı, omuzları bir kez daha kıvrıldı ve kendi zihnine çekildi. Sanki son umut kırıntım gözlerimin önünde kayboluyordu ve panik beni şokumdan uyandırdı.

Öne atıldım, omuzlarını tutup onu kendine getirmeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun? Kim beni öldürecek? Neden?"

Gözleri sarhoş gibi titriyordu, sonra ben anlayamadığım bir şey mırıldandı. Bahçenin karşısındaki ana binanın kapısı açıldı ve tanıdık, zarif bir kadın dışarı çıktı, bu da içimi korkuyla kaplayan bir duyguya neden oldu.

"Ne?" diye tekrarladım, artık çılgına dönmüştüm. "Ne dedin?"

Kadın tekrar mırıldandı ve bu sefer onu biraz daha iyi duyabildiğimi sandım... ama yine de anlam veremedim. Ancak zamanım kalmamıştı.

"Ashley." Soğuk ses omuzlarımı kaskatı yaptı ve ciğerlerimi sıkıştırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ayaklarımın üstüne basıp, kabuslarımdaki kadınla aramıza mesafe koymaya çalışırken neredeyse düşünüyordum. "Sadece güneşin tadını çıkarıyorum," diye cevapladım ve aceleyle geri çekildim.

Onun Jocelyn olduğunu haykırdığım o ilk günden beri, hastanede onu görmeme rağmen Dr. Russo ile pek etkileşime girmedim. Daha da rahatsız edici olanı, Dr. Fox'u da hastanede görmüş olmamdı.

Bu düşünce her aklıma geldiğinde kendimi kötü hissediyordum. Onun cinayetini bir şekilde kafamda uydurmuş muydum? Bu çok saçmaydı.

Dr. Evil ve tekerlekli sandalyedeki hastasından uzaklaşırken, rüzgârla gelen selamını duydum. "Günaydın Abby. Bugün nasılsın?"

Tökezledim.

Abby mi?

Hay sıçayım. Hayır.

Aniden, boş bakışlı kadının bana mırıldandığı cevap anlam kazandı ve bu bilgi kafamın içinde kulakları sağır edecek kadar yüksek bir çan gibi çınladı.

Ördekler.

Ördekler.

Şeytanın Omurgası Derneği.

Kahretsin, az önce Abigail ile mi tanışmıştım?

Şaşkınlıkla geldiğim yöne döndüm, ama doktor onu hızlı adımlarla uzaklaştırıyordu. Dr. Russo bir şekilde benim onu izlediğimi hissetmiş gibi görünüyordu ve bana doğru baktı. Gözlerimiz buluştu ve mükemmel dudaklarında beliren küçük gülümseme beni soğuk bir korku sardı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Yoksa mümkün müydü?

Güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıtararak başımı salladım ve *her şeyi* sorguladım. Akıl sağlığını da dahil.

3

ASHLEY

Annie: Bebeğim, bu işten pek memnun değilim. Buraya gelmekle hata yaptığımı düşünüyorum.

Bryan: Gerçekten mi? Ama maaş artış...

Annie: Biliyorum. Biliyorum. Ama bu paranın korkunç bir şeyi örtbas etmek için verildiğini düşünmeye başladım. Bu hastaların bazıları... buraya ait değiller. Onlar deli değiller.

Bryan: Deli demek hoş değil, bebeğim, onlar "akıl hastalığı olan hastalar".

Annie: Kes sesini. Bu ciddi bir konu. Bu yer hakkında içimde çok kötü bir his var.

Bryan: Akşam konuşalım. Seni seviyorum, bebeğim.

"Hemşire Annette, vardiyam beş dakika önce başladı," dedi sert yüzlü başhemşire, en sevdiğim hemşire endişeli bir şekilde ortak salona koşarken. Uno kartlarımı masaya koydum. Daha akli başında olan hastalardan biri olan, İngilizceyi neredeyse hiç bilmeyen Jean-Luc adında bir gençle oynuyordum.

"Evet, özür dilerim," diye cevapladı genç hemşire, zaten mükemmel olan saçlarını düzelterek. "Bir daha olmayacak."

"Layne," kart oynadığım arkadaşım ağır aksanlı sesiyle, "*c'est ton tour*" dedi.

Bakışlarım Jean-Luc'a döndü ve şaşkınlığımı gizleyemedim. Kartlarımın masada yüzüstü durduğunu işaret ederek sözlerini tekrarlardı ve ben ne demek istediğini anladım. Sıra bendeydi.

Kaşlarını kaldırarak tekrar kartlarımı işaret etti. "*Ne m'oblige pas à jouer avec ces autres salopards. La moitié d'entre eux ne connaissent même pas leur propre nom.*"

Fransızca'yı çok az biliyordum ve onun konuşma hızı benim için biraz fazla hızlıydı. Bu yüzden sadece iç geçirdim ve kartlarımı bir kez daha aldım. "Tamam, peki. Dört tane al." +4 kartını sırtarak masaya vurdum. "Maviye geç."

Jean-Luc sırttı. "*Non. Prenez-en huit.*" Eşleşen bir kartı masaya vurdu ve sekiz kart aldığımı anlamak için Google çevirisine ihtiyacım yoktu.

Kahretsin.

Oyuna odaklanamıyordum ve sekiz ekstra kart aldıktan sonra, neredeyse hiç şansım kalmamıştı. Jean-Luc birkaç dakika içinde kazandı ve ben kalan kartlarımı desteye atarken iç geçirdim.

"*Rejouer?*" diye sordu, sabit ellerinde kartları karıştırarak.

Bunu zaten biliyordum. "Hayır, teşekkürler. Belki sonra?"

Omuz silktili ve iç geçirdi, kartları masaya geri koydu ve kitabını aldı. Ona küçük bir gülümseme verdim, sonra koltuğumdan kalkıp Hemşire Annette'i aramaya gittim. Personelle konuşurken *aklı başında* davranmak için çok uğraşıyordum ve onun diğerlerinden daha anlayışlı olduğunu hissediyordum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, Nate'e bir mesaj iletmem gerekiyordu.

Kafamda dönen tüm çelişkili soruları açıklığa kavuşturabilecek tek kişi oydu, ama bunun için ortaya çıkması gerekiyordu.

Ancak hayal kırıklığıma uğradım, genç hemşire ortalıkta yoktu. Odada üniformalı iki personel vardı, diğer hastalarla konuşuyorlardı ya da onlara yardım ediyorlardı... kim bilir ne için. Ama Hemşire Annette yoktu.

Siktir.

"Tamam, öğle yemeği vakti," dedi başhemşire odaya geri girerken. "Hadi, herkes yemek salonuna gitsin."

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, söyleneni yaptım ve bir düzine kadar hasta arkadaşımınla birlikte ortak salondan çıkmaya başladım. Cheryl adında, özellikle huysuz bir yaşlı kadın, bitirmediği bulmacasını bırakmak istemiyor gibiydi.

“Hayır!” diye itiraz etti, görevlilerden biri onu nazikçe hareket ettirmeye çalıştığında. “Hayır! Ne zaman bulmacamı bırakırsam, biri bir parçayı alıyor! Biliyorum. Saydım! *Ne zaman* bırakırsam, biri bir parça alıyor. Gitmeyeceğim. Umurumda değil. Beni zorlayamazsınız!” Kararlı bir reddetmeyle başlayan olay, kısa sürede tam bir kavgaya dönüştü ve diğer hastalarla birlikte, görevlilerin çağrıldığını, Cheryl'i fiziksel olarak zapt edip sakinleştirici iğne yaptıkları sırada yapboz masasının tekmelendiğini izledim.

Sonra, birdenbire her şey bitti. Cheryl gevşedi ve iki iri yarısı personel onu odadan dışarı taşıdı, sarsılmış bir hemşire ise diz çöküp yapboz parçalarını toplamaya başladı. Eli cebine daldı ve bir parçayı cebine attığını fark ettim.

"Anladım," diye mırıldandı diğer hastalardan biri. "Bize istedikleri her şeyi yaptırabilirler ve yapacaklar da."

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı başhemşire, ortak salona geri dönerek. "Öğle yemeği zamanı dedim!"

Lanet olsun. Bir hastanın sakinleştirici verilmesi ilk kez gördüğüm bir şey değildi — lanet olsun, bana da olmuştu — ama bu kadar önemsiz bir şey için ilk kez oluyordu. Nate'e bir mesaj iletmek istiyorsam, gerçekten dikkatli olmam gerekiyordu. Yatağıma bağlanmış, salya akıtan bir haldeyken hiçbir şey yapamazdım.

Başımı eğip, görevimi yerine getirmek için yemek salonuna gittim ve iğrenç yemeği — tuzsuz, ılık patates püresi ve kıyma karışımı — kaşığımla zorla yuttum. Tanrı korusun, bize bıçak veya çatal gerektiren bir şey yedirmesinler. Hayır, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği sadece kaşıkla yenebilen yemeklerden oluşuyordu.

Hemşire Annette öğle yemeğinde değildi. *Tekerlekli* sandalyedeki gizemli, siyah saçlı kadın da... *Abby*. Hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki cildim kaşınıyordu, ama her üç saniyede bir, algıladığım akıl sağlığımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundaydım.

Bu çok zordu. Bağırmak, kavga etmek ve *cevaplar talep etmek* istiyordum
cevaplar talep etmek istedim. Ama daha önce öğrendiğim gibi, bu sadece

keskin bir iğne batması ve sakinleştirici ilacın boğucu karanlığıyla sonuçlanacaktı. Bu beni hiçbir yere götürmezdi, bu yüzden şimdilik zamanımı beklemem ve... umut etmem gerekiyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde, Kelsey adındaki bir hemşire ilaçları küçük kağıt bardaklarda dağıtırken sabırsızlığım galip geldi. "Hemşire Kelsey, doktor üvey kardeşimle henüz iletişime geçebildi mi acaba?" diye mümkün olduğunca sakin bir sesle sordum.

Kadın başını hafifçe salladı. "Bilmiyorum, üzgünüm. Yarın seansınızda doktora sorabilirsiniz."

Hayal kırıklığıyla iç çekmeyi bastırdım ve başımı salladım. "Tamam, tabii. Teşekkürler. Annette hemşire bugün çalışıyor mu?"

"Evet, burada. Sanırım tesisin başka bir bölümünde meşgul. Bir şey mi ihtiyacınız var?" Kelsey başını eğdi ve keskin bakışlarıyla beni süzdü.

Ona Nate'i benim için aramasını isteyebilirdim, ama Kelsey bana katı bir kural takipçisi gibi geldi. Reddedip isteğimi rapor edecekti ve sonrasında ne olacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Hayır, acil bir şey yok. Sadece ona kitap önerisi sormak istedim."

"Oh, peki, ben yardımcı olabilirim." Kelsey, yıpranmış, parçalanmış kitaplarla dolu zavallı küçük kitaplığa doğru yürüdü. Bir tane seçti ve memnun bir gülümsemeyle bana geri verdi. "Bu benim en sevdiğim kitap." Kitabı oturduğum masanın üzerine koydu, sonra benim cevabımı beklemeden bir sonraki hastaya geçti.

Tanrıya şükür.

"Sussex Dükü Prens Harry tarafından yazılmış bir otobiyografi," diye okudum yüksek sesle, burnumu kırıstırarak. "Kendi ayak tırnaklarımı yemeyi tercih ederim." Ama bu, Kelsey'nin benim ihtiyacım olan kural kıran kişi *olmadığına* dair şüphemi de doğruladı.

Sinir bozucu bir şekilde, Hemşire Annette ile özel olarak konuşabilmem için iki gün daha geçmesi gerekti ve o kadar çaresizdim ki, muhtemelen oraya ait olacak kadar deli görünüyordum.

"Bugün nasılsın Ashley?" diye sordu, ben ilaç tezgahının yanındaki hemşire odasına yaklaştığımda. "İyi görünüyorsun."

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "İyiyim, teşekkürler. Üvey kardeşimden haber var mı diye merak ediyordum. Doktor onunla iletişime geçti mi?"

Annette'in gülümsemesi kayboldu. "Uh... bunu doğrudan doktoruna sormalısın. Ailenle iletişime geçebilecek tek kişi o ve..."

"Onun denediğini bile sanmıyorum," diye acı dolu bir fısıltıyla itiraf ettim ve gözlerimle ona yalvardım. "Nate bilseydi beni burada bırakmazdı... *Lütfen*, Annette, tekrar deneyebilir misin?"

Bu inancı sürdürmek zorundaydım, çünkü beni ayakta tutan tek şey buydu. Nate böyle bir şey yapmazdı. Değil mi?

Hemşire dudağını ısırды ve göğsümde yeni bir umut kıvılcımı parladı. Düşünüyordu.

"Lütfen," diye tekrar fısıldadım. "Onu arayıp nerede olduğumu söyle. Onu görmem gerektiğini söyle. Hepsi bu. Elbette buna izin verilir, değil mi? Ben burada mahkum değilim, *hastayım*. O halde ailemle iletişim kurmama izin verilir, değil mi? Sonuçta o benim tıbbi vekilim, neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor, değil mi?"

Gözleri etrafta dolaştı, sanki yalnız olup olmadığımızı kontrol ediyormuş gibi.

Bu iyiydi.

"Burada olduğunu zaten bilmesi gerekmez mi?" diye sordu küçük bir sesle, belirsizlikten dolayı hafifçe titreyerek.

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Aynen öyle. Öyleyse ne zararı var? Eğer zaten biliyorsa, ona yeni bir şey söylemiş olmuyorsun. Ama *bilmiyorsa*... o zaman benim burada olmamam gerektiğini kanıtlamış olmaz mıyım?"

Burada ince bir buz üzerinde yürüyordum. Psikiyatri kliniğinde işbirliği yapmayan bir hastayı, deli olmadığını ısrarla savunmaktan *daha* deli gösteren bir şey yoktu. Bakıma ihtiyaçları olmadığını savunmaktan.

Ama... Ben buraya ait değilim!

Hemşire Annette dudaklarını yaladı, sonra bilgisayarına döndü ve birkaç tuşa bastı. Muhtemelen erişim kodu mu? Birkaç saniye daha tıklayıp arama yaptıktan sonra derin bir nefes aldı ve cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Bunun için kovulursam..." diye mırıldandı, başını sallayarak, "o zaman bu yer hakkında başından beri haklıydım demektir. Biri geliyor mu, söyle bana?"

"Evet! Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim." Kahretsin, ağlamaya mı başlayacaktım? *Kendine gel, Ashley!* Yine de, muhtemelen ekrandaki tıbbi dosyamdan Nate'in numarasını çevirmesini nefesimi tutarak beklerken gözlerim yaşlarla doldu.

Dur. Bu Nate'in numarası mıydı? Sahte bir numara mıydı? Kesinlikle ezberlememiştim, bu yüzden aradığı numaranın doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Telefonu kulağına dayamıştı, ama zihnimde zil seslerini sayıyordum. Çok fazla. Neden cevap vermiyordu? Sonra duruşu değişti. "Sesli mesaj," dedi hayal kırıklığına uğramış bir fısıltıyla. "İster misiniz..."

"Evet," diye hızlıca cevap verdim. "Lütfen mesaj bırakın. Ona nerede olduğumu söyleyin. Lütfen."

Annette başını salladı, gözleri endişeyle dolu bir şekilde bip sesini bekledi. "Merhaba, Bay Essex, ben Annette Woodward, Montana, Great Falls'taki Mallard Psikiyatri Hastanesi'nden arıyorum. Ben buradaki bir hasta, Bayan Ashley Layne adına arıyorum. Sizi en yakın akrabası ve tıbbi vekili olarak kaydetmiş ve o... *Kahretsin.* Kesildi, özür dilerim. Tekrar denememi ister misiniz?"

Sert zeminde yankılanan ayak sesleri, zamanımızın olduğunu fark etmemi sağladı ve ben hızla başımı salladım. "Hayır, mükemmeldi. Yeterli. Teşekkürler, Annette." Sonra, koridorda ağladığımı kimse görmeden aceleyle odama geri döndüm.

Yeterliydi, değil mi?

Hastanenin adını, yerini ve benim adımları verdi. Yeterli olmalıydı. Ama bu, öncelikle dosyamda Nate'in numarasının olması gerektiğini varsayıyordu. Ve eğer öyleyse, o zaman sesli mesajlarını dinlemesi gerekiyordu.

Kahretsin. Bu günlerde kimse bilinmeyen numaralardan gelen sesli mesajları dinlemiyordu!

"Lütfen," diye fısıldadım evrene, odama kapanıp gözyaşları yüzümden akarken. "Lütfen, Nate. Lanet sesli mesajlarını dinle." Çünkü bu da işe yaramazsa, hemşireleri bir daha bunu yapmaya ikna edebileceğimi sanmıyordum.

4

CARTER

Cevapsız arama: Bilinmeyen numara. Sesli mesaj bırakıldı

Nate'in telefonu kahve masasında rahatsız edici bir şekilde titredi ve ben onu ayağımla dürttüm. "Kardeşim, uyan, telefonun çalıyor."

O şaşkınlıkla uyandı ve *Call of Duty* oyununu oynarken kanepede uyuyakaldığını hatırlamıyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Saat sabahın ortasıydı, ama bizim gibi Nate de neredeyse hiç uyumamıştı. Bazılarımız bunu itiraf etmese de, *hepimiz* Spark için endişeleniyorduk.

"Ne?" diye mırıldandı, hafifçe doğruldu.

Gözlerimi devirdim. "Telefonun, dostum. Biri arıyor. Ya da arıyordu." Çünkü telefon çoktan titremeyi kesmişti.

Nate, hala yarı uykulu olduğu belli olan bir şekilde yüzünü ovuşturdu, sonra öne eğilip telefonuna baktı ve homurdandı. "Bilinmeyen numara. Muhtemelen yine lanet telemarketçiler." Bildirimi sildi ve esnerken telefonu masanın üzerine attı. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Yirmi dakika kadar. Neden yatağa geri dönmüyorsun?" Çünkü şu anda hepimiz ona kızgın olsak da, hala onu umursuyorduk. "Berbat görünüyorsun."

Acı bir kahkaha attı. "Evet, sen şu anda benden çok daha iyisin." İnleyerek ayağa kalktı, uyuduğu garip pozisyondan dolayı sırtındaki ağrıları gidermek için esnedi. "Kahve yapacağım. İster misin?"

"Ayılar ormanda sıçar mı?" diye cevap verdim, izlemeye değer bir şey bulmak için televizyon kanallarını gezerken. Şu anda dersimde olmam *gerekirdi*

ama Ashley hala kayıpken derslere konsantre olmam imkansızdı.

Nate mutfağa doğru sürünerek gitti ve kahve makinesini çalıştırdı. Ben ise son beş dakika içinde yüzüncü kez telefonumu kontrol ediyordum. Spark'ı bulmak için tuttuğum dedektiflerden haber bekliyordum. Şu ana kadar, aldıkları ücreti hak etmemişlerdi.

"Adamlarından haber var mı?" Nate mutfaktan sordu, lanet olası aklımı okuyarak.

"Hayır," diye itiraf ettim, son derece sinirliydim. "Yararlı bir şey yok. Sanki senin doğum gününden sonra yeryüzünden kaybolmuş gibi."

Nate buna bir şey söylemedi ve ben de televizyonu izlemekten vazgeçtim. Televizyonu kapattım ve kahvemi beklemek için mutfağa gittim. Heath ve Royce birkaç dakika sonra eve geldiler. Ashley'nin iş yerine uğrayıp müdürüne bir şey duymuş mu diye sormuşlardı.

"Müdür, Ash'in pazar sabahı izin istediği ve ailesinde bir ölüm olduğunu belirten bir *e-posta* gönderdiğini söyledi," diye açıkladı Heath, bizim bilgiyi zorla almamıza gerek kalmadan. "İki hafta izin istedi, ama daha uzun sürebileceğini de ima etti. Görünüşe göre."

"Ve bunun size mesaj atan onun olmadığına *emin* misiniz?" diye sordu Nate, kahvemi uzatarak. "Belki de sadece dikkati dağılmıştı ve takma ad olayını fark etmemişti?"

Ona vurma isteğine zorlukla direndim.

"O değil," diye homurdandım, kahve fincanımı agresif bir şekilde kavrayarak neredeyse kırıyordum. "Araştırmacılarım, kredi kartlarının hiçbirinin kullanılmadığını ve eyalet içindeki hiçbir yüz tanıma sistemli CCTV kamerasında izinin bulunmadığını doğruladı."

"Yani tren istasyonları, otobüs terminalleri, havaalanları..." Royce yüksek sesle düşündü. "Ya da bankalar. Hastaneler?"

Omurgamdan soğuk bir korku dalgası geçti. "Bu bilgi gizlidir, ama dedektiflerim bu konuyla ilgileniyor," diye mırıldandım. "Hasta kabul verilerine dayanarak kamu hastanelerini zaten elediler."

Royce uzun bir nefes verip parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu da bir şey, sanırım. Carina ile konuşan var mı?"

Hepimiz Nate'e baktık. O, onu kendisi arayacağını söylemişti ama sonra sürekli bahaneler uydurmaya devam etti.

"Onu tekrar arayacağım," diye mırıldandı, kahvesini bırakıp oturma odasına dönerek telefonunu aldı. Sonra aramayı yapmak için koridordan yatak odasına doğru kayboldu.

Nedense onun mahremiyet ihtiyacına güvenmediğim için ona kızgın bir bakış attım. Neden hepimizin onun söylediklerini duyabileceği şekilde hoparlörden onu aramıyordu?

Sorumu dile getirmeden önce, kapı zili çaldı ve Heath bunun Carly olduğunu söyledi. Ashley'nin Ashley olmadığına karar verdiğimizden beri, her gün dairemize gelip kızımızı bulmak için aktif olarak çalışıyordu. Nate'in aksine.

Heath onu içeri aldığıında, "Günaydın çocuklar," diye selamladı. "Biri bana iyi haberler olduğunu söylesin. Çünkü benim elimde hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sıfır."

"Sadece işyerinde birkaç hafta yok olacağını düşünüyorlar," diye düşündü Heath düşünceli bir şekilde, "bu da e-postayı gönderen kişinin onun geri dönmesini istediği anlamına gelir, değil mi? Aksi takdirde tamamen istifa etmezler miydi?"

Bu fikir üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Haklısın. İstifa etmek ya da işe gelmemek varken neden izin istesin ki?"

Herkes bir an sessiz kaldı, sonra Carly küçük, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Hala onun kayıp olduğundan ve sizden kaçmadığından emin miyiz? Her şey biraz karmaşıklaşmıştı... bilirsin... çok eşlilik durumu yüzünden. Ve Nate'in sahte nişan olayı da kafasını biraz karıştırmıştı. Belki... ya gerçekten sadece biraz zamana ve alana ihtiyacı varsa?"

Bu bir hayalden ibaretti ve kendisi bile önerdiği şeye inanmıyordu. Ama ben anladım. Bu, ne olduğunu veya nerede olduğunu bilmemekten çok daha rahatlatıcı olurdu. Çünkü şu anda elimizde hiçbir ipucu yoktu. Nate'in partisinden ayrılmış ve ortadan kaybolmuştu.

"Nate nerede ki?" Carly, kimse cevap vermediğinde sordu.

Royce başparmağıyla yatak odalarını işaret etti. "Carina'yı çağırıyorum." Carly kaşlarını çatı. "Özel olarak mı? Neden?"

"Harika bir soru," diye mırıldandım, kahvemi yudumlarken. "Kim kapıda dinlemek ister?"

Carly ve Royce, ben sorumu bitirmeden koridorun yarısına kadar gitmişlerdi ve durum bu kadar vahim olmasaydı, buna gülerdim.

O sırada benim telefonum çaldı ve arayanı tanıdığımda hemen cevap verdim. "Ne haber, Grierson? Onu buldunuz mu?"

"Tam olarak değil, efendim," diye cevapladı telefondaki adam. "Ama kaybolduğu gece bölgenizde bazı olağandışı hareketlilikler tespit ettik. Kızınızın en son görüldüğü yerin dışında askeri bir sağlık nakil aracı görüldüğüne dair doğrulanmamış bir bilgi aldım. Ekibim şu anda oraya gidiyor ve komşularla konuşup ne bulabileceklerini araştırıyorlar."

"Beni haberdar edin," dedim ve kafam karışık bir şekilde telefonu kapattım. Askeriye mi? Bunun Spark'ın kaybolmasıyla ne ilgisi olabilir ki?

Koridorun sonunda yükselen sesler, daha acil olan meseleye odaklanmamı sağladı.

"Sen lanet olası bir çocuk musun? Kim birinin kapısında kulak misafiri olur ki?" Nate, yüzünde somurtkan bir ifadeyle mutfığa geri dönerken bağıırıyordu.

"Kim şüpheli bir kokarca gibi gizlice telefon görüşmesi yapmak için kaçır?" Royce, yakalandığını umursamadan karşılık verdi. "Sen ve Ashley'nin annesi, *gizlilik* gerektiren neyi ciddi bir şekilde tartışıyor olabilirsiniz ki, hmm?"

"Belki de senin ne kadar meraklı olduğunu konuşuyorduk, Royce," diye tersledi Nate, Heath'in elinden kahvesini kaparak. "Bu benim kahvemdi, pislik."

Heath gözlerini devirdi. "Ashley'nin annesiyle özel konuşman için onu başıboş bıraktığından eminim."

"Aklıselim olanın ben olmam gerektiğine inanamıyorum," diye mırıldandım, şüpheli dostumu gözetleyerek. "Carina ne dedi? Ash'ten haber aldı mı?"

Nate'in öfkeli bakışları bana yöneldi ve suçluluk dolu endişeye dönüştü. "Hayır."

Kaşlarım birdenbire yukarı kalktı. "Hayır mı?" diye tekrarladım, onu yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm.

Nate başını salladı. "Cumartesiden beri ondan haber almamış. Carina birkaç mesaj göndermiş ama cevap alamamış, Ash'in başka işleri olduğunu düşünmüş... üç erkek arkadaşı falan varken."

Bunu söylerken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı ve bu beni gözlerimi kısmaya itti. *Bu* ne anlama geliyordu? Yargılayıcı ya da kıskanç, aradaki fark çok inceydi.

"Yani Ashley'nin taklitçisi sadece bizimle bir illüzyon mu sürdürüyor... annesiyle değil mi? Bu tuhaf değil mi?" Carly, kollarını kavuşturup başını yana eğerek sordu. Bize soru mu soruyordu, yoksa bize bir şey mi anlatıyordu? "Yani, diyelim ki taklitçi aslında Ash'se..."

"Yapmayalım," diye elimi sallayarak onu durdurdum. "Zaten yeterince sorunumuz var, bir de sahtecilik yapmaya gerek yok. Bu beni çok karıştırıyor."

"Anlıyorum." Carly bana ne acıma ne de kızgınlık içeren bir bakış attı. "Bu fikri sevmiyorum ama... Bence kendimize bu soruları sorarsak, ya onun nerede olduğu konusunda listeyi daraltabiliriz ya da... onun kaybolduğunu bildirebileceğimiz bir noktaya gelebiliriz."

"Çok fazla polisiye dizi izliyorsun," dedi Nate, beni ona karşı kötü ruh halimi yansıtmak için can atmamı sağlayan mağdur bir ses tonuyla. "Carly, ona gelen mesajlara *cevap veriyor*. Onun kaybolduğunu bildirirsek, polis ona ulaşır, o *da* cevap verip iyi olduğunu *söyler*, polis davayı kapatır ve biz hala karanlıkta kalırız."

"Bu muhteşem reddedişin için teşekkürler, Nate. Bir dahaki sefere kendimi kötü hissetmem gerektiğinde, ilk arayacağım kişi sen olacaksın. Ama..." Bu sefer onu parmağıyla kesen sırası ona gelmişti. "Uh-uh. Sus. Konuşma sırası bende. Sen küçümseyici saçmalıklarını söyledin. Şimdi dinle."

"Evet," dedi Royce, Nate'e omzuyla o kadar sert bir şekilde çarptı ki, Nate üzerine kahve döktü. "Dinle."

Ash burada olsaydı, Carly'nin Nate'i bir iki derece aşağı indirmesini izleyebilmemiz için patlamış mısır yapardım. Adil olmak gerekirse,

çok uzun zamandır bunu hak ediyordu, ama Carly bunu hiç yapmamıştı.

"Dinliyoruz," dedim. Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Carly'ye yardımcı olacaksa, sorun yoktu. Başka ne yapabilirdik ki? Daha fazla haber mi bekleyecektik?

"Tamam." Carly derin bir nefes aldı. Heath'e bir bakış attı, ama Heath sadece çenesini kaldırarak ona bunu halledebileceğini söylemek istercesine baktı. "İlk olarak, eğer kayıpsa ve bir kısa mesajdan öteye sağlık durumunu veya zihinsel durumunu teyit edemiyorsak, polisten onu bulmasını ve sağlık kontrolü yapmasını istemek, onların onu gerçekten araması gerektiği anlamına gelir."

Şu ana kadar bu planda bir sorun yoktu. Ancak yerel polis teşkilatımız, Topluluğa karşı çok sorumluydu. Bununla başa çıkabilirdik.

"Onu aramak iyi ve güzel, ama sağlık kontrolü demek, onu *fiziksel olarak* görmeleri gerektiği anlamına geliyor." Bu noktayı vurgulayarak, gözlerini deviren ama ağzını kapalı tutan Nate'e odaklandı.

Yine, sorun yok.

"Yani, onu bulamazlarsa, bu daha karmaşık bir vaka haline gelir ve onu kayıp kişi olarak bildirebiliriz. Polisin, sizin tuttuğunuz kişiyi geçeceğini sanmıyorum *ama...*"

Bu kelimeden nefret etmeye başlamıştım.

"Sahtekar Ashley'e bunu yapacağımızı söylediğimiz için, yapacağımız anlamına gelmez."

"Onun sahtekar olmadığını varsayıyoruz sanıyordum?" Nate, burnunun köprüsünü sıkıştırarak sordu.

"Hayır, öyle. Aklını başına al, Nate. O neredeyse kesinlikle sahtekar çünkü, bak, Ashley ve annesi? Onlar çok yakındır. Ashley gerçekten testosteron treninden kaçmaya çalışıyorsa, o zaman anlarım. Ama beni ya da annesini kesmezdi." Carly gerçekten çok emindi.

"Ama sen benim kuzenimsin," diye işaret etti Heath. "Bu yüzden senden uzak durmak isteyebilir." Sanki buna inanıyormuş gibi konuşmuyordu.

"Heath, seni seviyorum, ama Ashley benim sadakatimin kime ait olduğunu biliyor." Bu açık sözlü, doğrudan ifade Heath'in ağzını açık bırakırken, Royce partiden bu yana ilk kez gerçek bir kahkaha attı.

"Yapman gereken şey, ya sen ya da Carina'nın Ashley'e mesaj atıp, eğer o aramazsa ya da görüntülü konuşma yapmazsa sağlık kontrolü talep edeceğini söylemek." Onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Bu çok mantıklıydı. Garip bir şekilde.

"Aynen öyle," dedi Carly, geniş bir gülümsemeyle gözlerime bakarak. "Aferin, Bassington."

"Yani, eğer gerçekten Ashley ise, sorunlardan kaçınmak isteyecek ve iyi olduğunu kanıtlamak için arayacaktır," dedi Nate yavaşça, her kelimeyi sanki inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır gibi tartarak. "Eğer o değilse, o zaman ne olacak? Sen sadece ona bunu söylemek istiyorsun, gerçekten yapmayacaksın. Peki, eğer o değilse ne anlamı var? Ya da o yemi yutmazsa?"

"Bilmiyorum, onları tedirgin et. Oyundan düşürmek mi?" Carly ellerini beline koydu, açıkça sinirlenmiş bir halde. "O zaman bunu bildirin. Onu arayan daha fazla insan olursa zararı olmaz."

"Ama bunun bir şeyi kanıtlayacağını *bilmiyorsun*." Kesin reddetme, Nate'in her şeyi halletme şekli haline gelmişti.

"Elimde sikimle durup, sanki bir şey saklıyormuşum gibi gizli telefon görüşmeleri yapmaktan daha iyi olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Carly. Nate'e bakan tek kişi ben değildim.

"Bu lanet olası bir oyun değil," dedi Nate, telefonunu cebine koyarak. "Belki de artık buradaki kimseyi umursamıyordur. İstersen polisi ara. Gerekirse ona polisi arayacağını söyle. Neyse ne. Açıkça beni, yani seni umursamayan tuhaf bir kız için hayal kurmaktan bıktım. Duş almaya gidiyorum."

"Biliyor musun?" Carly arkasından bağırdı. "Siktir git, Essex! Onu kendim kurtaracağım!" Nate odasına doğru yürürken Carly daireden fırladı. Kapısının çarpması ön kapının sesini yankıladı, ama Carly bu raundu kazanmıştı.

"Kesinlikle bir şey hakkında yalan söylüyor." Royce ani sessizliği bozdu, çenesi sıkıydı.

"Evet," Heath derin bir nefes alarak onayladı. "Onu nasıl ikna edeceğiz?"

Bu çok iyi bir soruydu. Arkadaşlarıma bir şekilde güven vermeye çalışırken yüzümü ovuşturdum. "Bir çaresini buluruz." Önce Nate'in telefonunu ele geçirmem gerekiyordu.

Nate'in telefonunu ele geçirmemle başlayacaktı. Daha önce o uyurken bunu yapmalıydım. "Duş almaya gidiyorum."

Ashley'nin odasına geri döndüm. Tek istediğim ona daha yakın olmaktı. Bazı eşyaları hala buradaydı. Hepsi değil, ama bazıları. Çekmeceden bir çift külotunu aldım ve yatağın kenarına oturdum.

Normalde, bunlarla mastürbasyon yapardım. Daha önce yardımcı olmuştu, ya da en azından dikkatimi dağıtmıştı. Gerçek olanın yerine geçecek kadar iyi değillerdi, ama ona yakın olmak için o kadarını bile kabul ederdim. Başparmağım ve işaret parmağımla kumaşı ovuşturdum. "Seni geri alacağım," dedim külotu, zihnimde Ashley'nin görüntüsünü tutarak. "O zaman seni en az bir hafta komando yapacağım, böylece istediğim zaman amınla oynayabileceğim."

Onu geri getirmeliydik. Telefonumu çıkardım ve onu aramak için tuttuğum profesyonellerden birini aradım. Belki de kapıları çalmakla yetinmemeli, tekmelemeliydik.

5

ASHLEY

Carter: Peşindeyiz. Kim olursan ol, Ashley'e ne yaptıysan... bunun bedelini kanınla ödeyeceksin. Onu hemen geri getir, belki de işini çabuk bitiririz.

Ashley: Çok uzun sürdü. Ama zaten, sen en zeki adam değilsin, değil mi? Sadece görünüşün var, beyin yok. Zavallı zengin çocuk.

Carter: O NEREDE?!

Ashley: Bulursan belki onu bırakırım. Ya da belki kafasına bir kurşun sıkıp onu isimsiz bir mezara atarım. Yazı tura atalım mı?

Endişe beni o kadar çok yiyip bitiriyordu ki, neredeyse yemek yiyemiyordum. Uykuyu unut gitsin, o çoktan gitmişti. Tek yapabildiğim odamda volta atmak ve kafamın içinde Nate'e sessizce bağırmaktı. Tekrar tekrar, zihnimde ona mesajı alıp beni kurtarması için *yalvardım*.

Onun beni kasten buraya koyduğunu düşünmek bile aklımın ucundan geçmedi. Personelin bana söylediği her şeyin doğru olduğunu kabul edemedim. Bunun sonuçları çok yıkıcıydı ve ben Heath'i bir kez kaybetmiştim zaten. Bir kez daha bunu kaldıramazdım ve annemi gerçekten kaybetmeyi kesinlikle kaldıramazdım.

Hepsi uydurmaydı. Hemşire Annette'in Nate'i aramasından sonraki günlerde beni ayakta tutan tek şey bu inancımdı.

Sinir bozucu bir şekilde, odamda kalıp beyaz atlı prensimin gelip beni kurtarmasını bekleyemezdım. Sinirli ve değişmiş davranışlarım personel tarafından çoktan fark edilmişti ve ortak salona her girdiğimde onların bakışlarının sũrekli ağırlığını hissedebiliyordum. Daha da kũtũsũ, Hemşire Annette ortalarda yoktu, bu yũzden ona tekrar denemesi için baskı yapamazdım.

Korkunç bir hisse kapıldım, belki de kovulmuştu. Ya da lanet olsun, belki de istifa etmişti. Her halũkarda, diğer hemşireleri psikiyatri hastanesine ait olmadığımı ikna etmekte çok daha az şanslıydım.

Nate'i aramamın başarisızlığından ũ gũn sonra, gũletin yanında oturup... var olabileceğim korunaklı bir yer buldum. Hastanedeki tũm o yoğun bakışlardan ve iimi kemiren tedirginlik hissinden uzakta. En azından bahçede rũzgarı hissedebiliyor ve kuşları duyabiliyordum, bu da bana hala hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Orada o kadar uzun sũre oturdum ki, sonunda sırtımı bir ağaç gũvdesine yaslayıp gũzlerimi kapattım. Gece uykuya dalamamıştım, ama burada, doğanın içinde... belki birkaç dakika dinlenebilirdim.

Sesler beni sersemliğimden uyandırdı ve bir an şaşkınlıkla gũzlerimi kırdım, ta ki konuşan hemşirelerden birini tanıdığımda. Tabitha mı? Ŗyle bir şeydi.

"İşte hazırız, Bayan Abby. Dışarıda vakit geçirmek için ne gũzel bir Ŗđleden sonra, değil mi?" Gũletin kenarına park ettiği tekerlekli sandalyedeki katatonik kadına, gerçekten bir cevap beklermişesine seslendi. "Yeterince sıcak mısınız? Hmm, belki size bir battaniye getirmeliyim. Rũzgâr biraz serinletiyor. Oh, işte gũnlũđũnũz, Bayan Abby, ve bir kalem. Bunları kucağınıza koyayım."

Korunaklı konumumdan dışarıya bakarak, hemşirenin Abigail'in gũnlũđũnũ kucağına yerleştirip, kalemin yuvarlanmasını Ŗnlemek için ũzerine gevşek bir elini koymasını izledim. Hareketsiz ve sessiz kaldım ve bir dakika sonra hemşire, battaniyeyle geri dũneceđine sũz vererek içeriye geri dũndũ.

O gũnlũk. İçinde ne yazdığını çok merak ediyordum, ama son denememden sonra tekrar denemeye çekiniyordum. Sonra, Abigail'in elleri hareket etti ve bakışları alaldı, gũle odaklanmış olan odaklanmamış bakışları değişti.

Nefesimi tutarak, şok içinde onun günlüğü açıp yazmaya başlamasını izledim. İlk başta, sanki sersemliğini atmak zorundaymış gibi yavaş yazıyordu, ama sonra hızı arttı. *Yoğunluğu* arttı, sanki tüm düşüncelerini yazıya dökmek için çok az zamanı olduğunu biliyormuş gibi.

Ne kadar çaresizce ortaya çıkıp defteri elinden almak istesem de, onu rahatsız etmek de istemedim. Bu yüzden, o sessizce yazarken, konuşmak için doğru anı bekleyerek donakaldım.

Beton yolda yüksek topuklu ayakkabıların çıkardığı ses, beni ağacın arkasına çekilmeye itti, çünkü Abigail'in battaniyesini getiren bir personel olduğunu düşündüm.

"Hemşire Tabitha bunu sana getirmemi istedi," dedi Jocelyn, beni o kadar şaşırttı ki, neredeyse nefesim kesilecekti. Onu günlerdir tesiste görmemiştım, ama lanet olsun, beni korkuttu. Bu kadın çok fazla güce sahipti ve benim görebildiğim kadarıyla... gerçek hastalarından çok daha fazla burada yatmayı hak ediyordu.

"Sana bazı haberlerim var, Abby." Sesi, Jocelyn'den duyduğum en yumuşak ses tonuydu, neredeyse nazikti. "Deneyler, başlangıçta varsaydığımız gibi ilerliyor ve yeni denekler, çoğunlukla yeni tarife çok iyi tepki veriyorlar. Hâlâ direnen birkaç kişi var, ama sonunda onları da ikna edebileceğimize inanıyorum."

O durakladı ve ben de sesimi bastırmak için ellerimi ağızıma bastırdım. Ne diyordu? Ne demek istiyordu? Abigail bir kurbandı... değil mi? Günlüğünde öyle yazıyordu. Ama aynı zamanda onun öldüğü de söyleniyordu ve bunun doğru olmadığı çok açıktı.

"Bugün ne yazıyorsun, Abby?" diye sordu Jocelyn, bir an sonra derin bir nefes aldı. "Bütün *bunları* yazıya dökemeyiz, değil mi? Merak etme, izlerimizi saklayacağım. Her zamanki gibi."

Kağıdın yırtılmasının belirgin sesi, Abigail'in günlüğünün sayfalarını yırttığını anlamamı sağladı. Bir an sonra, burnuma duman geldi ve içimden inledim. Abigail ne yazmış olursa olsun, Jocelyn bunu yakması gereken tehlikeli bir kanıt olarak görmüştü. *Siktir*.

Ardından gelen sessizlik o kadar uzun sürdü ki, Jocelyn'in hala orada olup olmadığını görmek için neredeyse dışarı bakacaktım. Neredeyse.

"Daha fazla zamanımız olsaydı, bu deneylerde nihai hedefimize ulaşabileceğimizi düşünüyorum," diye mırıldandı, sanki Abigail onunla gerçekten konuşuyormuş gibi. "Ne yazık ki, bu küçük sürtükle geçireceğimiz zamanın sonu gelmiş gibi görünüyor. Ama sorun değil. Onu bu kadar uzun süre tutarak istediğimiz sonucu elde ettik."

Nefesimi o kadar sıkı tuttum ki neredeyse bayılacaktım. *Ne?* Başım o kadar çok dönüyordu ki, başım dönüyordu. Beni tutarak neyi *başardılar* ki? Tabii ki bahsettiği kişi bendim. Bildiğim kadarıyla, şu anda benimle aynı durumda olan düzinelerce başka insan üzerinde deneyler yapıyordu. Ya da daha kötüsü.

"Sorun şu ki," diye devam etti Jocelyn, Abigail'e neredeyse katatonik bir psikiyatri hastası değil de bir akranı gibi konuşarak, "Ölçülebilir denemelerde gerçek bir ilerleme göstermezsek, fonumuzun yakında kesilebileceğine dair söylentiler duydum. Ve aptal Ronald notları kişisel sabit diskinde şifreli olarak saklıyordu, ama evindeki yangında disk eridi. Lanet olası aptal."

Dr. Fox. Ronald, Heath'in eski psikiyatristi ve bir grup DB üyesiyle hipnozla uğraşan çılgın pislik Dr. Fox olmalıydı. Heath'in onu mermer bir ördek ile döverek öldürdükten sonra evini ateşe verdiğimiz aynı pislik. Yangın gerçekse, cinayet de gerçektir, değil mi? Bu da psikiyatri kliniğinde dolaşan onun versiyonunun sadece bir benzer olduğu anlamına mı geliyordu? Bir ikiz mi? Bunun olasılığı ne kadardı?

Midem bulanmasına rağmen, bunun akıllıca olduğunu kabul etmek zorundaydım. Dr. Fox'u "canlı" görmek, bugüne kadar bana söylediklerinden daha fazla gerçekliğe olan inancımı sarsan tek şeydi.

"Sorun değil. Bir sonraki inceleme kurulundan önce düzeltereğim. Lanet olası kitabın içindeki tüm etik kuralları çiğnemem gerekse bile, düzeltereğiz. Bu, Carina'nın sevgili kızının bu süreçte ölmesi anlamına geliyorsa... öyle olsun." Bu gerçek bombasına eşlik eden kahkahası tüyler ürperticiydi ve ben sessizliğimi ve sağduyumu kaybettim.

"Seni *lanet olası kaltak*," diye bağırdım ve saklandığım yerden fırlayarak Jocelyn'e saldırdım, aklımda tek bir şey vardı. Cinayet.

O, gerçek bir şokla tepki gösterdi ve ben ellerimi uzatarak ona doğru ilerlerken geriye doğru sendeledi. Topuğu yumuşak çimlere takılmış olmalıydı, çünkü ona ulaşmadan bir saniye önce tökezleyip geriye doğru düştü.

"Güvenlik!" diye bağırdı, sonra gözlerimi kilitleyip *sırıttı*. "ndeyken bırak, Ashley, yoksa o kaya gibi direnişine yüksek dozda Haldol'un ne yapacağını göreceğiz, hmm? Belki de Abby gibi olursun ve burnunu sokmayı bırakırsın."

fkemden kr olmuştum, onun uyarısını bile algılayamadım. Tek önemli olan kan ihtiyacımdı. Jocelyn'in kanı. Ona çarptım ve ellerimi boğazına doladım, onu boğarak öldürmek niyetindeydim. Cinayetten mr boyu hapis yatsam bile, bu kötü kalpli pisliliğin öldüğünü bilmek buna değerdi.

O zaman annem güvende olurdu.

Artık her şey çok açıktı: Jocelyn annemin takipçisiydi. Lanet olsun, Jocelyn kendi oğlunu uyuşturup hipnotize ediyordu, yani hiçbir şey onun için yasak değildi. lmesi gerekiyordu ve şimdi bunun için en uygun fırsat buydu.

Ellerim boğazını sıkarken görüşüm daraldı, nabzı avucumda atıyor, ben *sıkarken* gözleri panikle dışarı fırlıyordu. Gözlerindeki ışığın snmesini ve damarlarının patlamasını görmek istedim. Nefes borusunun ezilmesini ve boynunun kırılmasını hissetmek istedim. Lanetli kafasını omuzlarından koparmak ve kesilen arterlerinin kalan kanını gln kenarındaki bir su birikintisine pompaladığını izlemek istedim.

Sert eller beni yakaladı, geriye doğru çekmeye başladı, ama ben sıkı sıkı tutundum. Bu kaltak *lmt* ve ben bunu sonuna kadar götürmeye niyetliydim.

Boynumun yan tarafına keskin bir acı saplandı, ama ben bunu tamamen görmezden geldim, Jocelyn'in boğazını sıkmaya ve bir saniye bile nefes almasına izin vermemeye odaklandım.

Ta ki artık dayanamayana kadar.

Ellerim gszleti ve dizlerim titremeye başladı. Bayılmak üzereyken sert eller beni yakaladı, başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Jocelyn öksürdü, benim görüşüm kararmaya başladı ve başım omuzlarıma üzerine düştü. "Beni neredeyse öldürüyordu, beceriksiz aptallar!"

"Üzgünüm patron," diye mırıldandı adamlardan biri, ben tamamen bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken.

"Onu tekrar iğneyle," diye hırladı. "İlaçlara çok kolay direniyor."

"Hanımefendi, ona zaten maksimum dozu verdik..." Gardiyanın itirazı bir arbedeyle kesildi, ardından boynuma bir başka keskin acı saplandı ve ardından kan dolaşımda mide bulandırıcı bir kimyasal girdap hissettim. Anlamlı gelse de, tadını *alabiliyordum*.

"Eğer ölürse, kazara çift doz verilmiş olarak yazın," diye bağırdı Jocelyn. "Bir daha bana soru sorma lan."

Karanlık beni, Jocelyn'in boğazını sıktığımdan on kat daha sıkı bir şekilde içine çekmeden önce duyduğum tek şey buydu. Bu beni öldürecek miydi? Öyle olmasını umsa iyi olurdu, çünkü ölmezse, o ölene kadar pes etmeyecektim. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar.

6

NATE

■

Carter: Neredesin lan? Konuşmamız lazım.

■

Royce: Lanet olası, telefona cevap ver.

■

Heath: Kardeşim, senin için endişeleniyoruz. Hepimiz bir şey hakkında yalan söylediğini biliyoruz, ama şu anda Ashley'nin bize ihtiyacı var. Hepimizin. Lütfen bizi ara, olur mu?

■

Carter: Mesajlara Spark cevap vermiyor. Bunu doğruladık. Başı dertte...

■

Nate: Biliyorum. Ben hallediyorum.

■

Carter: BU NE ANLAMAYA GELİYOR LAN?!

■

Nate: Hallediyorum demek.

Hayal kırıklığıyla inleyerek, mesajlarımı sessize aldım ve telefonumu yolcu koltuğuna attım. On üç saattir aralıksız araba kullanıyordum ve Great Falls'a varmama hala birkaç saat vardı. Prosper City'deki avukatımın ofisinden ayrılalı on üç saat, *dört gün önce* telefonuma bırakılan sesli mesajı dinleyeli on üç buçuk saat olmuştu.

"Lanet olası *aptal*," diye homurdandım ve avucumun içini deri direksiyona vurdum. Ashley'nin doğum günümde aramızda olanlar yüzünden kaçtığından emindim

beni cezalandırdığına tamamen ikna olmuşum... Bilinmeyen numaranın bir yardım çağrısı olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Hemşirenin sesli mesajı kafamda sonsuz bir döngü halinde çalıyordu. *"Buradaki bir hasta adına arıyorum, Bayan Ashley Layne... Sizi en yakın akrabası ve tıbbi vekili olarak kaydetmiş ve o..."*

Hemşire bu aramayı yapmakta *endişeli* gibiydi ve hızlı bir Google araması, hastanenin sıradan bir tıp kliniği olmadığını ortaya çıkardı. Ashley, askeri araştırmalar yaptığı söylenen bir *psikiyatri hastanesindeydi*. Bu görüntü kafamdan çıkmıyordu. *Ashley, benim Layne'im*, bir hastane yatağına bağlanmış, çılgın bir bilim adamı ona kim bilir ne tür ilaçlar enjekte ederken yardım için çığlık atıyordu.

Bu beni o kadar hasta etti ki, yola çıktıktan bir saat sonra arabayı kenara çekip yol kenarında kustum.

Parmaklarım direksiyonu sımsıkı kavradı ve telefonuma gelen mesajları görmezden geldim. Çocuklar benim gittiğimi fark etmeleri biraz zaman aldı. O kadar uzun sürdü ki, onların yardımı olmadan kendi başıma halletmek zorunda kaldım. Ayrıca, bu benim hatamdı ve kendim düzeltmem gerekiyordu.

Ashley'nin evlilik öncesi sözleşmesinde imzaladığı belgelerle donanmış olarak, süvariler silahlarla içeri dalmadan onu eve getirebileceğime emindim. Ama eğer bu gerekliyse, torpido gözümde ruhsatsız bir silah vardı ve onu kullanmaya fazlasıyla hazırdım.

"Dayan, Layne," diye mırıldandım kamyonetimin sessizliğinde. "Senin için geliyorum."

Neyse ki evlilik sözleşmemize tıbbi vekaletname maddesini eklemiştim. Bunun gerçekten gerekli olacağını hiç düşünmemiştim, ama şimdi çok memnunum. Ama kafamda *çok fazla soru* vardı. Bunlardan biri de, nasıl oldu da Montana'da bir akıl hastanesinde bulunduğu kendine.

Arkadaşlarıma ve Carly'ye yalan söylememiştim. Ashley'yi son gördüğümde, doğum gününden aceleyle ayrılıyordu. Onu durdurup, az önce söylediğim şey için özür dilemeye çalıştım, çünkü çoktan pişman olmuşum

O odadan, ellerimde ve dudaklarımda onun baş döndürücü kokusu varken çıktığım anda, söylediklerimden pişman olmuşum.

Ama bana özür dileme ya da açıklama yapma şansı vermedi, zoraki bir gülümsemeyle ve sadece biraz temiz hava almaya ihtiyacı olduğu gibi önemsiz bir bahaneyle beni başından savdı. Aptalca bir şekilde, daha sonra konuşuruz diye düşünerek onu bırakmışım, her zamanki gibi yüzüme karşı gelip bana hakaretler yağdıracak, ben de ona karşılık verecektim ve... her şey eskisi gibi olacaktı; ben de en iyi arkadaşımın kız arkadaşına aşık değilmişim gibi davranmak için elimden geleni yapacaktım.

Ama işler öyle gitmedi ve hepimiz eve döndüğümüzde, o gitmişti.

Aptal, kibirli ben, onun hala söylediklerim yüzünden üzgün olduğunu düşünmüştüm. Bir şekilde benim reddetmem onun Royce, Heath ve Carter ile ilişkilerini mahvetmişti ve suçluluk duygusu beni içten içe yiyip bitiriyordu. Evet, benim bir şey hakkında yalan söylediğimi biliyorlardı, ama yaptığım şeyi itiraf edemiyordum, sözlerimin üçünün de hayatlarının aşkını kaybetmesine neden olmuş olabileceğini.

Ve benim aşkımın.

"Siktir," diye fısıldadım yine, elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Yorgunluk ağır bir yük gibi üzerimdeydi, ama Ashley güvende olana kadar duramazdım, dinlenemezdim.

Neredeyse dört saat daha sürüşten sonra, sonunda lanet olası bir yerin ortasında bulunan mütevazı görünümlü binaya vardım. Personel otoparkında birkaç araba park edilmişti, ama onun dışında her yer sessizdi. Muhtemelen saatin geç olması nedeniyleydi; akşam saat sekize yaklaşmıştı. Ziyaret saatleri o kadar geç miydi? Bunun bir önemi var mıydı ki? Onsuz buradan ayrılmayacağımı kim bilebilirdi ki?

Kamyonetime park ettim, motoru kapattım ve Ashley'nin taburcu edilip benim bakımına verilmesi için hazırladığım evrakları aldım. Sonra, bir anda içimden gelen bir dürtüyle konumumu işaretleyip Heath'e gönderdim.

O, ben otoparktan geçip hastanenin ön kapısına doğru yürürken, bir dakikadan az bir süre sonra mesajını gönderdi.

Heath: SWAT'ı göndermem için ne kadar zaman lazım?

Carter'ı kastetti — ne kadar süre sonra Carter'a nerede olduğumu söyleyecek ve Carter karanlık web'den korkunç adamlarından birini çağıracak?

Nate: Bana bir saat ver. Benden haber almazsan, işler ters gitmiş demektir.

Heath: Anladım. Dikkatli ol dostum.

Heath'e şifremi gönderme sebebim buydu. Aslında yapmaması gerekse de, doğru şeyi yapacağıma güveniyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu lacivert önlüklü bir kadın, tesisin giriş holüne girdiğimde. Küçük bir resepsiyon ve yan tarafta sıkı güvenlikli bir kapı vardı; başka gidecek yer yoktu. "Buraya ziyaretçi kabul etmiyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben ziyaretçi değilim. Adım Nathaniel Essex ve nişanlım Ashley Layne'i taburcu etmek için buradayım."

Kadın yüzü bembeyaz oldu, sonra dudaklarını ıslattı. "Üzgünüm, yanlışmış olmalısınız. Bizde öyle birisi yok..."

"Kes şunu," diye bağırdım, sinirim hızla yükseliyordu. "O burada ve ben onsuz gitmeyeceğim. Üstünü çağır, Hemşire... *Tabitha*, nişanlımı benim bakıma teslim etme yetkisi olan kişiyi çağır. Hemen."

Orada oturmuş, paniklemiş gözlerle bana bakıyordu ve bu hastanede ciddi bir şeyler döndüğünü anlamam için bu kadarı yeterliydi. Bir hastayı taburcu etmek için gelen birine karşı hiçbir hemşire *bu kadar* korkmuş görünmemeliydi.

"*Hemen!*" diye bağırdım ve küçük tezgahın üzerine elimi vurdum, o kadar şiddetli sıçradı ki sandalyesinden düşecekti. Ancak bu onu harekete geçirmek için yeterliydi ve kışında ateş varmış gibi küçük resepsiyon odasından dışarı koştu.

Çok uzun bir süre boyunca, onun kaçıp gideceğinden ve onun yerine işleri halledecek kimsenin gelmeyeceğinden, benim pes edip gitmemi umarak beni bekleyeceğinden endişelendim. Ama sonunda, ağır kapı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam, yıpranmış yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle dışarı çıktı.

"Bay Essex, değil mi?" diye sordu, ince gözlüklerinin arkasından bana bakarak. "Ben Dr. Marion, Ashley'nin Mallard'daki başhekimiyim. Hemşirem için özür dilerim. Kafası karışmıştı. Bayan Layne'i taburcu edip sizin bakımınıza almak istediğinizi anlıyorum, değil mi?"

Dişlerimi sıkıp, yumruklarımı yanlarımda sıktım. "Doğru anladınız. Ben onun tıbbi vekiliyim ve

bu nedenle..."

"Evet, evet, tabii ki. Evrakların bir kopyası zaten bende var. Bayan Layne'i taburcu etmek istemediğimi belirtmeliyim, çünkü durumu çok iyi değil. Ancak, bunun sizin kararınız olduğunu biliyorsunuzdur." Beni keskin, kurnaz gözlerle izledi. Sanki onu aldatıp tutabileceğine karar veriyormuş gibi.

"Bu benim kararım," diye homurdandım. "Lütfen onu getirin. Hemen ayrılacağız. Ve onun neden ve nasıl hastaneye kaldırıldığını açıklamak için tüm kayıtlarının tam bir kopyasını istiyorum." Gerçi bunun cevabını bildiğimden emindim. Heath'in intihar girişiminde bulunması için manipüle edilmesinin nedeni de şüphesiz aynıydı. Bunların hepsi birinin hastalıklı oyununun parçasıydı.

Doktor ellerini açtı ve özür diler gibi gülümsedi. "Maalesef, Bayan Layne personelimizden biriyle şiddetli bir olay yaşadı ve sakinleştirici verildi. İlacın etkisi geçene kadar biraz zaman alacak, belki sabah tekrar gelerseniz?"

Sakinleştirici mi verilmişti? Bu doğrudu. Ashley öylece oturup kart oynayıp şok terapisini gülümseyerek beklemeyecekti. Umarım biraz zarar vermiştir.

"Hayır. Onu şimdi götüreceğim," diye ısrar ettim. "Uyuşturulmuş olsun ya da olmasın, nişanım olmadan buradan ayrılmayacağım, Doktor. Üstlerinizi aramam mı gerekiyor? Sizi kovma yetkisine sahip kişinin kim olduğunu bulmam çok uzun sürmez." Telefonumu çıkardım ve tarayıcı penceresini açtım, sonra ona soğuk bir gülümseme attım. "Yoksa ailemin adının sahip olduğu gücü bilmiyor muydunuz?"

Doktor, çenesi o kadar sıkıydı ki dişi kırılacakmış gibi görünüyordu. "Peki," diye mırıldandı. "Onu hemen getirteceğim. Ancak, bilincinin açık olacağını garanti edemem. Onu sakinleştirmek için yüksek dozda Haldol kullanmak zorunda kaldık."

Orospu çocukları. "Zamanım çok değerli doktor, ve şu anda onu boşa harcıyorsunuz."

Adam bana sert bir bakış attı, sonra kapıdan kayboldu. Bu sefer neredeyse bir saat beklemek zorunda kaldım, bu noktada Heath'e mesaj atıp hala iyi olduğumu ve yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim. Ama kendimi iyi hissetmiyordum. Kapı *nihayet* tekrar açıldığında ve

bir hademe, cansız gibi görünen Ashley Layne'i taşıyan bir tekerlekli sandalyeyi içeri itti.

Onu dokunmamı engellemeye çalışan adamı kenara iterek aceleyle ilerlerken midem ağzıma geldi. "Ashley, hey, benim," diye mırıldandım, nefes almakta zorlanarak yüzünü ellerimle nazikçe kavradım ve başını geriye doğru eğdim. Normalde ipeksi saçları karışık ve dağınıktı, onu düzgün görebilmek için parmaklarımla dikkatlice taradım. Gözleri hafifçe açıldığında, "Hey, güzel kız," diye fısıldadım. "Seni özledim."

O küçük bir inilti çıkardı ve bu benim kalbimi bıçak gibi deldi. Ona ne yapmışlardı?

"Siz Nathaniel Essex misiniz?" diye sordu bir kadın ve başımı kaldırıp baktığımda, elinde bir dosya tutan başka bir hemşire duruyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı ve bana baktığı bakışta saf şüphe vardı. "Kimliğiniz var mı, efendim?"

İsim rozetine baktım ve adını tanıdığımda ona saldırma isteğimi zorlukla bastırdım. "Annette," diye mırıldandım. "Arayan sizmişsiniz."

Gözleri panikle büyüdü ve etrafına bakarken başını hafifçe salladı. Belki de beni aramaması gerekiyordu? *Kahretsın*. Şimdi muhtemelen onu işinden ettim. Mümkün olduğunca sakın bir şekilde, dik durup cüzdanımı çıkardım ve ona kimliğimi gösterdim. "İşte," dedim daha yüksek sesle. "Kimliğim. Ve nişanlımı tıbbi bakımdan taburcu etme hakkımı belirten belgelerin bir kopyasını da getirdim."

Kağıdı benden aldı, hızlıca gözden geçirdikten sonra geri verdi. "Teşekkürler, bu... kabul edilebilir görünüyor." Dudaklarını ısırdı, sonra Ashley'nin tekerlekli sandalyesinin önüne çöktü. "Hey, Ashley? Uyan tatlım. Şu anda gerçekten kendinde olmadığını biliyorum, ama bu adamla gitmenin senin için uygun olup olmadığını bilmem gerekiyor. Onun üvey kardeşin olduğunu söyledin, ama o seni nişanlısı olarak tanıtıyor ve bir şeyler... ters gibi."

Onu takdir etmem gerekiyordu, cesur bir kadındı. Ayrıca kızımın güvenliğini gerçekten önemsiyor gibiydi ve buna kızmak zordu.

Kahretsin. Kızım değil. Yani, *arkadaşım.* Kız olan arkadaşım. Üvey kız kardeşim.

"Ashley?" Hemşire tekrar denedi, Layne'in omzunu nazikçe sallayarak.

Bu, onu tembelce bana doğru göz kırpmaya yetecek kadar uyandırmış gibiydi. Sonra o uykulu bakışlar şaşkınlığa, şaşkınlık da öfkeye dönüştü. "Seni *pislik*," dedi, sanki ağzı ona tam olarak itaat etmiyormuş gibi. "Senden nefret ediyorum."

Hemşire şaşkın bir ses çıkardı ve bana baktı, ama dudaklarımdan gülümseme yayılmasını engelleyemedim. O hala oradaydı. Uyuşturulmuştu, elbette, ama kaybolmuş ya da kırılmış değildi.

"Araları çok ince bir çizgi var," diye cevap verdim gülümseyerek ve başımı sallayarak. "Nazik hemşireye benimle gitmekten memnun olduğunu söyle, böylece buradan siktir olup gidebiliriz."

Birkaç kez daha gözlerini kırptı, sersemlemiş ve ağır göz kapaklarıyla, ve korkunç bir an için, benimle gitmeyi reddedecek mi diye merak ettim. Sonra bakışlarını hemşireye çevirdi ve gevşek bir şekilde başını salladı. "O bencil bir pislik," diye mırıldandı, sözlerini biraz geveleyerek, "ama her şey buradan daha iyi olmalı."

Hemşire kararsız görünüyordu, ama küçük bir iç çekip bir kez daha dikleşti. "Tamam, emin iseniz. Bu çok etik değil gibi görünüyor. Hepsi." Bu kısmı sessizce söyledi, açıkça sadece kendisi ve Ashley için söylemişti. Sonra bana klipboard ve kalem uzattı. "Burayı imzalayın, Bay Essex. Sonra gidebilirsiniz."

İmzalamadan önce belgeleri dikkatlice inceledim, ama şüpheli bir şey görmedim. İki dakika sonra, hemşire Ashley'i kamyonetimin yolcu koltuğuna oturtmama yardım etti ve ben de onu emniyet kemeriyle bağladım.

Ashley'nin kapısını kapatırken kadın kaşlarını çatarak bana "İlaçların etkisi birkaç saat içinde geçecektir" dedi. "Ama ona çok fazla vermişler. Sabah kendi doktorunuza muayene ettirmenizi öneririm."

Sesindeki samimi endişeye kaşlarımı kaldırdım. "Tamam. Beni aradığın için teşekkür ederim."

Hızlıca başını salladı ve sanki biri bizi duyabilirmiş gibi etrafına bakındı, oysa burası otoparktı. "Bunu daha önce yapmalıydım, ama en azından artık istifamı vermem gerektiğini biliyorum

İstifa etmem gerektiğini biliyorum." Geri çekilirken gülümsemesi kırılğan bir hal aldı, omuzları çöktü ve binaya geri döndü.

Bu dünyada hala vicdanı olan insanlar olduğu için şükürler olsun. Onun araması olmasaydı Layne'i asla bulamayabileceğimizi fark edince omurgamdan bir ürperti geçti.

"Sen benim ölümüm olacaksın, Duckling," diye fısıldadım, kemerimi bağlayıp motoru çalıştırırken. Ashley uyuyordu, eminim, bu yüzden cevap verdiğinde irkildim.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı. "Bu ilaçların etkisi geçer geçmez... seni kendi ellerimle öldüreceğim."

Onun konuştuğunu duyduğumda hissettiğim rahatlamayı gizlemek için tek yapabileceğim şey alay etmektir. "Seni psikiyatri hastanesinden kurtardıktan sonra mı? Teşekkürün bu mu?"

Cevap vermesi bir dakika sürdü ve ben onun tekrar uykuya daldığını düşünmeye başladım. "Bu senin hatan," diye mırıldandı sonunda, sesinde hiçbir öfke yoktu. "Her zaman senin hatan, Essex. Senden nefret ediyorum."

Buna cevap veremeden, zorlukla yutkundum. Bu benim hatamdı. O gece işleri farklı şekilde ele alsaydım ya da partiden ayrılmaya çalıştığında onu durdursaydım... belki de bu olmazdı. Bu bilgi ve suçluluk duygusu zihnimi ağır bir şekilde meşgul ediyordu, bu yüzden ukala sözleri içime attım ve sessizce araba sürdüm.

Bir otele gitmemiz gerekiyordu. Ashley uyuşturucunun etkisinden kurtulmak için uyumalıydı, sonra da muayene ettirmemiz gerekiyordu. O zaman belki özürlerimi dinlemeye razı olurdu.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı yine, gözleri kapalı ve başı pencereye yaslanmış, sanki uykusunda konuşuyormuş gibi. "Kalbimi kırmanın bu kadar kolay olduğunu bulmandan nefret ediyorum. Sen gerçekten soğuk kalpli bir pisliksin."

Her yanımla onun yanıldığını haykırıyordu. Onu incitmenin beni ne kadar incittiğini *bilmesini* istedim. Ama çenemi kapalı tuttum ve uyumasını sağladım. En iyisi buydu...

7

ASHLEY

CARTER: CEVAPSIZ ARAMA. SESLİ MESAJ
BIRAKILDI HEATH: CEVAPSIZ ARAMA. SESLİ
MESAJ BIRAKILDI. ROYCE: CEVAPSIZ ARAMA.
SESLİ MESAJ BIRAKILDI. ROYCE: CEVAPSIZ
ARAMA. SESLİ MESAJ BIRAKILDI. ROYCE:
CEVAPSIZ ARAMA. SESLİ MESAJ BIRAKILDI.
ROYCE: CEVAPSIZ ARAMA. SESLİ MESAJ
BIRAKILDI. ROYCE: CEVAPSIZ ARAMA. SESLİ
MESAJ BIRAKILDI.

Royce: Orosu çocuğu, seni deşip parçalarını rakunlara yem yapacağım. Lanet olası telefonuna cevap ver.

Carter: Lanet olası korkak. Umarım bir şeyi yoktur, yoksa eve gelme zahmetine girme.

Heath: Sana güveniyorum kardeşim. Bu işi batırma.

Bana enjekte edilen ilaçlar *iğrençti*. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca, korkunç, baş döndürücü, yarı bilinçli bir durumda kaldım; uzuvlarımı hareket ettirmek bir yana, başımı bile zor kaldırıbiliyordum. Sesler ve yüzler o kadar hızlı gelip geçiyordu ki, midem bulanıyordu ve neyin gerçek neyin hayal olduğunu sorgulamaya başladım. İlaçların yarattığı tüm çılgın halüsinasyonlar ve rüyalar (ya da kabuslar) arasında, Nate'in beni kurtarmak için geldiğinin gerçekliğini hiç sorgulamadım.

Onun sesinin rahatlatıcı tınısı ya da kamyonetinin tanıdık kokusu sahte olamazdı, bu yüzden kendimi sonsuza kadar ilk kez uyuyormuş gibi hissederek rahatça uykuya dalmak kolay oldu.

Bir ara durduk ve Nate beni kamyonetten indirirken, ben sisin içinden çıkmaya çalışarak uyanmaya çalıştım.

"Sadece uyu, Duckling," diye fısıldadı o alçak, rahatlatıcı sesiyle. "Ben yanıdayım."

Ona inandım, kollarının arasına kendimi bıraktım ve ağır göz kapaklarımı bir kez daha kapattım. Uyku, ilaçların etkisini gidermeye yardımcı olacaktı, eminim. Nate, ben uyurken kötü bir şey olmasına izin vermezdi, bundan emindim.

"Üzgünüm, Layne bebeğim." Bir süre sonra fısıldadığı özür beni uyandırdı. "Yemin ederim sapık değilim, ama bu hastane kıyafetlerini çıkarmak istiyorum."

Bu iyi bir fikir gibi göründü, bu yüzden beni oturtduğunda, o hastane gömleğini başımdan çekerken dik durmaya elimden gelenin en iyisini yaptım. Hastalara tabii ki balenli sütyen giymek yasaktı, bu yüzden altında destek açısından neredeyse hiç işe yaramayan ince pamuklu bir sütyen giyiyordum ve o da onu çıkardı.

İyi. Hastaneden kalan *hiçbir şeyin* cildimde kalmasını istemiyordum.

"Siktir," diye inledi, ben dünyadaki en yumuşak yatak gibi hissettiren yatağa geri yığıldığımda. "Belki de ben bir sapığım. En azından biraz. Muhtemelen bu kadar kendinden geçmiş olman iyi bir şey, yoksa şimdiye kadar sikime yumruk atmış olurdun."

Küçük bir kahkaha attım ve gözlerimi açıp bana en işkence görmüş gibi bakan yüzünü görmeye çalıştım. Ben güldüğümde, o hızla başını salladı ve uzun bir nefes aldı. Zavallı bebek. İşkence görmüş hali ona çok yakışıyordu.

Ass kötü görünmüyor, kafamın arkasında bir ses bana hatırlattı. Doğruydı. Pislik gibi davrandığında bile, çok çekiciydi. Hiç adil değildi. Ona kızgındım.

Değil mi?

"Tamam, ördek yavrusu, şu çirkin pantolonu çıkaralım, sonra da lanet olası kıyafeti çöp şutuna atayım." Parmakları gri pantolonun elastik bel bandını kavradı ve ben de yardım etmek için zayıf bir şekilde kalçalarımı kaldırdım. "Bakmıyorum. *Bakmıyorum*," diye mırıldandı ve ben de bunu bana mı yoksa kendine mi söylediğini merak ettim. Her halükarda, ben

Umurumda bile değildi. O kaşıntılı kıyafetleri çıkardığım için mutluydum.

Aceleyle üzerime bir battaniye örttü ve bir dakika içinde geri döneceğini söyledi. Kapı kapandı ve ben de onun, hasta üniformamı çöp şutuna atma sözünü yerine getirdiğini varsaymak zorunda kaldım.

Aniden yalnız kaldığımda, sakinleştiricilerden daha güçlü bir panik hissi beni sardı. Geri dönecek miydi? Bunların hepsi berbat bir ilaç rüyası mıydı ve ben hala hastanede miydim?

Sersemlemiş ve şaşkın bir halde, etrafa bakabilmek için zorlukla oturmaya çalıştım. Karanlıktı, sadece bir başucu lambası tanıdık olmayan otel odasını aydınlatıyordu. Otel. Hastane değil. Rahatlama beni bir kamyon gibi vurdu ve kapı bir kez daha açıldığında inleyerek yumuşak çarşaflara geri yığıldım.

"Hey, iyi misin?" Nate, yatağa koşarak geldi. "Hasta mısın? Seni tuvalete götürebilirim ya da..."

"Kapa çeneni," diye inledim. "Uyuyorum."

"Hayır, uyumuyorsun," diye suçladı beni, sanki bir çocuğa bakıyormuş gibi battaniyeyi üzerime örterken. "Homurdanıp somurtuyorsun. İlaçların etkisini burada uyuyarak atlatmayı tercih edersin diye düşündüm, kamyonetimde değil. Belki de *'Teşekkürler Nate, sen en iyisisin' demelisin.*"

Bir nefes aldım, biraz kıpırdadım ve kıpırdayabildiğimi fark ettim, bu bir ilerlemeydi. "Siktir git, Nate," diye cevap verdim. "Nasıl?" Bunu özlemişim, ona hırlamak.

Onun alçak sesli kahkahası, bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım bir sıcaklık hissini göğsüme getirdi. "Ben alırım," diye mırıldandı ve en nazik dokunuşlarla saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı. Sonra bu hareketi tekrar tekrar tekrarladı, parmak uçlarıyla alnımı ve yanağımı okşayarak beni tekrar uykuya daldırdı.

Güvendeydim.

Kimse bana zarar vermeyecekti.

Dinlenmek sorun değildi.

"Ne olursa olsun, Layne," diye fısıldadı, o kadar yumuşak bir sesle ki kelimeleri zar zor anlayabildim, "Her şey için pişmanım. Ne kadar üzgün olduğumu ya da ne kadar farklı seçimler yapmayı dilediğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sadece senin kalbini kırmadım, Duckling. Benimkini de *mahvettim.*"

Uykunun pençesindeydim, cevap veremedim, ama verebilseydim bile... söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Buna ne diyebilirdim ki? Ve lanet olsun, bildiğim kadarıyla, hepsi kafamın içindeydi. Artık gerçeklik neydi?

Rüyalarım rahatsız ediciydi, Jocelyn'in bana alaycı bakışları, boynumdaki iğnenin keskin ısırtığı, kendi çarpık hayal gücümün etkisiyle abartılmıştı. Uzuvarım kontrolünü geri kazandıkça, sürekli dönüp durduğumu, ara sıra mırıldandığımı ve bağırıldığımı fark ettim.

Ancak, beni saran güçlü kollar her seferinde beni sakinleştirip uykuya dalmamı sağlıyordu ve bu da gerçekten dinlenmemi sağlıyordu.

Sonunda uyandığımda, kafam omlet gibi karışmıştı, ama tüm vücudum *inanılmaz derecede* rahattı. Sırtımda sıcak bir vücut kıvrılmıştı, büyük bir avuç içi karnımın üzerinde yayılmıştı ve sert bir gövde sırtıma bastırıyordu. Derin bir nefes aldım ve Royce'un eşsiz kokusunu hemen tanıdım.

Ona tekrar sarıldım ve nasıl bu noktaya geldiğimizi düşünmeye başladım. Neredeydik biz? Royce ne zaman gelmişti? Şikayet ettiğimden değil tabii. Onun kollarında her zaman iyi uyurdum, özellikle de yastık duvarı numarasını bırakmışken.

Elini karnıma bastırarak beni daha sıkı tuttu, ben de memnuniyetle iç geçirdim. Parmakları tembelce tenimi okşarken, nefes alışları hala yavaş ve düzenliydi. Başparmağı göğsümün kıvrımına değdiğinde, inledim ve sırtımı biraz kavisledim. Tam da onun, lütfen ve teşekkür ederim, sikini içime sokmasını gerçekten istediğimi fark etmesine yetecek kadar.

Ben kışımı onun ereksiyonuna sürtünce nefes alışları hızlandı ve avucunu daha kasıtlı bir şekilde göğsüme kaydırды, parmakları meme ucumu çimdikledi. *Lanet olsun*, bu çok iyi geldi. Royce ile yatakta geçirdiğim tembel sabahlar en sevdiğim şeydi.

Yine inledim, başımı yana eğdim, dudakları boynumu buldu. Yüzü pürüzlüydü, sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi, kulağımın altındaki hassas cildi öptüğünde tüm vücudumda karıncalanma hissettim.

"Lütfen," diye inledim, arzuyla titriyordum bile. "İçimde olmana ihtiyacım var."

Benim boğuk sesim odadaki sessizliği bozunca, o hareketsiz kaldı ve keskin bir nefes aldı. Ama benim istediğim şeyi yeterince hızlı yapmıyordu, bu yüzden bir bacağımı kaldırıp onun kalçasına attım, böylece ona kolay erişim sağlayabilecekti. Sıcak penisi boxerinden bana sürtünüyordu, tam da ihtiyacım olan yere çok yakındı, ama o hala tereddüt ediyordu.

"Lütfen," diye tekrar nefes nefese kaldım, parmaklarım kalçasına gömüldü. "Royce, *lütfe*n beni sik."

Nefesi tıslayarak çıktı ve parmakları göğsüme sertçe bastırdı. "Ben Royce değilim," diye homurdandı, sesi hayal kırıklığı ve sinirle doluydu. Yoksa kıskançlık mıydı?

Kıskançlık mı? *Nate* neden kıskansın ki?

Nate neden benim yatağımdaydı?

Hastaneden ayrıldığımın bulanık hatıraları beynimi sertçe vurdu ve sanki *Nate* beni elektrikle vurmuş gibi onun kollarından sıyrıldım. "Nate! Ne oluyor lan? Neden Royce gibi kokuyorsun?"

Ben ona öfkeyle bakarken, o da bana kızgın bir bakış attı. "Ben kokmuyorum. Sen kokuyorsun. O benim kamyonetime bir tişört bırakmıştı ve sen çıplak uyumaktansa onu tercih edersin diye düşündüm."

Şaşkınlıkla kendime baktım ve tabii ki Royce'un Nevaeh Üniversitesi tişörtlerinden birini giyiyordum. Bu... tamam, evet, bu yatakta *Royce'un* kokusunun bu kadar belirgin olmasının nedenini açıklıyordu. Neyse ki onun adını söylemişim, böylece *Nate* benim *onunla* sevişmek istediğimi düşünmedi.

Değil mi, kafası karışık beyin? Onun bizi sikmesini istemiyoruz. Beynimin, vücudumun geri kalanını da bu hikayeye ikna etmesi gerekiyordu, çünkü amım boşluğu sıkıca kavıyordu.

"Kafan nasıl?" *Nate*, hiçbir şey olmamış gibi davranarak, kaslı kolunu başının arkasına uzatıp bana bakarak sordu. "Oldukça kendinden geçmiştin."

Daha fazla anı akın etti ve kan basıncım bambaşka bir şekilde yükseldi. "Hadi oradan," diye hırıldadım. "Sen yalancı, sinsî, arkadan bıçaklayan *pislik*!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ama ağzını açıp yaptıklarını savunmaya fırsat bulamadan, yüzüne bir yastık bastırıp

üzerine atlayarak yastığı bastırdım. Bunu hak etmişti. Beni hastaneye yatırıp o lanet olası belgeleri imzalamam için beni kandırdığı için *bunu hak etmişti*.

Onun ölmesini istedim.

"*Sana güvendim!*" diye bağırdım ve yastıkla onu boğmaya devam ettim, bir an bile durmadım. Belki annesini boğarak öldürmeyi başaramamıştım, ama burada Nate'i kurtaracak sakinleştirici ilaç kullanan hademeler yoktu. "Sana güvendim, ama sen beni tuzağa düşürdün, seni psikopat piç kurusu!"

Yastığın altından boğuk sesler geliyordu, ama yastığı çekip çıkarmaya çalışmak yerine, elleriyle beni bacaklarının arasında tuttu. Ama yine de beni itmeye çalışmıyordu. Aksine...

"Sen..." Katil öfkem, kafa karışıklığıyla biraz soğudu. "Şu anda ciddi misin?" Tamamen inanamadan, yüzünü görebilmek için yastığı kaldırdım. "Seni öldürmeye çalıştığımın farkında mısın?"

Alnı sanki acı çekiyormuş gibi kırıştı, parmak uçları kalçalarımı daha sıkı kavradı ve beni kendisine sıkıca tuttu. "Farkındayım," diye cevapladı boğuk bir sesle, sonra ince boxer şortunun içinde sıkışmış granitten daha sert olan penisini bana sürtüp inledi.

Ağzım açık kaldı. "Ne *oluyor lan? Seni öldüreceğim*. Bu ön sevişme falan değil, seni hasta köpek!" Sonra fikrimi daha iyi anlatmak için, ya da belki de içine düştüğü hayallerden uyandırmak için, yüzüne bir tokat attım. Elimin izi kalacak kadar sert bir tokat attım, ama o sadece nefesini tuttu ve gözlerini kapattı.

Bir an için, şok içinde donakaldım, onun yakışıklı yüzüne bakarak, ikimizin de ağır nefes alıp verişini dinledim
dinledim —her birimiz çok farklı nedenlerle— ta ki onun koyu kirpikleri açılıp bakışları benimkilere kilitlenene kadar.

"Bana tekrar vur," dedi, sesi arzuyla doluydu.

Bu gerçek olamazdı. Bunun gerçek olması imkansızdı. Ya hayal görüyor ya da hala sakinleştirici ilacın etkisiyle halüsinasyon görüyor olmalıyım. Belki de hala hastanedeydim, yatağıma bağlıydım ve zihnimde bu çarpık fanteziyi yaşıyordum. Heyecan omurgamdan aşağıya doğru titredi. Öyleyse bunun nereye varacağını görmekten bir zarar gelmezdi, değil mi?

Avuç içim bir kez daha yanağına çarptı, o kadar sert ki başı yana doğru savruldu ve bileğim acıdı. Nefesini tutarak, yarı oturur pozisyonda hafifçe kalktı, ereksiyonu bana süttü ve sonra...

Anladığımda çığlık attım. Onun tepkisi, aramızda sıcaklık yayılırken acı dolu bir homurtu ve titremeydi.

"Ne oluyor *lan*? Seni öldürmeye çalıştım, kelimenin tam anlamıyla hayatını sonlandırmaya çalıştım, ama sen sadece... boxerınla geldin. Bu gerçek olamaz. Hala rüya görüyorum, değil mi?"

Bu düşünce midemi bulandırdı ve ağzıma ekşi bir tat bıraktı. Bana çok fazla sakinleştirici vermişlerdi ve Jocelyn bunun beni öldürebileceğini bile söylemişti. Ya bu da tüm bunların bir parçasıysa? Ya şimdi Abigail gibi olursam, sonsuza kadar kendi zihnimin içinde hapsolursam, neyin gerçek neyin hayal olduğunu asla bilemezsem?

"Sık sık böyle rüyalar görür müsün, Duckling?" Nate, o derin, boğuk sesiyle sordu. Kahretsin, o arzu dolu ses... yüzde yüz rüyaların malzemesiydi. Gerçek hayattaki Nate bana *asla* böyle konuşmazdı. "Seninle yatakta olduğumuz rüyalar mı?"

"Evet..." Titrek bir nefesle itiraf ettim, hala bunun gerçekten olmadığından tamamen emindim. Kesinlikle ikimiz yatakta değildik, sadece küçük bir kumaş parçası onun içimde olmasına engel oluyordu. "Gerçi genelde seni öldürürken boşalmazsın. Bu yeni bir şey." Ve onu hissedemediğim için biraz hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem.

Boğazından gelen bir kahkaha attı, sonra elini uzattı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi, beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Direnmeye bile çalışmadım, hevesle ona karşılık verdim ve zihnimin aldığı beklenmedik ve biraz tuhaf dönüşün tadını çıkardım.

"Hayal görmüyorsun, Layne," diye fısıldadı dudaklarıma. dedi.

Alaycı bir şekilde güldüm ve onun beni sırt üstü yatırıp arasına yerleşmesine izin verdim.

Uyluklarım. "Tabii ki öyleyim. Bu gerçek olamaz." Sonra onun gerçek olmadığını kanıtlamak için parmaklarımı kısa saçlarına geçirip sıkıca tuttum ve acıtacak kadar sertçe çektim. Kızıp beni itmek yerine, bu versiyon Nate tecrübeli bir itaatkar gibi inledi. Demek ki rüya görüyordum.

"Ne dersen de, Duckling," diye inledi, sonra yatakta aşığı kaydı ve bacaklarımı omuzlarına attı. "Beni boğımak istedin, değil mi? Elinden geleni yap." Sonra yüzünü heyecanla zonklayan amıma gömdü ve ben de bacaklarımı onun etrafında sıktım.

Nate'i öldürmek için düşündüğüm tüm yollardan... bu açık ara en iyisiydi.

Nate dilini kullanarak ruhumu tamamen dışarı çıkardığında, birkaç saniye içinde vücudumda kıvılcımlar patladı, ama ben bacaklarımla kafasını sıkıca kavramıştım. Elleri de bacaklarımı kavradı ve beni orada tutarken, sanki Michelin yıldızlı bir yemekmişim gibi yaladı... oksijene hiç ihtiyaç duymadan. Belki hayali Nate'in solungaçları vardı? Bu tuhaf olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, tokatlandıktan sonra şortuna boşalması kadar tuhaf olmazdı.

"Siktir!" Arka arkaya iki kez boşaldıktan sonra çığlık attım. Onu bacaklarımla arasında boğımak istesem de, kaslarım jöle gibiydi; fiziksel olarak gerekli gücü sağlayamıyordum. Dizlerim çöktü ve bir avuç saçını tutup onu geri çekerek, lanet olası yüzünün ne kadar ıslak olduğuna şaşkınlıkla baktım.

Gözlerimizin kilitlendiğı anda kelimelerim tükendi. Sonra, çok yavaşça dudaklarını yaladı ve takdirle mırıldandı. "Kirli rüyanda sonra ne olacak, Ördekçik?" Nate, tişörtümü yukarı çekip göğüslerimi ortaya çıkarırken kendini beğenmişlikle mırıldandı. Onları avuçlayıp başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarımı yuvarlarken, neredeyse havada uçuyordum.

Sonra ne olacak? Hiçbir fikrim yoktu. Bu, zihnimin daha önce hayal ettiği her şeyin ötesindeydi ve bu durumun sebebi kesinlikle uyuşturucuydu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, hala ağır ağır nefes alıyordum. Kahretsin, gerçekten öğrenmek istiyordum. Bu Nate, karanlık, baskıcı, bazen düpedüz cadaloz tavırlarının arkasında sakladığını hiç hayal edemeyeceğim her şeydi.

Başını yana eğdi, düşünmeye başladı. Sonra bizi tekrar çevirdi, böylece başını yastığa yaslayarak oturdu ve ben de kucağına oturdum. Kendimi tutamayıp, aramızdaki mesafeyi aşarak onun boxerının yapışkan lastiğini geri çektim ve kocaman penisinin kumaştan kurtulmasını sağladım. Her açıdan,

tekrar hazır görünüyordu. Kırmızı, şişmiş ucu parılıyordu ve ben hayranlıkla başparmağımı üzerinde gezdirdim, o sert bir nefes aldığı anda zevkle.

"Hala seni öldürmek istiyorum," diye mırıldandım, bakışlarımı ona çevirerek. "Ama aynı zamanda seni gerçekten, gerçekten sikmek istiyorum. Sadece bir kez. O zaman seni kafamdan çıkarabilirim ve öldüğünde hiçbir şey hissetmem."

Dudaklarını kısa bir süre büzüştürdü, sonra kabul ettiğimi gösteren küçük bir baş sallama yaptı. "Adil görünüyor." Sonra, ben kendimi sorgulamaya bile fırsat bulamadan, hizalandı ve zaten sırlıslık olan amımın içine girdi.

Ne kadar ıslak ve hazır olsam da, onun ne kadar büyük olduğunu inkar edemezdim ve ani gerginlik ve dolgunluk karşısında çığlık attım, sonra onu daha derine almak için aşağıya doğru indim. Nate'in içimdeki hissini tadını çıkararak yüksek sesle inledim.

"Siktir, Layne," diye inledi, boğazımı öperken. "Amin inanılmaz hissettiriyor. Tüm rüyaların bu kadar iyi mi?"

Parmaklarım saçlarına geri döndü, dudaklarım onun dudaklarına yapışırken başını geriye doğru çekti, hareket etmeye başladığımızda dillerimiz birbirine dolandı, o aşağıdan ittiğinde kalçalarım sallandı.

"Genelde daha az konuşursun," diye fısıldadım öpücüğüne. "O yüzden çeneni kapat ve beni sik, Essex, ama bu sefer sakın önce boşalma." Bunu söylerken saçlarını tekrar çektim ve o inledi. Bu, bir erkeğin çıkardığı en seksi seslerden biriydi ve o anda neredeyse yanıp kül olacaktım.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı, sonra kalçalarımı kavrayıp altımdan sertçe sikerek ruhumu yok eden bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Etkileyiciydi, itiraf etmeliyim, ama yine de... pek gerçekçi değildi. Gerçek hayatta bunun için gereken karın ve bacak gücü ne kadar olurdu? Çılgınca.

Beklendiği gibi, beni başımdan itti ve birkaç dakika içinde başka bir doruğa ulaştırdı. Karın kaslarım onun etrafında sıkıca kasıldı, vücudum titriyordu ve nefesim kesik kesikti, bana verebileceği son saniyeye kadar onun penisini sürüyordum.

Parmaklarının kalçalarımı kavrayış şekli, gerçek olsaydı kesinlikle morluklar bırakırdı, ama şu anda, tek odaklanabildiğim şey, gelip gelemeyeceğini sorarken yüzündeki çaresiz, muhtaç bakıştı.

Sormuştu. *Lütfen* diyerek.

Siktir.

"Evet!" diye bağırdım, nefes nefese, tırnaklarım normalde birine tırmaladığımdan yüz kat daha sert bir şekilde göğsüne batarken.

"Evet, siktir, içime boşal Nate!"

Ben cümleyi bitirmeden sıcak menisini boşaltmaya başlamıştı, küçük bir fahişe gibi inleyip homurdanırken, göğsünden kan damlaları akıyordu. Görünüşe göre, Nathaniel Essex'e karşı dominatriks bir eğilimim vardı.

Ama yine de, her şeyi göz önünde bulundurursak, bu pek de şaşırtıcı değildi.

Nate'i bu kadar tahrik etmesi mi? Memnuniyet içimi titretti. Bu çok hoştu, çok hoş bir fanteziydi.

Kesinlikle bir fantezi.

8

ASHLEY

Ashley: Merhaba, ben Ashley. GERÇEK Ashley. Nate bana yeni bir telefon aldı ve yeni bir numara almanın iyi bir fikir olacağını düşündük. GPS'e göre bu gece saat 22:00 civarında geri döneceğiz. Hepinizi görmek için sabırsızlanıyoruz xxx

Carter: Spark, neredesin? Konumunu paylaş.

Royce: Nate'e dikkatli sürmesini söyle, yoksa onu kendi kamyonuyla ezerim.

Heath: Seni seviyoruz, Ashes. İyi misin?

Sonunda uyandığımda yalnızdım, ama bir dakika gerinip esnedikten sonra artık hastanede olmadığımı fark ettim. Artık gri pijamalar giymiyordum ve yatağın yere sabitlendiği steril bir odada kilitli değildim. Nate'in beni almaya geldiğine dair belirsiz, bulanık anılar zihnimden geçti, ama çok çabuk çılgın uyuşturucu rüyalarıyla karıştı. Ve seks rüyalarıyla. Hem de Nate'le ilgili, tüm o lanet olası insanlardan.

"Kahretsin," diye fısıldadım, ellerimle gözlerimi ovuşturarak. Kahveye ihtiyacım vardı, hem de çok. Ve arkadaşlarımı görmem gerekiyordu. Endişeden deliye dönmüş olmalılar...

İnleyerek, kocaman yatakta oturdum ve tüm vücudumun ağrımasından yüzümü buruşturdum. Oda boştu ve Nate'in hiçbir izi yoktu. Beni bu otele bırakıp gitmiş miydi? *Kahrolası korkak.*

Sanki zehirli düşüncelerim onu çağırması gibi, kapı açıldı. Şeytanın ta kendisi içeri girdi, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ve iki kahve fincanı olan bir tepsi taşıyordu. Diğer elinde birkaç alışveriş poşeti vardı ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken bana gizemli bir bakış attı.

Ben sessiz kalınca, "Günaydın, Ördekçik," dedi. "Nasıl uyudun?"

O takma ada duyduğumda irkildim, tüylerim diken diken oldu. "Neden bana öyle dedin?"

"Ne?"

"Ördek yavrusu. Neden bana öyle dedin?" O lanet olası uyuşturucu rüyalarından birinde bana öyle demişti. Seks rüyaları. *Kahretsin*. Yüzüm kızardı.

Nate, pencere kenarındaki masaya rahatça geçti ve çantalarını bıraktı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Dudaklarım birkaç kez açılıp kapandı, ama hiçbir kelime çıkmadı. *Rahatsız* mı oldum? Hayır. İçimde açıklanamayan şeyler mi oldu? Evet.

Ben hiçbir şey söylemeyince, dudakları gülümsemeye kıvrıldı, sonra bana kahveden ikram etmek için yanıma geldi. "Bunun işine yarayacağını düşündüm," dedi.

Bakışlarımı kahveye ve onu tutan eline sabitleyerek, beni anlayacağından korktuğum için inatla gözlerine bakmadım. Onunla ilgili hayal gücümün ne kadar kirli olduğunu bir şekilde anlayacağından korktum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve fincanı almak için uzandım. Parmaklarımız birbirine değdi ve o fincanı bırakmadı.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktım ve gözlerimiz buluştuğunda keskin bir nefes aldım. "Rica ederim, Layne," dedi yumuşak bir sesle, sonra dudakları hafifçe kıvrılırken göz kırptı. Ama sağ yanağındaki morluk karşısında bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ağzım açık kaldı. "Ne oldu sana?"

Gülümsemesi daha da genişledi, kahvemi bırakıp yanında getirdiği çanta yığınının döndü. "Sana yeni bir telefon ve birkaç giysi aldım. Duş almak istersen,

yola çıkabiliriz. Prosper City'ye dönmek için hala on beş saatlik yolumuz var."

"On beş saat mi?" Kahvemi yudumlarken ciyakladım. "Siktir. Tamam, evet, duş alayım." Kendime baktım ve giydiğim şeyi görünce donakaldım: göğsünde altın rengi *Nevaeh U* yazan bol, koyu gri bir erkek tişörtü. Royce'un defalarca giydiğini gördüğüm tişört.

"Yalnız kalmak senin için sorun değilse, sen duş alırken ben kamyonete benzin alırım," diye devam etti Nate, benim paniğimi fark etmemiş gibi.

Yutkunarak, kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım ve daha fazla kahve içerek paniğimi gizledim. "Evet, hiç sorun değil."

Hiç de iyi değildim. *Bu bir rüya değildi!*

Nate anahtarlarını alıp kapıya doğru giderken başka bir şey daha söyledi, ama ben dinlemiyordum. Titreyen elimle ona el salladım, o gider gitmez yataktan fırladım ve banyoya koştum.

"Lanet olsun," diye bağırdım, aynaya bakarken kendi yansımamla karşılaştığımda. "Nate'i becerdin, seni *aptal*."

Yansımam, sanki benim *suçum değilmiş* gibi bana öfkeyle baktı! Ama tek düşünebildiğim, Nate'in bana defalarca rüya görmediğimi *söylediği* idi.

"Seni aptal sürük," diye dehşetle fısıldadım. Çünkü içten içe, bunun bir rüya olmadığını biliyordum... ama aynı zamanda, ona karşı duyduğum öfke ve kinimi, arzumu tatmin edecek kadar uzun süre görmezden gelmemin tek yolu buydu.

Hâlâ onu öldürmek istiyor muydum? Bir bakıma.

Onu kafamdan atmayı başarmış mıydım? Kesinlikle hayır. Nate Essex kafamın içinde eskisinden bin kat daha kötüydü ve bunun bana zarar vereceğini *biliyordum*.

Vajinamın önemli kararları almasına izin vermekten mırıldanarak, Royce'un gömleğini çıkardım ve duşa girdim, sonra en az yirmi dakika boyunca Nate'in ellerinin cildimde bıraktığı izleri silmeye çalıştım.

Hoşuma gitmediğinden değil... tam tersine. Çok fazla hoşuma gitmişti.

Temizlenebileceğim kadar temizlendikten sonra, Nate'in benim için aldığı kıyafetleri giydim — uzun yolculukta rahat olacağım spor kıyafetlerdi, şükürler olsun — sonra ıslak saçlarımı taradım. Saçımı kurutacak enerjim yoktu, bu yüzden saçımı topuz yapıp öylece bıraktım.

"Hazır mısınız?" Nate, banyo kapısını bir kez daha açtığımda sordu. Beni beklerken yatağın ucunda oturmuş telefonuyla oynuyordu, ama ben dışarı çıktığımda başını kaldırdı. Bakışları üzerimde o kadar yavaş dolaştı ki, titremeye başladım ve inleme ihtiyacını fiziksel olarak yutmak zorunda kaldım.

Siktir. Bu çok uzun bir yolculuk olacaktı.

"Mm-hmm, evet," diye cevapladım, onun asla yutmayacağı bir kayıtsızlık takınıyordum.

Elbette, dudakları o çılginca seksi yarı gülümsemesiyle kıvrıldı. "Yola çıkmadan önce konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Ben irkildim. Gerçekten irkildim. "Hayır."

Gözleri kısıldı ve nefes almakta zorlandım. Gözlerimi başka yere çevirmek daha da zordu. "Emin misin? Aklında hiçbir şey yok mu, Duckling?" Söylediklerini vurgulamak için, morarmış yanağını çok doğal bir şekilde kaşımış gibi yaptı.

Dudaklarımı ıslattım, nefesim kısa ve kesikti, sanki bir yırtıcı hayvanın önünde duruyordum gibi. Aslında öyleydim.

"Aklıma bir şey gelmiyor," yalan söyledim. "Gitmeliyiz."

Bana uzun bir süre daha gözlerini kısarak baktı, sonra içini çekip saçlarını eliyle taradı ve bakışlarından beni kurtardı. "Sen öyle diyorsan."

"Evet," diye homurdandım ve masanın üzerine bıraktığı yepyeni telefonu ve sim kartı almak için masaya doğru yürüdüm. "Yolda hallederim."

Nate hiçbir şey söylemedi, sadece kahvesini yudumlarırken ben onun benim bedenime göre aldığı beyaz spor ayakkabıları giydim, sonra da önümde çıkmam için kapıyı tuttu. Otel çok büyük değildi; sadece üç kat asansörle çıkmamız gerekiyordu ve kamyoneti lobinin hemen yanında park edilmişti, bu çok kullanışlıydı. Özellikle de

yürürken vajinamın ne kadar ağrıdığını fark ettiğimde. *Kahrolası büyük penisli erkekler.*

"İyi misin?" Nate, taksiye binerken yüzümü buruşturduğumda eğlenerek sordu.

Aptal. Dudaklarımı büzdüm ve keskin bir şekilde başımı salladım. "Harika," diye cevap verdim, sonra orta konsolda duran donut kutusunu gördüm. Nate, ben sormadan kapımı kapattı, bu yüzden ağzım sulanarak onun sürücü tarafına binmesini beklemek zorunda kaldım.

"Ne?" diye sordu, kendi kapısını kapatıp kaşlarını kaldırarak bana

Başımı donutlara doğru eğdim. "Onlar benim için mi?"

Eğlenerek homurdandı, başını sallayarak kamyoneti hazırla. "Hayır, bunlar dün gece psikiyatri hastanesinden kurtardığım, tatlıya çok düşkün diğer kız için."

Gözlerimi devirdim ama ilk donutu ısırmakla meşguldüm, hızlı bir cevap verecek durumda değildim. Bunun yerine, orijinal glaze dilimi kapladığında porno yıldızı gibi inleyebildim sadece.

Direksiyon simidinin derisi gıcırdadı ve bir gözümü açtığımda Nate'in simidi sıkıca tuttuğu için parmak eklemlerinin *beyazladığını* gördüm. "Kes şunu," diye homurdandı. "Yoksa dönüş yolu çok uzun sürecek."

Donut boğazıma takıldı ve onu çıkarmak için zorla yutmak zorunda kaldım. Benimle dalga geçiyordu... değil mi? Bu konuyu açmak istemediğimden, Nate bizi gece kaldığımız kasabadan uzaklaştırırken bir ısırık daha alıp *sessizce* çiğnedim.

Altı donuttan dördünü bitirdiğimde midem ağrımaya başladı ve pişman oldum.

"Yirmi dakika sonra bir Starbucks var," dedi Nate, rahatsız bir şekilde karnımı tutan bana bakarak sessizce. "Daha fazla kahve içmek istersen durabiliriz."

Hemen başımı salladım. "Tabii ki."

Kamyonette bizimle birlikte seyahat eden *dev* fili aklımdan uzaklaştırmaya karar vererek, yeni telefonu çıkardım ve kurulumuna başladım. Nate bana yeni bir sim kart ve yeni bir numara almıştı.

—Bu da, erkeklerin ve Carly'nin numaralarını kopyalamak için onun telefonunu ödünç almam gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonunu geri verdiğimde bana "Yeni numaranı alayım diye bana mesaj at" dedi.

Dilimi şaklattım ve Carter, Royce ve Heath'i içeren bir grup sohbeti oluşturmaya başladım. "Hayır."

Kaşlarını çatarak başını bana doğru çevirdi. "Hayır mı?"

Omuz silkdim. "Belki de yeni numaramı bilmeni istemiyorum."

Homurdandı ve başını salladı. "Çocukça davranma, Layne."

Ağzım açık kaldı. "Çocukça davranmıyorum, seni dayanılmaz pislik. *Sana kızgınım.*"

Nate iç geçirdi. "Dün gece yüzünden mi?"

Nefesim kesildi ve boğazım sıkıştı. "Dün gece hiçbir şey olmadı," dişlerimi sıkarak homurdandım.

Gözlerini abartılı bir şekilde devirdiğini görmemek için kafamı kuma gömmem gerekirdi. "Tamam, tabii. Eğer böyle oynamak istiyorsan. *Hiçbir şey olmadı.*" Alaycı tavrı o kadar ağırdı ki, neredeyse beni ezip geçecekti.

"Sen inanılmazsın," diye hayretle haykırdım. "Konudan sapma, Essex. Sen beni psikiyatri hastanesine yatırdın ki, *deli* annen benim kafamla oyun oynayabilsin."

Başını çevirip bana o kadar uzun süre baktı ki, kaza yapacağımızdan korktum. Otoyolda hız sınırını en az yirmi kilometre aşarak sürüyordu, ama araba bir santim bile sallanmadı. "Seni hastaneye yatırmadım, Layne. Seni oradan çıkaran bendim, yoksa o kadar kafan karışık mıydı ki bunu hatırlamıyorsun?"

Onun konuyu geçiştirmesine izin vermeyerek alaycı bir şekilde sordum. "O zaman bana, hastanenin benim tıbbi haklarımı *sana* devreden yasal bir belgeyi nasıl elde ettiğini açıkla. Çünkü o kesinlikle benim imzamdı ve böyle bir belgeyi imzaladığımı hiç hatırlamıyorum. Ancak, hastanede uyandığımdan hemen önce sözde evlilik öncesi sözleşmesi imzaladığımı hatırlıyorum."

Hemen cevap vermedi, bunun yerine derin bir nefes aldı ve bir anlığına elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam. Bunun kötü görüldüğünü anlayabiliyorum."

"Öyle mi?" Ona alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Harika."

"MPOE belgesi, evlilik öncesi sözleşmesinin standart bir parçasıdır. Bunu hukuk ekibime de sordum ve benzer mali durumdaki tüm müşterileriyle uyumlu olduğunu doğruladılar," dedi yavaşça ve dikkatlice, sanki sözleriyle bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyormuş gibi. "Bu asla sinsî bir ihanet olarak düşünülmemişti ve seni *incitmek* için kullanmak gibi bir niyetim yoktu, Duckling. Bu..."

"Bana öyle deme," diye homurdandım, koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. Bana her öyle dediğinde, yüzü hala benim am suyuyla ıslakken bunu söylediği anı hatırlıyordum.

O biraz güldü. "Bana zorla, *Ördekçik*."

Düşünmeden, elimin tersiyle göğsüne vurdum. Gerçek bir arkadaşına vuracağımdan daha sert, ama kamyonu çarpmasına neden olacak kadar sert değil. Boğuk bir inilti çıkardı ve yumruğunu kaldırıp parmak eklemlerini ısırırken, şokun etkisiyle ağzım *tekrar* açık kaldı.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandım inanamadan.

O da hafifçe inleyerek pantolonunu düzeltti. "Keşke öyle olsaydı. *İnan bana*."

Onun sesindeki hayal kırıklığı ve kafa karışıklığını görmezden gelmek imkansızdı, bu yüzden boğazımı yuttum. Artık kafam allak bullak olmuştu ve cildim çok sıcak hissediyordu. "Sessizce gidelim. Prosper'a dönüş yolu uzun." GPS'in tahmini varış süresini işaret ettim, sonra kapıya yaslanabilmek için pozisyonumu değiştirdim.

Birkaç dakika boyunca sessizlik hakim oldu. Sonra gözümün ucuyla Nate'in bana baktığını fark ettim.

"Ne olursa olsun, Ashley, bu karşılıklı bir şeydi. Sen bana, benim sana vermediğim hiçbir gücü vermedin." Sonra elini uzattı ve radyoyu açtı, birkaç istasyonu dolaştıktan sonra hoşuna giden bir şey buldu, cevap verme ya da gerçekten konuşma baskısını ortadan kaldıran bir şey.

İyi. Çünkü buna ne cevap vereceğimi hiç bilmiyordum.

9

ASHLEY

Nate: O iyi. Her zamanki sinir bozucu haliyle. Kaç kez daha soracaksın? Birkaç saat sonra Prosper'a döneceğiz ve kendiniz görebilirsiniz.

Royce: O zaman neden bize cevap vermiyor???? Kanıtla. Video görüşmesi yap.

Nate: Çünkü uyuyor, seni mızımız küçük sürtük. Onu uyandırmayacağım.

Royce: O zaman bir fotoğraf çek. Onu görmem lazım Nate. İyi olduğunu bilmem lazım. Anlamıyorsun...

Nazik parmaklar yüzümdeki saçları okşadı ve ben inledim. Çok güzel uyuyordum, ama şimdi birdenbire boynumun ne kadar sert olduğunu ve dizimin çok uzun süredir garip bir açıda olduğunu fark ettim.

"Geldik," dedi Nate sessiz bir sesle. "Seni baygın halde götürürsem annen çıldırır, o yüzden şimdi uyanman daha iyi olur."

Annem mi? *Bir dakika, ne?*

Gözlerimi açarak, Nate'e şaşkınlıkla göz kırptım. "Biz... Ben sandım ki..." Derin bir nefes aldım, kontrol edilemeyen bir titreme vücudumu sardı ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Hey, ne oluyor, Duckling? Anneni gördüğün için neden bu kadar heyecanlandın?" Nate'in gözleri endişeyle açılmıştı, avucuyla yüzümü nazikçe kavradı.

Gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. "Bana onun öldüğünü söylediler," diye nihayet boğuk bir sesle söyledim. "Onun ve Max'in New York'a giderken bir uçak kazasında öldüklerini söylediler ve..." *Ve Heath'in gerçekten öldüğünü, ama aslında ölmediğini.*

Nate derin bir nefes aldı, beni kucaklayarak küfür etti. Nate bana *sarılıyordu*, bu da gözyaşlarımı biraz daha kurutacak kadar şaşırtıcıydı. "Kahretsin, Layne, çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun," diye mırıldandım göğsüne yaslanarak, sağduyuma rağmen kollarımı ona doladım. "Nasıl bilebilirdin ki? Sana hiçbir şey anlatmadım."

O bu konuda yorum yapmadı ve yolculuğumuz boyunca bana hiç konuşmam için baskı yapmadı, bunun yerine ben sakinleşirken birkaç dakika sırtımı ovuşturdu. Annem iyiydi. O *iyiydi*.

"İçeri girmeliyiz," dedim sonunda. "Muhtemelen aklını kaçıırıyordur..." Yüzümü buruşturdum. "Ugh, kötü bir kelime seçimi."

Nate kısa bir kahkaha attı ve beni çok rahat kucaklamasından kurtardı. "Aslında, sana ne olduğunu bilmiyor. Bildiği kadarıyla, bizden uzaklaşmak için kaçtın ve mesajlarına ve aramalarına cevap vermiyorsun."

Şaşkınlıkla ona baktım ve kamyonetten indim. "Ve bunun hiç de şüpheli olduğunu düşünmedi mi?"

Omuz silkti. "Düşündü. Ama 'sen' diğer mesajlara cevap veriyordun, o da annenin suçluluk duygusuyla yaptığı nutuktan kaçtığını düşündü. Ayrıca, mesajlara cevap verenin *aslında* sen olmadığını anladığımızda, paniğe kapılmasını istemediğimiz için ona söylemedik."

O hastanede çalışan doktorlardan birinin benim telefonumu kullanarak mesajlara cevap verdiğini, benim gibi davrandığını düşününce titredim. Jocelyn miydi? Yoksa diğer çalışanlardan biri mi? Bu çok garipti. Kollarımı ovuşturarak, Max ve annemin evinin ön kapısına doğru hızla yürüdüm. Nate kapıyı çalmadan bize kapıyı açtı ve biz de içeri girip anne babamızı aradık.

"Nate, tatlım, sen misin?" annem mutfaktan seslendi. "Erken geldin. Biz buradayız!"

Nate sırtımın alt kısmına hafifçe dokundu ve ben de kendimi zorlayarak ilerledim. Bir yanımda bunun

hepsi büyük bir numaraydı, aslında hastaneden hiç ayrılmamıştım ve mutfağa girdiğimde annemin çürümüş bir ceset olduğunu ve pasta falan pişirdiğini görecektim.

"Ashley!" Annem beni mutfak kapısında görünce haykırdı. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

Bana doğru koştu, önlüğüne ellerini hızla sildi ve beni o kadar sıkı ve *içten* bir şekilde kucakladı ki, gözlerim anında yaşlarla doldu.

"Nate, Ash'i de getireceğini neden söylemedin? Çikolatalı kek yerine limonlu kek yapardım." Nate'i sevgiyle azarlarken saçlarımı okşadı ve bir an bile kucaklamasının şiddetini azaltmadı. "Ashy bebeğim, sanki haftalardır konuşmamışız gibi. Neler oluyor?"

Saçlarına burnumu sürttüm ve o da beni sallayarak, ben küçükken yaptığı gibi hafifçe mırıldandı. *Kahretsin*. Buna ihtiyacım vardı.

"Neden ikiniz oturma odasına geçip sohbet etmiyorsunuz?" Max nazikçe önerdi, annemin önlüğünü çözüp çıkardı. "Keki ben bitiririm."

Annem beni bıraktı, Max'in yanağındaki kakao tozunu silmesine izin verdi ve sonra beni oturma odasına götürdü. Oturduğumuzda saatin kaç olduğunu fark ettim.

"Dur anne, saat gece 10 gibi. Neden çikolatalı kek yapıyorsun?"

Annem omuz silkti ve sıcak gülümsemesini gösterdi. "Neden olmasın? Nate bize ziyarete geleceğini söyledi ve çikolatalı kek sever. Değil mi, tatlım?"

"Tabii ki severim," diye gülümseyerek onayladı ve tek kişilik koltuğa oturdu, beni annemle kanepede oturmaya bıraktı. Bu beni rahatsız etti, ama nedenini açıklayamadım. "Sevmiyor musun? Saçmalık."

Gözlerimi devirdim. "Evet, seviyorum. Sadece... saat gece on. *Ona* pasta pişirmen gerekmezdi."

Annem güldü. "Seni getireceğini söyleseydi, en sevdiğin pastayı yapardım, Ash. Nate'e söyleme, ama aslında en sevdiğim senisin." Bunu abartılı bir sahne fısıltısıyla söyledi ve Nate gülerek başını salladı. "Şimdi, bana neler olduğunu

neler olduğunu anlatır mısın? Erkek arkadaşlarından *uzaklaşmaya* ihtiyacın olduğu gibi saçmalıkları anlatma bana, çünkü buna inanmıyorum. Nate varken" —Nate'e başını sallayarak işaret etti—"seni aradı ve senden haber alıp almadığımı sordu. Bir şey oldu, değil mi?"

Bakışlarım Nate'e kaydı ve o sadece duygusuzca göz teması kurdu. Ne söylemem ya da söylememem gerektiğine dair hiçbir ipucu ya da öneri yoktu. Anneme ne söylemeye karar verirsem vereyim, açıkça rahat görünüyordu.

Gergin, kafası karışık ve endişeli bir şekilde, bir an için dudağımın içini ısırdım. "Şey, evet. Yani... şey... tamam, son bir haftayı mı geçirdim? Yoksa iki haftayı mı? Ne kadar zaman geçtiğini tam bilmiyorum ama Nate'in doğum gününden beri, Montana'daki bir psikiyatri hastanesinde zorla tutuluyorum ve bana sürekli *yalan söylüyorlar*, hatta sen ve Max'in bir uçak kazasında öldüğünüzü bile söylediler." Her şeyi biraz aceleyle anlattım ve konuşurken gözlerimi ellerime dikip baktım. Elbette, bu hikayenin tamamı değildi ama bir başlangıçtı.

Annem bir an sessiz kaldı, şüphesiz şok olmuştu. Sonra keskin bir nefes aldı ve koltuğunda dikleşti. "Nathaniel, eğer bununla bir ilgin varsa..."

"Yok," diye homurdandı, kararlı ve öfkeli bir sesle.

Kaşlarımı çattım, ikisi arasında bakışlarımı gezdirirken, karnımda soğuk bir korku hissi belirdi. "Bekle. Nate'in bununla bir ilgisi olduğunu neden düşünüyorsun?"

Annemin yüzündeki suçlu bakış her şeyi açıklıyordu. *Ne saklıyorlar lan?*

"Kendi güvenliğin için seni uzaklaştırma fikrini *çok kısaca* tartışmıştık," dedi Nate keskin bir ses tonuyla, yumruğunu koltuğun koluna sıkıca bastırarak. "*Orada* değil. Ve kesinlikle öyle değil. Ama Carina'nın benim bu işe karıştığımı düşünmesini anlayabiliyorum."

Şokun etkisiyle ona inanamadan bakakaldım. "Bu yüzden mi tıbbi haklarımı sana devretmemi istediniz? Böylece siz..."

"Hayır!" diye bağırdı, hayal kırıklığıyla öne doğru eğilerek. "Hayır, öyle değil. Tam olarak öyle değil. Söylediğim şeyi kastettim; bu, evlilik öncesi sözleşmede standart bir madde ve tamamen karşılıklı. Sen aynı zamanda *benim* vekilim de olacaksın."

"Dur, beni de bu işe dahil et," diye araya girdi annem sonunda, kafası karışmış bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ona MPOE imzalatmışsın? Onu İsviçre'deki bir *rehabilitasyon* merkezine yatırmayı konuşmuştuk Nate, psikiyatrik tedaviye zorlamayı değil."

"Ben yapmadım!" diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "Bu ben değildim!"

"O zaman neden..." Annem, muhtemelen benim aradığım cevapları arayarak sormaya başladı.

"Bu bir yedek plandı," diye öfkeyle açıkladı. "Carina, Ashley'nin tam onayı olmadan hiçbir şey yapmayacağını çok net bir şekilde ifade ettin. Ne yazık ki, onu biraz daha iyi tanıdığımı düşünüyorum ve bizim planımızı *asla* kabul etmeyeceğini biliyorum. Asla kabul etmezdi. Ve bu fikirde senin kötü adam olmanı gerçekten istemedim Carina, bu ikinizin arasındaki iğrenç derecede sevimli ilişkinize zarar verirdi."

Annem uzun ve *hayal kırıklığı dolu* bir iç çekişle, ellerini kucağında birleştirerek, genellikle birinin kafasına vurmaya hayal ettiğini ifade eden bir hareket yaptı. Ben mi? Ben hayretler içindeydim. Beni *rehabilitasyona* göndermek için komplo mu kurmuşlardı?

"Anlıyorum," dedi annem sonunda, dudaklarını sıkıştırarak.

"Anlamıyorum!" diye bağırdım. "Şu anda, ikinizin arkamdan gizlice anlaşp beni rehabilitasyona göndermeye çalıştığınız çok açık... Peki neden? Son baktığımda, tedavi gerektiren herhangi bir bağımlılığım yoktu, yani eğer düşündüğünüz..."

"Bu bir bağımlılık yüzünden değildi, Ashley." Annem ciddi bir ses tonuyla sözümü kesti. "Bu tamamen, güvenli bir yerde olduğundan ve iyi bir güvenlik altında olduğundan emin olmak içindi, böylece bizi tehdit eden kişi sana ulaşmasın diye. Hepsi bu. Ve Nate'in de az önce belirttiği gibi, bu fikir için senin tam onayını almak konusunda kararlıyım."

Mantıken, bunun mantıklı olduğunu ve annemin planı benimle tartışmak istediğini ve benim isteğim dışında hareket etmeyeceğini anlayabiliyordum. Ama duygusal olarak? Sırtımdan bıçaklanmış gibi hissediyordum.

"Peki ne ters gitti?" Annem ben hiçbir şey söylemeyince devam etti. Elimi tutmaya çalıştı ama ben çekildim. Kızgındım ve bunu sindirmek biraz zaman alacaktı.

Nate, sanki çocukça davrandığımı düşünüyormuş gibi bana kaşlarını çattı. Ne yaparsın, şu anda böyle hissetmeye hakkım vardı. Ve açıkçası, her şeyi göz önünde bulundurursak, her şeyi *çok iyi* idare ettiğimi düşünüyordum.

Ona ters ters bakarak, bir şey söylemeye cesaret etmesini *bekledim*. Şimdi bunun sırası değildi.

Max mutfaktan bir şişe şarap ve dört kadeh ile geldi. "Hepinizin bir içkiye ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi sıkı bir gülümsemeyle, her şeyi sehpaye koyarken. "Kek soğuyor tatlım, ganajı da hazırladım."

"Teşekkürler," dedi annem yumuşak bir sesle, Max'in ona doldurduğu şarap kadehini kabul ederek.

Nate reddetti, telefonunu kontrol edip bir mesaj okuduktan sonra ayağa kalktı. "Sanırım bu tartışmayı bir süreliğine ara verebiliriz." Sonra odadan çıktı ve ben şaşkın bir şekilde kalakaldım, ta ki ön kapının açılıp kapanmasını ve ardından alçak sesleri duyana kadar.

Nefesimi bile tam olarak alamadan koltuğumdan kalkıp o sese doğru koştum ve ulaşabildiğim ilk yakışıklı erkeğin kollarına atıldım.

"Heath," diye ağlayarak boynuna sarıldım, o da beni sıkıca kucakladı. Ayaklarım yerden 15 santim kadar havadaydı ama umurumda değildi. Tek önemli olan şey onun burada olmasıydı. *Hayattaydı*. "İyisin."

"Ben mi?" Sesinde şaşkınlık vardı, ben onun kollarında parçalanırken, güçlü kolları beni sarmıştı. "Tabii ki iyiyim, Ashes. Neden iyi olmayayım ki?"

Sözleri ağzımdan çıkmadan önce, boğazımdaki kalın duygusal yumruyu çıkarmak için birkaç kez burnumu çekip yutkunmam gerekti. "Bana öldüğünü söylediler," dedim, sesimde acı dolu bir titremeyle. "Kendini astığını ve tüm bunların benim kafamda olduğunu söylediler."

Heath şok ve muhtemelen yoğun bir öfkeyle sertleşti. "Kim söyledi?" diye öfkeli bir homurtuyla sordu.

Hıçkırıklarımı bastırdım, kendimi bu kadar berbat bir durumda olduğum için zihinsel olarak azarladım. Onunla mesajlaşmıştım, öldüğünü bilmiyordum. Ama ona dokunabilmek farklıydı.

"Jocelyn," diye nihayet boğuk bir sesle söyledim. "Bütün bunların arkasında Nate'in annesi var."

Arkamda bir şey kırıldı ama dönüp bakmadım. Önemli değildi. Heath iyiydi.

10

ASHLEY

Heath: Seninle geçirdiğim her an, uyanmak istemediğim güzel bir rüya gibi. Sen, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim aşksın ve artık sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bize geri döndüğün için teşekkür ederim.

Heath beni oturma odasına taşımak zorunda kaldı çünkü onu bırakmıyordum. Royce saçımı öptüğünde ve Carter selam vermek için sırtımı nazikçe okşadığında bile. Sonunda Heath'in kucağında kanepede otururken, Max annemin Jocelyn'i suçladığımda düşürdüğü kırık camları süpürdü.

"Carina, bu gece burada kalabilir miyiz?" diye sordu Carter kibarca, odanın kenarındaki Max'in şık bar arabasından bir şişe viski alırken.

"Evet, tabii ki olur," dedi annem elini sallayarak. "Sormana gerek olmadığını biliyorsun."

"Spark?" diye sordu, ben Heath'in kucağıyla kanepenin koltuğu arasında kendimi yeniden düzenlerken, onu tamamen ezmek için viski şişesini kaldırdı.

Burnumu kırıstırıp başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Kafam hala biraz... bulanık."

"Onu aldığımda ağır sakinleştirici almıştı," diye açıkladı Nate, herkesin bana dehşetle bakmasına neden oldu. "İlacın etkisi geçmesi epey zaman aldı ve o zaman bile, dönüş yolunun çoğunu uyuyarak geçirdi."

"O burada oturuyor," diye homurdandım ve ona öfkeyle baktım.

O sadece omuz silkti. "O zaman sen söyle onlara. Bizi karanlıkta bilgi kırıntıları için bıçaklamaya zorlamayı bırak, Layne, baştan başla ve

hiçbir şeyi atlama. Her şey önemli."

"Hepsi mi?" diye karşılık verdim, o okunaksız bir ifadeyle bakışlarımı tutarken bir kaşımı kaldırdım.

Çenesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Makul sınırlar içinde."

Tipik. Kimsenin bizim seviştiğimizi bilmesini istemiyordu. Görünüşe göre doğum günü partisinde yaşadığı acı reddedilme olayından sonra fikrini değiştirmede.

"*Bu* ne anlama geliyor?" diye sordu Royce, gözlerini kısarak ikimizi sırayla süzdü.

"Hiçbir şey," diye aynı anda cevap verdik.

Sonra, dilinin ucunda daha fazla soru olduğunu görebildiğim için, hikayeme başlamak için hızlıca bir yer buldum. "Nate'in partisi gecesi, her şeyin arkasında Jocelyn'in olduğunu anladım. Tüm bu saçmalıkların. Hipnoz, manipülasyon, notlar... *Abigail'in günlüğü.* Hepsi."

Bu açıklamanın ardından gergin bir sessizlik oldu, ancak Max boğazını temizleyince sessizlik bozuldu. "Jocelyn mi?" diye dikkatlice tekrarladı. "Bizim bahsettiğimiz şey..."

"Profesör Reynard mı? Eski karın ve Nate'in annesi mi?" Onun yerine cümleyi tamamladım. "Evet. Öyleyiz. Max, o resmen deli, ve bunu son birkaç gününü psikiyatri hastanesinde geçiren biri olarak söylüyorum. O tamamen *kafayı yemiş*. Ve sana zarar vermeye takıntılı, anne. Ben sadece dolaylı bir kurbandım."

Annem, ipleri kesilmiş bir kukla gibi koltuğunda çöktü. Yüzü solgunlaşmış, ellerini ağzına bastırdı. "Biliyordum," diye fısıldadı.

Max koltuğun koluna oturdu ve annemin ellerinden birini tutup parmaklarını birbirine geçirdi. "Ashley'nin bizi kesmeden her şeyi anlatmasına izin verelim mi? Hepimizin onu *dinlemesi* gerekiyor, sorularımızı sonra sorabiliriz. Anlaştık mı?" Gözlerini etrafındaki erkeklere çevirdi ve hepsi isteksizce başlarını salladılar. Hatta Heath bile, ki o hala beni kollarını bana dolayarak kucağında tutuyordu. "Devam et, Ash. Partide bunu nasıl çözdün?"

Beni hikayemin başına geri yönlendiriyordu ve kafam şu anda lanet olası bir kurbağa kutusu gibiydi, bu yüzden onun rehberliğine minnettardım.

Dudaklarımı ıslatarak, kendimi sakinleştirmek için kısa bir süre gözlerimi kapattım. "Nate ve ben az önce... bir konuşma yaptık," diye tekrar başladım, kelimelerimi dikkatlice seçerek. Belki de erkeklerin bizim seviştiğimizi bilmesini istemiyordu, ama ben de istemiyordum. Ona karşı bu kadar güçlü hislerim olduğunu itiraf edersem, beni reddeder miydi? Hayır, teşekkürler. "Onun tüm hediyelerinin saklandığı odadaydık. Mirasına erişebilmek için avukatlarının istediği evlilik öncesi sözleşmesini imzalamamı istedi, sonra gitti ve ben birkaç dakika daha orada kaldım."

Sağduyuma aykırı olarak, gözlerim Nate'in gözlerine takıldı, ama bakışlarında gördüğüm derin acı ve pişmanlığa hiç hazırlıklı değildim. Bu çok fazlaydı.

Boğazımı temizleyerek, Heath'in kucağına kıvrılmış oturduğum dizlerime tekrar baktım. "Odayı terk ederken, bir yığın hediye kutusuna çarptım ve birini devirdim. Tabii ki onu geri koymak için aldım ve o zaman Jocelyn'in notunu gördüm. O el yazısını başka biriyle karıştırmak imkansız. Her şeyden sonra..."

"Siktir," diye mırıldandı Royce, kendini tutamıyormuş gibi. "Pardon, devam et."

Ona hızlıca gülümsemek için başımı kaldırdım. "Ondan sonra işler biraz... tuhaflaştı. Size haber vermek için odadan çıktım, ama koridorda Jocelyn'e rastladım. Elimde tuttuğum notu gördü ve... Sonra ne oldu, ben de bilmiyorum. Bayıldım ve hastanede uyandım. Psikotik bir kriz geçirdiğimi ve Noel'den sonraki her şeyin hayal ürünü olduğunu söylediler."

"Ve sen buna inandın mı?" diye sordu Carter keskin bir sesle, ben de ona kaşlarını çatarak baktım.

" course not!" I snapped back. "But they were very ikna ediciydiler, sonra Dr. Fox'u gördüm ve—"

"Dur bakalım. *Kimi* gördün?" Heath, altımda sertleşerek haykırdı — ve bu iyi bir şekilde değildi.

Yanaklarımı şişirip, annem ve Max'e kısa bir bakış attıktan sonra cevap verdim. "Evet. Bu yüzden, bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladığımı tahmin edebilirsin. Nate beni oradan çıkarmadan hemen önce, gördüğüm adamın bir benzer ya da başka biri olduğunu fark ettim, çünkü Jocelyn kendisi onun öldüğünü itiraf etti."

Heath uzun bir nefes vererek havayı dışarı üfledi ve kollarını bana daha sıkı sardı. "Siktir. Tamam. İyi. Bunun kafanı nasıl karıştırdığını anlayabiliyorum."

Dudaklarımı ısırarak, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken başımı salladım. Zordu... sadece sakinleştiricilerin etkisiyle beynimde kalan sis nedeniyle değil, aynı zamanda günlerce kendi akıl sağlığımı sorgulayıp sevdiğim insanlar için yas tuttuğum için de.

"Sonra ne oldu, tatlım?" diye sordu annem, sakinleştirici bir gülümseme takınmaya çalışsa da sesi titriyordu. Max hala annemin elini tutuyordu ve onu sıkıca tutarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Sonra ne oldu? Tamam. Evet. Her şeyi bilmek istiyorlardı. Heath'in sıcaklığı beni sarmış, onun hayatta olduğunu bana hissettirirken, yavaş yavaş hatırlayabildiğim her şeyi anlatmaya başladım. Sözde terapi seansları, diğer hastalar, hemşireler... Abigail...

Hikayemin o kısmına geldiğimde, Royce bir dizi küfür savurdu ve ben de Carter'ın uzattığı su bardağını almayı fırsat bildim.

"Yani o hiçbir zaman kurban değildi," diye tahmin etti Nate.

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. Daha çok deneyin bir parçasıymış gibi geliyordu. Sanki o ve Jocelyn aslında ortakmış gibi. Bilmiyorum, biraz karışık. Hemen ardından Jocelyn bir şeyler söyledi ve ben..." Sesim kısıldı ama devam ettim. "Aklımı kaçırdım. Onu öldürmeye çalıştım."

Nate bir kaşını kaldırdı ve ben onun bakışlarından kaçtım. Kahretsin, şimdi onu öldürmeye çalıştığım da olanları hatırlamanın sırası *değildi*. Gözlerimi ellerime dikip, Jocelyn'in ördek göletinin yanında Abigail'e söylediği her şeyi hızlıca anlattım. Hatırlayabildiğim her şeyi, çünkü çoğu bulanıktı.

"Sonra hatırladığım tek şey, hemşirelerden birinin beni Nate'in kamyonetine götürdüğüydü," diye bitirdim, sesim kısılmıştı.

Carter bir kez daha bana su bardağını uzattı ve ben bir yudum aldım. Midem hala ağır ilaçların etkisinden dolayı bulanıyordu ve başım ağrıyordu. Bunu düzeltmek için sudan fazlası gerekirdi

ama Şu anda önemli olan tüm bilgileri ortaya çıkarmaktı. Ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi olurdu.

"Ashley," dedi Max, yüzü solgun bir Şekilde sessizliği bozarak, "ok zgnm. Hissediyorum ki... hepsi benim hatam. Jocelyn... *Kahretsin*, Nate, seninle bunu konuşmak istemedim ama olanlara bakılırsa..."

"Bilmem gerek," diye homurdandı Nate, yumruklarını sıkarak. "Bu olayda zarar gören sadece Ashley değil. Heath'i öldürmeye çalıştı baba ve ikimiz de onun beni sevdiğinden çok Heath'i sevdiğini biliyoruz. Onun ve Dr. Fox'un hipnozunun etkisiyle kaç kişinin öldüğünü veya yaralandığını saymıyorum bile. EĞer bunları yapmaya hazırsa... kim bilir başka neler yapabilir?"

Max, uzun ve acı verici bir an boyunca oğluna baktı. Sonunda başını salladığında, göğsümü acıtan bir tür yenilgi ve suçluluk duygusu vardı. "Haklısın," dedi yumuşak bir sesle. "Jocelyn, Nevaeh'da ilk tanıştığımızda bile her zaman biraz dengesizdi. Tahmin edilemezdi. Onu *spontane biri* olarak görürdüm ve hızlı ruh hali deĐiŐimlerinin ve biraz Şüpheli seçimlerinin iyi bir Şey olduğuna kendimi ikna ederdim. Bunların sevimli olduğunu düşünürdüm. Yıllar geçtikçe, bu fikir zayıfladı. Onun akıl sağlığı için, özellikle de seninle ilgili olarak, giderek daha fazla endişelenmeye başladım, Nate."

Kahretsin, bunu duymak benim için çok zordu ve o benim annem bile değildi. Nate için kalbim sızladı. Gl ve etkilenmemiŐ gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu, ama gözlerindeki acıyı gizleyemiyordu. Dudaklarımın iini ısırarak Heath'in kucağından kalktım ve bar arabasına gidip kristal viski srahisini aldım. Sessizce gruba geri döndüm ve masadaki Nate'in boş bardağını doldurdum, ona uzattım, sonra Heath'in kucağındaki rahat koltuğuma geri döndüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Nate.

"Hepinize açıkça söylemek gerekirse, Jocelyn ve ben boŐanmadan çok önce ayrılmıŐtık. Carina ve Stuart'la tanıŐmadan çok önce. Aldatma falan yoktu ve bunun boŐanmamızla hiçbir ilgisi yoktu, sadece evrakları tamamlamak için bir neden verdi." Max bu konuda kararlıydı ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. Annem onaylayarak başını salladı, eli hala onu desteklemek için sıkıca tutuyordu. "Ama buna rağmen, Jocelyn o ilk günlerde öfkesinin ve kızgınlığının çoğunu *Carina'ya yöneltilmiŐti*.

ve kinini Carina'ya yöneltti. Sanırım bu konuda senin kafanı da çok kurcaladı, Nate."

Nate içkisini yudumladı ve keskin bir şekilde başını salladı. Kırılmaktan bir adım uzakta gibi görünüyordu.

"Onun bunu atlattığını ve hayatına devam ettiğini düşünmüştük," dedi annem zayıf bir sesle. "Yıllar önce. Bu yüzden sonunda ilişkimizi kamuoyuna açıklayıp evlenmeye karar verdik."

"Peki... eğer bunca yıldır seni takip eden kişi oysa, Carina," dedi Carter nazikçe, "ve Nevaeh'da Ashley'i korkutuyorsa, o zaman onun hayatına devam etmediğini varsaymak doğru olur."

Annem ona sert bir bakış attı. "Elbette, Carter. Bariz olanı belirttiğin için teşekkürler."

Carter ellerini kaldırarak teslim oldu. "Üzgünüm. Devam et."

Max annemle uzun ve acı dolu bir bakışlaştı, sonra derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm çocuklar. İşaretleri görmeliydim. Hepsi benim hatam. Heath, Ashley... Size bunu nasıl telafi edeceğimi bile bilmiyorum."

"Bu senin hatan *değil*," diye cevapladı Heath hiç tereddüt etmeden. "Jocelyn'in eylemleri kendisine ait, sen sorumlu değilsin."

"Katılıyorum." Max'ten Nate'e baktım ve kaşlarımı çattım. "Burada *kimse* onun yaptıklarından sorumlu değil. Ayrıca bu, onun çok uzun zamandır üzerinde çalıştığı bir deney gibi görünüyor. Max, Royce'un annesine ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Max hafifçe irkildi. "Tabii ki, nasıl unutabilirim? Sence..."

"Bence o ölümlerden sorumlu olan Jocelyn ve Katie de ölen öğrenciler kadar kurban," dedim kararlı bir sesle.

Royce, yüzünü elleriyle ovuşturarak inledi. "Hay sıçayım." "Abigail bu olayla ne alakası var?" diye sordu Carter, kaşlarını çatarak. "Sen onun kurban gibi görünmediğini söylemiştin?"

Başımı salladım, tüm bu etkileşimi hatırlamaya çalışarak. "Hayır... biraz bulanık, ama Abigail'in başlangıçta aktif bir araştırmacı ya da benzeri bir şey olarak dahil olduğu izlenimini kesinlikle edindim. Belki de bir şeyi test etmek için gönüllü oldu ve işler ters gitti ve onu

böyle kalmış olabilir mi? Bilmiyorum, ama odamda bulduğum günlüğün tamamı sahteydi. Jocelyn tarafından yazılmıştı."

"Vay canına," diye mırıldandı Royce. "Bu çok karışık."

"Pastayı süsleyeceğim," diye mırıldandı annem, koltuğundan kalkıp avuçlarını pantolonunun ön tarafına sildi. "Şu anda hepimizin biraz şekere ihtiyacı var."

Heath'in kucağından bir kez daha kalkıp ayağa kalktım. "Yardım edeyim."

Annem itiraz etmedi, sadece bana sulu bir gülümseme attı ve elimi tutarak birlikte oturma odasından çıktık. Hepimizin düşünecek çok şeyi vardı ve şimdi o hatırlattığı için, ben de oldukça acıkmıştım. Limonlu pasta daha iyi olurdu, ama çikolatalı pasta da harika olurdu herhalde.

Nate'in buna ihtiyacı vardı zaten.

11

ASHLEY

Royce: Uh... Bana mı öyle geliyor, yoksa Carter ve Ash şüpheli bir şekilde uzun süredir bulaşıkları yıkıyor mu?

Heath: Carter muhtemelen onu kaçırıp hızlıca sevişmiştir. Onu bilirsin. Ebeveynlerin dikkatini başka yere çek. Gidip bakayım.

Royce: LOL, onu engelle. Yap şunu.

Heath:

Anneme çikolatalı pastayı mükemmel bir şekilde süslemesi için yardım ettikten sonra, o pastayı servis etmek için geri götürdü, ben ise bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim. Bunun sebebi, henüz oraya geri dönüp ağır konulara dalmaya hazır olmamamdı. Kendimi sakinleştirmek ve burada *güvende* olduğumu hatırlamak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Jocelyn kazanmamıştı.

Ama kazanmış mıydı? Abigail'e söylediği şeyi, beni o kadar uzun süre yanında tutarak *hedeflerine ulaştığını söylediği* şeyi düşünmeden edemiyordum. Bu ne anlama geliyordu? Annemi öldürmek için ona korkunç bir bilinçaltı komut mu yerleştirmişti?

Ellerim titriyordu ve iyiymiş gibi davranmak için onları lavabonun sıcak, sabunlu suyuna gömdüm. Max pasta için lezzetli bir ganaj yapmıştı, ama mutfak sanki kakao tozu kavanozuna bomba atmış gibi görünüyordu.

"Yardım ister misin?" diye sordu Carter, bir elini nazikçe belime koyarak saçımı öptü.

Ona baktım, dudaklarıma zorlanmadan küçük bir gülümseme kondu. "Hayır, ben hallederim. Yine de teşekkürler. Git biraz pasta ye, eminim viskiyle çok lezzetli olur."

"Haklısın, öyle. Ama ben burada sana yardım etmeyi tercih ederim. Ben kurulayayım."

Benim kabul etmemi beklemeden, fırının önünden bir bulaşık bezi aldı ve az önce yıkadığım bulaşıkları kurulamaya başladı. Evet, annem ve Max'in bulaşık makinesi vardı, ama fırın gereçleri ve kaseleri oraya yerleştirmek her zaman o kadar zordu ki, elle yıkamak daha kolaydı.

Onun yardımıyla bulaşıkları birkaç dakika içinde bitirdim, sonra tezgahı silmeye başladım. Carter bir süre beni izledi, sonra elimden süngerini kaptı ve lavaboya geri attı.

"Hey, onu ben kullanıyordum!" diye itiraz ettim.

Omuz silkti. "Zor. Bulaşık suyuna sabrım taşıtı." Sonra beni belimden tutup, artık temiz olan tezgahın üzerine kaldırdı. "Siktir, seni özledim Spark."

Dudakları, ciğerlerimdeki havayı ve kafamdaki endişeleri çalan bir öpücükle benimkini ele geçirdi. Beni öpüş şekli, birkaç saniye için *her şeyi* unutmamı sağladı ve ben de isteyerek o mutluluğa başımdan daldım.

Beni sıkıca tutup vücuduna doğru çektiğinde içimden küçük bir inilti kaçtı, bacaklarımı beline doladığımda öpücüklerimiz daha da ateşli hale geldi.

"Siktir, Spark," diye nefes nefese, derin ve uyuşturucu gibi öpücükler arasında mırıldandı. "Burada sorumlu yetişkin olman ve işler çığırından çıkmadan bizi durdurman gerekecek."

Biraz alaycı bir şekilde güldüm, kemerini açmaya başlamıştım bile. "Ya ben de işlerin çığırından çıkmasını istersem?"

Carter titreyerek nefes aldı, sonra bir şekilde spor kıyafetlerimi o kadar hızlı çıkardı ki, soğuk granit tezgah çıplak kıcıma değdiğinde çığlık attım. Sırıışı tamamen kötülüktü. "Ben sadece seni memnun etmek için yaşıyorum, Spark. Ama seyirci istemiyorsan, bu konuda sessiz olsan iyi olur."

Elimi ağzıma kapattım, bu onu güldürdü, ama bir saniye sonra kendi pantolonunu da aşağı indirdi ve kendini benim içime soktu

sonra içime girerken o dipsiz mavi gözleriyle bakışlarımı tuttu.

Vücudumuzun birbirine kenetlenmesinin anlık tatmini, inlememe ve gözlerimin geriye dönmesine neden oldu. Ağzımı kapatmayı boş ver, Carter'a tutunmam gerekiyordu çünkü o şakaya gelmiyordu, bana alışmam için zaman tanımadan çekip tekrar içeri giriyordu.

"Kahretsin," diye ciyakladım, bu güç beni neredeyse tezgahın ötesine fırlatacaktı.

Yine kıkırdadı, parmakları beni granitin kenarında sabit tutmak için uyluklarımı ısırdı. "Şşş, Spark. Sadece sikimde boşaldığını hissetmem lazım, sonra seni bırakabilirim."

"Uh-huh," diye nefes nefese kaldım, bir elimle boynunun arkasını, diğer elimle gömleğinin önünü kavradım. "Oh lanet olsun, Carter... Ben de seni özledim."

"Dostum!" diye bağırdı yanımdaki biri ve ağır göz kapaklarımı kaldırdığımda Heath'in mutfak kapısında durduğunu gördüm. "Siz ikiniz ciddi misiniz? Burada? Şimdi? Ashes, annen *her an* buraya geri gelebilir."

İnledim, zaten boşalmaya çok yakındım ve annemi hiçbir şekilde hayal etmek istemiyordum. Carter mutfak tezgahında iç organlarımı yeniden düzenlemek için elinden geleni yaparken olmazdı.

"Bu yüzden hızlı yapıyoruz," diye homurdandı Carter, hızını bir saniye bile kesmeden, "ve sessiz. Değil mi, Spark?"

"Evet!" diye ciyakladım. "Çabuk ve *ohhhh lanet olsun!*" Elimde değildi, onun penisi beni her şeyi unutmamı sağlayacak şekilde vuruyordu. Ama o tam olarak yaptığı şeyi yapmaya devam ederse ve... "Whoa! Ne?" Carter beni tezgahtan kaldırıp ayağa dikti, sonra beni Heath'e dönük olarak döndürdü ve arkadan içeri girdi.

"Kahretsin, dostum!" Heath itiraz etti ve dengemi kaybedip yere düşmeden önce beni yakalamak için öne atıldı. "Ne oluyor?"

"Şşşş." Carter kıkırdadı. "Çok yaklaştı, ama bizim kızın çığlık atmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun. Bize bir iyilik yap ve ağzını kapatır mısın?"

Heath'in şok olmuş gözleri benimkilerle buluştu ve ben coşkulu bir beklentiyle dudaklarımı yaladım. Sonra başka bir küfür fısıldadı ve kot pantolonunun fermuarını açtı. Ben dengemi sağlamak için omuzlarına tutunurken, Carter arkamdan *biraz daha* yavaş sikiyordu. Heath'e katılma şansı veriyordu ve ben bunu çok sevdim.

"İşte böyle, Spark," diye mırıldandı Carter, ben eğilip dudaklarımı Heath'in sikine doladığımda. "Aferin kızım, annenin mutfağında Paris'e kısa bir gezi yapıyorsun."

Gülmek istedim, ama Heath'in sert, kalın penisi çoktan ağzımın derinliklerine girmişti, bu imkansızdı. Tek yapabildiğim, kalçalarına tutunup, onlar içimdeki tüm korkuyu sikerek yok ederken, onların arasında sallanmaktı. Carter de haklıydı — zaten o kadar gergin ve patlamaya hazırdım ki, ikisi beni ikili takım olarak sikmeye başladıklarında, sadece birkaç saniye içinde içim güneş ışığı, gökkuşağı ve kelebeklerle dolu bir patlama yaşadı.

Beni bu kadar iyice susturmak aslında iyi bir fikirdi, çünkü boğuk çığlıklarım ve inlemelerim bile amaçlanandan daha yüksek sesliydi. İki adam da sessiz, nefessiz kahkahalar atarken, orgazmım boyunca beni sikmeye devam ettiler.

"Her an boşalacağım," dedi Carter sert bir sesle, başım dönüyor, ellerim Heath'in kalçalarını tutarken titriyordu. "Sen?"

"Evet," diye onayladı Heath. "Üç de mi?" Şakayla söyledi, sesi kahkahalarla titriyordu, ama Carter homurdandı ve kalçalarımı daha sıkı kavradı.

"Üç." Sertçe itti, Heath de aynı hareketi yaptı. Ama *aslında* ciddi değillerdi. "İki." *İtme*. "Bir."

Siktir. İkisi birden içime boşalması, beklenmedik bir şekilde hoş bir şekilde şok ediciydi ve Heath'in yükünü boğazıma kaçırmamak için hızlıca yuttum.

"Güzel," diye güldü Heath ve ben de Carter'la tokalaşırken ona bakmak için başımı kaldırdım. Lanet olası *çocuklar*. Buna kızamazdım bile, çünkü bu durumda en iyi pozisyonu ben almıştım. Haftanın herhangi bir günü, tokalaşmak yerine çift sikilmeyi tercih ederdim.

Carter ellerini kalçalarımdaya tuttu, ben doğrulurken dengemi sağladı ve ben de elimin tersiyle yüzümdeki salyayı sildim. Heath, yere atılmış pantolonumu aldı

ve önümde diz çökerek, endorfin aşırı dozundan tüm uzuvlarım hala titrerken pantolonumu giymeme yardım etti.

"Biraz daha iyi misin, Ashes?" Heath, dar taytım kıcımlı kaplayacak şekilde yerine oturduğunda ve pantolonu giyindiğinde fısıldadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve şişmiş dudaklarıma en tatlı öpücüğü kondurdu. "Mmm, bu ağız..."

"Hissediyorum..." diye fısıldadım, onun sorusunu düşünerek. "Evet. Evet, daha iyi hissediyorum."

Carter saçlarımı kenara itti ve başını eğerek boynumun kıvrımına öpücük kondurdu. "Royce kaçırdığı için çok kızacak." Yine de bu durumdan kesinlikle memnun gibiydi.

"Peki, bu sana her zaman bulaşıkları yıkaman gerektiğini öğretsin," diye cevapladı Heath, geniş bir gülümsemeyle. "Siktir, buna ihtiyacım vardı. Sonunda tekrar *canlı* hissediyorum." Dudakları, az önce bana verdiği yumuşak öpücükten çok daha ateşli ve sahiplenici bir öpücükle dudaklarıma yapıştı ve ben hafifçe inledim.

Carter'ın elleri belimi sardı, Heath sanki dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi beni öpmeye devam ederken beni vücuduna sıkıca sarıldı. Sonunda, ikisi de isteksizce beni bıraktılar.

"Carina hepimizi aramaya gelmeden oraya geri dönmeliyiz," dedi Carter, sesinde bir parça hayal kırıklığıyla. "Ama bu gece burada uyumamalıyız."

Onaylayarak başımı salladım, dördünün beni yatakta paylaşmasını istediğim tüm yolları düşünmeye başlamıştım bile ve bayılmadan ya da susuz kalmadan önce beni kaç kez orgazma ulaştırabileceklerini tartışıyordum.

Bekle.

Üç.

Üçü. Carter, Heath ve Royce. Üç. Bu matematik hatasını aşırı yorgunluk ve beyin sisine bağlayacağım.

"Saat gece yarısını geçti," diye hatırlattı Heath, her zamanki gibi mantıklı konuşan kişi. "Ashes'in yaşadığı zorlu günün ardından *uyumasına izin* vermeliyiz."

Carter derin bir nefes aldı, kısa, koyu saçlarını eliyle düzeltti ve tezgahı bir kez daha silmek için bir bez aldı. "

mantıklı ve duyarlı davranmandan nefret ediyorum, Briggs." Bezi lavaboya geri attı, sonra seksi kışını bir kez daha mutfaktan çıkardı, neredeyse memnuniyetini *her halinden belli ediyordu*.

Heath sadece gülümsedi ve bana elini uzattı. "Gidip bu tartışmayı bitirelim mi, böylece biraz uyuyabilirsiniz?"

Dudaklarımı yaladım, tereddüt ettim. Az önce mutfakta iki erkek arasında kalmıştım ve şu anda üzerimde büyük bir seksin izleri olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu. Annem aptal değildi, *bunu anlayacaktı* ve o zaman en az bir hafta boyunca onun gözlerine bakamayacaktım. Tıpkı çarşaf larımı değiştirirken vibratörümü bulup *diğer* vibratörlerimin yanına, yatağımın başucundaki çekmeceye koyduğu zamanki gibi. Çok utanç vericiydi.

"Anneme başım ağrıyor ve yatmaya gittiğimi söyler misin?" diye sordum. "Teknik olarak yalan sayılmaz... İkiniz beni bayılttığınızda başım gerçekten ağrıyordu."

Heath başını salladı, sonra beni kendine çekip bir kez daha öptü. "Tamamdır, bebeğim. Seni seviyorum."

Kalbim sıkıştı ve birkaç gün önce bunun bir daha asla olmayacağını düşünürken, onun dudaklarından bu sözleri duyunca karnım sevinçle titredi. Ona aynı şeyi söylemek için can atıyordum, ama onun sözlerine refleks olarak cevap vermek çok sönük gelirdi. Bunun yerine, aptal gibi sadece başımı salladım.

Heath hafifçe iç geçirdi, sonra oturma odasına geri döndü. Ben ise başka bir kapıdan çıkıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odama gittim. Uyumak *harika* bir fikirdi ve spor kıyafetlerimi çıkardıktan sonra duş almaya bile zahmet etmedim. Hâlâ Carter ve Heath'in kokusunu üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu ve uykuya dalarken bu kokunun tadını çıkarmak istedim. Belki bu, rüyalarımın doğru yolda kalmasına yardımcı olurdu.

12

ASHLEY

Anne: Ash, bebeğim, her şey için çok üzgünüm. Max ve ben, Jocelyn ile olan karışıklığımıza seni de sürüklediğimiz için çok kötü hissediyoruz. Lütfen teklifimizi yeniden düşünür müsün? Senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor, tatlım. Bu karışıklığı polise bırak, her şey bittiğinde eve gelebilirsin. Bir düşün, tamam mı? Seni seviyorum.

Sıcak bir el çıplak kolumu okşadı ve ben yatak arkadaşımın tanıdık kucaklamasına doğru sokuldum. Oda arkadaşım. Royce'um...

Dur.

Déjà vu hissi beynimi kapladığında gözlerim birden açıldı ve yatakta kimi bulacağımı merakla bekleyerek kaskatı kesildim. Ama rahatlamama neden olan şey, endişeyle bana bakan bir çift muhteşem yeşil gözdü.

"İyi misin, Squirrel?" Royce, o seksi, sert sabah sesiyle sordu. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Dudaklarımı ıslattım, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "Öyle bir şey. Ama burada olduğun için mutluyum." Orada yaşadığım kafa karışıklığı ve paniği sormadan önce - Nate'i açıklamak istemiyordum - ona daha da yakınlaştım ve dudaklarımı boğazına bastırdım. "Burada olduğun için gerçekten mutluyum. Seninle birlikteyken her zaman çok daha iyi uyuyorum."

"Mmm, bu çok yazık çünkü bu sabah benimle yatmak *istemeyeceğini* umuyordum," dedi boğuk bir sesle, parmakları omurgamdan aşağıya doğru kayarak kıcıma ulaştığında, sıkıca kavradı. "Ama hala uykuluysan..."

"Öldüğümde uyuyabilirim," dedim hızlıca, sonra dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp dillerimizi

aynı tutkuyla karşılık verdi, beni sırt üstü çevirdi ve iki yapboz parçası birbirine oturur gibi kolayca bacaklarımın arasına girdi.

Öpüşürken elleri vücudumda dolaştı, parmakları kıvrımlarımın arasına kaydı ve daha derine itti. Sonra inledi ve dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi.

"Çok ıslaksın, Squirrel," diye mırıldandı. "Heath mı, Carter mı? İkisi de sen bulaşıkları yıkarken şüpheli bir şekilde ortadan kayboldu ve çok rahatlamış bir şekilde geri döndüler..." Nefesini tuttu. "İkisi de mi? Kahretsin. Çok adaletsiz."

Ben onaylayıp reddetmek için hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, beni yeterince iyi tanıyordu. Tıpkı arkadaşlarını tanıdığı gibi. Ve eğlenceyi kaçırdığı için sinirlenmiş olsa da, bu şu anda sikiinin ne kadar sert olduğunu azaltmadı. Mutfaktaki üçlü seksin kalıntıları da onu caydırmadı, ben bacağımla onun etrafına doladım ve o sikiinin ucunu amıma dayadım.

"Royce," diye inledim, o yavaşça içeri girmeye başladığında, her bir çıkıntının içime girdiğini hissetmemi sağladı. "Aman Tanrım, bu çok iyi geliyor."

O da neredeyse tamamen dışarı çıkarak cevap verdi, bu da beni kıvrandırıp inlememe neden oldu. Beni izlerken dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, nefesi ağırlaşmıştı. "Çok güzelsin Ashley," diye mırıldandı, "Çok mükemmelsin." Bir dirseğiyle vücudunun ağırlığını desteklerken, başparmağıyla alt dudağımı okşadı, bir an için büyülenmiş gibi görünüyordu. Sonra eli biraz aşağı kayarak boğazımı sardı.

"Royce," diye tekrar inledim, onu ait olduğu yere geri koymak için kalçalarımı salladım.

O şeytani gülümseme daha da genişledi ve başparmağı çenemi okşadı. "Yalvar, bebeğim. Bu tatlı küçük amcığını sikmem için bana yalvar ve ne olursa olsun... *artık benim olduğunu* hatırlat. Ve seni asla bırakmayacağım."

Siktir, sahiplenici Royce geri dönmüştü ve ben de *bunun için buradaydım*.

"Lütfen, Royce," diye inledim, eli boğazımı sıkarken daha da kıvrınarak. "Lütfen, sik beni. Senin sikini içimde istiyorum. O piercingleri hissetmek istiyorum ve..."

Görünüşe göre, onun için bu kadar yalvarmak yeterliydi. Başımı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde bana çarptı ve ben zevkten neredeyse bayılacaktım. Sonra, ben inlerken, beni yatağa sertçe vurmaya başladı ve Royce D'Arenberg'in, sırf bazı zorluklar yaşadım diye bana kırılğan biriymişim gibi davranmayacağını kanıtladı.

Siktir, onu seviyordum.

"Bir daha beni asla terk etme," diye homurdandı, sert darbelerle, tam da benim boşalmaya başladığımı hissettiği anda. "Bir daha asla, Squirrel. Bana söz ver!"

Elini boğazıma sıkıca doladığı için nefes almakta zorlanıyordum ve tüm vücudum ecstasy ile dolmuştu, ama yine de ona ihtiyacı olanı vermeyi başardım. Adil olmak gerekirse, ikimizin de ihtiyacı olanı.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım orgazmın ortasında. Bu yeterliydi, elini gevşetti, vücudu titreyerek kendi orgazmını benim içimde buldu ve sonra yere yığıldı.

Muhtemelen hayal edilebilecek en rahatlatıcı, en dinlendirici pozisyonlardan biriydi. Royce'un ağırlığı beni neredeyse boğuyordu, aramızda ter damlıyordu ve penisi hala sıkıca amımın içindeydi, sessizliği bozan tek şey ikimizin nefes alıp veriydi. O da benim kadar memnun olmalıydı çünkü ikimiz de aynen olduğumuz gibi tekrar uykuya daldık.

Seçim şansım olsaydı, mutlu bir şekilde uyanıp aynen öyle devam ederdim, ama kapıya gelen şiddetli bir vuruş bizi o inanılmaz uykudan uyandırdı.

"Layne, tembel kışını yataktan kaldır," diye Nate kapıdan seslendi. "Annen kahvaltı hazırladı."

Uzun, sinirli bir iç çekiş çıktı içimden. "Bir dakika ver!" diye bağırdım. Royce, başımızı paylaştığımız yastıktan başını kaldırdı ve içimde sertleşen penisiyle bana soru dolu bir bakış attı. Ona uyarı olarak başımı sallayarak sııttım. "Belki on dakika!" diye düzelttim.

Bir an için Nate'in gittiğini sandım. Royce'un eli göğsüme kaydı, nazikçe okşadı ve meme ucumu çekiştirdi...

"Layne, olanlar hakkında konuşmalıyız," dedi Nate kapının diğer tarafında, kapıdan duyulacak kadar yüksek sesle

ama *umarım* başkalarının duyamayacağı kadar yüksek değildi.

Panik beni sardı ve hızla Royce'un altından sıyrıldım. Bornozumunu kapıp aceleyle bağladım ve kapıya koştum.

"Bence konuşmamalıyız," diye fısıldayarak cevap verdim ve kapıyı aralık bırakarak, özel işlerimizi tüm eve duyurmasını engelledim.

Bana bir *kez* baktı, *bir kez*, sonra kapıyı Royce'un çıplak bir şekilde yatağımda uzanmış olduğunu görebilecek kadar açtı. "Anlıyorum," diye mırıldandı, yüzünde öfke belirdi. "Böldüğüm için üzgünüm." Kapıyı aniden bıraktı, topuklarını döndürüp uzaklaşırken, hayal kırıklığı, sinirlilik ve *suçluluk* duygusu beni o kadar güçlü bir şekilde sardı ki, ellerim titriyordu.

"Siktir git Nate," diye arkasından tısladım. "Beni yargılayamazsın ."

O dönerek döndü bir dön döndü karşılamak gözlerimle gözlerime ve sadece omuz silkti. Lanet olsun, *omuz silkti*. "Hayır, teşekkürler. Bir kez yeterdi."

Çenem yere düşecek gibiydi, öfke ve acı beni o kadar sert vurdu ki, nefes almakta zorlandım. Yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi ve bana doğru bir adım attı, ama ben aramızdaki kapıyı bir kez daha çarptım.

"İyi misin?" Royce, endişeyle kaşlarını çatarak yatağımdan sordu. "Bu... çok hararetli görünüyordu."

Dudaklarımı ıslattım ve zorlukla yuttum. "İyiyim," yalan söyledim. "Ne kadarını duydun?"

"Fazla bir şey duymadım. Aranızda bir şey mi oldu?"

Panik beni sardı ve yanaklarım kızardı. "Ben ve Nate mi?" boğuk bir sesle sordum. "Hayır! Kesinlikle hayır. Bu delilik." Zayıf bir kahkaha attım ve aceleyle banyoma koştum. "Aşağı inmeden önce hızlıca duş almam lazım."

Aptalca bir nedenden dolayı, onun bunu yuttuğunu sandım. Bu yüzden, birkaç dakika sonra duş kapısını açıp kaslı kolunu çerçeveye dayadığında küçük bir çığlık attım.

"Senin saçmalıklarını sorgulamıyorum, Squirrel, çünkü açıkçası bir şey has you two back at each other's throats. But *if*

ikinizin arasında bir şey olduysa..." Çenesi gerildi, kaşları çatıldı. "O zaman bizim için sorun olmaz. Zaten biliyorsun, dördümüz kardeşten daha yakınız, bu yüzden seni kendime saklamak istesem de, hiçbirine senin bana verdiği mutluluğu reddetmem."

Şu anda ne oluyor lan?

"Ama açıkça söyleyeyim," diye ekledi, yüzünde alaycı bir ifade bile yoktu. "Eğer sana zarar verirse, onu kendi ellerimle öldürürüm ve hiç pişmanlık duymam."

Sonra duş kapısını tekrar kapattı ve beni huzur içinde dinlenmeye bıraktı, ancak zihnim o kadar hızlı çalışıyordu ki *huzur* kavramı tartışmalıydı.

Ne kadar ovuşturursam ovuşturayım sorunum çözülmüyordu, sonunda pes edip annem ve Max'in evinde tuttuğum gardıroptan temiz kıyafetler giydim. Midem kıvrılıyor ve gurulduyordu, ama bunun nedeni tamamen açlık değildi.

Kahvaltı garip geçti. Annem ve Max, Jocelyn'in durumu halledilene kadar hepimizin ülkeyi ya da en azından eyaleti terk etmemiz gerektiğini ısrarla savunuyorlardı. Ama bu, erkeklerin dairesine dönerken arabada yaşanan garip durumun yanında hiçbir şeydi.

Lanet olası bir nedenden dolayı, yine Nate ile birlikte gitmeye karar verdim, ama son anda Heath de bize katılmaya karar verdi. *Tanrıya şükür*. Ön koltuğa oturması için ısrar ettim ve konuşma çıkmaması için arkada olabildiğince küçük bir yer kaplamaya çalıştım.

Çabalarım boşunaydı, ama en azından konuşma Nate'in çılgın annesi konusunda kaldı ve aynadan bana kaç kez bakarsa baksın, *randevumuzdan* hiç bahsetmedi.

Görünüşe göre, tuhaflığımız fark edilmişti.

"Tamam, siz ikinizin nesi var?" Heath, binadaki asansöre bindiğimizde sordu. "Gerilim beni boğuyor."

Nate boğuk bir kahkaha attı ve ben ona sert bir bakış attım, sessizce ona *çenesini kapatmasını* söyledim. Royce aramızdaki gerginliği fark etmiş olması yeterince kötüydü.

"Bakın," Heath, bizden birinin zayıf bir yalan uydurmasını beklemeden devam etti, "Bu gerginliğin nedenini biliyorum ve açıkçası, anlıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Anlıyorsun mu?"

Nate arkadaşına şüpheyile baktı. "Bence anlamıyorsun."

Heath içini çekti. "Anlıyorum, gerzek. *Anlıyorum*. Ve şu anda hissettiğin şey için seni suçlamıyorum, Ashes. Seni ne kadar inanılmaz bulsam da, sen hala bir insansın."

Nate yine boğuk bir ses çıkardı, ben ise burun kıvrarak itiraz ettim. "Ben öyle demezdim..." Nate'in penisine kayıp düştüğümün *tek nedeninin insan* olmam olduğunu *ve böyle bir örneğe kimsenin karşı koyamayacağını söylemek* için itiraz etmeye başladım, ama Nate sözümü kesti.

"Ne demek istediğini biraz daha açar mısın, Heath?" diye sordu, erkeklerin katına ulaştığımızda gergin bir sesle.

Heath, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Demek istediğim, Ashley son on gündür psikiyatri hastanesinde tutulduğu için seni suçluyor, çünkü onu orada tutan *senin* evrakların ve bu çılgınlığı planlayan da *senin* annen. Bunu sana kötü davranmak için söylemiyorum, kardeşim. Seni *hiç* sorumlu tutmadığımı biliyorsun, ama Ashes'in böyle hissetmesinin mantıksız olmadığını düşünüyorum ve ona bu yüzden kızamazsın."

Şaşkınlıkla Nate'in gözlerine baktım, o da yavaşça bir kaşını kaldırdı. Ben donup kalıp konuşamadığımda, "Haklısın" dedi. "Özür dilerim, Ashley. Hislerin haklı." Sonra yenik düşmüş bir iç çekişle başını salladı ve arkasına bir kez bile bakmadan önümüze geçip daireye girdi.

Heath başını eğdi, kapıdan bana doğru baktı. "Neden hala bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum?"

Siktir. Suçluluk duygusu lanet olası bir tsunami gibi içimi kapladı. "Şey... Nate ve ben diğer tüm saçmalıkların yanı sıra bazı kişisel sorunlarla da uğraşıyoruz."

Şaşırtıcı bir şekilde, Heath anlayışla başını salladı. "Değişikliklerle pek iyi başa çıkamıyor, ama inan bana,

zamanla düzelecektir. Bunu pek çok kişi için söyleyemem Ashes, ama Nate baş ağrısına değer.

Heath *kişiisel sorunlar* konusunda ne demek istediğimi tam olarak anlamış mıydı, yoksa sadece Nate'i bir arkadaş olarak mı kastetmişti? Bunu anlamak çok zordu, ama Royce'un söylediklerinden sonra... belki de çocuklar aramızda benim fark ettiğimden daha fazlasını görmüşlerdi?

"ocuklar, buraya gelin!" Royce, apartman kapısından dışarı eğilerek bizi çağırdı. "Harika bir fikrim var ve Carter bir tetikçi tutmaktan bahsediyor. Oylama yapmamız lazım. Hadi!"

13

ASHLEY

Mike D'Arenberg: Bence benimle gelersen daha iyi olur. Oğlumun bana ve benim görüşlerime ne kadar az değer verdiğini söylememe gerek yok, ama senin görüşlerini dinleyecektir.

Max Essex: Anlaşıldı. Beni al, yolda strateji belirleyebiliriz. Ama şimdiden uyarayım, hepsi kendilerini yenilmez sanıyor. Kolayca vazgeçmeyeceklerdir.

Mike D'Arenberg: Bizim çocuklardan daha azını beklemiyorum.

Hepimizin sürprizine, Royce'un planı en mantıklı olanıydı. Ya da belki de Carter'ın Jocelyn'i keskin nişancı tarafından öldürülmesini öngören planına kıyasla, *her şey* daha makul görünüyordu. O psikopat kaltağın hızlı bir şekilde ortadan kaldırılmasına karşı ilgisiz değildim, ama Royce'un da belirttiği gibi, deney Jocelyn'den daha büyük bir şeydi. Hükümetin ya da muhtemelen ordunun finansmanı söz konusuydu, bu da başka bir çılgın bilim adamının yönetiminde devam edecekleri anlamına geliyordu.

Bu yüzden, bir gün sonra Royce, babasının gelişini beklerken strese girerek daireyi temizliyordu.

"Hala neden bizzat buraya gelmesi gerektiğini anlamıyorum," dedim, kahvemi yudumlarken Royce'un fırının içini ovuşturmasını izleyerek. Sanki babası fırın elemanına bir şey yapışmış mı diye kontrol edecekmiş gibi? "Elbette bu, ona neler olduğunu anlatmamız ve onun da *'tamam, teşekkürler, bir bakayım'* demesi kadar basit bir şey. Ve hepsi bu kadar. Değil mi?"

"Albay, telefonla hiçbir gizli veya kişisel bilginin paylaşılmasına izin vermiyor," dedi Heath omuz silkerek. "Bu da, onun konumundaki bir adam kendi telefon hattının güvenliğine güvenmiyorsa, hükümetin telefon dinlemelerinin ne kadar yaygın olduğunu gösteriyor."

"O *hep* böyleydi," diye ekledi Carter. "Royce amcanın evindeki ağaçtan düşüp kolunu kırdığında hatırlıyor musun? Gideceğimiz hastanenin adını ona söylememize izin verilmemişti."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bir dakika, o zaman nereye gideceğini nasıl bildi?"

Dördü de soruma çeşitli derecelerde şaşkınlıkla baktılar, ama ilk olarak Royce iç çekip başka yere baktı. "Hayır, bakmadı. Kırık bir kol, Albay'ın ilgisini çekecek bir şey değildi ve açıkçası, ağaçtan düşecek kadar aptal olduğum için bana kızmıştı."

Nate, hatırlayarak çenesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Evet, alçını çıkardıktan sonra, yazın geri kalanında o hayatta kalma kampına kaydolmanı sağladı."

Royce başını salladı. "Evet. Ve şüpheli bir şekilde, temel eğitimlerden biri ağaç tırmanmaktı."

"Gerçek bir pislik gibi konuşuyor," diye mırıldandım ve öfkemi bir yudum kahveyle bastırdım. "Bir daha hatırlat bana. Neden bu durumda onun eski bir muzdan daha yararlı olacağını düşünüyoruz?"

Royce gülerek başını salladı ve fırını temizlemeye devam etti. "Eski muzlar muhtemelen daha yararlıdır. En azından onlardan kek yapabilirsin."

"Komik, ama tamamen doğru değil," diye cevapladı Heath, gözlerini devirerek. "Ama buraya gelip bizimle yüz yüze konuşmak istemesi, ne kadar endişeli olduğunu ve ne kadar yararlı olabileceğini açıkça gösteriyor. Eğer bu tamamen onun kontrolü dışında bir durum olsaydı, bizi başından savar, başka bir departmana havale ederdi."

"Oğlu doğrudan *bu* olayın içinde ve muhtemelen beyin yıkama veya cinayetin hedefi olmasına rağmen mi?" Albay Mike'ın ne kadar berbat bir adam olduğunu hala kafamda oturtmaya çalışıyordum. "Ne mücevher ama."

Royce'un omuzları biraz daha çöktü ve anında kendimi kötü hissettim. Babasının bir pislik olduğunu zaten *biliyordu*; benim bariz olanı belirtip yarasına tuz basmama gerek yoktu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, kendimi pislik gibi hissederek. "Ama buraya geliyorsa, belki yardım edebilir?"

Nate alaycı bir şekilde ellerini çırpı. "İşte, yine olumlu tarafından bakıyorsun. Aferin sana!"

Gözlerimi kısarak baktım. "Annemin nazik ebeveynlik tarzını taklit etmeye çalışma. Bu sadece sana tekrar yumruk atmak istememe neden oluyor."

Heath ve Carter bu sözlere güldüler, ama giriş holündeki interkomun sesi konuşmayı kesintiye uğrattı. Bu sesle Royce o kadar sert sıçradı ki, neredeyse kafasını fırına çarpacaktı, sonra da sarı lastik eldivenlerini çıkarmak için bir dakika boyunca uğraştı.

"Yukarı geliyorlar," dedi Heath, Royce lastik eldivenlerini kanlı ve acı verici bir ölümle tehdit ederken video interkomu cevapladı. "Max de onunla birlikte."

Nate şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve telefonunu çıkardı. "Babam geleceğini söylememişti. Carina sana mesaj attı mı, Layne?"

Kendi telefonumu kontrol ettim ve başımı salladım. "Hayır, hiçbir şey yok.

Belki son dakika kararıdır?"

"Sanırım birazdan öğreneceğiz," diye cevapladı Nate, mutfaktan koşarak çıkan Royce'u kaşlarını çatarak izledi. Bir dakika sonra, mükemmel ütülenmiş bir gömlekle geri döndü, hala düğmelerini ilikleyerek oturma odasına geldi ve oldukça gergin görünüyordu.

Son düğmeyi ilikleyerek önümde durdu, elleri hafifçe titriyordu. "İyi görünüyor muyum?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri acı dolu.

Elimi uzattım, yeni traş olmuş yüzünü avuçlarımla kavradım ve onu kendime doğru çekerek öptüm. "Mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadım dudaklarına, içimi ısıtan ve Royce'un sinirlerini önemli ölçüde yatıştıran uzun bir öpücüğün ardından. "Baban seni hak ettiğin gibi sevmediği için tam bir aptal."

Birinin boğazını temizlemesi beni irkitti. Görünüşe göre Royce'a o kadar odaklanmışım ki kapının

açıldı ve Royce'un kalpsiz babası, ona lanet olası bir aptal dediğimi kesinlikle duymuştu.

"Oops, özür dilerim," diye özür diledim ve Royce dikkatini toplayıp bir adım geri çekilirken ona utangaç bir bakış attım.

"Özrün kabul edildi," dedi oturma odamızda duran, kibar ve düzgün giyimli kel adam keskin bir ses tonuyla.

Ona kaşlarımı kaldırıp başımı salladım. "Özür dilediğim kişi oğlunuzdu, Albay, siz değilsiniz. Bunu duymayı hak ediyorsunuz ve eğer canınızı yakıyorsa, muhtemelen doğru olduğu içindir."

Biri dışlerinin arasından tısladı, ama öfkeli bakışlarım Royce'un babasına kilitlendiği için bunun kim olduğunu anlayamadım. Ne *pislik herif*, cidden.

Uzun ve gergin bir an boyunca bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra bir ses çıkardı ve bakışlarını Royce'a çevirdi. "Demek çıktığın kız bu mu? Son zamanlarda neden bu kadar kaba davrandığını şimdi anlıyorum."

Ben alaycı bir şekilde güldüm, ama Max benden önce cevap verdi. "O *kız* benim üvey kızım, Mike. Senin yerinde olsam, onun hakkında söylediklerine dikkat ederdim."

Albay şaşkınlıkla burnunu çekti, Max'e baktı, sonra bana çok kısa bir süre baktı ve sonra dairesine bakarak beni tamamen görmezden geldi. "Burası köpek kokuyor çocuklar. Neden? Temizlik yapmıyor musunuz?"

"Çünkü bir köpeğim var, efendim," diye cevapladı Carter, Lady'nin sarayı olan balkonu işaret ederek. Söz konusu köpek, bacakları açık ve dili dışarıda, sanki ölmüş gibi uyuyordu.

Albay Mike, melez köpeğe dehşetle bakıyordu, bu da benim dudaklarıma bir gülümseme kondurdu. O *tam bir ahmaktı* ve bu tepki de bunu doğruluyordu.

"Tamam Mike, çocukların yaşam koşullarıyla uğraşmayı bırakalım, olur mu?" Max keskin bir bakışla önerdi. "Oturup buraya gelme sebebimizi tartışalım, olur mu?"

"Size kahve ikram edebilir miyim, efendim?" Heath, gülmemeye çalışır gibi görünüyordu. "Ya da, şey, su?"

"Limonlu maden suyu," diye cevapladı Albay Mike, sanki kendi evindeymiş gibi oturma odasına oturdu.

Aptal. "Ben getiririm," diye hızlıca teklif ettim. "Sen otur, Heath. Royce'un sperm donörüne ilgili bilgileri ver ki, tek oğlunun sağlığı ve iyiliğinden daha önemli gördüğü şeye geri dönebilsin."

Herkes bir dereceye kadar şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu ve ben omuz silktim. Biraz abartmış mıydım? Belki. Tamam, evet, Jocelyn'in çılgın deneyiyle başa çıkmak için onun yardımına ihtiyacımız vardı, ama Tanrı aşkına, onunla aynı odada olmak bile kanımı kaynatıyordu. Albay Selfish Şükran Günü'ne gelmediğinde Royce'un ne kadar yıkıldığını hala hatırlıyorum. Böyle bir adam benim saygımı hak etmiyordu.

Kahvemi doldurup Royce'a da bir fincan doldurmak için acele etmedim, sonra Albay Mike'ın suyunu hazırladım ve içecekleri oturma odasına götürdüm. Nate, Jocelyn'e atfedebileceğimiz tüm çılgınlıkları özetlemek için öncülük ediyordu.

Neyse ki kimse benden hikayeyi tekrar anlatmamı beklemiyordu. "Buyurun," dedim ve Royce'un babasının önüne bir bardak koydum.

"Afiyet olsun."

Bardağa bir göz attı, sonra gözlerini kısarak bana baktı. Ben de ona gülümsedim, sessizce ona, sunduğum elma dilimli ılık maden suyuyla ilgili yorum yapmaya cesaret etmesini işaret ettim. O sadece gözle görülür bir nefes aldı, sonra suyu yudumladı ve sıkı, soğuk bir gülümseme gösterdi.

"Teşekkür ederim," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Tam da istediğim şeydi."

Onun tuzağa düşmemesi karşısında gözlerimi devirdim, kendi kahvemi masaya bıraktım ve Royce'un yanındaki kanepede oturacak bir yer buldum. Kucağına oturmak çok cazipti, ama Mike'ı kızdırmak istesem de Royce'a ek stres yaratmak istemedim. Babası ne kadar berbat bir baba olsa da, Royce babasının kendisi hakkında ne düşündüğünü gerçekten önemsiyordu.

Bu nedenle, Nate tüm bilgileri paylaşırken, Carter ve Heath'in küçük müdahaleleriyle birlikte ben sessiz kaldım. Nate bitirdiğinde, Max araya girerek Jocelyn'in zihinsel durumu ve anneme olan takıntısı hakkında daha önce tartıştığımız şeyleri açıkladı.

"Bu oldukça ilginç bir hikaye," dedi Mike, tüm resmi gördükten sonra.

Öfke boğazımda kabardı. "Bu lanet olası bir *hikaye* değil, seni küstah pislik," diye homurdandım, ona bir büyük ya da otorite sahibi olarak hiç saygı duymadan. Siktir et, o sadece süslü bir unvanı ve bir sürü parası olan bir tembeldi.

Max bana sert bir bakış attı ve *bu* beni susturdu. "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Üzgünüm, *Max*," diye düzelttim.

Albay Mike bana ifadesiz bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar adamlara çevirdi. "Max'in dün bana anlattıklarından sonra, bağlantılarımdan hikayenin bazı unsurlarını destekleyen ek bilgiler edindim. Jocelyn'in askeri fon aldığını düşünmem için yeterli neden var, ancak sonuç alamadığı için bu fon şu anda kesilme aşamasında."

Harika. Bu gerçekten *harika*. Jocelyn sadece kıskançlığı o kadar şiddetli ki takıntıya dönüşmüş bir çılgın bilim adamı değildi, aynı zamanda fon alan bir çılgın bilim adamıydı. Ya da öyleydi.

"Albay, Jocelyn projeden çıkarıldıktan sonra daha dengesiz davranmaya başlayabileceğinden endişelenmeli miyiz? Kaybedecek hiçbir şeyi yoksa..." Carter iyi noktalar ortaya koyuyordu. Neyse ki kafası benimkinden daha netti.

"Jocelyn'i bana bırak, evlat," diye Mike küçümseyerek sözünü kesti. Aptal herif.

"Saygısızlık etmek istemem efendim," diye cevapladı Heath, sesinde endişesini zar zor gizleyerek, "o doğrudan beşimizi hedef alıyor. Onun manipölasyonları yüzünden neredeyse ölüyordum ve Ashley de psikiyatri hastanesinde zorla tutulmaktan kurtuldu. O oyun oynamıyor, kelimenin tam anlamıyla hayatlarımız tehlikede."

Mike başını salladı ve cevap verirken Max'e baktı. "Evet, farkındayım. En iyi seçenek, tehdit ortadan kaldırılana kadar beşinizin bir süreliğine şehirden ayrılması olduğunu düşünüyoruz."

Nate babasına baktı ve başını salladı. "İyi denemeydi, ama bu olmayacak. Layne, Carina tehlikedeyken ayrılmayacağını çok iyi biliyorsun ve o ayrılmayacaksa, geri kalanımız da ayrılmayacak."

Max sadece omuz silkti. "Söylemiştim," diye mırıldandı Albay Mike'a.

Mike iç çekerek başını salladı. "Denemeye değer. Sadece beladan uzak durmaya çalış ve işleri bize bırak, tamam mı? Derslerine git, sınavlarını geç, aptalca ya da pervasızca davranışlarda bulunma. Anladın mı? Zaten bu hafta sonu için planlamanız gereken bir dernek etkinliği yok mu?"

Nate, açıkça sinirlenmiş bir şekilde elini saçlarının üzerinden geçirdi ve Carter bana çenemi kapalı tutmamı söyleyen bir bakış attı. Bu konuşmayı bitirmek istiyorlardı ve ben buna karşı çıkamazdım.

"Evet, haklısın." Heath ayağa kalktı ve pantolonundaki hayali tüyleri silkeledi. "Aslında bu öğleden sonra Dominic'in Bodrum'una prova için gitmemiz gerekiyor. İhtiyacınız olan tüm bilgileri aldınız mı, efendim?"

Albay Mike, bunun bir veda olduğunu anlayarak ayağa kalktı. "Evet. Başka bir şeye ihtiyacım olursa sizinle iletişime geçeceğim, ama sanırım bu konuyu sizin hayatlarınızı daha fazla etkilemeden halledebiliriz."

Mike ve Max ön kapıya doğru yürümeye başladılar, ama Royce keskin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Bekleyin, bir şey daha var," dedi boğuk bir sesle. Oturduğumuzdan beri ilk kez konuşuyordu. "Annemin Jocelyn'in ilk deneklerinden biri olduğundan oldukça eminiz."

Mike'ın kaşları şaşkınlıkla hareket etti ve yüzünde ilk kez sinirlenmeden başka bir duygu gördüm. "Annenizin hipnozun etkisi altında altı cinayet işlediğini mi düşünüyorsunuz?"

Royce kararlı bir şekilde başını salladı. "Hipnoz ve ilaçların birleşimi birini intihara sürükleyebiliyorsa ya da varsayımsal olarak, içeride kimse olup olmadığını kontrol etmeden bir binayı ateşe verebiliyorsa, evet, bunun tamamen mümkün olduğunu düşünüyorum, hatta daha da ötesi, *mantıklı geliyor*. Gerçekleri göz önünde bulundurursan sen de aynı fikirde olacaksın."

Albay Mike oğluna uzun bir süre baktı, sonra kısa bir baş sallama yaptı. "Bunu araştıracağım. Söylediğimi unutma: bundan sonrasını yetişkinlere bırak."

O ve Max daireden çıkarken, içgüdülerime yenik düşüp ikisinin de sırtına orta parmağımı gösterdim. Aslında Mike'a yönelik bir hareketti. Tam bir pislik, öyle değil mi? Royce, bu adamı tanımadığı için yüzde yüz daha iyi durumdaydı.

14

ASHLEY

Royce: Albay'la annemin davası hakkında konuştum. Araştırıp bakacağını söyledi...

Henry Amca: Ona güveniyor musun?

Royce: Hayır, tabii ki güvenmiyorum. Ama denemek zorundaydım, değil mi?

Henry Amca: Evet, sanırım öyle. Gelişmeleri takip edeceğim. Ayrıca Katie bana bir kız arkadaşın olduğunu söyledi! Ne zaman oldu bu? Onunla tanışabilir miyim?

Royce: Hayır, olmaz.

Beyaz ayakkabı kutusunun üstünde bir değil *iki* ördek görünmesi kafa karıştırıcıydı ama kutuyla birlikte gelen giysi çantasını açıp içindeki muhteşem, geniş etekli *siyah* beyaz balo elbisesini gördüğümde bu durum bir şekilde açıklığa kavuştu. Ayakkabı kutusunu açıp içinde bir beyaz, bir siyah ayakkabı gördüğümde ise her şey daha da netleşti. Her ikisi de Manolo Blahnik Hangisi saten topuklu ayakkabıydı, farklı renklerde olmalarına rağmen *birbirlerine uyuyorlardı*.

"Tamam, tahmin edeyim," dedim ve giyinip odamdan çıktım. "Royce ve Nate mi?"

"Suçluyum," diye cevapladı Royce, baştan aşağı simsiyah giyinmiş olarak ortaya çıktı, bu da sarı saçlarını ve yeşil gözlerini inanılmaz bir şekilde ortaya çıkardı. *Lanet olsun*, adamım çok seksiydi. Nasıl olur da sadece arkadaş olabileceğimizi düşünmüşüm?

Düşüncelerimi toparlamadan önce, ağzımın sulanıp sulanmadığını kontrol etmek için dudaklarımı yaladım. "Bekle, bu *Nate'in* beyaz ördekleri aldığı anlamına mı geliyor?" Son ördek oyununun oynandığı gece, farkında olmadan *Nate'i* istemeden sabote ettiğim anı hatırladım. Jocelyn'e bizim çıktığımızı söylediğinde, onun küçük beyaz ördeklerinden birini neredeyse boğazıma takıyordum.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu yakışıklı şeytan, koridordaki gölgelerin arasından çıkarak alçak sesle. "Gülümsüyorsun ve bu... şeytani görünüyor."

"Kaba," diye mırıldandım, onun bembeyaz takım elbisesini inceleyerek. "Eh, *bu*

kısa sürede kirlenir. Bu, takım olacağımız anlamına mı geliyor?" "Elbette," diye cevapladı Nate, yavaşça iyiliğine karşılık vererek.

O kol düğmelerini takarken benim elbiseyi inceliyordu. "Bu senin için sorun olur mu, Duckling?"

O takma adın kullanılmasına irkildim, kalbim çarparken keskin bir nefes aldım. "Hayır," boğuk bir sesle yalan söyledim. "Sorun yok."

"Harika!" Royce ellerini çırttı ve ikimize de aslında yalnız olmadığımızı hatırlattı. "Çünkü bu sefer kazanmak niyetindeyim ve ikinizin de ikinci sırayı kabul etmeyeceğini biliyorum."

"Albay'ın her zaman ne dediğini biliyorsun," diye mırıldandı Nate, gözlerini devirerek. "İkinci olmak sadece..."

"İlk kaybeden," diye tamamladı Royce. "İnan bana, hatırlıyorum. Heath! Carter! Hazır mısınız? Carly iki dakika içinde burada olacak!"

Carly'nin Society partisine giderken bize katılacağını söylediklerinde rahatlamıştım. Sadece Royce, Carter ve Heath olsaydı, ona Uber çağırmasını söyledim, böylece yolda kafamı boşaltabilirdim. Ama Nate varken? İşler her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Bu yüzden, partinin düzenlendiği av köşküne kadar yol boyunca sohbet edeceğini bildiğim için dikkatimi başka yöne çekecek bir şey olduğu için mutluydum.

Nate ve Royce beyaz ve siyah giysileriyle muhteşem görünseler de, baştan aşağı kırmızı giyinen Carter'ın etkisi şaşırtıcıydı. Kırmızı, onun imza rengi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ona çok yakışıyordu ve bunun nedeni sadece kan rengi olması değildi.

Heath, hayal bile edemeyeceğim kadar ten rengine yakışan kraliyet mavisiiyle aynı derecede çarpıcı görünüyordu, ama ikisi yan yana durduğunda... manzara o kadar da muhteşem değildi. Sonra Carly geldiğinde, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, neredeyse gülmekten patlayacaktım.

Ben gülmemek için dudağımı ısırınca, "Siktir git Ash," diye inledi. "Siyah kravatlı Örümcek Kadın gibi görüldüğümün *tamamen farkındayım*, tamam mı? Mavi ve kırmızıyı bir balo elbisesinde birleştirmeyi dene de, nasıl görüldüğünü söyle."

Royce parmaklarını şıklattı ve çılgınca sırıttı. "Kaptan Amerika diyecektim ama haklısın. Çok Spider-Man'e benziyor."

"Örümcek Kadın," diye düzeltti Carly. "Ve kendi ördek rengim olsaydı, bu kadar aşağılayıcı olmazdı."

Nate omuz silkti, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Ördekleri kazanmalısın Carly, bunu biliyorsun. Kendi rengini kazanmak için yeterince oyun oynamadın."

Carly homurdandı ve dudaklarını bükerek somurtmaya başladı, ama partiye gittiğimiz dev limuzinin arkasında şampanyayı görünce bir anda keyfi yerine geldi. "İşte ben de bunu diyordum," diyerek mutlu bir şekilde kıvrılarak şişeyi Heath'e uzattı. "Lütfen aç."

O da kabul etti ve biz yerlerimize otururken hepimize birer bardak doldurdu. Sinir bozucu bir şekilde, kendimi Nate ve Royce'un arasında sıkışmış buldum. Royce'un yanında oturmaktan rahatsız olduğumdan değil... ama Nate'in vücudumun diğer tarafına yapışık olması, gerçekten hiç hoşuma gitmeyen bir durumdu.

Şampanyamdan büyük bir yudum alarak, ona neden ilgi duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Birincisi kişiliği. İkincisi, o geceki partisinde, arkadaşlarıyla paylaşmayacağını yanlış anlaşılma yer bırakmayacak şekilde söylediği acımasız reddi. Ve diğer erkeklerden ayrılacak kadar onu sevmiyordum, yani... çıkmaza girmiştik.

"Peki, bu oyunun ne olduğunu biliyor musunuz?" dikkatimi başka yöne çekmek için sordum. "Yine paintball mu? Ördekler mi?"

Carter cevap vermeden önce herkes Nate'e bir bakış attı. "Oynuyoruz, bu yüzden oyunun *tam olarak* ne olduğunu bilmiyoruz. Bazılarımız

biz" —yine Nate'e anlamlı bir bakış— "diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip olduğumuz için, yeri ve ipuçlarını gördüğümüzde tahmin edebilebiliriz. Ama önceden haksız bir avantaj sağlayacak kadar değil."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım, tüm bu olay hakkında meraklanıyordum. "Yani bu etkinlikleri sizler planlamıyorsunuz? Oyunları yöneten, maske takan kişiler kimler? Nedense hepsinin Topluluk üyesi olduklarını varsaymıştım, ama bu mantıklı değil, yoksa onlar da oynuyor olurlardı... değil mi?"

"Onlar Topluluk *üyesidir*," diye cevapladı Nate sessiz bir sesle. "Onlar, oyunların yürütülmesine yardımcı olmak için yaşlılar konseyi tarafından özenle seçilmiş mezunlardır. Teknik olarak, Nevaeh'den ayrılana kadar hiçbirimiz tam anlamıyla Devil's Backbone üyesi değiliz."

Bu şaşırtıcıydı ama oyunları ve etkinlikleri yürütmek için *işçilere* ihtiyaç olduğu düşünülürse, çok mantıklıydı.

Royce hafifçe güldü. "Dürüst olmak gerekirse, maskelerin çoğunun Toplum üyeleri değil, işe alınmış çalışanlar olması beni hiç şaşırtmaz. Devil's Backbone üyelerinin *yüzde doksan dokuzunun* ülkedeki en zengin ve en iyi bağlantıları olan ailelerden geldiğini unutma. Bunlar üniversite öğrencilerine şampanya dağıtan türden insanlar değil."

Carter sıırıttı. "Doğru. Ama üyeler gerekli özeni gösterip gizlilik anlaşmaları imzalatırsa, bu gerçekten bir sorun olmaz."

"Sanırım öyle..." diye mırıldandım ve şampanyamdan bir yudum daha aldım. Bir yanımda, gecenin getireceği her şeye hazırlıklı olmam gerektiğinden emindi. Diğer yanımda ise, Nate ile aramızdaki tüm sorunları unutmak ve rahatlamak için hoş ve hafif bir sarhoşluk istiyordu.

Yolun geri kalanında Carly, siyaset tarihi profesörümüz Dr. Harris ve konuşurken tükürme alışkanlığı hakkında şikayet ederek sohbeti domine etti. Onunla gülmek ve boynumuza dolanan tüm o ölüm kalım meselelerini görmezden gelmek güzeldi.

Limuzin bizi Prosper'a bakan dağlardaki geniş av köşkünün önüne bıraktı ve biz de resmi kıyafetler giymiş diğer oyuncularla birlikte köşke girdik. Köşte küçük bir orkestra klasik müzik çalıyordu.

Maskeli personel daha fazla şampanya dağıttı ve Royce'un, onların aslında Devil's Backbone üyeleri *olmadığı* yönündeki önerisine katıldım. Onlar, iyi maaşlı, maskeli garsonlardı.

"Bu çok... sakın görünüyor," dedi Carly, bana yeni bir içki uzatırken. "Seni bilmem ama ben çılgın bir şey olmasını bekliyorum."

Hafifçe güldüm ve bir garsondan bir kanepe aldım. "Katılıyorum. Belki de geçen yılki galada olduğu gibi partinin bitmesini beklememiz gerekecek?"

Carly düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Belki? Her neyse, nasıl hissediyorsun? Arabada havayı bozmak istemedim, ama aynı zamanda... buna hazır mısınız?"

"Ah, benim için endişeleniyor musun?" Gülümsedim ve kolumu beline dolayarak ona hafifçe sarıldım. "Aslında deli olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Tabii ki, bizden daha deli değilsin. Ama sen tam anlamıyla kaçırıldın, hapsedildin ve iki hafta boyunca psikolojik işkence gördün. O boktan durumdan kurtulduktan sadece beş gün sonra iyi olmamak gayet anlaşılır bir şey. Ve evet, seni aptal, bu günlerde senin için *hep* endişeleniyorum."

Derin bir nefes aldım ve onun samimi endişesini göz önünde bulundurarak onu biraz daha ciddiye aldım. "Ben iyiyim," mırıldandım, gözlerim odanın içinde dolaştı ve Royce ile Nate'in tanımadığım bir adamla sohbet ettikleri yerde durdu. "Yani... Harika değilim ama bir hafta öncesine göre çok daha iyiyim. Her şeyi açıkça konuşmak yardımcı oluyor. Royce'un sorumsuz babası gibi insanların sorunu çözmeye çalışması da yardımcı oluyor, böylece sorunu çözmek bize kalmıyor."

Carly başını sallayarak hafifçe güldü. "Onun yüzüne karşı ona tembel dedin mi? Aman Tanrım, dedin, değil mi?" Düşük bir ıslık çaldı. "Cesursun Ash, bunu kabul etmeliyim."

Omuz silktilim. "Sadece lafımı söyledim. Bak, bir şeyler oluyor." Odanın diğer tarafını işaret ettim, bir dizi maskeli, cüppeli ürkütücü adam girmişti, her biri hediye paketi taşıyordu.

"Evet!" Carly heyecanla ellerini çırpı. "Başlıyoruz. Kazandığımda bana kızma, tamam mı? Heath ve

Carter benim takımımnda, yani iş bitmiş sayılır."

Alaycı bir şekilde başımı salladım. "Kızım, hayal kuruyorsun." Ama partide sessizlik hakim olunca, orkestra bile enstrümanlarını toplarken, daha fazla şaka yapma imkânı kalmadı.

Herkes sessizleştğinde, bir çan çaldı.

"Ne kadar dramatik," diye fısıldadı Royce kulağıma, arkamdan gizlice yaklaşarak. Benim için sorun değildi ve elini sahiplenircesine karnıma koyarken ona yaslandım.

Royce'dan dikkatimi başka yöne çevirdiğimde, maskeli adamlardan biri "Devil's Backbone Society vahşi doğa hafta sonu etkinliğine hoş geldiniz" diyordu.

Kaşlarımı kaldırdım ve Carly ile bakiştık, o da "Ne?" diye dudaklarını oynattı.

Vahşi doğa hafta sonu mu?

"Her takıma, yanlarında götürmeleri gereken bir paket ve gece konaklayacakları yerin haritası verilecek. Size tahsis edilen kabine ulaşmak için iki saatiniz var. Süre dolmadan varamazsanız, konaklama yeriniz kilitlenecek ve diskalifiye olacaksınız." Sorumlu gibi görünen maskeli adam, orkestranın oturduğu yerin üzerinde dijital bir zamanlayıcı yanarken dramatik bir hareket yaptı. Geri sayım 2:00:00'da başladı, ancak hemen bir dakika geriye gitti.

"Zamanınız başladı. Hafta sonunun tadını çıkarın."

Maskeli yardımcılarında biri yaklaşıp Nate'e hediye paketi yapılmış kutulardan birini uzattı, Royce ise elimi tutup çıkışa doğru aceleyle yürümeye başladı.

Heath ve Carter'a şans dilemek için arkama baktım, ama Royce ve Nate, kulübeyi ilk terk etmek için insanları dirsekleriyle itip kakıyorlardı. Rekabetçi pislikler, biz haritaya bakmadan kavgaya tutuşacaklardı.

Haritalardan bahsetmişken... "Yanlış yola sapmamak için haritaya bakmamız gerekmez mi?" diye sordum, uzun eteğim ve yüksek topuklu ayakkabılarımla yetismeye çalışarak. Açıkçası, açık hava oyunları için aptalca bir kıyafet. Bunun eğlenceli olacağını düşünen kişi, açıkça bir sadist ya da zihinsel engelli olmalı.

Nate omzunun üzerinden sırtarak baktı. "Hayır, nereye gittiğimizi biliyoruz. Royce'un gönderildiğini söylediğimiz hayatta kalma kampını hatırlıyor musun?"

"

Kahretsin, bu çok uygun oldu. Ama avantajlı durumdayken tartışmaya girmeyecektim, bu yüzden eteğimi toplayıp ikisini körü körüne takip ederek gecenin karanlığına daldım.

15

ASHLEY

Carly: Of, vahşi doğadan nefret ediyorum. Stilettolar da çok kötü bir fikirdi. Bir sonraki DB etkinliğinde spor ayakkabı giyelim. Anlaştık mı?

Ashley: Evet, kesinlikle! Neden moda uymaya devam ediyoruz ki, bizi ormanda yürüyüş gibi saçma şeyler yaptırıyorlar. Zifiri karanlıkta mı?

Carly: Çok iyi bir soru. Spor ayakkabılar balo elbiseleriyle de çok şirin dururdu. Bazen çok aptalız.

Ashley: LOL, haklısın. Çocuklara sana iyi bakmaları gerektiğini söyle, yoksa başları belaya girer, tamam mı?

Carly: Ha, ben zaten sana iffet yemini ettirerek onları tehdit ettim. Bana inanmadılar, ama aynı zamanda son derece nazik davrandılar.

Geri sayım başladığında iki saat çok uzun bir süre gibi gelmemişti, ama topuklu ayakkabılarla sadece yirmi dakika yürüdükten sonra, sanki bir ömür boyu gibi geldi. Royce, haritamızda işaretli kulübenin en fazla bir saatlik yürüyüş mesafesinde olduğunu söylemişti, ama sanırım onun hafızasında, uygun ayakkabılar giyen bir ergenin yürüyüş hızı vardı. Her elli metrede bir tökezleyen balo elbisesi giymiş bir kız yoktu.

"Ee... bugün ikiniz biraz daha iyi anlaşıyor gibisiniz," dedi Royce, ben elbisesini bir başka dikenli daldan kurtarıırken ormanın sessizliğini bozdu.

"Neye göre daha iyi?" diye sordu Nate, dikkatli bir şekilde düz bir ses tonuyla.

"Neyden daha iyi?" diye sordu Nate, dikkatlice düz bir ses tonuyla.

"Biz gayet iyi anlaşıyoruz. Değil mi, Layne?"

Çenemi sıktım, dikenli dalı kopardım ve derin bir nefes aldım. "Tabii. Harika."

"Sen berbat bir yalancısın, Squirrel," dedi Royce iç çekerek. "Geçen sabah ne hakkında konuşmak istemiştin, Nate?"

Kapa çeneni, Nate. Kapa çeneni!

"Ashley'i İsviçre'deki rehabilitasyon merkezine göndermeyi planladığım için özür dilemek istedim," dedi Nate, ikna etmeye çalışmıyormuş gibi, o sıkıcı, saçma ses tonuyla. "Carina'nın arkasından bu planı tartışmak adil değildi, her ne kadar onun iyiliği için olsa da."

Royce'un bizim yattığımızı öğrenmemesi için yalan söylüyordu, ama yine de öfkemden kendimi tutamadım. "Sen tam bir pisliksin, Essex! Annen o belgeyi çalmamış ve beni hastaneye yatırmamış olsaydı, o planı hiç pişmanlık duymadan uygulamaya koyardın."

Omuzları önümde bir omuz silkme hareketiyle hareket etti, bu hareket sadece ay ışığı altında takım elbisesinin bembeyaz rengi sayesinde fark edilebilirdi. "Gerekirse yapmayacağımı hiç söylemedim. Ama çok *pişman* olduğumu sen de çok iyi biliyorsun."

Kahretsin. Bu gerçeğe çok yakındı. Nate durup bana dönerek gözlerimin içine baktı.

"Ah-hah, bak, şimdi bir yerlere varıyoruz," diye mırıldandı Royce düşünceli bir şekilde. "İçini dökünce kendini daha iyi hissedeceksin, Nate. Sadece dürüst ol."

"Ya da olma," diye tersledim. "Sessizce yürüyebiliriz."

"Hadi ama," diye alay etti Royce. "Arkadaşların birbirlerine kin beslemesi sağlıklı değildir, özellikle de ölüm kalım meselelerinde."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Oh, o zaman Nate ve benim arkadaş olmamamız iyi bir şey."

Sanki evren benim saçmalıklarımdan dolayı bana bir ders vermek istemiş gibi, topuğum bir şeye takıldı ve dengemi kaybettim, ileriye doğru momentum beni uçurmaya başladı... ta ki güçlü eller belimi kavrayıp yüzüstü toprağa düşmemi engelleyene kadar.

"O zaman biz neyiz?" Nate kulağıma fısıldayarak sordu. "Hmm? Eğer arkadaş değilsek... biz neyiz, Ördekçik?"

Tüm vücudum titredi, ama bu korku ya da tiksinti nedeniyle değildi. Hayır, bu saf, yoğun bir arzuydu, dizlerimi titretip nefes almayı unutturan.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordum, fiziksel olarak onun çok samimi kucaklamasından kurtulurken konuyu değiştirdim. Royce *hiçbir şeyi* kaçırmamıştı ve bana elini uzatırken bile yüzünde kurnaz bir şüpheyle ikimize bakıyordu. Elini tuttum, ormanda ilerlerken dengemi sağladığı için minnettardım.

"Hala bir saatten fazla var. Zaman açısından sorun yok," dedi saatine bakarak. "Hatırladığım kadarıyla, bize tahsis edilen kulübe bu vadinin dibinde, bir derenin yanında."

"Bu ormanda on tane kabin mi var?" diye sordum, konuşmayı güvenli konularda tutmak için çaresizce. "Bunca zaman sonra yolu hatırlamana şaşırdım."

"Elimizde bir harita var," diye mırıldandı Nate, bir kez daha öne geçmek için yanımdan geçip giderken, ben de ona orta parmağımı gösterdim.

Royce sadece gülerek başını salladı. "Nate'in saçları örgülü olsaydı, onları çekiyor olurdun herhalde."

Öfkelenmiş gibi davranıp bunun ne anlama geldiğini sormak istedim, ama aslında o kadar da aptal değildim; gayet iyi biliyordum. Ve o da yanılmıyordu. Bu yüzden çenemi kapattım ve dişlerimi sıktım, karanlık ormanda nispeten sessizce yolumuza devam ettik.

"Ha, gördün mü!" Royce bir süre sonra haykırdı. "Söylemiştim. Gece kalacağımız yer ve kırk beş dakikamız var."

Söz konusu kulübe küçüktü, bütün kütüklerden yapılmıştı ve küçük pencerelerinden sıcak bir ışık geliyordu. Kapı kapalıydı ve bir şifreyle kilitlenmişti, Nate hiç düşünmeden şifreyi girdi.

"Giriş şifresini nasıl bildin?" O kapı kolunu çevirip kapıyı açarken merakıma yenik düştüm.

"Haritada yazıyor," dedi sırtarak, kenara çekilip bana kulübeye girmem için işaret etti. "Önden buyur, *dostum*."

Gözlerimi devirdim ve Royce peşimden gelerek küçük kulübeye girdim. "Huh. Bu... beklediğim gibi değil," diye itiraf ettim,

"Ee... Bunların senin hayatta kalma kampındaki kulübeler olduğundan emin misin, Royce?"

O gülerek başını salladı. "Evet, ama kesinlikle yeniden dekore edilmişler." Hediye paketimizi küçük masanın üzerine koydu ve ellerini beline koydu. "Peki. İkiniz uyanırken birbirinize zar zor tahammül ediyorsanız, bu nasıl yürüyecek?"

Nate ve ben birbirimize öfkeyle baktık, sonra bakışlarımı yatağa çevirdim — *tek kişilik* yatak, üç kişi için değil, iki kişi için bile zar zor yeterli görünüyordu.

"Bu bir tuzak gibi geliyor," diye mırıldandım. "Vahşi doğadaki bir kulübede tek yatak mı? Buraya kolaylıkla ranza sığdırabilirlerdi."

Nate sinirli bir nefes verip ceketini çıkardı ve bize verilen tek sandalyenin arkasına astı. "Bakalım bize yiyecek veya su vermişler mi?" Yatağın yanındaki küçük dolabı açtı ve içindeki bir sepeti çıkarıp içindekileri incelemeye başladı. "Tamam, bize protein barları vermişler, hiç yoktan iyidir, ve birkaç paket kuru meyve karışımı. Su. Elektrolit tozu. Dünyadaki en küçük ilk yardım çantası. Hava kompresörü." Her bir öğeyi çıkarıp masanın üzerine koyarken bunları saydı, ama ben hala uyku düzenine takılmışım.

O küçük yatakta ikisiyle birlikte uyumam *imkansızdı*. Birbirimizin üstüne çıkardık.

"Oh, bize *tüm* eğlence malzemelerini vermişler," Royce gülerek başka bir sepet malzeme çıkardı. "Votka, havyar, çikolata kaplı çilekler, prezervatifler, kayganlaştırıcı..." Şeytani sırıtışı bana döndü ve ben başımı sallayarak gülümsememi bastırmaya çalıştım.

"Siktir, şaka yapmıyordun," diye mırıldandı Nate, Royce'un sepetine bakarak. "Votka eğlence için yeterince sert değilmiş gibi, kokain ve ecstasy bile eklemişler." Üzerinde siyah beyaz bir ördek damgası olan iki küçük poşeti kaldırdı.

Düşündüm de, odanın etrafına siyah veya beyaz birkaç ördek yerleştirilmişti. Doğru kabinde olup olmadığımız konusunda herhangi bir karışıklık olması ihtimaline karşı, diye tahmin ettim.

"Ben almayayım," dedim gülümseyerek. "Vahşi doğada bir kulübede kafayı bulmak, bir slasher filminin başlangıcı gibi geliyor ve birinci perdede ölmek istemiyorum."

"Tamam, madem kafayı bulup sevişmeyeceğiz," dedi Royce hayal kırıklığıyla iç çekerek, "o zaman biraz uyumaya çalışalım, böylece yarın sabah zinde uyanabiliriz. Tabii ikiniz, gardınız düştüğünde ve birbirinize sarıldığınızda çekiciliğinize yenik düşeceğinizden korkmuyorsanız."

O kadar keskin bir şekilde nefes aldım ki, tükürüğüm boğazıma kaçtı, ama bu Nate'in mırıldandığı cevabı gizlemeye yetmedi: "Yine mi?"

Yüzüm anında kızardı ve Nate'in koluna vurdum, ama Nate sadece inleyip başını sallayarak gözlerini kapattı.

"Ne dedin sen, Nate?" Royce, kan kokusunu alan bir avcı gibi parlayan gözlerle mırıldandı. "Az önce, gardın düşmüşken bu elektriksel çekime zaten teslim olduğunu mu söyledin? İlginç."

Nate bunu inkar etmedi. Sadece omuz silkti.

"Ne oluyor lan?" diye boğuk bir fısıltıyla haykırdım.

"O zaten biliyor, Layne. Şimdi bizimle oynuyor. Değil mi, Royce?"

Royce'un sırtışı genişledi. "Şey, artık biliyorum. Önceden sadece tahmin ediyordum. Bilgili bir tahmin, elbette, ama yine de sadece bir önseziydi."

Kafam patlayacak gibi hissettim. "Nate! Anlaşmıştık ki..."

"Hayır, Layne, *hiçbir şey* üzerinde anlaşmadık," dedi, sinirli bir homurtuyla sözümü keserek. "Ben bunu konuşmak istedim, ama sen lanet bir çocuk gibi davrandın ve hiçbir şey olmamış gibi davrandın, oysa *yaptığın* çizikler ve morluklar gözle görülür haldeydi."

Royce'un çenesi düştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ikimizi sırayla bakıyordu. "Vay canına. İşler ilginçleşmeye başladı. O erzak sepetinde patlamış mısır var mıydı?" Sonra nefesini tuttu ve parmaklarını şıklattı. "Bir dakika, döndüğün gün yüzünü morartan *Squirrel* miydi? Hastane personelinden biri olduğunu söylemiştin!"

Nate sinirli bir ses çıkardı. "Hayır, sen bir hademe mi diye sordun, ben de konuyu saptırdım."

"Yine de. Şimdi bana yalan söylendiğini ve aldatıldığımı hissediyorum," diye Royce somurtarak mırıldandı ve bir panik dalgası içimi kapladı, midemi bulandırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Ne düşünüyordum bilmiyorum, ama asla istememiştim..."

"Oh, lanet olsun, Squirrel bebeğim, şaka yapıyorum." Royce aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini yüzüme koyarak eğilip dudaklarımı öptü. "Lanet olsun, güzelim, seni üzmemek istemedim. Seni Carter ve Heath ile paylaşmayı kabullendim çünkü onları da seni sevdiğim kadar seviyorum. Nate de aynı. *İkinizin de* mutlu olmasını istediğim için bunu tolere edebiliyorum."

Tanrım, o gerçekten inanılmazdı, ama dilimi tutamadım. "Bu sadece senin düşüncen," dedim acı bir ses tonuyla. "Bu konuyu konuşmayı reddettim, *Essex*, çünkü doğum gününde duygularını çok net bir şekilde ortaya koydun. Sen paylaşmak istemiyorsun, ben de asla seçim yapmayacağım."

Royce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve bir adım geri çekilerek arkadaşını bir an düşündü. Sonra kıkırdadı. "Anlıyorum. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. O gece ne olduğunu sorduğumuzda bu kadar ketum davranmanın sebebi *buydu*. İkiniz birlikte oldunuz, sonra Nate korkup her şeyi mahvetti. Değil mi?"

Artık ona yalan söylemek istemediğim için başımı salladım. Bu zaten aptalca bir şeydi ve sadece çok *utandığım* için sırrı saklamıştım.

Royce bir an arkadaşını izledi, başını düşünceli bir şekilde eğdi ve keskin bir bakış attı, ama Nate gözle görülür şekilde sinirlenirken başka bir şey söylemedi.

"Ne?" Nate sonunda patladı. "Eğer bir özür bekliyorsan..."

"Ben aptal değilim," dedi Royce alaycı bir şekilde, sonra omuz silkti ve siyah kravatını gevşetti. Kimse konuşmadı, o ise rahat ve sakin bir şekilde takım elbisesini çıkardı ve düzgünce katladı.

"Ne... ne yapıyorsun?" Sonunda kafam karışmış ve biraz da tahrik olmuş bir şekilde patladım. Savunmam gerekirse, Royce lanet olası güneşten daha sıcaktı ve sadece boxer şortuyla kalmıştı, ki bu da pek bir şeyi gizlemiyordu.

Royce, yataktaki battaniyeleri geri çekerken bana o sinsî yarı gülümsemelerinden birini attı. "Uyumaya gidiyorum, tabii ki. Siz ikiniz?"

Şaşkın bir şekilde, Royce'a öfkeyle bakan Nate'e baktım. "Ben burada uyuyacağım, teşekkürler," diye mırıldandı Nate, tekli koltuğa rahatça yerleşerek. Rahatça derken, sert, tahta bir koltuk olduğu için yer değiştirip yüzünü buruşturdu.

"Sen bilirsin," dedi Royce esneyerek, yatakta yer açmak için kayarak. "Sincap?"

Bu bir tuzak gibi geldi. Royce *kesinlikle* kötü bir şey peşindeydi, ama aynı zamanda *merak da uyandırmıştı*. Kaya ile sert yer arasında sıkışıp kalmak varken, kim toplumun sağladığı uyarıcılara ihtiyaç duyar ki? Hayal edilebilecek en iyi adrenalin.

16

ASHLEY

Sir Carter: Bir şeyi itiraf etmeliyim. Çamaşırhaneden külotunuzu çaldım ve bu gece yanımda getirdim.

Sir Carter: Biraz yalnız kalmak için yürüyüşe çıkacağım, sonra bunları kullanarak mastürbasyon yapacağım.

Sir Carter: **video mesajı**

Sir Carter: Siktir. Burada çekmiyor. O videoyu halka açık bir yerde açma.

Yatağa doğru bir adım attığımda Royce, "O elbiseyle yatmayacaksın, değil mi?" diye sordu ve ben de durup kendime baktım. Çok haklıydı, o elbise giymek için bile zor dayanılırdı. Onunla uyumak ise özel bir işkence olurdu. "Nate, kız arkadaşşıma fermuarını çekmesine yardım eder misin?"

Royce ile göz göze geldiğimde nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?"

O masum bir gülümsemeyle, "Ben mi? Hiçbir şey. Nate, dostum, sadece bir fermuar. Sana zarar vermez." dedi.

Nate sandalyesinde öne doğru kaydı, kabin o kadar küçüktü ki kalkmasına gerek kalmadan bana ulaşabilirdi. Ama o sadece fermuarımı aşağı çekmekle kalmadı, belimden tutup beni kendine doğru çekti, ta ki ben onun açılmış dizlerinin arasında durana kadar.

"Sen bir pisliksin, yaptığın şey bu," diye homurdandı. "Ve bu işe yaramayacak."

Royce ise hiç de rahatsız görünmüyordu, Nate yavaşça balo elbisesinin fermuarını indirirken, tembel bir gülümsemeye gözlerime bakıyordu. Elbise gevşerken paniğe kapıldım ve Nate'in parmak uçları omurgamı okşarken bile elbiseyi göğsüme sıkıca tuttum. Tüylerim diken diken oldu ve onun bunu fark etmemesi imkansızdı.

İkisi de konuşmadı, ama lanet olsun, bütün gece orada durup rahatsız elbisenin sert korsesini tutarak duramazdım. Bu yüzden elbiseyi bıraktım.

Kumaş ayaklarımın etrafında yavaşça birikerek beni siyah bir Brezilya külotu ve sütyensiz bir halde bıraktı. Straplez, korseli bir elbiseydi... sütyen gereksizdi.

Royce, takdirle bana bakarken dudaklarını daha geniş bir gülümsemeye kıvırdı. "Külot seçimin mükemmel, Squirrel. Çok iyi bir zevkin var." Çünkü siyahtı. İç çamaşırlarımın çoğunun pratik olduğu için siyah olduğunu belirtmeyecektim. O bunu zaten biliyordu, sadece böbürleniyordu.

Nate hiçbir şey söylemediğinde, bana tekrar dokunmaya çalışmadığında, elbiseden çıktım ve ayakkabılarımı çıkardım. Royce, Nate'in fikrini değiştirebilecek mi diye *açıkça* baskı yapıyordu, ama Nate'in beni reddetme konusunda ne kadar kararlı olduğunu görmemişti. Royce, ben uyuşturulmuş haldeyken özür dilediğinde ne kadar kırılmış olduğunu da duymamıştı. Neyse ki bunu hatırladım, çünkü Nate'in ne kadar gerçekçi olabileceğini hatırlamam gereken anlar için zihnimde güvenli bir şekilde saklanmıştı.

Dizimi yatağın kenarına koyduğum anda, ışıkları kapatmayı unuttuğumu fark ettim. Eğer *gerçekten* uyuyacaksak, o zaman kesinlikle...

"Royce!" diye bağırdım, o beni belimden tutup geri çekilemeden yatağa attı. "Sadece ışıkları kapatacaktım!"

"Nate kapatabilir," diye cevapladı, vücudunu bacaklarımın arasına sıkıca sıkıştırıp ellerini bileklerime koyarak beni yatağa sabitledi. "Eğer isterse. Ya da açık bırakıp izleyebilir. Benim için fark etmez. Senin için var mı?"

Öyle miydim? Belki? Evet. Hayır. Birazcık? Hayır, onun izlemesini istiyordum. Ya da katılmasını. Hayır, dur, Nate bunun bir parçası olmak istemiyordu, o yüzden kesinlikle ışığı kapatırdı ve bu kadar olurdu. Değil mi?

"Ee, Squirrel?" diye sordu Royce. Görünüşe göre *sadece* arkadaşını zorlamıyordu. "Işıklar açık mı, kapalı mı?"

Gözlerim Royce'un gözlerine kilitlendi. Nate'e bakmaya cesaret edemedim. Orada ne göreceğimden çok korkuyordum. Kızgın mıydı, hayal kırıklığına uğramış mıydı, yoksa tahrik olmuş muydu? Kıskaç mıydı?

Ama o büyük bir adamdı, kendi kararını verebilirdi. Rahatsızsa... ışık düğmesi hemen oradaydı. Kapı da öyle. Royce şu anda bir sopayla ayıyı dürtüyordu, ama Nate *dur* derse, her şey bitecekti.

Aynı şey benim için de geçerliydi. Bu gevşek ipliği çekmekten çekiniyorsam, bunu yapmak zorunda *değildim*. Ama tüm süveterin çözülmesini görmek istemiyorsam, bu işin içine siktir etmeliydim.

"Devam et."

"Aferin kızım," dedi Royce, sonra beni öylesine sahiplenici bir öpücükle öptü ki, içimde bir ateş yaktı ve bunun neden korkunç bir fikir olduğuna dair tüm geçerli nedenleri neredeyse unutmama neden oldu. Bir yanım Royce'u sorguya çekip Nate'i ilişkimize dahil etmeye neden bu kadar destek olduğunu sormak istiyordu, ama cevabı zaten biliyordum.

Nate'in bizim ilişkimizin bir parçası olamayacağını düşünmesinin nedeni de buydu.

Aşk.

Royce ikimizi de seviyordu ve bunun her zaman böyle olması gerektiğine bir an bile şüphe duymuyordu. Nate arkadaşını o kadar çok seviyordu ki, bizim için açıkça gerçek olan şeyi mahvetmek istemiyordu.

Royce'un öpücükleri dudaklarımdan çeneme kaydı ve ben başımı yana eğerek boynuma erişmesini sağladım. Kirpiklerim titrediğinde, Nate'e doğrudan baktığımı fark ettim.

"Işık hala açık," diye fısıldadı Royce kulağıma. "Yani Şimdi seçim sırası *onda*.

Keskin bir nefes alıp göğsümü genişlettim ve Nate'in karanlık bakışları çıplak göğüslerime kaydı. Sandalyeye sertçe oturdu, bir eliyle koltuğun kolunu beyaz parmak eklemleriyle kavradı, diğer eliyle

yüzünün yanında yumruk yapmıştı, sanki onu ısırmayı düşünüyor gibiydi.

"Onun da bize katılmasını ister misin, Squirrel?" Royce alçak, alaycı bir sesle sordu, boğazımı öperken ve bir bileğimi serbest bırakırken. Göğsümü avuçladı ve ağzı diğerini emmek için bulurken meme ucumla oynadı.

Nefesimi tuttum, sırtımı kavisledim, ama tüm bu süre boyunca Nate'i izledim. Hareket etmedi. Bir santim bile. Ama kaşı çok hafifçe kalktı. Bu bir soruydu ve cevabı bilmek istiyordu.

Eğer evet dersem *gerçekten* bize katılır mıydı? Bundan şüpheliydim. Paylaşmanın kesin bir sınır olduğunu çok net bir şekilde belirtmişti. Öyleyse neden ona, onu çaresizce istediğimi bilmenin tatminini yaşatayım ki?

"Hayır," diye yüksek sesle söyledim, kararımı vermiştim. Nate'in gözlerinin kısılması her şeye değdi ve dudaklarımın kenarındaki kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemedim. "Hayır. Duygularını çok net bir şekilde ifade etti. İstersen izleyebilir, ama dokunamaz — diz çöküp özür dileyip *hatasını kabul* edene kadar."

Royce olduğu yerde donakaldı, dudakları göğsüme yapışık, sonra gülmeye başladı.

Nate ise pek eğlenmemişti. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki, yanağı seğirdi ve gözleri kısıldı. "Nefesini tutma, Layne," diye mırıldandı. "Bu gerçekleşmeden önce cehennem donar."

Şimdi gülme sırası bendeydi çünkü kimseyi kandıramıyordu... özellikle de kirli beyaz takım elbisesinin içindeki sertleşmiş penisini saklamak için sandalyede pozisyonunu değiştirmeye çalışırken.

"Bana bir meydan okuma gibi geldi," dedi Royce gülerek, külotumu yavaşça aşağı çekip, onu tekmelemem için yer değiştirdi. "Bu eğlenceli olacak." Sonra yatağın aşağısına kayarak yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, dili o kadar ani bir şekilde içime girdi ki, çığlık attım.

Nate sesime tepki olarak koltuğunda doğruldu ve ben onun kafasından neler geçtiğini merak ettim. Gösteriden zevk alıyor muydu? Yoksa bacaklarımın sarılmadığı için kızgın mıydı?

Royce'un ilgisi, düşüncelerimi hızla dağıttı ve ağzı klitorisimi bulduğunda ve onun

parmakları zaten zonklayan amıma soktu.

"Oh, *lanet* olsun," diye inledim, o dil ve parmaklarının birleşimiyle tam doğru noktaya dokunduğunda. "Evet... tam *orasi*..." Sırtım kavislendi ve sanki izleyicimiz olduğu için hiç utanmıyormuşum gibi yüzüne binip durdum. Lanet olsun, o da bir haftadan az bir süre önce aynı pozisyondaydı. Bu manzarayı görmek hiç de şaşırtıcı olmamalıydı.

"Zaten boşalmak üzere misin?" diye mırıldandı ve bunu soranın Royce değil *Nate* olduğunu fark edince şaşırdım. O sikik herif, benim orgazmımı kaçırdı, o uçarı orospu.

Sonra kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. "Sus, Nathaniel, sen sessiz bir dinleyicisin. Paylaşmak istediğin düşüncelerin varsa, eline fısılda ve sonraya sakla." Royce bana bir parmağını daha soktuğunda, beynim kısa devre yaptı ve alaycı sözlerimi zar zor çıkardım.

Ne diyordum ben? *Siktir et. Önemli değil.*

"Hadi, Sincap bebeğim," Royce bana fısıldadı, sanki titreşimlerin harika hissettireceğini zaten biliyormuş gibi. Bazı günler kendi iyiliği için fazla keskin oluyordu. "O tatlı rahatlamayı dilimde tatmak istiyorum. Kendini tutmayı bırak."

"Evet, Layne," diye ekledi Nate, tek taraflı bir sırıtışla. "Kendini tutmayı bırak. Utangaç mısın?"

Siktir.

"Sus sen," diye azarladım, sonra gösterme amacıyla yumruğumu ağzıma götürdüm. "Elinin içine fısılda."

Onun cevabı orta parmağını kaldırmak oldu ve... ve bunu denesem bile açıklayamazdım. Tesadüfi bir zamanlama mıydı? İçim ısındı, şişti, kıvılcımlar ve sihirle patladı ve ben bir banshee gibi çığlık atmamak için kendi yanağımı ısırdım. Hadi ama, bu sadece bir ısınma orgazmıydı ve Nate beni o uçurumun kenarına iten kişinin *kendisi* olduğunu düşünmesine gerek yoktu.

"Aferin kızım," diye övdü Royce, beni her yerimden yaladı, sonra iç uyluklarımı, orgazmımın son anlarında bile çığlık attıracak kadar sertçe ısırdı. *Lanet* olsun, bu çok iyi geldi. Sonra yatağın üstüne çıkıp sırtını başlığa dayadı. Boxer şortu yoktu... Ne zaman çıkmıştı? "Kucağıma gel, güzelim."

Eli uzun, piercingli penisini kavradı ve ben ona doğru yaklaşırken tembelce okşadı. Sonra ben onun kalçalarına oturmak için hareket ederken tembel bir gülümsemeyle başını salladı.

"Uh-uh," diye düzelitti. "Bana sırtını dön. Nate'e dön, böylece reddettiğı her şeyi görebilsin."

Siktir, bu çok zordu, özellikle de tam ışıktadır. Ama yine de, Royce'a hayır demek *gerçekten* zordu, ve ben hala ilk orgazmın etkisindeyken? İmkansızdı. Bu yüzden söyleneni yaptım ve bacağımlı onun üzerine attım, kırım onun karın kaslarına, ayaklarım da başlığa dayalıydı.

"Böyle mi?" diye sordum, sesimde hafif bir titremeyle. Üçlü seks yapmıştık, ama bu farklıydı. Nate farklıydı. Hala benim için sadece... kaşıntıyı gidermekten daha fazlasını hissedip hissetmediğini bile bilmiyordum. Belki de benim için de sadece buydu?

Tamam, tabii, belki de dünya düzdü.

"Mükemmel," diye mırıldandı Royce, kalçalarımı kavrayıp beni istediğı yere kaldırdı. "Sikimi içeri sok, bebeğim, yavaşça ve nazikçe. *Evet*, öyle. Geriye yaslan, saklanma."

Talimatlara uyarak, onun ucunu içeri soktuktan sonra göğsüne yaslandım, böylece Nate'in Royce'un metal çivili sikinin benim dar amımın içine kayboluşunu izlemesini engelleyen hiçbir şey kalmadı.

"Siktir, Squirrel," diye inledi Royce, boğazımı öpüp saçlarımı yumruğuna dolayarak beni sıkıca yerinde tuttu. "Amin benim için yaratılmış. Çok sıkı ve açgözlü."

O kadar yavaş girdi ki, neredeyse işkence gibiydi, ama saçımı demir gibi kavrayan eli bana onun liderlik etmesine izin vermeme söylüyordu. Evet, tabii ki kalçalarımı indirip onu daha hızlı içeri sokabilirdim, ama oyun bu değildi, değil mi?

"Nate'i nasıl etkilediğine bak, bebeğim," diye mırıldandı, kulak mememi ısırıp o hassas eti emdi. "Kırılmaya ne kadar yakın olduğuna bak. Bunu isterdin, değil mi? Onu kırmak? Onun yalvarışını görmek?"

Lanet olsun. İçim sıkıştı ve ıslaklığımın iki katına çıktığına yemin edebilirim. Nate'in dizlerinin üzerine çöküp yalvarması fikri...

"Siktir," diye tısladı Royce, kalan mesafeyi tek bir sert itişle kapattı. "Bu acımasızca... ikimiz için de." Yine de, Nate'in izlemesi için zevk alması amacıyla, çok yavaşça çekip itti.

Peki ya Nate? O şimdi sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve alnı terden parlıyordu. Onu hiç bu kadar *etkileyen* bir şey gördüğümü sanmıyordum... bu da otelde geçirdiğimiz gecenin bu kadar bulanık olmasını pişmanlık duymama neden oldu. Bana ilk kez nasıl baktığını hatırlamak istedim, ama her şey bulanıktı.

Royce, bacaklarım genişçe açılmış ve sırtım göğsüne yaslanmış halde beni o pozisyonda sikmeye başlayınca homurdandı. Serbest elini kalçamdan göğsüme kaydırды, meme ucumu oynadı ve acıdan çığlık atmam için yeterince sertçe çimdikledi.

Nate müdahale etmek istercesine kıpırdadı, ama Royce güldü ve bana daha sert bir şekilde girdi. "Sakin ol, Essex. O zevkle birlikte biraz acı da seviyor. Belki sen bu konuda biraz bilirsin, hmm? Göğsündeki izleri gördüm, dostum."

Sözünü kanıtlamak için kısa tırnaklarını yan tarafıma geçirdi ve ben inledim. Tırnakları, benim Nate'e yaptığım kadar zarar verecek kadar uzun değildi, ama geçici bir iz bırakmaya yetecek kadar uzundu. Ama haklıydı, Royce söz konusu olduğunda? Evet, biraz acı ve sertliği seviyordum.

Bunu, ihtiyaç duyduğum bir iniltiyle üzerine sallanarak, o içimde en derin noktaya ulaştığında biraz sürtünerek vurguladım. Sonra ellerimden birini kendi vücudumda aşağı kaydırды ve klitorisimle oynamak için amımı ayırdım.

"Siktir," Nate boğuk bir sesle konuştu ve gözle görülür şekilde yutkundu.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, kardeşim?" diye alay etti Royce. "Yoksa duygularını eline fısıldamalı mısın?"

Alaycı bir şekilde güldüm, ama klitorisimi doğru şekilde okşadığımda bu kahkaha hızla iniltiye dönüştü. Kendi vücudumu çok iyi tanıyordum ve doğru koşullar altında ne kadar hızlı orgazm olabileceğimi çok iyi biliyordum. Ancak dikkatimin dağılması bunu zorlaştırıyordu. Ve şu anda Nate dikkatimi çok dağıtmıştı.

"Siktir," diye bağırды, sandalyesinden kalkarak, nefes almakta zorlanıyormuş gibi kravatını çıkardı. "Bunu yapamam."

Korkarım ki, dizlerinin üzerine çöküp kibirli bir pislik olduğu için özür dileyip her konuda yanıldığını itiraf etmek yerine, bize sırtını döndü ve kapı koluna uzandı.

Gidiyordu.

17

ASHLEY

■

Heath: Carly beni delirtiyor. O benim kuzenim ama aynı zamanda senin arkadaşın, bu yüzden... Bu ormandan çıktığımızda akıl sağlığımı kaybetmiş olursam bunun suçlusu sensin.

■

Heath: Ama aynı zamanda, sizin arkadaş olmanıza da seviniyorum. O seni seviyor, biliyor musun? Platonik olarak, yani. Keşke erkek arkadaşı hakkında konuşmayı bıraksa, çünkü bu beni rahatsız ediyor.

Nate kapı kolunu çevirdi, kapıyı açtı, bir adım attı... sonra durdu.

Kalbim de öyle.

"Siktir!" diye bağırdı yine, kapıyı çarpıp öfkeli bir ifadeyle bize döndü ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "*Üzgünüm*," dedi, sanki bunu söylemek ona fiziksel acı veriyor gibi.

Royce içime derinlemesine girdi, sonra beni sabit tutmak için kalçamı kavradı. "Devam et," diye alay etti. "Sanırım kız arkadaşım, senin katılmana izin vermeden önce *bir özürden* fazlasını istedi."

Nate'in Royce'a attığı bakış o kadar zehirliydi ki bitkileri öldürebilirdi. Ama bir an içinde bakışını bana çevirdi ve o ölümcül bakış dramatik bir şekilde yumuşadı.

"Hatalıydım ve seni incittiğim için özür dilerim. Bencilliğimin aramızdaki ilişkiyi belirlemesine izin verdim ve bu, ilgili *herkes* için adil değildi." Sözler isteksizce söylendi, ama aynı zamanda samimiydi de. "Bunun bir heves olduğunu ve daha fazlası olmadığını düşünmüştüm. Arkadaşlarımın, *kardeşlerimin* benim bulamadığım türden bir mutluluğu bulmuş olmalarının tamamen kıskançlık olduğunu düşünmüştüm.

sadece hayalini kurardım ve belki seni incitirsem, zor kısmı sen yapar ve *beni* reddederdin diye düşündüm."

Eh, başka bir adamın sikindeyken bu konuşmayı yapmak gerçekten zordu. Ama yine de, kalkmaya çalıştığımda Royce beni daha sıkı tuttu ve dilini şaklatarak reddetti. "Olduğun yerde kal, güzel Sincap. Sen kıvranırken o da özürlerini sunabilir. Değil mi, Nate kardeşim?"

"Sen bir pisliksin." Nate somurtarak baktı, ama en yakın arkadaşına karşı gerçek bir öfke yoktu. "Bu konuşmayı Ashley ile yalnız yapamaz mıyım?"

Royce alçak ve kötü bir kahkaha attı. "Konuşabilirsin. Ama önce bizim işimiz bitene kadar sabırla beklemeli ve o açgözlü ellerini kendine saklamalısın." Birkaç santim geri çekilip tekrar içime girdi ve ben boğazımı yakan iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı Nate, hareketin olduğu noktaya aç gözlerle bakarak — Royce'un benim vücudumun içinde kaybolduğu noktaya. Sonra dudaklarını ıslattı ve zorla bakışlarını yüzüme çevirdi. "Üzgünüm, Duckling." Sesi pişmanlıkla boğuktu. "Mavi hapı yuttuğumu ya da Kool-Aid içtiğimi falan iddia edemem, ama hatalı olduğumu kabul edebilirim ve... denemek istiyorum. Bu kapıyı kapatıp sonsuza dek uzaklaşmaya hazır değilim."

"Özrün kabul edildi!" Nefes nefese, biraz çılgın bir sesle ilan ettim. "Giysilerini çıkar."

Royce burun kıvrarak güldü, bu hareket tüm vücudumu o kadar salladı ki, ben de gülmeye başladım. Çocuklar gibi kıkırdayarak, kucağından kayıp yanındaki yatağa yığılmama izin verdi.

Nate bizi izlerken kafa karışıklığı, öfke, hayal kırıklığı ve eğlence arasında gidip geliyor gibiydi. "Neden bu kadar komik olduğunu anlamıyorum," diye itiraf etti. "Ama eğer ciddiysen..."

"Squirrel çıplaklık konusunda şaka yapmaz," dedi Royce, elini penisine dolayarak tembelce okşarken, ben de yanıma döndüm. "Hâlâ emin değilsin, dostum. Kendini tehdit altında hissediyorsan, bu seferlik kenara çekil. Anlıyorum, tüm bunlarla rekabet etmek zor."

İnanamama duygumu gizlemek için yüzümü yastığa gömmeye çalıştım, ama Royce'un söylediği hiçbir şey bu günlerde beni şok edemezdi

. Nate'in cinsel yeteneklerini eleştirmek tam da onun tarzıydı, çok komikti.

Bu, Nate'e meydan okumaya kalkışması için ihtiyaç duyduğu itici gücü verdi — mecazi olarak, çünkü o zaten bir süre önce *kalkmıştı*. Royce'un aksine, tasarımcı takım elbisesini özenle katlamak için zaman harcamadı. Nate, sanki ona hakaret etmiş gibi o şeyi yırttı ve yaralı bir ceylanı avlayan bir panter gibi yatağa tırmandı.

Bu senaryoda ben ceylan rolündeyim ve akşam yemeği olmakla hiç sorunum yok.

Nate ayak bileklerimi yakaladı ve bacaklarımı hızlı bir hareketle ayırdı, yüzünü zaten ıslak olan bölgeme gömdüğünde nefesim kesildi. Dili tenime değdiğinde inledi ve ben de içgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarına geçirdim. Saçlarını biraz daha uzatmış olsaydı çekmek daha kolay olurdu, ama şimdilik parmaklarımla yeterince iyi tutunabiliyordum.

"Ah, şimdi morluklar mantıklı geliyor," diye mırıldandı Royce, ben

Nate'in saçını çekerken, o da başka bir iniltiyle cevap verdi. "Sincap bebek, Nate'imizi dövdün mü? Aslında şaşırmamam gerek. Sen çılgın birisin." Konuşurken pozisyonunu değiştirdi, bacağını üzerime attı ve metal çivili ereksiyonu ağzıma çarptı. "Aç."

İtaatkar bir şekilde dudaklarımı genişçe açtım ve onu içeri aldım, Nate klitorisimi ağzına alırken, o daha derine girmeden önce dilimi onun ucunda dolandırdım.

"Aferin kızım," Royce bana bakarak şeytani bir gülümsemeye övdü. Elleri başlığa dayanarak ağırlığını tutuyordu, kaslı uylukları, ağzımı siktiği derinliği kontrol ederken kasılıyordu. "Nate o tatlı küçük amcığı yalarken sen de benim sikimi emiyorsun. Bunu seviyorsun, değil mi?"

Onun kalınlığı etrafında onaylayarak mırıldandım, Nate iki parmağını içime sokarken parmaklarım Nate'in saçlarını sıkıca kavradı. Her zamanki gibi bu çift ilgi beni çıldırtıyordu, ama Nate de işin içinde miydi? Tüm senaryoya ek bir ciddiyet katıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Nate birkaç saniye sonra, başını bir santim kadar kaldırarak. "Buradan tek görebildiğim Royce'un göt deliği. Bu havayı bozuyor."

Royce gülerken ve beklediğimden biraz daha derine girerken neredeyse boğuluyordum. "Siktir," diye kıkırdadı ve ıslak bir sesle ağzımdan çıktı. "Bu grup seks işinde berbatın, Nate. Bana aşıağıdan kışımın ne kadar güzel göründüğünü söylemen ya da parmağını sokman falan gerekiyordu."

"Ne?" diye patladım, bir an için kendi kulaklarımdan şüphe ettim.

"Şaka yapıyorum, bebeğim," diye gülerek Royce, başını sallayarak yataktan kaydı. "Nate *asla* yapmaz, ben de alan değil, veren taraftayım."

"Ayrıca çok konuşkansın," diye homurdandı Nate. "Bunu garip hale getirmeyi bırak, dostum." Vücudumda yukarı doğru ilerledi, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde burnunu burnuma değdirdi. "Seni pebilir miyim, rdekik?"

O fısıldayan soru ve gözlerimin birkaç santim ötesindeki gözlerindeki tüm o ham duygular karşısında kalbim durdu. Dudaklarımı ıslattım ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken, onaylamak için hafifçe başımı salladım. Dudakları benimkilerle en yumuşak şekilde buluştu ve onun gösterdiği kısıtlamaya karşı iimden küçük bir inilti kaçtı. Nate'in kendini tutmasını istemiyordum, onun vahşi ve kontrolsüz olmasını istiyordum. Onun temel arzularına teslim olmasını ve her şeyi *fazla düşünmeyi* bırakmasını istiyordum.

Başını tutup onu kendime yaklaştırdım ve *beni* şok eden ama aynı zamanda bütün hafta boyunca onu öpmek istediğimi de yansıtan bir şiddetle öptüm - o sabah bunun sadece müstehcen bir seks rüyası olmadığını anladığımdan beri.

"Siktir," diye inledi Nate pcklerime karşılık. "Ashley..." Sonra sert bir hamle ile iime girdi ve ikimizi de nefes nefese bıraktı. Zaten çok ıslaktım, direnç gsteremedim ve onu yakınımda tutmak için çaresizce uzuvlarımı ona doladım.

Bu *doğru* geliyordu.

O da öyle hissetmiş olmalıydı, değil mi? Bu bir deney ya da kaşıntıyı gidermek ya da tamamen cinsel bir şey değildi. Bizim kaderimiz böyleydi ve ben daha azına razı olmak istemiyordum.

"stne ık, Squirrel," dedi Royce, *benimle tartışma* ses tonuyla. Bu sesi sadece yatakta kullanırdı ve anında iimi mutlulukla doldurdu. Bu adamların üzerimde kurdukları hakimiyet neredeyse utanç vericiydi.

Onun dediğini yaptım... daha doğrusu Nate yaptı, aramızdaki o lezzetli bağı hiç bozmadan pozisyonlarımız tersine dönene kadar bizi yuvarladı. Dengemi bulduğumda, tüm ağırlığımı üzerine bıraktım ve onun ne kadar derine girdiğini haykırdım.

"Sen garip yaparsan garip olur, Nate," dedi Royce, yatağın yanında dururken, rahatça prezervatifi penisine geçirerek. Ben izlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı, o da bana sırtarak baktı, Nate ise eğilip meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına aldı. "Ben, şahsen, biraz takım çalışmasından çok keyif alırım... ve Ashley'nin de bundan çok keyif aldığını güvenilir kaynaklardan biliyorum. Değil mi, güzel Sincap?"

"Uh-huh," Nate'in penisini ateşli hareketlerle sürerken nefes nefese bir iç çekişle onayladım. Tekrar boşalmak istiyordum ve çok yakındım...

Royce izliyordu, o sinsî gülümseme giderek genişliyordu. "Siktir, şuna bak, Nate'i oyuncak gibi kullanıyorsun. Böyle bir gün göreceğimi hiç düşünmemiştim. Böyle boşalacak mısın, güzel bebek? Ellerini tut ki yardım edemesin. Biraz acı çeksin."

Siktir. Royce'un kafası iyi fikirlerle doluydu.

"Kardeşim..." Nate inledi, ben tüm ağırlığımla ellerini başının üstüne bastırıp parmaklarımızı birbirine doladığımda nefes nefese kalmıştı. "Kapa çeneni. Layne senin kulağına fısıldamadan da yeterince sadist."

Dudaklarımı ısırdım, onu daha sert bir şekilde sürerken uyluklarım yanmaya başladı, doruğa ulaşmak için çabalarken. "Sessiz ol, Essex, yoksa sana tekrar tokat atabilirim."

O inledi, gözleri kapanırken dişleriyle alt dudağını sertçe ısırıldı. İçgüdülerime uyarak eğildim, kendi dişlerimle onun dudağını çektim, sonra Royce bizimle birlikte sert yatağa tırmanırken onu uzun ve sert bir şekilde öptüm.

"Hadi, bebeğim," diye mırıldandı Royce, arkama geçip sert eliyle omurgamı okşayarak. "Onu kullan. O rahatlamayı yaşa."

Kahretsin. Nate'in benim amımın derinliklerindeyken onun böyle konuşmasını duymak bile beni tahrik ediyordu. Royce, *takım çalışmasından* hoşlandığımı söylerken yalan söylemiyordu, çünkü dördünü birden aynı anda almayı düşünmek bile beni heyecanlandırıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

sıgacaklardı? Yani, üçü mantıklı geliyordu, ama dördü dördü sıgardı ki?

Bu sadece fizik meselesiydi, ama bolca hazırlık ve kayganlaştırıcı ile her şey mümkündü.

"Siktir!" Royce beni daha ileri ittiğinde, Nate'in penisinin açısı G noktamı buldu ve ben nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, tam orada. Nate...!"

O da itaatkar bir şekilde aşağıdan bana doğru itti, vücudumun sertliğine mükemmel bir uyumla karşılık verdi ve ben nefes nefese inlemelerle parçalandım. Başımdaki yoğunluktan dolayı bir an için görüşüm karardı ve zevk dalgalarını atlatırken çaresizce Nate'in ağzını bulup onu derin bir şekilde öptüm.

Royce övgüler yağdırdı ve ben Nate'in üzerinde kıvranırken hiç vakit kaybetmeden yağlayıcıyı yayılmış kalçalarımın arasına sıktı. "Dediğim gibi, sen garip yapmazsan garip olmaz." Royce, kaygan kış deliğime hizalanırken kalçalarımı sıkıca kavradı. "Taşaklarım seninkilere çarparsa, ikimiz de görmezden geliriz. Anlaşıldı mı?"

Nate altımda homurdandı ve hafifçe başını salladı. "Anlaşıldı," diye dişlerini sıkarak söyledi ve sonra beni yine dünyayı sarsan bir öpücükle öptü.

Royce bir eliyle kalçamı tutarken, diğer eliyle saçlarımı kavrayıp kışıma girerken, nefes almam için bir ara ya da mola yoktu.

"Aman Tanrım," diye Nate'in dudaklarına inledim, acı ve zevk iç içe geçmişti ve tüm vücudum titriyordu. Amım hala orgazmın kalıntıları ile kasılmış ve zonkluyordu ve Royce beni daha da dolduruyordu...

"Royce'um, Tanrı değilim" gibi klişe bir cümle söylemek için canım çok çekiyor," diye mırıldandı Royce, daha derine girerken eğlenceli bir tonla. "Ama bu Nate'in kırılma noktası olabilir."

"Haklısın," diye onayladı Nate, nefes nefese, sanki bu yeni pozisyonu deniyormuş gibi yavaşça benim amcığımın içine girip çıkarken... Deniyordu ve bundan hoşlanıyordu, hala ne kadar sert olduğuna bakılırsa... Ya da belki de bu benim hayalimdi? Sadece onun iyi vakit geçirdiğinden emin olmamız gerekiyordu.

Royce'un cevabı, sanki kıcıma giren her bir piercingini hissetmemi sağlamak istercesine, çekilip tekrar yavaşça içeri girerken çıkardığı boğuk bir kahkahaydı. Bu çok müstehcen bir şeydi, ama ben bunun için buradaydım.

"Hoşuna gitti mi, Duckling?" Royce saçımı çekip öpüşmemizi kesince Nate mırıldandı. "İkimizin de içinde olmamızı seviyor musun? Seni genişletmemizi?"

Kaşlarımı çattım, sonra ona şeytani bir sırıtış attım. "Sus, Essex. Burada pis konuşmak Royce'un işi." Sonra tedbir olarak elimi ağzına kapattım. Aslında Royce bunu yaparken zar zor kendimi tutuyordum, ikisi birden yaparsa hayatta kalamazdım.

Royce kıkırdadı, sonra saçımı daha sıkı kavradı ve başımı dramatik bir şekilde geriye doğru çekerek dudaklarımı öptü. "Aferin kızım. Şimdi, ikimizin arasında sıkışmış halde seni ne kadar çabuk tekrar boşaltabileceğimizi görelim."

Bana iyi geldi. Nate'in ağzını kapatan elim hafifçe kaydı ve o da hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde emmeye başladı. Parmaklarda bu kadar çok sinir olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum.

İkisi sadece birkaç hamle ile bir ritim yakalamış gibiydiler ve ben, kusursuz bir uyum içinde beni defalarca doldururken kendimi inleyip sızlanırken buldum. Pornolarda gördüğüm o yarım yamalak, bir girip bir çıkan saçmalıkların hiçbiri yoktu. Hayır, ikisi de dışarı, ikisi de içeriydi ve ben boşalacak mıyım yoksa ikiye mi bölüneceğimden tam emin değildim, ama bu yolculuğa mutlu bir şekilde devam ediyordum.

"Geliyorum," diye inledim, artık dayanamayacak hale geldiğimde. Bu sadece onların daha hızlı ve daha sert sikmelerine neden oldu, beni *tekrar* uçurumun kenarına itmek için can atıyorlardı. Ben de küçük bir intikam aldım ve orgazm olurken Nate'in yüzüne aniden bir tokat attım.

Elimin yanağına çarptığı ses, vücutlarımızın çıkardığı diğer seslerden daha yüksek çıktı ve onun sarsılması, küfür etmesi ve homurdanması, orgazmımı hiç olmadığı kadar derinleştirmeye yetti. "Sapık herif," diye güldü Royce, saçımı bırakıp bana nefes almam için küçük bir mola verdi. "Bitti mi?"

Nate'in cevabı anlaşılabilir bir mırıldanmaydı, Royce bunu *evet* olarak algıladı çünkü kıcımdan çıktı, prezervatifi çıkardı, sonra beni Nate'in üstünden kaldırdı ve kendi amıma sertçe girdi.

"İçine boşalmam lazım, Squirrel," diye mırıldandı, sırtımı öptü ve Nate dengemi korumak için belimi tutarken beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladı.

Takım çalışmasından bahsedelim.

Royce içime girdiğinde, aramızdaki kayganlık iki katına çıktı, Nate eğilip tüm o ıslaklıkla klitorisimi ovmaya başladı ve ben ecstasy'den neredeyse bayılacaktım.

Bu çocuklar gerçekten benim ölümüm olabilir... ama dünyadaki hiçbir şey için bunu değiştirmezdim. Sıcak bir kucaklaşmaya daldığımızda ve spermleri altımda birikmeye başladığında bile. Kabinde *duş olmadığını* fark ettiğimde bile.

Tamam. Belki o zaman biraz pişmanlık duydum.

18

ASHLEY

Resmi [GÜVENLİ]: Jocelyn, uzun hizmetinizden dolayı nezaketen, tüm erişim kartlarını ve veri sürücülerini teslim etmeniz için size kırk sekiz saat süre veriyoruz. projenizin fonu derhal kesilmiştir ve bundan sonra gerçekleştirilecek tüm yasa dışı eylemler departmanımız tarafından korunmayacaktır.

Jocelyn: Kıcımlı öp, Richard. Bu BENİM PROJEM ve hayır biri onu benden alacak. Verileri ve denekleri teslim etmektense, onları tamamen yok etmeyi tercih ederim.

Ertesi sabah bizi uyandıran horoz sesiydi ve bu sesin hoparlörden geldiğini anlamamız bir dakikadan fazla sürdü. Kulübemizin ortasında durup ciğerlerini parçalayan *gerçek* bir horoz yoktu.

"Bize pis bir gece için gerekli tüm malzemeleri verdiler ama duş yok mu?" diye mırıldandım, lavabodaki ıslak bezle temizlenmeye çalışırken çok huysuz bir şekilde. "Bu çok acımasız ve alışılmadık bir ceza."

"En azından bize biraz yiyecek ve su verdiler," diye cevapladı Royce sırtarak, ceketinin ceplerini protein barlarıyla doldurduktan sonra bir tanesini Nate'e attı. "Ve bu diğer malzemelerin bazıları da işe yarayabilir. Bence mümkün olduğunca çoğunu alalım."

Nate dişleriyle barı açarken, ben havluyu bırakıp külotumu ararken beni koyu renk gözleriyle rahatça izledi. Yatağa girerken onları tekmelemiştim, o yüzden çarşafların arasında bir yerlerde takılmış olmalılar, değil mi?

"Evet, ama ben pek yardımcı olamayacağım. Aptal elbisemin cepleri yok," diye mırıldandım, sonra siyah külotumu bulduğumda küçük bir sevinç çığlığı attım. "Yaşasın! Buldum."

"Yaşasın," dedi Royce, somurtarak elindeki elbiseyi bana uzattı.

Nate arkadaşına gülümsedi ve ağzı protein bariyeriyle dolu halde başını salladı. Bir tane daha açıp bana uzattı, ben de tasarımcı balo elbisesini bir kez daha giydim ve minnetle kabul ettim. Ben bile aç olduğumu kabul edebiliyordum.

"Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordum, kötü ruh halimi kuru barla bastırmaya çalışarak. Ayrıca, üçümüz arasında olanları tartışmak da istemiyordum çünkü bu konuyu çok doğrudan ele alırsak Nate'in fikrini değiştireceği hissinden kurtulamıyordum.

Royce, daha önce tuvalete çıkarken kapıya çivilenmiş olan yeni haritayı aldı. "Küçük bir göle gidiyoruz... belki şişme botu kullanırız. Pompan var mı Nate?" Daha önce bize verilen paketi açmıştık ve içinde sönmüş bir havuz şamandırası gibi bir şey bulmuştuk.

"Tabii ki var," diye onayladı Nate, ceketinin cebini okşayarak. Gömleğini ve ceketini giymişti, ama düğmelerini iliklemeye hiç niyetli değildi. Pislik herif. "İlk yardım çantasını, çakmağı ve el fenerini de aldım."

Ayakkabılarımı giyerken yüzümü buruşturdum ve yüksek topuklu ayakkabı giymenin ne kadar berbat bir fikir olduğunu söylenerek küfrettim. Sonra kıyafetimden sorumlu olan iki erkeğe de öfkeyle baktım.

Royce teslim olarak ellerini kaldırdı. "Hey, bunun olacağını bilmiyorduk." Ama gülümsemesini saklamaya bile çalışmadı.

Adi herif. Uyandığımız andan beri deli gibi sırtıyordu.

İnleyerek giyinmeyi bitirdim ve saçlarımı dağınık, karışık bir at kuyruğu şeklinde bağladım. "Tamam, hadi bu oyunu bitirelim. Vakit geldi mi?"

Haritamızda, saat sekizde zil çalana kadar kabinden çıkmama talimatı vardı ve Nate saatine baktı — büyükbabamın saatine, onun hala taktığını fark etmemiş gibi davrandığım saate. "Şimdi olmalı..." Bir dakika sonra, tavandaki gizli hoparlörden bir zil sesi duyuldu

ve üçümüz harekete geçtik.

Oyuna çok rahat yaklaşmış olsak da, aslında kazanmayı çok istiyorduk. Esas olarak Carter, Heath ve Carly'ye üstünlük sağlamak için. Jade ve Paige'in takımlarını yenmek de benim kişisel hedeflerim arasındaydı.

Akşam kıyafetlerimizle ormanda yürüyüş yapmak, gün ışığında hiç de zor değildi ve patikadan ayrılmadığım sürece çok sık takılmadığımı fark ettim. Nispeten sessiz bir şekilde bir saat kadar haritayı takip ederken, erkekler beni sadece birkaç kez yakalamak zorunda kaldı.

Bu rahatsız edici bir sessizlik değildi, ama ormanda bizimle birlikte bir filin gizlendiği kesin.

Sonunda topuğumda bir su toplandığını ve bu yüzden topalladığımı itiraf ettiğimde, Nate hemen çömeldi ve sırtına atlamamı söyledi. O su toplamasının ne kadar acıttığını, onun eteğimin kalın kumaşı üzerinden uyluklarımı kavrayarak tutarken, ben de onun sırtına tırmanıp kollarımı boynuna doladığımdan anlayabilirsiniz.

"Şimdi seni esir aldığım için," birkaç dakika sonra sessizce dedi, "önemli bir şey sorabilir miyim?" İnlememi saklamadım ve o da güldü.

"Tamam, sanırım... şu anda beni tam anlamıyla taşıyorsan."

"Bilseydim, seni çoktan alırdım," diye mırıldandı. Önümüzde, Royce arkasına bakıp, sanki kurtarılmaya ihtiyacım olup olmadığını sorar gibi kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ne kadar cazip olsa da, ona iyi olduğumu göstermek için başımı hafifçe salladım. Sayılır.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum iç çekerek. Hiç şüphesiz, aynı anda dördüyle de romantik ve cinsel ilişkiye girmenin nasıl sorun olmadığını düşündüğümle ilgili zor bir soru olacaktı. En ufak bir mantıklı cevabım olmadığı için bundan çok korkuyordum. Paige'le de yatmaya başlayacaklarını söylerlerse, *kafayı yiyecektim*.

Nate'in parmakları uyluklarımı sıkı sıkı kavradı, ya da belki de bu benim hayalimdi? "Dün gece özrümün kabul edildiğini söyledin..."

Ah. O mu? "Evet..." Yavaşça onayladım.

"Ama?" diye sordu, sesinde yoğun bir endişe vardı. "Biz iyi değiliz, değil mi?"

Kahretsin. "Hayır," diye onayladım. "Öyle değiliz. Dün gece seni affetmeye çok kararlıydım, ama bugün her şeyin affedildiğini ve unutulduğunu söylemek yalan olur."

O da başını sallayarak anladığını belirten bir ses çıkardı.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık, sonra ben onun ensesine bir öpücük kondurdum. "Yine de eskisinden daha iyiyiz. Bu bir şey ifade ediyorsa?"

Derin bir nefes aldı ve tüm vücudu benim altımda hafifçe gevşedi. "Evet. Bu da sayılır. Sanırım yapmam gereken bazı işler var."

Tanrıya şükür. Bunun çok zor ve değmeyecek bir karar olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordum. *Bizim* buna değmeyeceğimizi. Ama onun bunu söylediğini duyunca? İçimi sıcak bir duygu kapladı.

"Sanırım öyle," diye kabul ettim boğuk bir sesle, o beni sırtında ormanda yürürken sırtına daha da yakın sarıldım.

On dakika sonra, bir gölün kıyısına vardık ve Nate beni sırtından indirdi. Royce kıyı şeridini gözlerini kısarak inceledi ve yaklaşık iki yüz metre uzaklıkta ahşap bir iskeleye benzeyen bir şeyi gösterdi.

"Oraya gidelim," diye önerdi. "Bu kısmı tırmanmaktan daha kolay olur."

Haklıydı, çünkü suya doğru yaklaşık on metrelik dik bir uçurumun tepesinde duruyorduk. Gölün ilerisinde ortaya çıkan diğer birkaç takımla aynı anda iskeleye yaklaşıp kadar kıyı şeridinde dikkatlice ilerledik.

Carter, Heath ve Carly ağaçların arasından yaklaşıırken Royce, "Vay vay vay, burada karşılaşmak ne güzel," diye bağırdı. "Örümcek Adam Takımı! Ormanda romantik gecenez nasıldı?"

Heath şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ranzaları ve uyku tulumlarını *romantik* mi buluyorsun? Biraz sapık olduğunu biliyordum ama bu yeni bir şey."

"Spark, bebeğim," diye selamladı Carter beni kollarının arasına alırken. "Seni çok özledim."

O dudaklarını benimkilere sertçe bastırarak öperken ben güldüm. "Ben de seni özledim, Sir Carter. Ama durun, siz ranzalar ve uyku tulumları mı kullandınız?"

"Mmm," diye cevapladı, boğazımı öpüp beni vücuduna sıkıca sarıldı, ayaklarımın yere değmesine izin vermedi.

"Evet, değil mi?" Carly meraklı bir ifadeyle sordu. "Kabinimiz yaz kampı gibi düzenlenmişti, masa oyunları ve s'mores vardı. Çok şirindi."

"Bizimki farklıydı," diye mırıldandı Nate, sonra Royce'a dirsek attı. "Şimdi ne yapacağımızı düşünelim."

"Evet, karar verelim," diye onayladı Heath, Carter'ı dürterek. "Bu işi kazanabilmemiz için güzel kızımızı yere indir."

Carter beni tekrar öptü, sonra beni tekrar ayağa kaldırdı. "Üzgünüm bebeğim, bu konuda seni yeneceğiz." Sonra o ve Heath, Royce ve Nate'i takip ederek gölün kenarında havuz şamandıramızı açtıkları yere gittiler.

Heath omzunun üzerinden Carly'ye baktı ve ona gelmesi için işaret etti. "Carly, bu bir takım etkinliği."

Carly sadece elini sallayarak cevap verdi. "Evet, evet, bir dakika sonra gelirim. Ash ile biraz konuşmak istiyorum. Hadi gel kızım. Seni bilmem ama benim ayaklarım çok ağrıyor."

İkimiz ahşap iskelenin sonuna doğru yürüdük, ayakkabılarımızı çıkardık ve ayaklarımızı suya sallandırdık. *O kadar* iyi geliyordu ki, suya atlayıp biraz yıkanmak için canım çok çekiyordu. Eğer bu, ıslak bir elbiseyle kalacağım anlamına gelmeseydi, bunu yapardım.

"Ee..." Carly mırıldandı. "Nasıl gidiyor?"

Rıhtıma uzandım ve parlak güneş ışığından gözlerimi kapattım. "İyi. Sen?"

Carly sinirli bir ses çıkardı ve kaburgalarımın dürttü. "Bana bu saçmalığı anlatma. Bu hafta Nate ile aranızdaki gerginlik o kadar yoğun ki, aynı odada olduğunuzda hepimizi boğuyordu. Şimdi de ormanda mahsur kalıp geceyi birlikte mi geçiriyorsunuz?"

Şaşkın ve iyi becerilmiş bir gülümseme olacağından emin olduğum şeyi bastırmak için yanağımın içini ısırdım. "Sadece biz değiliz. Royce de oradaydı, hatırladın mı?"

Carly alaycı bir şekilde güldü. "Oh, evet, en iyi arkadaşımın orada olduğunu tamamen unutmuşum. Çünkü o, kendi huzurunda seksi bir şey olmasına *kesinlikle karşı* çıkardı. Sanki Royce senden istediğin hiçbir şeye hayır dermiş gibi... Asla. Ondan soğukkanlılıkla birini öldürmesini isteyebilirsin, o da seni mutlu etmek için gülümseyerek yapar. O çocuk sana *çok* aşık."

Bu his karşılıklıydı. "Yani sence Nate'le onun önünde sevişmemiz onun için sorun olmaz mı? Bu *delilik*." Sanki bu duyduğum en saçma şeymiş gibi gülmeye çalıştım, ama gülüşüm çok yapmacık oldu. Ben utandım, Carly ise nefesini tuttu.

"Aman Tanrım," diye boğuk bir fısıltıyla haykırdı. "Şaka yapıyordum *şaka yapıyordum*, ama lanet olsun, siz gerçekten..."

"Şşşş!" diye azarladım, oturup elimi ağızına kapattım. "Bu konuyu konuşmayacağız. Hiçbir şey olmadı."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, tam o sırada Heath'in net bir sesle "Nate, boynunda neden yeni bir ısırik izi var?" diye sorduğunu duyduk.

Siktir. Donakaldım.

Bir saniye sonra, bir sıçrama sesi duyuldu ve ne olduğunu görmek için Carly'yi bıraktım, ancak dört çocuğun da hala kuru zeminde olduğunu gördüm.

"Bu çocukça bir hareketti," dedi Royce, Carter'a kızgın bir bakış atarak.

Carter sadece omuz silkti. "Hava kompresörü kullanmak hile yapmaktı, Roycey bebeğim. Ben sadece oyun alanını eşit hale getirdim."

Royce alaycı bir şekilde orta parmaklarını uzattı. "Sorun değil. Zaten ona ihtiyacımız yoktu. Değil mi, Nate? Şişir şunu."

Nate somurtarak şişirilebilir yatağı dudaklarına götürdü ve şişirmeye başladı, Heath de kendi şamandıralarıyla aynı şeyi yaptı. En azından bu, yeni seks hayatımızın dinamiklerini tartışmaktan dikkatlerini dağıttı, yani bu da... bir şeydi.

"İkimiz de bu şeyi kazanamayacağımıza bahse girer misin?" Carly gülerek sordu.

Ona gülümsedim. "Neredeyse kesin. Kazanmaktan çok sabotaja odaklanmışlar." Özellikle de kıyı şeridinde giderek daha fazla takımın ortaya çıkıp kendi şişme yataklarını şişirmek için yoğun bir şekilde çalıştığını görünce.

Ancak o zaman, plastik şişmeye başladığında, havuz şamandıralarının ne olduğunu anladım. Ördekler. Takımımızın renklerinde dev lastik ördekler.

19

ASHLEY

Operasyon 17: Her şey hazır, efendim. Seçtiğiniz ekibe avantajlar sağlandı, ancak risk derecesi yüksek. Yaygın yan hasarların olasılığını kabul ediyor musunuz?

Dr. Reynard: Kabul ediyorum.

Carly ve ben, iskelenin ucunda olduğumuz yerde kalmaya ve çocukların kıyıda kavga etmelerine izin vermeye karar verdik. Sadece akciğer güçleriyle ördekleri şişirmek inanılmaz uzun sürdü, sonunda birbirlerini sabote etmekten vazgeçip sırayla devasa şeyleri şişirmeye başladılar. Royce, Carter'a birkaç kez, hava kompresörünü göle attığı için saldırdı, çünkü şu ana kadar çoktan bitiş çizgisini geçmemiz gerekirdi.

"Sana da kullanmana izin verirdim," diye homurdandı, siyah-beyaz çizgili ördeğimizi Nate'e verip şişirme sırasını ona bıraktıktan sonra.

Carter alaycı bir şekilde Heath'e devretti. "Tabii, sen bitirdiğinde."

Royce sadece omuz silkti. "Evet, tabii ki."

"Siktir, bak!" Carter, pembe ve yeşil ördeğin suda yüzdüğü yeri işaret etti. Neyse ki, o ördeğin sahibi olan takım, hep birlikte üzerine binmeden onu bırakmış ve içlerinden biri ördeğin arkasında yüzüyordu. "Heath, daha hızlı üfle!"

"Pislik," Carly güldü. "Üflemekten bahsetmişken..."

"Kes şunu," diye azarladım. "Gidip kürek gibi bir şey arayacağım. Pozitif düşüncelerle şişme botu yönlendirmek

"

Carly burnunu kırıştırdı. "Haklısın. Tamam, bakalım ne bulabiliriz."

İkimiz de ayakkabılarımızı giyerken inleyip küfürler mırıldandık, ama kazara keskin bir kayaya basmaktan iyiydi. Lanet olası ördekleri şişirmeyi bitirdiklerinde çocukların bağırıışlarını duyacak kadar yakın durduk ve en iyi kürek seçeneklerimizi sunmak için aceleyle geri döndük.

Ben ölü bir ağaçtan kalın bir kabuk parçası koparmayı başarmıştım, Carly ise kocaman düz yapraklar getirmişti.

"Aferin kızım," dedi Royce heyecanla, benim iki fit uzunluğundaki kabuğu sevinç çığlığıyla kabul ederek. "Siktir git, Spider-Man Takımı! Yaprak küreklerinizle iyi şanslar."

Gülerek, Nate'in beni ördeğin üzerine kaldırmasına izin verdim ve ayakkabılarımı kıyıya geri attım. En son ihtiyacımız olan şey, lanet şeyi patlatacak bir topuktu.

"Bacaklarını boynuna dolan," diye talimat verdi Nate, Royce'dan kabuk küreklerden birini alarak suya biraz girip ördeğin yeterince derinde olduğundan emin olduktan sonra üzerine ağırlığını verdi. Ördek dramatik bir şekilde sallandı ve ben siyah-beyaz boynuna tutunurken Nate dengede durdu ve Royce diğer tarafa çıktı.

"Gidelim!" diye bağırdı Royce, dizlerini altına çekip eğilerek kabuğu ile suyu kaşıklamaya başladı. Nate de diğer tarafta aynısını yaptı, ben ise sadece tutunup ağırlığımı kaydırarak bizi sallamamaya çalıştım.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde kürek çekerek yavaşça ilerledik, ta ki Nate küfür edip dikkatimi hızla bize yaklaşan Örümcek Adam ördeğine çekene kadar. Yaprakları bırakmışlardı ve kürek olarak tahta plakalar kullanıyor gibiydiler. Mesela... güverte tahtaları gibi?

"Rıhtımı tahrip mi ettiniz?" diye şok içinde sordum. "Bu kesinlikle hile!"

"Herhangi bir kural gördüğümü hatırlamıyorum," diye cevapladı Carter, bize yetişirken sırtarak.

Royce kürek çekmeyi bıraktı ve cebine uzandı. "Biliyor musun? Çok haklısın, Sir Carter." Sonra cep bıçağını çıkardı

ve Spider-Man ördeğini bıçakladı.

Ördek birkaç saniye yüzdükten sonra hızla havasını kaybedip üç yolcusunun ağırlığı altında batarken, ben bile şoktan dilim tutuldu.

"Royce, seni *pislik!*" Carly suya girerken çığlık attı. "Bu hiç hoş değil. En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

"Öyleyiz!" diye bağırdı Royce, kıkırdayarak. "Ama sadece birimiz kazanabilir, en iyi arkadaş!" Bıçağını kaldırdı ve bir kez daha derme çatma küreğini tuttu.

"Acımasız," Nate geniş bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Hadi yapalım şunu!"

O ve Royce ciddi bir şekilde kürek çekmeye başladılar, ben ise alternatif bir evrenin korsan kaptanı gibi ördeğin boynuna bacaklarımı dolayarak oturuyordum, ama arkamızda bir sıçrama sesi duyunca başımı çevirip bakmak zorunda kaldım.

"Nate! Dikkat et!" diye bağırdım, Heath'in Nate'in yanındaki ördeği yakalamak için hızla yüzdüğünü fark edince. Ancak uyarılarım yeterli olmadı, Heath ördeği yakaladı ve kendini yukarı çekmeye başladı, bu da dengesimizi büyük ölçüde bozdu.

Royce ve ben, ördek havada eğildiğinde ve Nate suya kaymaya başladığında onu tutmaya çalıştık, ama çabalarımız boşunaydı. Aksine, telaşımız durumu daha da kötüleştirdi ve bir saniye sonra hepimiz göldeydik ve ördeğimiz tamamen alabora olmuştu.

"Heath!" diye protesto ettim, ağır elbisenin eteği beni aşağı çekerek suda kalmaya çalışıyordum. "Hiç hoş değil."

"Ah, üzgünüm Ashes. Bu oyunlarda yan hasarlar çok çirkin bir şey, ama daha büyük bir iyilik için yapmamız gerekeni yapıyoruz!" Heath güçlü kulaçlarla bana doğru yüzdü ve beni kollarına aldı, bana biraz yüzdürme gücü sağladı.

"Bu daha büyük bir iyilik için miydi?" diye tartıştım, o bana gözlerinde saf bir güneş ışığıyla sırtarak bakarken ben somurtuyordum. En iyi zamanlarında bile yakışıklıydı, ama gerçekten mutlu olduğunda nefesimi kesiyordu.

Royce ve Nate ördeğimizi dik konuma getirirken o kahkahalarla güldü. "Royce'un kazanmanın keyfini sürmesinden bizi kurtarmak mı? Kesinlikle daha büyük bir iyilik!"

"Heath, kaptanımızı bırak!" diye bağırdı Royce. "Hâlâ yarıştayız, Squirrel. Gemiye bin!"

Alaycı bir gülümsemeyle Heath'in kollarından kurtuldum ve Royce ile Nate'in benim için sabit tuttukları siyah-beyaz ördeğe köpek stili yüzerek geri döndüm. Sürpriz bir şekilde, beni ördeğin sırtına çıkaran Heath'ti. Elbisemin ağırlığı nedeniyle bunu kendi başıma yapabileceğimi sanmıyordum.

"Kahretsin, küreklerimizi kaybettik," Nate, ben güvenli bir şekilde dengemi bulduğumda etrafına bakarak homurdandı. "Çok teşekkürler, Briggs!"

"Rica ederim!" diye cevapladı Heath, sonra suya daldı ve Carter ve Carly'nin kayalıklara tırmanmaya çalıştığı kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Sırılsıklam elbisemi toparlayıp ördeğin boynuna bacaklarımı dolayabilmem biraz zaman aldı ve Royce ördeğin kuyruğuna yüzdü. Nate de onu takip etti ve ikisi, ben üstteyken ördeği suda itmeye başladılar.

"Heath bunu düşünmeliydi," dedi Nate, küreklerle gittiğimizden çok daha hızlı ilerlemeye başladığımızda. "Omzunu mahvetmeden önce yarışmacı yüzücüydü."

Bu, onun bize nasıl bu kadar çabuk yetiştiğini ve ilk tanıştığımızda tedavi ettiğim omzundaki ağrıyı açıklıyordu.

"Buradan pek bir şey göremiyoruz," dedi Royce, durup ceketini çıkarmak için omuz silkti. "Rotadan sapmamamız için bize sol mu sağ mı diye söyleyebilir misin?" Gölün ortasındaki yüzen platformu hedefliyorduk, orada büyük kırmızı bir düğme olacaktı. Hediye paketi kutularındaki talimatlara göre, düğmeye ilk ulaşan takım onu basarak bir işaret fişegi ateşleyecek, oyunu ve bilinmeyen ödülü kazanacaktı.

O kadar eğlenceye kapılmıştım ki, ödülün ne olduğunu bile *sormamıştım*, ama son oyunda tüm borçlarımı ödediğimi düşünürsek, bu ödülü kazanmak gerçekten değerli olabilirdi. Ya da tamamen değersiz bir sembolik ödül de olabilirdi. Devil's Backbone oyunlarında ya biri ya da diğeri olurdu.

Bir süre sonra, çocuklara ördeğimizin rotasını ayarlamaları için sözlü işaretler verdim, ama hızımız yavaşladığında yoruldukları belliydi.

Yavaşlamaya başladığımızda, onların yoruldukları belliydi. Ama tabii ki o sırada, başka iki takımın hızla bitiş platformuna yaklaştığını gördüm. Bizden daha yakındılar.

"Daha hızlı!" diye bağırdım ve daha iyi görebilmek için daha dik oturdum. Suyu açıldıktan bir süre sonra sis çökmeye başlamıştı ve düşman ördekler uzaktan su üzerinde yüzen bulanık, parlak renkli lekelerden ibaretti. "Önümüzde iki ördek daha var! Daha hızlı kürek çekin! Biraz sola!"

Sanki beni duyabiliyorlarmış gibi - ve muhtemelen duyabiliyorlardı - diğer ördekler de aynı anda hızlandılar ve üçümüz de yüzen platforma ilk ulaşmak için çılgınca kürek çekiyorduk. Ancak bizim için bu boşuna bir çabaydı. Hâlâ kolayca elli fit uzaktaydık ve mor-gri ördek o kadar yakındı ki, takımlarından biri geri kalan yolu yüzerek gitmek için atladı.

"*Hayır*," diye dramatik bir şekilde ağladım. "Çok yavaşız çocuklar!"

"Cidden mi?" diye bağırdı Nate, ördeğimizin kocaman kıcının arkasından çıkıp platformun yönüne bakmak için. Yüzücü platforma ulaşmış ve küçük merdivenden yukarı tırmanmaya başlamıştı, Nate ise bir dizi küfür mırıldanıyordu.

Diğer ördek de yenilgiyi kabul etmiş, ellerini havaya kaldırarak hayal kırıklığıyla haykırıyordu. Bize göre çok daha yakındılar ama mor-gri ördeği geçecek kadar yakın değillerdi.

"Siktirin gidin, kaltaklar!" mor takım elbiseli, sıırıslık adam, takım arkadaşları ona katılmak için koştururken, zaferle platformun üzerinde durarak bağırdı. "Kazandık! Evet! Woo-hoo!"

Takımıyla birlikte sevinç çığlıkları attı, elini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı ve etrafına bakarak hepimizin izlediğinden emin oldu, sonra düğmeye basarak takımının kazandığını ilan etti.

O düğme bir işaret fişeği ateşlemesi gerekiyordu, bu yüzden patlama platformdan o kadar şiddetli bir şekilde çıktı ki ördeğim sallandı, ilk başta bunun sadece çok şiddetli bir işaret fişeği patlaması olduğunu düşündüm.

Ancak ses *çok yüksek*ti ve aniden dalgalı hale gelen suda sallanırken her tarafım ıslanmıştı. Gözlerimi sildim ve şaşkınlıkla etrafa bakındım.

Platform yok olmuştu. Diğer takım da öyle. *Ne oluyor lan?*

Sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde, suda Nate ve Royce'u aradım ve bir dakika panikledikten sonra, Nate'in biraz uzakta su yüzüne çıktığını ve Royce'un da onu takip ettiğini gördüm.

"Ashley!" Nate bağırdı, Royce başını sallarken çılgınca su sıçratıyordu. "Ashley! Neredesin?"

"Sincap!" Royce beni fark edince bağırdı ve Nate'in hemen arkasından hızla yüzerek sallanan ördeğime doğru geldi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Nasıl su üstünde kaldın?" Nate, bana ulaşırken nefes nefese, suda ayaklarını çırparak sordu.

Kaşlarımı çattım, kulaklarım çınılıyordu. "Neden yaralanayım ki..." Ama o anda, bindiğim ördeğin artık siyah beyaz olmadığını fark ettim... Siyah ve kırmızıydı. Kan kırmızısı. Kollarım, ellerim ve... "*Aman Tanrım!*"

O anda Jocelyn'in bizimle işinin bitmediğini ve her zamankinden daha öngörülemez olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bu gerçeğin kanıtı, atomize olmuş insan şeklinde her tarafımda duruyordu.

20

ASHLEY

Nate: Baba, DB maçının bitiş çizgisine bomba yerleştirilmişti. Altı kişi öldü ve az kalsın ben, Nasıl oldu da böyle bir şey oldu? Ve eğer beni öldürmeye hazırsa, Carina'ya ne yapacağı belli olmaz. ŞİMDİ bu kasabadan defolup gitmelisin.

Göldeki patlamadan yarım saat sonra, helikopterle ana kulübeye geri götürüldük. Devil's Backbone'un altı üyesi ölmüştü. Tamamen yok olmuştu. Ve eğer kıyıda birbirimizi sabote ederek o kadar çok vakit kaybetmemiş olsaydık... bu bizim başımıza gelirdi.

Bu düşünce, Carter beni helikopterden indirip kulübeye taşırken beni kontrolsüz bir şekilde titretmişti. Diğer çocuklar ve Carly, Carter beni büyük merdivenden yukarı taşırken etrafıma toplanmışlardı. Heath ise Nate ve Royce'a duş alıp üstlerini değiştirmeleri için kesin talimatlar vermişti.

"Ash ne olacak?" Carly endişeyle ellerini ovuşturarak sordu. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Patlama ona çok yakındı, onu öldürebilirdi..."

"Duş alması lazım," diye homurdandı Carter, arkadaşımın endişelerini keserek. "Şu anda en önemli şey bu." Heath onu banyosu olan yatak odalarından birine yönlendirdi ve muslukları açarak duşu tam güçte çalıştırdı.

"Onu indir," dedi Carly Carter'a. "Elbisesi çıkarmaya yardım ederim."

Carter söyleneni yaptı ve beni dikkatlice fayanslı zemine indirdi. "Onu biz hallederiz Carly. Git üstünü değiştir. Titriyorsun."

Hepimiz gölden sıırıslıkam olmuşuk ama sadece ben *Carrie* filmindeki dublör aktör gibi görünüyordum. Ne olduğunu anladıktan hemen sonra şiddetli bir şoka girmiştim, bu yüzden çocuklar beni ördek üzerinde kıyıya geri itmişlerdi. Çok tepkisiz olduğum için beni suya çekerse boğulacağımı çok korkmuşlardı.

Tepki vermek *istemediğimden* değil. Gölün içinde yıkanmak istiyordum, ama şokun etkisiyle kafamın içinde hapsolmuş gibiydim ve ne konuşabiliyordum ne de hareket edebiliyordum.

Carter, donmuş bedenimden mahvolmuş balo elbisesini çıkarırken "*Tanrım*" diye küfretti. "Çok soğuk."

"Onu bana ver," diye emretti Heath, çoktan boxer şortuna kadar soyunmuş ve buharlı duşun altında duruyordu. "Onu ben yıkarım."

Carter onun dediğini yaptı ve ben zihnimde kendime korkaklık etmemem gerektiğini haykırdım. Sadece biraz kan vardı, değil mi? Kanla başa çıkabilirdim. Heath, Dr. Fox'u öldürdüğünde *hiçbir sorunum olmamıştı*, öyleyse şimdi benim sorunum neydi?

Belki de şokumun büyük bir kısmı, o bombanın benim için, Royce için ve *Nate* için olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Jocelyn gerçekten kendi oğlunu öldürmeye mi çalışmıştı? Ne tür bir hasta kaltak böyle iğrenç bir şey yapardı? Ve ne için? Max'i incitmek için mi?

Tanrım, onu hafife almışız. Ya da Albay Mike hafife almış. Otoriteci Bay, *her şeyi hallettiği için bu işe karışmamamızı* söyleyen adam. Tanrım, bir dahaki sefere karşılaştığımızda ona söyleyeceklerim...

"Hey, benimle misin?" Heath, koluma köpüklü sabun sürerken yumuşak bir sesle sordu, parmakları derimdeki kanı yıkarken kaslarımı nazikçe masaj yapıyordu. "Ashes, bizi korkutmaya başlıyorsun, bebeğim. Bana bir işaret ver, birazcık tepki göster yeter. Bir yerin acıyor mu? Kulakların hala çınlıyor mu?"

Kendine gel, Ashley. Patlamadın. Gayet iyisin. Kurban gibi davranmayı bırak!

Devasa bir çaba sarf ederek, gözlerimi biraz daha odaklamaya zorladım ve bakışlarımı Heath'in yüzüne çevirdim. "Yaralanmadım," dudaklarımı hareket ettirmek bile beni yordu, mırıldandım. "İyiyim. Duş alabilirim..."

"Gitmiyorum," diye kesin bir şekilde homurdandı. "Bırak da seninle ilgileneyim."

Küçük bir baş sallama, yapabileceğimin tekiydi, ama Heath'in beni sabunlamaya ve cildimdeki yapışkan, yarı kurumuş kan lekelerini ovmaya devam etmesi için bu yeterliydi. Parçaları saymıyorum bile.

Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum, ama bir ara Heath beni yıkarken, kulağıma tanıdık gelen bir melodiyi mırıldanmaya başladı. Bu, zihnimin odaklanmasına yetecek kadar yeterliydi, şokun uyuşukluğundan kurtulmamı sağlayan küçük bir dikkat dağınıklığıydı.

"Bu melodiyi seviyorum," diye mırıldandım, kolları belimi sararken onun güçlü vücuduna yaslandım. "Bu ne?"

"Adı 'Nightingale'," dedi bana, beni sıkıca sararken omurgamı okşayarak. Artık beni yıkamıyordu, sadece sıcak duş kemiklerimi ısıtarken beni kucaklıyordu. "Annem ben daha bebekken yazmıştı, ama annem öldükten birkaç yıl sonra amcamın grubu tarafından kaydedildi."

"Çok güzel," dedim ve ona biraz daha uzun süre sarılmak için kollarımı beline doladım. Mırıldanması yumuşak bir şarkı sözüne dönüştü ve ben gözlerimi kapattım. Heath'le birlikte duşta güvendeydim ve hayattaydım. Hepimiz hayattaydık... birinin tüm çabalarına rağmen.

Bu, yüzen platformun altındaki bomba tarafından parçalanmış iki takım için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

"Hava kompresörü olan tek takım bizdik," diye sonunda yüksek sesle söyledim ve Heath'in gözlerine bakmak için dikleştim. "Sen almadın ve başka kimse de almadı sanırım, yoksa çok daha önce bitiş platformuna ulaşırlardı."

Heath'in kaşları hafifçe çöktü. "Bunun taktiksel bir avantaj olarak verildiğini mi düşünüyorsun? Takımının kazanmasını sağlamak için mi?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Sen öyle düşünümüyor musun? Bu tamamen Jocelyn'in işi ve eğer haklıysak, annemi ve Max'i incitmek için her şeyi yapıyorsa, o zaman mantıklı olan şey..."

"Oh," Heath anlayışla nefes aldı. "Sadece seni öldürmek istememişti, Nate'i de. Kahretsin."

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı salladım. "Ve Carter pompayı göle atmasaydı, şu anda hepimiz ölmüş olurduk. Royce, Nate... hepsi. Bir anda. Ya kaynaklarımızı birleştirip pompayı paylaşmaya karar versek, o zaman sen, Carter ve Carly de ölmüş olurdunuz ve sonra..."

"Hey, Ashes, sakın ol," dedi Heath, hızla histerik bir bağırıya dönüşen sözlerimi keserek beni sakinleştirdi. "Nefes al, bebeğim, yavaşça nefes al, yavaşça nefes ver. Korkunun seni kontrol etmesine izin verme."

Gözyaşları yüzümden serbestçe akıyordu ve ellerim, canımı dişime takarak belini tuttuğum yerde titriyordu. Beni boğan yoğun korkuyu yutamıyordum. "Bugün hepimizi kaybedebilirdim," diye hıçkırarak ağladım, nefesimin ne kadar sığ olduğu göğsümü acıtıyordu. "Hepimiz Royce'un sorumsuz babasına güvendik ve gardımızı indirdik. *Seni kaybedebilirdim* ve sana seni sevdiğimi hiç söylemedim, ama seni gerçekten seviyorum. Seni gerçekten, gerçekten seviyorum ve bugün neredeyse ölüyordun. Bugün hepimiz neredeyse ölüyorduk. Heath, ya eğer..."

"Beni seviyor musun?" diye sordu, bu basit soruyla benim artan panik atakımı bir anda durdurdu. Dudakları hafifçe kıvrıldı, bakışları yumuşaktı, sanki bir saniye önce tamamen *çılına dönmemişim* gibi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ha?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Az önce beni sevdiğini söyledin."

Az önce söylediğim şeyi hatırlayarak dudağımı ısırdım. "Evet... çünkü seviyorum." Hayatımda ilk kez ona gerçek duygularımı söylemek için cesaretimi toplayarak zorlukla yutkundum. Gözlerimi onunkilerden ayırarak itiraf ettim, "Sana daha önce söylemeliydim. Sana seni sevdiğimi söylemek için bir bomba ve altı kişinin ölmesi gerektiğine inanamıyorum, çünkü seni gerçekten seviyorum Heathcliff. O kadar çok seviyorum ki, seni *tekrar* kaybetme düşüncesi bile beni mahvediyor. Bunu bir daha yaşayamam. Doktorlar senin öldüğünü, kendini asarak amacına ulaştığını söylediklerinde... *günlerce* ağladım. Ölmek istedim, Heath. *Sensiz* bir dünyada yaşamak benim için tamamen imkansızdı."

Uzun, titrek bir nefes aldım, parmaklarım onu sıkıca kavrarken kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seni seviyorum."

Heath ellerini yüzüme koydu, başımı geriye doğru eğdi ve dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. Acınası bir inilti kaçtı ağızımdan ve o, söylediklerimi fiziksel olarak kabul ederek öpücüğü kısa bir süre daha derinleştirdi.

"Benden özür dilemene gerek yok, Ashes," diye fısıldadı dudaklarıma, başparmağıyla kulağımın altını okşayarak. "Bunu yüksek sesle duymama gerek yok, ve senin beni benim seni sevdiğim kadar sevmediğin konusunda hiçbir zaman kendimi kandırmadım. Ama yemin ederim ki, Ashley Layne, bir daha ölmek istediğini söylediğini duyarsam, seni bizzat bağlayıp... bir daha böyle konuşmamak için ikna edecek bir şey yapacağım."

Kısa bir kahkaha patladı içimden. "Bir şey mi? Bu çok uğursuz. Ne tür bir şey?"

Heath'in dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiçbir fikrim yok. Ama eminim çocuklar bu konuda yaratıcı fikirlerle katkıda bulunabilirler."

Bu fikir beni iç geçirdi, sonra içimi soğuk bir korku ve suçluluk duygusu kapladı. "Nate ile seks yaptım."

Bu, Heath'i o kadar şaşırttı ki, bir adım geri çekilip bana şaşkın gözlerle baktı. Sanki benim onunla dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi.

Kendimi tam bir pislik gibi hissederek utandım. "Özür dilerim."

Heath derin bir nefes aldı, ıslak saçlarını eliyle düzeltirken titrek bir kahkaha attı. "Sonunda. İkinizin o duvarı yıkamayacağından ve Nate'in taşınma planını gerçekleştireceğinden gerçekten endişelenmeye başlamıştım."

Bu *beni* o kadar şaşırttı ki bir adım geri attım. "Ne yaptı? Bizim olmadan mı?"

Heath başını salladı. "Bir süredir bizim yeni dinamikimize uymadığını, orada olmanın kendisini rahatsız ettiğini ve sana aşık olduğunu gizlemek için her türlü saçma sapan bahaneler uyduruyordu, bu durum onu korkutuyordu."

Heath'in söylediklerini anlamaya çalışırken ağızımı birkaç kez açıp kapattım. Sonra kaşlarımı çattım ve başımı salladım

. "Nate hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim, böylece seni aldatıyormuşum gibi görünmesin diye."

Heath gülümsedi ve beni tekrar kendine çekti. "Sana güveniyorum, Ashes. Ne olursa olsun, sana tüm kalbimle güveniyorum. Bu... bu gelişme beni gerçekten çok mutlu etti."

İçimden bir inilti çıktı, göğsüm onun mutluluğunun sıcaklığıyla doldu. "Sizler çok duygusalsınız, yemin ederim. Erkeklerin arkadaşlarını sevdiklerini itiraf edemeyecek kadar güvensiz olduklarını sanırdım."

O, saf bir zevkle kahkaha attı. "Biz değil, bebeğim. Biz farklı bir türüz."

"Bunu bir daha söyleyebilirsin." Başımı duş başlığına yaslayarak yanaklarımdaki gözyaşlarını yıkadım. Ayrıca, kendimi gerçekten temiz hissetmek için saçımı en az yedi kez şampuanlamam gerekiyordu.

Şampuanı almak için elimi uzattığımda Heath elimi itti ve kendi avucuna şampuanu doldurdu. "Bana bırak," diye mırıldandı ve beni döndürerek kokulu şampuanla karışık saçlarımı köpürttü. "Saçlarını seviyorum. Çok..." Sesi kesildi, elleri saç derimde durdu.

"Ne?" diye sordum, neden durduğuna şüpheyile. "Saçımda bir şey mi var?"

"Şey," dedi garip bir şekilde gergin bir sesle. "Evet... Sanırım sadece..." Saçımda takılan şeyi nazikçe çıkarırken kafa derim hafifçe gerildi. Sonra öğürmeye başladı ve ben dehşetle dönüp ne çıkardığını görmek için arkama baktım.

"Bu...?" Heath'in parmak uçlarında sallanan nesneyi *anlamaya* çalışırken tiksintiyle ciyakladım. Heath mide bulandırıcı bir şekilde başını salladığında, midem dramatik bir şekilde altüst oldu ve kasıldı. "Aman Tanrım. Kusacağım."

Saçıma takılan vücut parçası ve Heath'in kusmamı göreceği düşüncesi beni dehşete düşürdü. Duştan atladım ve çıplak ve sıırıslıklam bir halde tuvaletin üzerine çömelerek bağırsaklarımı boşalttım.

Carter banyonun hemen dışında falan duruyor olmalıydı, çünkü hemen paniğe kapılmış bir şekilde içeri daldı

Sonra tuvalete sarıldığım yerin yanında kayarak durdu.

"Ne oldu Spark? İyi misin?"

Sözler ağızımdan çıkamadı. Sadece, dehşet içinde donakalmış ve bakakalmış olan Heath'e zayıf bir hareket yaptım.

"O lanet olası bir göz mü?" diye bağırdı Carter. "O şey nereden çıktı?"

Heath, "Ashley'nin saçı" diye boğuk bir sesle söylediğinde midem yine bulandı.

"Hey, burada ne oluyor?" Royce, kabarık beyaz bornozuyla rahatça banyoya girerken sordu. Beni yerde çıplak ve muhtemelen yüzümde hoş bir yeşil tonla görünce durakladı. Sonra şaşkın bakışlarını Heath'e çevirdi ve yüzü bembeyaz oldu. "Ne *oluyor lan?*" diye bağırdı, yüzü çarşaftan daha beyaz olmuştu. "Neden onu tutuyorsun? Sinirleri hala bağlı ve..." Kendi öğürme refleksi onu susturdu ve lavabonun kenarlarına tutunarak, benim az önce yaptığım gibi protein barlarını ve suyu kustu.

Carter üçümüzü tiksintiyle ve biraz da eğlenerek baktı, sonra Heath'ten göz küresini aldı, kusmuğumun üzerine tuvalete attı ve sifonu çekti. "İşte. Hepsi gitti."

Gitti ama asla unutulmadı. Saçımı yıkamayı siktir et, hepsini kazımam gerekiyordu.

21

ASHLEY

İş: Yeni numaranı gönderdiğin için teşekkürler, Ashley. Hala izinde olduğunu biliyorum ama birkaç çalışanımız grip nedeniyle işe gelemedi. Bu hafta birkaç vardiyayı devralabilir misin?

Ashley: Çok üzgünüm, yapamam. Ben de şu anda grip oldum. Ama umarım gelecek hafta işe dönebilirim!

İş: Merak etme. Kendini daha iyi hissedersen ve o saatleri çalışmak istersen bana haber ver.

Göz küresi olayından hepimiz kurtulduktan ve Heath, benim istediğim gibi saçımı kesmek yerine derinlemesine temizlemesine izin vermem için ısrar ettikten sonra, sonraki birkaç saati sivil polis memurlarına olanları resmi olarak anlatarak geçirdik. Kimliklerini görmek istediğimde, Carter bana sessizce onların özel güvenlik görevlileri olduğunu söyledi. Gölde olanlar, hükümet yetkilileri tarafından değil, Devil's Backbone yaşlılar konseyi tarafından ele alınacaktı.

Bunun iyi bir şey olup olmadığı konusunda kararsızdım, ama sonuçta o saatleri sorgu odasında geçirmekten kurtulduğum için mutluydum. Bunun yerine, personelden biri hepimize temiz kıyafetler getirilmesini ayarladı ve biz ifademizi verirken şef gurme öğle yemeği hazırladı.

Nevaeh'e dönerken Nate, Max'i arayarak her şeyi anlattı. Anlaşılan helikopterden babasına mesaj atmış, sonra geri dönüp ayrıntıları anlatmayı unutmuştu, bu yüzden Nate aradığında Max *çılına* dönmüştü. Telefonu hoparlöre aldı.

Hepimiz Max'in öfke dolu sözlerini dinledik ve annemin de muhtemelen çok korkmuş olduğunu düşünerek rahatsız bir şekilde kıvrandım.

Sonunda Max biraz sakinleşince, bu endişeyi kafamdan silip attı. "Carina'ya bundan bahsetmedim. Neyi paylaşacağına karar vermeyi Ashley'e bırakıyorum ve dürüst olmak gerekirse, Carina'nın şu anda ekstra strese ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum."

O kadar derin bir nefes aldım ki, limuzinin arka koltuğunda kamburum çıktı ve Carter beni kucakladı. Ben onun yanına sokulup Nate'in Max'e olan biten her şeyi anlatmasını dinlerken, o saçlarımı öptü. Kendi annesinin onu, beni ve en yakın arkadaşlarını öldürmeye çalıştığı acı gerçeği anlatırken, gözleri sürekli benimkilere kayıyordu. Oradaki acı ve suçluluk duygusu neredeyse dayanılmazdı, ama durumu düzeltmek için ne söyleyebilirdim ki?

"O Carina'nın peşine düşecek, baba," diye sonuçlandırdı Nate. "İkiniz güvenli bir yere gitmelisiniz, tamam mı? Mike işleri halledene kadar jeti ayırtıp onu bir süre tatile götürebilir misin?" Max'in tarafında uzun bir sessizlik oldu. "Evet. Evet, haklısın.

Hemen pilota mesaj atıp, mümkün olan en kısa sürede St. Bart's'a bir uçuş ayarlayacağım. Detayları birazdan sana geri arayıp anlatırım."

Telefon görüşmesi sona erdi ve Nate arabada benimle göz göze geldi. Ona küçük bir baş sallayarak güven verip, bunun doğru bir karar olduğunu sessizce destekledim. Carter hava kompresörünü fırlatmasaydı, şu anda hepimizin ölmüş olacağı sonucuna varan tek kişi ben değildim.

Nate'in kan çanağı gözlerinin altındaki koyu halkalar, kendi annesinin onu öldürmeye çalıştığını fark etmesinin onu ne kadar etkilediğini açıkça gösteriyordu. Neredeyse yanına oturup onu teselli etmek için bir şeyler yapacaktım. Ama ne yapacağımı bilmiyordum, en iyi günlerimizde bile birbirimize karşı pek sevecen davranmazdık.

Kucaklaşma gibi utanç verici bir şey yapmaktan kendimi alıkoymak için telefonumu çıkardım ve açtım. Ormanda bir ara şarjı bitmişti ve biz kulübede ifadelerimizi verirken şarj ediyordum.

Telefon açıldığında, Carter'dan birkaç yeni mesaj geldi ve gülümsedim. Biz vahşi doğada gezerken beni düşünmüş

ve o kadar çok mesajda ne yazdığını görmek için garip bir şekilde heyecanlandım.

"Vay canına!" Carter şaşırdı ve telefonumu elimden hızla alıp kulağıma dudaklarını yaklaştırdı. "Bunu özel olarak izlemelisin, Spark."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ona sııttım. "Sir Carter! Skandal bir durum. Bana müstehcen bir şey mi gönderdiniz?"

"Evet. Gönderdim." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirirken, hiç pişmanlık duymuyordu. "Ve umarım bir ara bu iyiliğimi karşılığında bir iyilik yaparsın."

Siktir, şimdi limuzinin arkasında dört seksi erkekle birlikte azmıştım ve *bu* şaşırtıcı bir farkındalıktı. Dört. Delirdim mi? Bunun nasıl işe yarayacağını nasıl düşündüm? Elbette bu, hepsinin geçirdiği bir dönemdi, sanki... şey... Pokémon gibi.

"İyi misin, Squirrel?" Royce şüpheyile gözlerini kısarak sordu. "Yüzünde tuhaf bir ifade var."

"Tamam," diye mırıldandım, koltukta biraz daha kamburlaşarak, country kulübündeki patronumun mesajına cevap yazdım ve bu haftaki vardiyayı reddettim. Mesajı gönderdikten sonra telefonumu kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Uyuyormuş gibi yaparsam, şu anda kendime güvenim kalmadığını ve çok gergin olduğumu anlamazlardı.

Carter yolculuğun geri kalanında kolunu sıkıca bana doladı ve ben de gözlerimi kapalı tuttum. Limuzin apartmanımızın önüne geldiğinde, "uyandıgımda" dramatik bir şekilde esnedim ve Carter kısık bir kahkaha attı.

"Sevimli," diye mırıldandı ve ben limuzinden inerken elimi tuttu, "ama tüm yol boyunca kalbin çok hızlı atıyordu. Konuşmak ister misin?"

Kafamı sertçe salladım. "Hayır."

Konuyu daha fazla zorlamadı, hepimiz apartmana doğru yürürken sadece elimi tutmaya devam etti. Nate ön kapının kilidini açtı, sonra doğruca mutfığa gitti ve kahve makinesini ısıtmak için çalıştırdı.

"Evet, lütfen," diye inledim ve sanki trans halindeymişçesine ayaklarımın beni daha yakına taşımasına izin verdim.

Bana sırtarak baktı. "İsteyeceğini tahmin etmiştim. Stres seviyeni daha da artırmak istemem ama kaçırdığın dersler için topladığımız notlara baktın mı?"

Yüzümü buruşturup başımı salladım. "Henüz değil." Devil's Backbone etkinliğine gitmeden önce sadece birkaç gün evdeydim ve kafam derslerimde değildi. Bunun yerine, o günleri arkadaşlarımla vakit geçirip yatakta *Squid Game* izleyerek geçirdim, ölen her oyuncunun Jocelyn ve hastanenin diğer çalışanları olduğunu hayal ederek. "Ama bakmam lazım. Sanırım üç hafta kadar kaçırdım. Doğru mu?" Nate'in doğum gününden bugüne kadar geçen haftaları zihnimde saymaya çalıştım ve belirsiz bir şekilde başımı salladım.

"Ama tüm ödevlerinde ilerideydin," diye işaret etti Heath. "Siyaset Bilimi dersinde sadece bir tane kaçırdın, ama yarın profesörle konuşursan kredini telafi edebilirsin."

İnleyerek, bir bar taburesine çöktüm ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Ama mesele sadece ödevler değil. Buraya burslu geldim. Devamlılık zorunlu ve yeterince ders kaçırırsam bursumu kaybedebilirim. Kahretsin, sınırların tam olarak ne olduğunu öğrenmem lazım."

Endişeyle dolu bir şekilde telefonumu çıkardım ve panik içinde e-postalarımı kaydırmaya başladım, burs teklifimle birlikte gönderilen kabul bilgilerini arıyordum. O maddeyi bir yerde gördüğümü biliyordum ama hayatım pahasına da olsa devamsızlıkların tam yüzdesini hatırlayamıyordum.

"Kayıtlarına bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, Spark," dedi Carter, telefonumu elimden alarak. "Ama şu anda bunun için endişelenmene gerek yok." Bunu söylerken Nate'e keskin bir bakış attı ve arkadaşı özür diler gibi bir ses çıkardı.

Bu endişeyi bir kenara atmak için zorla yutkundum, ama aynı zamanda dünyanın böyle işlemediğini bilecek kadar da büyümüştüm. Bu sorunu *görmezden* gelip ortadan kaybolmasını bekleyemezdim. "Carter, bunun ne kadar kötü olduğunu ve Nevaeh'daki geleceğime ne gibi bir etkisi olacağını bilmem gerekiyor. Bursumu kaybedersem, burada kalmaya gücüm yetmez."

Ben telefonu geri almaya çalıştıgımda, o somurtarak telefonu bırakmadı. "Öyle bir şey olmayacak. Biz hallederiz."

Kaşlarım kalktı, göğsümde öfke yükseldi. "Benim eğitim masraflarımı sen ödemiyorsun, Carter Bassington Junior, o yüzden bunu önermeyi aklından bile geçirme."

Çenesini sıkarak bana ters ters baktı. "Neden olmasın? *Ödeyebilirim*, ne fark eder ki..."

"Tamam, yeter," diye araya girdi Heath, Carter'dan telefonumu kaparak bana geri verdi. "Kimse hiçbir şeyin parasını ödemiyor ve kimse bursunu kaybetmiyor. Her şeyi halledeceğiz, Ashes, söz veriyorum. Bu arada Carter, yaptıklarını uzun uzun düşünecek ve burada kiminle uğraştığını hatırlayacak. Kızımızın sorunlarını parayla çözmenize ihtiyacı yok."

İkisi göz göze geldi, Heath sert ve tavizsiz bir bakışla Carter'a bakarken, Carter dişlerini gıcırdatarak ses çıkardı. Bir süre sonra Carter kısa bir baş sallama yaptı ve öfkeyle mutfaktan çıktı.

Gözlerimi devirdim. "Harika. Şimdi onun duygularını incittim."

"O iyi olacak," dedi Nate, burnumun dibine bir kahve koyarak. "En azından baş ağrına iyi gelir."

Kaşlarımı çatarak, onu elime alıp sıcak yüzeyine üfledim. "Başımın ağrıdığını nereden bildin?"

O gülümsedi. "Her gün saat 10'dan önce en az üç kahve içersin, yağmur, dolu ya da güneş fark etmez, ama neredeyse 38 saattir içmedin. Kafein yoksunluğu baş ağrısı çekmiyorsan, benden daha güçlü birisin demektir." Sonra kendi fincanından bir yudum aldı ve dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Dilimi yaktım. Harika, şimdi yarın damak tadım kalmayacak."

Onun durumuna gülmek endişelerimin yükünü hafifletmişti ve Royce benim kahveme soğuk süt dökerken gülümsedim, böylece aynı şey bana da olmazdı. Ne kadar düşünceli bir sevgilim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, Nate'in yanında nasıl davranmam gerektiği konusunda hâlâ tedirginim. Evet, sevişmiştik ve evet, *harikaydı*. On üzerinden on iki, altı yıldız, tekrar yapardım. Ama bu kısım? Rahat şakalaşmalar ve tatlılık? Bu biz değildik. Ya da *henüz* biz değildik. "Carter'la konuşup sonra ders notlarına bakmaya başlayacağım."

"Akşam yemeği için in yemeği sipariş edeceğim," dedi Royce. "Her zamanki gibi mi?"

Hevesle başımı salladım, ağzım şimdiden sulanmıştı. "Carter'ı somurtmaya bırak," dedi Heath i çekerek. "Yoksa seni tatlı dille yatağa atıp kazanmış gibi hissedecek. Benim odamda alışabilirsin."

Muhtemelen haklıydı. Carter'ın gönderdiği videoyu da izlemem gerekiyordu. Ama okul ödevlerim öncelikliydi; aksi takdirde, neredeyse benim arkadaşlarımla başına gelen göl kazası yüzünden endişe ve umutsuzluk içinde kalacaktım. "Teşekkürler tatlım," diye mırıldandım, kahvemi alıp yemek masasından notlarımı topladım ve Heath'in odasına doğru yöneldim.

Oturma odasında oturup ders çalışabilir miydim? Kesinlikle. Heath'in de beni yatakta tatlı sözlerle ikna etmesini umuyor muydum? Yüzde yüz evet. Çünkü akıl sağlığımı korumak için üçüncü seçenek, erkeklerimden herhangi biriyle yatakta kendimi kaybetmekti... ve şu anda Heath'in tatlı ve şefkatli tavırlarına çaresizce ihtiyacım vardı.

Kendi düşüncelerimle çelişiyor muyum? Evet. Muhtemelen. Savunmam olarak, hala şok ve travmanın etkilerini yaşıyordum. Kendi isteğimle psikiyatri hastanesine yatmamış olmam bir mucizeydi, ama bu Jocelyn'in kazanması anlamına gelirdi. Siktir et o kaltağı, beni o kadar kolay yıkamazdı.

"Ee..." Heath yatağına uzandı. "Notları mı gözden geçiriyoruz yoksa...?"

Gülümsedim, dosyayı masasına attım ve kahvemi güvenli bir yere koydum. "Ya da lütfen."

22

ASHLEY

Dekan Bloomberg: Cömert bağışınız için çok teşekkür ederiz, Bay Bassington. Nevaeh Üniversitesi, yeni Psikoloji Bölümümüze sağladığınız finansal desteği büyük bir takdirle karşılıyor. Tartıştığımız diğer konu da azami gizlilikle ele alındı.

Bir mucize eseri, üniversite yönetimi son üç haftadır zatürre olduğum yalanımı kabul etti ve doktor raporu bile istemeden kayıtlarımdan devamsızlıklarımı sildi. Görünüşe göre etrafta grip salgını vardı ve açıklamaya gittiğimde hiç tereddüt etmediler.

Yalan. *Yalan söylemek* için oraya gittim. Ama son birkaç haftadır kaçırıldığımı, hapsedildiğimi ve zihnimle oynandığını söylemektense bu daha iyiydi. Bir şekilde, "hastalığımın" yönetim için daha kolay kabul edilebilir bir şey olduğunu düşündüm ve haklıydım.

Haftanın ilk iki günü neredeyse *normal* geçmişti. Bu da başlı başına rahatsız ediciydi, çünkü geçirdiğimiz hafta sonundan sonra nasıl her şey normalmiş gibi davranabilirdik ki? Dersler, ders çalışmak ve birlikte yemek yemek arasında, kendimi her şeyi aşırı analiz ederken buldum. Hepimiz gerçekten de neredeyse ölmemiş gibi hayatımıza devam edecek miydik?

Ama hayır, bir kez *gerçekten* dikkatimi vermeye başladığımda ve beynim dinlenmeye fırsat bulduğunda kendimi seksle oyalamadığımda, *hepimizin* hiç de iyi durumda olmadığımızı fark ettim.

En endişe verici olan, Nate'i her gördüğümde giderek içine kapanmasıydı. Ne kadar çok

arkadaşları ona annesinin zihinsel yetersizliklerinden sorumlu olmadığını hatırlatsa da, suçluluk duygusu onu kemirip duruyordu.

Salı gecesı geç saatlerde, kaçırdığım tüm ders içeriğini yakalamaya çalışırken beynimi resmen yaktıktan sonra, kendimi Nate'in kapısında dikkatlice dururken buldum. Kapı tamamen kapalı değildi ve televizyonun yumuşak sesi onun hala uyanık olduğunu gösteriyordu, bu yüzden cesaretimi toplayıp kapıyı biraz daha açtım.

Uyanıktı, ama televizyon izlemek yerine başucuna yaslanmış, defterine öfkeyle bir şeyler yazıyordu. Beni görünce defteri kapattı.

"Selam," dedim, omzumu kapı çerçevesine yaslayarak, biraz garip bir şekilde.

Kaşları hafifçe kalktı ve dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Selam."

Siktir, şimdi ne demeliydim? *Hey, annenin bir seri katil olması konusunda kendini suçladığın için endişeleniyorum, ama aynı zamanda ikimizin arasında olanları ve bunun diğerleri için ne anlama geldiğini henüz konuşmadık. Aynı zamanda, bizi terk etmeyi planladığın konusunu da konuşmamız gerekiyor ve bu hiç hoş değil çünkü hayatımdan ıkman beni fiziksel olarak hasta ediyor ve ağlamak istememe neden oluyor...*

Evet.

"Peki... işler nasıl?" diye sordum.

Nate günlüğünü bir kenara koydu. "İyi. Sen nasılsın?"

Dudak içimi ısırarak başımı salladım. "Evet. İyi. Yani... ikimiz de iyiyiz. Bu iyi."

Bakışları benimkilere kilitlendi, kaçmak istediğimde beni yerinde tuttu ve aramızda geçen sessiz mesaj, ikimizin de gerçekten iyi olmadığımızdı. Ama en azından bu durumdaydık, değil mi?

"Ne yazıyorsun?" diye sordum sonunda, gergin sessizliği bozarak.

Yatağının yanındaki günlüğüne bir göz attı ve bakışları benden ayrıldığında titreyerek nefes aldım. "Şey, sadece düşüncelerimi. Heath'in intihar olayından sonra hepimiz günlük tutmaya başladık... Bazen bunun

kafam çok karıştığında düşüncelerimi düzenlememe yardımcı oluyor."

Bu beni çok şaşırttı. Hiçbirinin günlük tuttuğunu bilmiyordum, ama aynı zamanda bu gerçekten harika bir fikirdi. Belki de duygularını konuşmaktan rahatsızlık duyuyorsa, bunları yazarak fayda sağlayabilirdi.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Çalışman bitti mi?" diye sordu.

Yine başımı salladım. "Evet, başım ağrıyor ama sanırım işleri hallediyorum."

Anladığını belirten bir ses çıkardı ve avucunu pürüzlü çenesinin üzerinde gezdirdi. Bakışları bir şekilde beni bir kez daha esir almıştı ve o beni bırakana kadar kaçamazdım.

"Şey, bir şeye ihtiyacın var mı?" diye dikkatlice sordum, çok savunmasız görünmeden ona değer verdiğimi göstermenin bir yolunu arıyordum. Ne de olsa o hala *Nate'ti*. "Sıcak kakao, uyku hapi falan? Uykusuz görünüyorsun."

Kısa bir kahkaha attı. "İyi görünmediğimi mi söylüyorsun, Layne?"

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Sen her zaman iyi görünürsün, Essex, bunu sen de biliyorsun. Ama *aynı zamanda* yorgun da görünüyorsun."

Omzunu silkti. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim." Düşünceli bir şekilde dudağını dişleriyle ısırды, sonra bakışları bir kez daha benimkinden uzaklaşırken iç geçirdi. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?" O kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, sanki duymayacağımı umuyormuş gibiydi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Tabii, elbette."

Nate parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra yüzünü ovuşturdu, sanki benden bir iyilik isterken bana bakmak istemiyormuş gibi. Ya da belki de benim tepkimi görmek istemiyordu. "Acaba sen..." Hayal kırıklığıyla küçük bir iniltiyle sözünü yarım bıraktı. "Boş ver. Haklısın, uyumam lazım."

Kahretsin, şimdi daha çok merak ediyordum. Bu, beni kapı eşiğinden uzaklaştırmaya yetti ve yatak odasına birkaç adım attım. "Ne yapayım, Essex?"

Acı dolu bir ifadeyle bana baktı, duygularını gizlemeye çalışmadı. "Biraz benimle yatacak mısın? Sadece... sadece birkaç dakika?"

Şok, bu isteğin bana ne yaptığını anlatmaya yetmezdi. Sesindeki küçük kırılganlık beni neredeyse yıkıyordu ve gözyaşlarına boğulmamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Tabii ki yaparım," diye mırıldandım, dışarı çıkmak üzere olan *duygularımı* bastırmak için yanağımı ısırdım. Konuşmak yerine, onun üzerinden geçerek yatağının ortasına uzandım ve kendimi rahat ettirmeye başladım.

Nate benim yaptığımı taklit ederek lambayı kapattı ve yorganın altına girdi. Bana uzanıp beni sıcak vücuduna çekip sıkıca sarıldığında, aramızda kalan birkaç duvarın biri toz olup dağıldı sanki.

Beni seks için baştan çıkarmak istemiyordu. Sadece gerçekten teselliye ihtiyacı vardı ve dürüst olmak gerekirse, benim de ihtiyacım vardı. Beni en sevdiği oyuncak ayısıymışım gibi kucakladı, yüzünü gömdüğü boynumda nefesinin sıcaklığını hissettim ve nefes alışığı yavaşlayıp derinleşmeye başladığında, omurgama bir damla gözyaşı düştüğüne yemin edebilirim.

Nate benden sadece birkaç dakika onunla yatmamı istemişti, ama uyurken beni onun kollarından Jaws of Life bile kurtaramazdı. Ben de onun kadar buna ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah, ikimizin de normalde uyanma saatini çoktan geçmişken, açık kapıya gelen bir vuruş bizi uyandırdı ve Carter, gözlerimi açtığımda bana meraklı bir bakış attı.

"Albay Mike aşağıda," dedi sessiz bir sesle. "Önemli bir şey konuşmak istediğini söylüyor."

Nate inleyerek gözlerini avucunun içiyle ovuşturdu, sonra durakladı ve yanına sokulmuş halime iki kez baktı. "Hâlâ buradasın," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

Omuz silktim ve oturarak esnedim. "Bunu büyütme, Essex," diye mırıldandım, bu gelişmeden biraz utanmış ve rahatsız olmuştum. Gitmem mi gerekiyordu? Gitmeliydim. Ama o beni çok sıkı tutmuştu...

"Kaldığına sevindim," diye fısıldadı ve endişem bir anda sevinçle buharlaştı.

"Kahve hazır," dedi Carter, Nate'in yatağından kalkarken bana elini uzattı. Gözleri beni eleştirel bir şekilde süzdü, şüphesiz zihninde dün gece ders çalışırken giydiğim eşofmanların

"Ve Heath, asan diye sabah erkenden kahvaltı hazırladı."

"Teşekkürler," dedim ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Hemen gidip kendimi biraz toparlayayım." Koridordan hızla odama koştum, banyoyu kullanıp temiz kıyafetler giydim. Geri döndüğümde, Royce'un babası oturma odasında sert bir şekilde duruyordu ve yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Ashley," dedi bana sert bir sesle, kısa bir baş sallama ile. "Bu haber Nathaniel kadar seni de ilgilendiriyor. Hafta sonu Dernek etkinliğinde olan her şey hakkında tam olarak bilgilendirildim ve hepinizin yaşadıklarından dolayı çok üzgünüm. Ancak, bazı kötü haberlerim var."

Royce'un sırtını dik tutarak bar taburesinde oturduğu yere geçtim ve dizlerinin arasına girerek sırtımı ona yasladım. Bana sarılmaktan başka seçeneği yoktu, yoksa onu tabureden düşürürdüm.

"Dinliyoruz," dedim soğukkanlı bir sesle, adamın duruşuna ve keskin bir şekilde ütülenmiş takım elbisesine bakarak. Katie'nin onda ne bulduğunu asla anlayamayacağım. Kesinlikle kişiliği ya da baba olarak potansiyeli değildi.

Albay Mike derin bir nefes aldı, Nate ve bana bakarken burun delikleri genişledi. "Her ikinize de üzülererek bildiririm ki, dün gece anne babanızın seyahat ettiği uçak iniş sırasında ciddi bir arıza yaşadı. İniş takımı açılmadı ve pilotun tüm çabalarına rağmen uçak düştü." Bir an durdu, çenesini o kadar sıkı sıkı ki yanağı seğirdi. O anda gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark ettim. "Kurtulan kimse yok. Çok üzgünüm çocuklar. Anne babanız ikisi de vefat etti."

O açıklamayı yaptıktan sonra odaya sessizlik çöktü. Tamamen sessizlik. Royce'un parmakları karnımı nazikçe okşadı ve ben boğazımda biriken yoğun keder topuzunu yutarken başımı onun göğsüne yasladım.

"Bize şahsen haber verdiğiniz için teşekkür ederiz, Albay," dedi Nate sonunda sert bir sesle. "Bu çabayı takdir ediyoruz, değil mi Ash?" Bana keskin bir bakış attı ve ben belirsiz bir şekilde başımı salladım. Söyleyecek güzel bir şeyim olmadığı için ağızımı kapalı tuttum.

Albay Mike bu tepkiye şaşırırır ve biraz kafası karırırırır görünüyordu, ama birkaç kez daha başsağılığı ve taziyelerini mırıldandıktan sonra, bir kez daha dairemizden hızla çıkma fırsatını yakaladı.

O gittikten sonra, Royce boynumun kıvrımını nazikçe öptü ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. Gücünü paylaşma şekli, bütün gece Nate için yapmayı umduğum şeyin aynısıydı.

"Peki," dedi Nate yumuşak bir sesle, parmaklarıyla saçlarını tekrar tarayarak. Saçını kesmeyi bırakmıştı ve bu durum benim kaşınan parmaklarımdan kaçmamıştı. Birkaç hafta daha geçerse, saçlarını avuçlayabilecektim. "Sanırım bu kadar. Arabayla gezintiye çıkalım mı, Duckling?" Büyükbabamın saatine baktı, sanki hiç çıkarmamış gibi hala bileğindeydi.

Royce'un kollarından kendimi çekerek iç geçirdim. "Sanırım öyle yapalım.

Kahvaltı yapabilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Nate elini bana uzattı ve ben tereddüt etmeden elini tuttum. "Senin için, Ashley? Her şeyi yaparım." Yumuşak bir sesle söyledi, sonra elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptü.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ve Heath'in boğazını temizlemesi, yalnız olmadığımızı hatırlattı. Utanarak, elimi Nate'in elinden çekip, ön kapımızın yanındaki ayakkabı rafından spor ayakkabılarımı almaya gittim.

"Bu ilginç bir gelişme," diye Carter'ın sessizce söylediğini duydum. "İkiniz de bugün çok dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Nate, ardından da arkadaşını sevgi dolu ama yine de agresif bir şekilde yumruklamış gibi bir gürültü duyuldu.

Onları duymamış gibi yaptım ve ayakkabı bağcıklarını bağlamaya odaklandım. Nate anahtarlarını aldı ve bana giymem için bir kapüşonlu sweatshirt uzattı. Kapıyı açtı, bana dışarı çıkmamı işaret etti ve arkadaşlarına daha sonra görüşeceğimizi söyledi. Tabii hala hayatta olursak, yani.

Derslerimi yetiştirmek için çok uğraştım.

23

ASHLEY

Baba: Ashley, tatlım, senin için endişeleniyorum. Bir süreliğine buraya gelmeyi düşünür müsün? Bir dönemlik eğitiminizi erteleyebilirsiniz. Üniversite ile bu konuda bir anlaşma yapılabileceğinden eminim. Lütfen, bebeğim, seni kaybedemem. Yaşlı baban için bunu bir düşünür müsün?

Hedefimize ulaşmak için yaklaşık bir saatlik bir yolculuk yaptık ve Nate, şu anda takıntılı olduğum K-pop grubunu ona derinlemesine dinletirken hiçbir şey söylemedi. Yolculuğun çoğu boyunca, onun sadece beni tolere ettiğini ve grubun çeşitli üyeleri hakkındaki gevezeliklerime katlandığını düşündüm, ama Parklands'ın otoparkına girdiğimizde, onun şarkılardan birinin sözlerini mırıldandığını fark ettim.

Onu bu konuda uyarmak için canım çok sıkılıyordu, ama o anı mahvetmemek için ağzımı kapalı tuttum. Ayrıca, varmıştık ve kamyonetten inmeden önce bana verdiği kapüşonlu sweatshirt'ü giydim.

Nate bana katıldı ve ıslak çimlerin üzerinden uzaktaki göle doğru yürüdük. Hafif sisin arasından iki silüet seçilebiliyordu. "Kapüşonlu sweatshirtim sana yakışmış," diye mırıldandı yürürken, ben de ona keskin bir bakış attım. "Ne? Öyle."

Ellerimi ceplerime sokarak homurdandım. "Kes şunu. Son altı aydır ne kadar affedilmez bir pislik olduğunu hatırlamamı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Bana o kalp durduran, eğri büğrü gülümsemesinden bir tane attı. "Seninle sonra kavga edeceğim, böylece kapalı kapılar ardında intikamını alabilirsin. Anlaştık mı?"

Onun sözlerinin anlamını kavrayana kadar neredeyse nefesim kesilecekti, ama annem kollarını açarak bize doğru koşarak geldiği için toparlanacak zamanım olmadı. "Tanrıya şükür

Tanrıya şükür, iyisin!" diye bağırdı, profesyonel bir güreşçi gibi bana çarparak ve sırtımı kıracak kadar sıkı sarılmaya başladı. "Max bana olanları anlattıktan sonra uçağımızla ilgili planı açıkladı..."

"Ben iyiyim anne," diye inledim, sırtını okşayarak gözlerinden dökülen gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. "Hepimiz iyiyiz. Değil mi Nate? Anneme, hiçbirimizin patlama bölgesine yakın olmadığımızı ve kesinlikle tehlike altında olmadığımızı söyle."

Nate yalanıma kaşlarını kaldırdı, sonra iç geçirdi. "O haklı, Carina. Tamamen güvendedeydik. Diğerleri de gayet iyiler." O da babasından hızlı bir kucaklama aldı, sonra dördümüz ördek göletine doğru yürüyüp park banklarına oturduk. "Mike ölüm haberini bizzat kendisi verdi."

Max buna biraz şaşırmış gibi göründü, sonra başını salladı. "Bunu yapmasaydı, kendimi aşağılanmış hissederdim herhalde. Her şeyin bir oyun olduğunu öğrendiğinde hoşuna gitmeyecek, ama böylesi daha iyi. Jocelyn bizim öldüğümüzü düşünürse, *umarım* sizi rahat bırakacak kadar tatmin olur."

"Bugün gidecek misin?" diye sordum, annemin elimi sıkıca tutmasına izin vererek. "Babam bana ne kadar endişeli olduğunu söyleyen bir mesaj attı. Onunla buluşacak mısın?"

Annem gözyaşlarını silerek başını salladı. "Evet. O günden beri haberleşmedik ama Londra'ya vardığımızda onu arayacağız. Siz ikiniz de bizimle gelmeyi düşündünüz mü?"

Nate cevap vermeden önce birbirimize hızlıca baktık. "Hepimizin birden ortadan kaybolması çok şüpheli olur diye düşünüyoruz. Bütün plan, annemizin, yani Jocelyn'in ikinizin öldüğüne inanmasını sağlamaktı. O yüzden bizim yas tutmamızı bekliyor, ama hepimiz ortadan kaybolursak, araştırmaya başlayabilir."

"Bu mantıklı," diye onayladı Max, "ama bu, bizim bundan hoşlandığımız anlamına gelmez. Eğer o uçağa binmediğimizi anlarsa ya da bu onun intikamını tatmin etmezse, nasıl güvende kalacaksınız? Güvenlik görevlileri tutabilir misiniz?"

"Carter bu konuyu araştırıyor," diye cevapladı Nate. "Ama umuyoruz ki bu... bilmiyorum... onu durdurur, ya da en azından yetkililere onu yakalamak için zaman kazandırır."

Ailelerimiz başlarını salladılar. İlk durumda plana zaten onay vermişlerdi. Sadece bizi korumak için içgüdüsel ebeveynlik ihtiyaçları, bizim de tehlikeden kurtulmamız için bu konuyu ısrarla gündeme getirmelerine neden oluyordu.

Max, göl patlaması ve Derneğin bu olayı nasıl ele aldığı hakkında bazı sorular sordu. Nate, anneme ne kadar az bir farkla parçalara ayrılmaktan kurtulduğumuzu belli etmeden dikkatlice cevap verdi. Annemin fazladan endişelenmesine gerek yoktu, bu yüzden ona çok minnettar oldum.

Nate ve babası konuşurken, annem bana küçük bir torba bezelye ve mısır verdi ve onunla birlikte ördekleri beslememi istedi. Neden onlara ekmek vermediğimizi sorduğumda, ekmeklerin ördekler için aslında çok zararlı olduğunu ve ciddi hastalıklara ve kanatlarında deformasyonlara neden olduğunu anlatan bir nutuk attı.

Ayrıca, ördeklerin suya attığımız bezelye ve mısırı ne kadar sevdiklerini inkar etmek mümkün değildi. Vahşi küçük ördekler, sebzeleri gagalarıyla yakalamaya çalışırken çılgına dönüyorlardı.

Sonunda, siyah giysili özel güvenlik ekibi gelerek annemi ve Max'i eyalet dışına güvenli bir şekilde götürdü ve dünyanın diğer ucuna gizli yolculuklarına başladılar. En azından babamın yanında olacaklardı.

"Hey, artık yüzüğünü takmıyorsun," dedi annem, onu bırakmak üzereyken elimi inceleyerek. "Siz ikiniz artık...?" Bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı ve bakışlarım çıplak yüzük parmağıma kaydı.

"Şey..." Nate'in nişan yüzüğünün olduğu yere bakarken içimi kaplayan duyguyu açıklayamıyordum. Nişanlanalı çok da uzun zaman olmamıştı ve bu hiçbir zaman *gerçek* olmamıştı, öyleyse neden yüzüğün kaybolduğunu fark ettiğimde bu kadar üzülüyordum? Hastanede yüzüğü benden almış olmalılar, yani artık geri alamazdım. Bu düşünce gerçekten yıkıcıydı.

"Temizleniyor," diye Nate yalan söyledi.

Annem rahatlamış bir gülümsemeyle bunu kabul etti, sonra yanaklarımdan öptü ve Max onu güvenlik ekibiyle birlikte götürmeden önce ikimize de *güvende kalacağımıza* söz verdirdi.

Onların sisin içinde kayboluşunu izlerken, elimle göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum. Nate bunu fark etti ve elimi tutup beni durdurdu.

"Onlar iyi olacaklar," dedi bana kararlı bir şekilde. "Onlar, Albay Mike'ın ekibi annemle ilgilenirken, senin babanla kirli bir tatil yaparken, bambaşka bir dünyada olacaklar. Her şey yoluna girecek, Ashley, göreceksin."

O kadar emin değildim ama kamyonete dönerken dudaklarıma küçük bir gülümseme zorladım. Nate, ben istemeden K-pop müziğini tekrar açtı ve Nevaeh'e dönerken sessizce dinledik. Sosyal Bilimler dersime beş dakika kala üniversitenin otoparkına girdik ve Heath'in dersin dışında notlarımla beklediğini görünce gülümsedim.

Bu adamlar bazen çok düşünceli oluyorlardı.

Ders bittiğinde Carter da beni bekliyordu, çantamı benden aldı ve imajını hiç umursamadan omzuna attı. "Bu akşam cenaze eviyle randevumuz olduğunu duydum?"

"Biz mi?" diye tekrarlardım, gülümsememek için kendimi zor tutarak. "Nate ve ben, evet. Sonuçta cenazeyi planlamamız gerekiyor."

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekerek otoparka doğru yürüdük. "Doğru güvenliği zamanında ayarlayamadım, o yüzden ben de seninle geliyorum. Beni kişisel korumaların olarak gör, Spark."

"Oh, Nate, tek başına güvenlik konusunda yeterince iyi olmadığı duyunca erkekliğine vurulmuş gibi hissedecek, eminim," diye gülerek şaka yaptım.

Carter sadece omuz silkti. "Sanırım göreceksin ki, sevgilim, Nate'in egosu senin güvenliğin söz konusu olduğunda arka planda kalır."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden çenemi kapattım. Carter bizi eve götürdü ve ben kare yakalı yumuşak siyah bir elbise giyip saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. Planladığımız sahte bir cenaze olsa bile, kot pantolon, spor ayakkabı ve Nate'in kapüşonlu sweatshirt'üyle cenaze evine gitmek *yanlış* geliyordu.

Nate'in daha önce randevu almak için aradığı cenaze evi, gösterişli ve pahalı yerlerden biriydi. Prosper'ın ana caddesinde, tasarımcı giyim mağazalarının arasında yer aldığı için, içeri girerken kesinlikle görüleceğimiz türden bir yerd.

Çünkü Prosper'ın ana caddesinde, tasarımcı giyim mağazalarının arasında yer alıyordu.

Bu nedenle, Nate ve ben arabadan indiğimizde, sanki ağıladığımızı gizlemek istercesine güneş gözlüğü taktık. Bu çok saçma ve yapmacık bir davranıştı, ama bu sayede çocuklarımla bir daha havaya uğmaması için ne gerekiyorsa yapardım.

Cenaze müdürüyle yaptığımız görüşme çok açıktı. Hiç de *kolay* değildi, çünkü bir illüzyonu sürdürmek için bu işlemleri yaptığımızı bilmemize rağmen, annemin cenazesini planlama fikri içimi parçalıyordu.

Müdürün ofisinde işimiz bittiğinde, bize tesisini gezdirerek tabut, küllerin saklanacağı kaplar, çiçek aranjmanları ve kiralanabilecek çok sayıda şapel gibi seçenekleri gösterdi. Tuvalet işaretini gördüğümde, bunu bir mola vermek için fırsat olarak değerlendirdim.

"Seni beklerim," dedi Carter hemen. "Güvenlik için," diye açıkladı cenaze müdürüne başını hafifçe sallayarak. "Sen git, Nate. Sonra yetişiriz."

Nate, Carter'a keskin bir bakış attı ama cenaze müdürü koridorda ilerlerken onu takip etti. Ben de tuvalete girip yüzüme biraz su serptim ve gözlerimin arkasındaki baş ağrısını ovuşturdum. Bunu yaparken de acele etmedim, Nate'in bensiz işleri halledip eve gidebilmemizi umuyordum. Annemden geçmiş zamanda bahsetmekten *nefret ediyordum*; tüylerim diken diken oluyordu.

"İyi misin, Spark?" Carter, sonunda ortaya çıktığında sordu. Omuzlarını duvara dayayıp ellerini ceplerine sokmuş, rahat bir şekilde bekliyordu, ama ne kadar tetikte olduğu belliydi. Carter, korumalık görevini hiç de hafife almıyordu.

Islak elimle at kuyruğumu düzelterek başımı salladım. "Evet, sadece bu işi bitirmek istiyorum."

Anladığını belirten bir şekilde başını salladı ve Nate'in cenaze müdürüyle birlikte gittiği yöne doğru ilerledik, ancak kendimizi tabutlarla dolu kocaman bir odada bulduk. Düzinelerce tabut masaların üzerine dizilmiş ve duvarlara yaslanmış durumdaydı, ama Nate'ten ya da keskin siyah takım elbiseli kel adamdan hiçbir iz yoktu.

"Bu çok ürkütücü," dedim gergin bir kahkaha atarak. Carter etrafına bakındı ve omuz silkti. "Onlar sadece tahta kutular. İçlerinde cesetler yok ki."

Bu sözler beni daha da gülümsetirken, ona dönüp alaycı bir şekilde göğsünü dürttüm. "Sen çok... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bahse girerim, bunların her birinde cesetler *o/*sa bile hiç rahatsız olmazdın."

O sıırttı, ben onu tekrar dürtmeden parmağımı yakaladı ve o tutuşla beni kendine çekti. "Gerçekten istiyorsan bir adım daha ileri gidebilirim. Seni bu tabutlardan birinin üzerine seve seve, *hevesle* eğip bu ortamdan ne kadar rahatsız olmadığımı gösterebilirim."

Nefesim boğazımda takıldı. "Şaka yapıyorsun."

Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Öyle miydi? Elbette. Bu bir şaka olmalıydı, çünkü biz tam anlamıyla bir cenaze tabutu showroomunda duruyorduk ve Nate bir yerlerde bizi bekliyordu. Öyleyse neden Carter'ın meydan okuyan bakışlarına karşılık verirken meme uçlarım sertleşti ve kalbim hızla çarpmaya başladı?

Gözlerimi ondan ayıramadan dudaklarımı ıslattım. "Kanıtla," diye fısıldadım, blöfünü görerek.

Bu onu gerçekten şaşırtmış gibiydi ve gözleri bir anlığına büyüdü, sonra beni döndürüp sertliğini arkama dayarken gözleri ateş gibi parladı. "Şaka yaptığımı mı sandın, Spark? Seni sikmek söz konusu olduğunda asla şaka yapmam. Hissediyor musun?" Beni kendine daha sıkı çekti ve sertliğinin derecesini görünce küçük bir inilti kaçırdı. "Sen bu acı verici derecede *muhafazakar* elbiseyi giydiğin andan beri *bununla* uğraşıyorum. Sen ve Nate cenaze düzenlemeleri hakkında konuşurken tek düşünebildiğim, o eteğin altında külot giyip giymediğin... ve bunu nasıl kesin olarak öğrenebileceğimdi."

"Lanet olsun, Carter," diye cevap verdim, yine gergin ve biraz nefes nefese bir kahkaha atarak. Konuşurken eli eteğimi kaldırıyordu ve ben arzuyla... ve endişeyle titriyordum. Ya yakalanırsak?

O, doğrudan amıma giden bir homurtu sesi çıkardı ve beni inlemeye zorladı. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye mırıldandı, ama

düşüncelerim çok dağınıktı, ne demek istediğini anlayamadım. Neyi düşünüyorsun? "Bence sen hiçbir şey giymiyorsun... çünkü son yirmi dakikadır bu muhteşem kıcını yakından inceliyorum ve hiçbir iz bulamadım. Bu da bana, gizlice tam da bunu yapmak için bir fırsat bulacağımızı umduğunu düşündürüyor."

Oh. O mu. Şey... yanılmıyordu ve bir dakika sonra, eteğimi yeterince yukarı kaldırarak bunu kendisi keşfetti.

Parmakları çıplak amıma dokundu ve bizi birkaç adım ileri iterek kulağıma uzun ve düşük bir inilti bıraktı. "Seni yaramaz kız," diye güldü. "Bunu seviyorum."

Kemerinin açılma sesi devasa showroomda şaşırtıcı derecede yüksek sesle duyuldu ve nefesim paniklemeye başladı. "Ya biri bizi yakalarsa?" diye boğuk bir fısıltıyla sordum, o da bana öne eğilmemi ve ellerimi sekiz bin dolarlık bir tabutun pürüzsüz, vernikli kapağına dayamamı söyledi.

"Burası boş," diye cevapladı ve ben ihtiyaçtan sırtımı kamburlaştırırken elbiseyi tamamen kaldırarak çıplak kıcımı ortaya çıkardı. "Nate ve Mort geri dönmedikçe... O durumda çabuk olsak iyi olur."

Kalçalarımı kavradı ve vahşi bir hamle ile amıma girdi, beni çığlık attırdı. Sesim odada yankılandı ve panik içinde ağzımı elimle kapattım, Carter ise gülüyordu. *Pislik.*

"Şşşş," diye kıkırdadı, çekip yavaş hareketlerle tekrar içeri girerken vücudum onu daha kolay kabul edecek şekilde uyum sağladı. Ön sevişme olmamıştı, bu yüzden aynı sayfaya gelmemiz biraz zaman alacaktı, ama bu konuda kızgın değildim. Bazen işleri ısıtmak için bu ekstra çabayı severdim.

O ritmini bulduğunda inledim, ben maun tabutun üzerine eğilip hayatım pahasına tutunurken o beni *sertçe* sikiyordu. En son ihtiyacım olan şey dengemi kaybetmek ve başım önde saten astara düşmekti.

"Carter..." diye inledim, o homurdandı ve kalçalarımı sanki gidon gibi kavradı. "Kahretsin, ben..."

"Şşşşşş," diye tekrar nefes nefese, kıcıma sert bir tokat attı. "Sesler duyuyorum galiba. Çabuk bitirmeliyiz."

Alarm içimi kapladı ve yüksek sesle küfür etmemek için elimi ısırmak zorunda kaldım. Sesleri duyabiliyor muydu? Bu hiç iyi değildi. Nate bizi uygunsuz bir durumda bulsa da pek umursamazdım, ama Mortimer Graves'in - bu isim şaka değil - Carter'ın içime gömülü sikini görmesi kesinlikle istemediğim bir şeydi.

"*Siktir*," diye tısladım, o pozisyonumuzu hafifçe değiştirdince, sikinin ucu içimdeki G noktamı buldu. "Siktir, *Sir Carter*..." Onu kızdırmak için söyledim, çünkü ya öyle yapacaktım ya da çok hızlı ve sert bir şekilde boşalacağım için ağlayacaktım.

"Bu benim küçük kirli Spark'ım," diye homurdandı ve beni hiç olmadığı kadar sert sikti. "Benim sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi? Etrafımızda onca tabut varken?"

Orgazmım patladığında uzun ve düşük bir inilti çıkardım. "Boşlar," diye hatırlattım ona. "Yani garip değil." O gülerken kekeleydi, sonra derin bir şekilde itti ve ağır bir homurtuyla kendi orgazmını yaşadı.

Sarılmak ve tatlı sözler söylemek için zaman yoktu, çünkü sesler duyduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Ben de sesleri duydum, bu yüzden aceleyle kıyafetlerimizi düzelttik ve Nate ile cenaze müdürü showroomun sonundaki kapıdan çıktıklarında saçımı telaşla düzelttim.

"Burada her şey yolunda mı?" Nate, derin bir şüpheyle sordu, keskin bakışlarıyla ikimizi baştan aşağı süzdü ve çenesini sıkı.

"Uh-huh," diye boğuk bir sesle çabucak cevap verdim. "Evet. Biz sadece, um, biz... uhh..."

"Ahşap kaplamaların farklılıklarına bakıyorduk." Carter, sanki hiçbir şey olmamış gibi, soğukkanlılıkla beni kurtardı. Sanki o anda onun spermi benim uyluğumdan aşağı akıyormuş gibi.

Lanet olsun. Carter gerçekten fırsatların kralıydı ve ben onun bu yönünü seviyordum.

Tamam. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Onunla bu konuşmayı bir an önce yapmalıydım... Sonuçta, ikimizden hangimizin ne kadar zamanı kaldığını kim bilebilirdi ki?

24

HEATH

Duckling: Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu.

Nate: Biliyorum, ama ben istedim. Evden çok aceleyle çıktın, kahve içmediğini düşündüm.

Duckling: Haklıydın. Tekrar teşekkürler.

Ashley işe geri dönmüştü, spa'da personel eksikliği olduğu için çift maaşlı bir vardiyaya girmişti ve hepimiz bu konuda çok gergindik. Carter, Ashley'nin güvenliğini sağlamak için kulübün personeline kendi özel güvenlik ekibini eklediğini bize garanti etmişti, ama onu bu kadar uzun süre gözümüzün önünden uzak tutmak içimize sinmiyordu. On saat, sanki bir ömür gibi gelecekti.

"Ash bu sabah neden bu kadar aceleliydi?" diye sordu Nate, Ashley vardiyasına gittikten bir süre sonra duştan çıktığımda bana somurarak.

Kaşlarımı kaldırdım, artık kıskançlığını saklamaya çalışmadığı için sessizce onun kıskançlığının tadını çıkarıyordum. "Bilmiyormuş gibi davranma. O hiç de sessiz biri değil." Royce gürültüden o kadar rahatsız olmuştu ki, bize katılmak için içeri girmişti. Bu yüzden Paige işe geç kalmıştı ve Royce onu arabayla götürmek zorunda kalmıştı.

Nate bana sadece homurdandı, *çok ekşi bir şekilde*. Zavallı bebek, gerçek duygular söz konusu olduğunda paylaşmanın ne demek olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Paige'in Royce ile yattığını bilmek tamamen farklıydı, çünkü o kızı en sevdiği kahve fincanından daha fazla umursamıyordu.

en sevdiği kahve fincanından daha fazla umursamıyordu. Hayır, kahve fincanını kesinlikle daha çok seviyordu.

"Bugün dersin var mı?" diye sordum, o sinirlenmeden konuyu değiştirmek için. "Müzik Mühendisliği ödevimi teslim etmem gerekiyor, ama onun dışında günüm boş. Golf sahasına gidip biraz top vurabiliriz?"

Bu onu güldürdü ve telefonunda yaptığı şeyden başını kaldırdı. "Öyle mi? Country kulübünde mi? Çok ince, dostum. Gerçekten çok ince."

Omuz silktim ve sııttım. "İnce olmaya çalışmıyordum. Ee?"

Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Aslında benim de yetişmem gereken bir sürü dersim var. Bu programa kaydolduğumda, bu kadar çok dikkatimi dağıtan şey olacağını tahmin etmemiştim."

Onun ne demek istediğini tam olarak anlayarak yüzümü buruşturdum. Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemezdik, bu kesin. "Evet, haklısın. Peki, öğle yemeği falan getirmemi istersen haber ver."

"Tamam," diye mırıldandı Nate, yine telefonuna dalmış bir halde. Mesajlaştığı kişi tüm dikkatini çekmişti ve dudaklarında beliren küçük gülümseme... tuhaftı.

"Ona mesaj atıyorsun, değil mi?" diye suçladım ve telefonuna uzandım, ama o hızla telefonunu elimden çekip aldı. "Kardeşim, onun çalışması gerekiyor. Onu rahat bırak."

Alaycı bir şekilde güldü ve koltuğundan kalktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

O koridordan kaçarak odasına doğru giderken gözlerimi devirdim, böylece ona bizim kıza ne kadar aşık olduğunu daha fazla takılamadım. Onu suçlayamazdım, ben de ona tamamen aşıktım, ama onun sonunda inkâr etmeyi bırakması çok komikti.

Kahvaltı hazırlamaya başladım, sonra buzdolabındaki eski yemek artıkları temizlemekle tamamen dikkatim dağıldı ve bulaşık makinesini boşaltıp yeniden doldururken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Ashes taşındığından beri, onun bir grup erkeğin birlikte yaşamak için çok dağınık olduğuna karar vermesinden korktuğumuz için, hepimiz ev işlerinde en az yirmi kat daha gayretliydik.

"Selam." Royce geri geldi ve anahtarlarını kapının yanındaki küçük tepsiye attı.

Ona soru dolu bir bakış attım, çünkü Ashes'ı country kulübüne bırakmak neredeyse iki saat sürmezdi. O ise bana sadece dişlerini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ne?" diye sordu masumca. "Carter'ın işe aldığı yeni güvenlik görevlilerini kontrol etmem gerekiyordu. Yeterince yetkin *görünüyorlar*, ama terapi odalarına giremeyeceklerini biliyorsun, değil mi?"

"Mantıklı," diye cevap verdim. "Masaj randevusunda bir güvenlik görevlisi olsaydı, bu biraz şüphe uyandırırdı, sence de öyle değil mi? Oradaki herkes ülke kulübünün üyesi, yani müşterileri sokaktan gelen tuhaf tipler değil."

Royce homurdandı ve kanepeye uzandı. "Sanırım."

İkimizin telefonu da aynı anda bip sesi çıkardı ve ben kendiminkini çıkarıp kontrol ettim. Grup sohbetimize gelen bir mesaj olduğunu düşündüm — Ashley birkaç gün önce Nate'i de gruba eklemişti — ama bunun yerine Topluluk'tan gelen resmi bir mesajdı.

"Sana da aynı şey mi geldi?" diye Royce'a sordum, mesajı okuduktan sonra. "Bu akşam yaşlılar konseyi ile görüşmek için çağrı mı?"

"Evet," diye cevapladı Royce. "Saat yedide bizimle görüşmek istiyorlar... Ash işten saat sekizde çıkıyor. Sanırım oraya gidip onu almaya yetişebiliriz, tabii çok uzun sürmezse?"

"Eğer öyle yaparlarsa, gitmemiz gerektiğini söyleriz," diye önerdim omuz silkererek. "Nate ve Carter şu anda kıdemli DB'ler oldukları için, konseyin ihtiyaçlarını karşılamak için onları bırakabiliriz."

"Siktir git," diye homurdandı Carter, yüzünde boktan bir ifadeyle mutfığa doğru yürüdü. "Bu çok anlamsız. Hafta sonu etkinliğiyle ilgili ifademizi gözden geçirmek mi istiyorlar? Gözden geçirecek ne var ki? Verebileceğimiz tüm detayları verdik zaten."

Telefonumu bir kenara koyup bulaşıkları yıkamaya devam ettim. "Tamam, bunu yaşlılar konseyine söylemek istiyorsan, sana öncülük etmene izin veririm."

Carter bana orta parmak gösterdi, sonra Royce ile video oyunu oynamak için kamburunu çıkardı. Yaşlılar konseyinin toplantısına arabayla gitmek için kabaca bir plan yaptık, sonra günlük işlerimize devam ettik.

Sinir bozucu bir şekilde, konsey her zaman Nevaeh Üniversitesi'nde toplanmakta ısrar ediyordu. Genelde bu uygun bir durumdu, ama işten sonra Ashes'i almak için Prosper'ın diğer tarafına gitmemiz gerektiğinde? Sinir bozucu. Kampüs vardığımızda tamamen boş değildi, ama sadece bir avuç öğrenci kalmıştı ve çoğu kütüphane kapanmadan önce oradan ayrılıyordu.

Hepsini geçip, okulun kurulduğu günden beri Devil's Backbone Society'nin toplantı yeri olan tiyatro bölümüne ve altındaki gizli bodruma doğru yöneldik.

"Cüppelerimizi giymemizin üzerinden epey zaman geçti," dedi Royce, toplantı odasının üstündeki giyinme odasında tören kıyafetlerimizi giyerken. "Bu yıl yeni üyelerin korkutmaya bile çalışmadığımızı hissediyorum."

Nate alaycı bir şekilde, "Çünkü izin verilmediğini söyledin, gerizekalı," dedi.

Royce, hiç pişmanlık duymadan sıırttı. "Evet, çünkü Ash'in tekrar incinmesini istemedim... tanıdığım bazılarının aksine."

"Hey, ben öyle demek istemedim..." Nate karşılık vermeye başladı.

"Şimdi olmaz," diye bağırdı Carter, ikisi arasında şüphesiz bir tartışmaya dönüşecek olan konuşmayı keserek. Bir kez olsun Royce'un tarafında olurdum, çünkü Nate onu yataktan kaldırıp inisiyasyon törenine götürdüğünde Ashes'in ne kadar korktuğunu hala hatırlıyordum. "Şunu bir bitirelim, sonra Spark'ı kasabadaki yeni Kore barbekü restoranına yemeğe götürelim."

Bu öneri üzerine midem guruldadı, bu yüzden hızla cüppemi ve maskemi giydim, sonra Nate'i takip ederek orkestra çukurunda gizlenmiş bodrum girişinin bulunduğu tiyatroya gittim.

Yeraltı odasına adım attığımız andan itibaren içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söyledi. Koridorun ışıkları kapalıydı ve önümüzdeki oda en iyi ihtimalle loş bir şekilde aydınlatılmıştı, ancak içinde birçok gölgeli figür hareket ediyordu. Yaşlılar konseyi sadece yedi üyeden oluşuyordu, ancak toplantı odasına girdiğimizde, altın maskeli yaşlıların sadece üç koltuğu işgal ettiğini fark ettik.

Ancak etrafta en az bir düzine siyah maskeli DB gizleniyordu ve konseyin önüne yayıldığımızda, her birimizin arkasında iki siyah maske olduğunu fark ettik.

Kötü bir şey olmak üzereydi, bundan emindim.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederiz. Maskelerinizi çıkarabilirsiniz," üçünün ortasında oturan yaşlı adam düz bir sesle konuştu. Martin Taylor olduğundan oldukça emindim, ama tam olarak emin değildim. "Hafta sonu yaşanan olayları hepinizle tartışmamız gerekiyor."

"Sadece bu hafta sonu değil," dedi solundaki kadın boğuk bir sesle. "Jocelyn Reynard'ın bu Dernek içindeki deneyleri hakkında küçük bir konuyu tartışmamız gerekiyor."

"Ve dördünüzün bu konuyu bu odanın dışındaki kimseyle bir daha konuşmayacağınızı," diye ekledi üçüncü yaşlı adam, midemde bir korku havuzu oluşturarak. "Devil's Backbone işi, kamu otoritelerinin karışacağı bir iş değildir, askeri bir iş de değildir."

"Albay Michael D'Arenberg'e yaptığınız açıklamaları geri almak için ne gerekiyorsa yapacaksınız, yoksa sonuçlarına katlanacaksınız," dedi ilk konuşan, ellerini kucağında birleştirerek.

Maskeler olmadan göz teması kurabilmekten memnuniyet duyarak arkadaşlarıma baktım, ancak bu durumu nasıl ele almamız gerektiği konusunda kafam karışık. Her zamanki gibi, konu Royce'un babası olsa bile, hepimiz adına konuşması için Nate'e bıraktık.

"Saygısızlık etmek istemem ama, büyükler, bunu yapmayacağız," dedi Nate, bu tür durumlarda genellikle gösterdiği diplomasiyi bu sefer hiç göstermeden.

Yaşlılardan biri parmağını şıklattı ve arkamızda duran siyah maskeli üyeler kollarımızı sıkıca kavradı. "Tavsiyemizi dinlemek istemiyorsanız, bu konseye itaatsizlik ettiğinizde başınıza gelecekleri fiziksel olarak gösterilmesine ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Yaşlıların sandalyelerinin yanında bir ışık parladığında, en kötü kabusum gerçeğe dönüştü. Şok beni o kadar derinden etkiledi ki, neredeyse bayılacaktım ve o anda neden bu kadar çok gardiyan bizi tuttuğunu anladım. Çünkü ona ulaşmak için neredeyse kendi omzumu yerinden söküyordum.

Ashes. Kızım. Bağlanmış, ağzı tıkanmış, masaya bağlanmış ve sanki bilinçsizlikten yeni uyanmış gibi görünüyordu. Ama hayattaydı, bu bir şey ifade ediyor olmalıydı. Onu öldürmemişlerdi.

"Jocelyn, ağzınızı kapalı tutmak için sert önlemler alınması gerektiğini ve kendi gözlerinizle görmediğiniz hiçbir şeye güvenmeyeceğinizi söyledi. İşte bu yüzden buradayız." İlk yaşlı adam koltuğundan kalkıp esir sevgilimize yaklaştı. "Bunu tek ve son uyarı olarak kabul edin. Bu konseye bir daha itaatsizlik ederseniz, sıra size gelecek."

Cüppesinden kocaman bir bıçak çıkardı ve başının üzerine kaldırdı, açıkça Ashley'nin göğsünün ortasına indirme niyetindeydi. Onu bizim önümüzde öldürecek, bizi korkutup susturacaktı. Royce, Ashley ve yaşlı adamın en yakınında duran Royce'dan vahşi bir çığlık yükseldi ve aniden muhafızlarından kurtuldu. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle, cebinden çakısını çıkardı ve bir muhafızın boğazına sapladı. Aniden, muhafızlarından kurtuldu. Gözün takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle, cebindeki bıçağı çıkardı ve bir muhafızın boğazını kesti.

Arteriyel bir kesikten fışkıran kan neredeyse gerçeküstüydü, ama bu şok beni kendi korumalarımın kurtarmaya yetti ve onlara dönüp maskeli yüzlerine yumruklarımı indirdim. Maskelerin altında kimlerin olduğu umurumda bile değildi, hepsi ölmüştü.

Gözümün ucuyla, Royce'un büyük hançeri tutan sersemlemiş yaşlı adamı yere indirmesini gördüm ve en iyi arkadaşım altın maskeli adamın boğazına çakısını defalarca saplarken bıçak yere düştü. Bu çok güzeldi.

Nate ve Carter hiç vakit kaybetmeden olaya müdahale ettiler ve sayıca ne kadar az olsak da, odadaki en büyük tehdidin biz olduğumuz kısa sürede anlaşıldı.

Gerçekten de, siyah maskeli üyelerden birinin boynuna kolumu dolayarak onu boğarken düşündüm. *Ne bekliyorlardı ki?* Dördümüzün kalbini de ele geçirmiş olan tek kişiyi, tek kadını kaçırmışlardı. Onu kaçırmış, bağlamış, ağzını tıkamış ve bizim gözümüzün önünde bıçaklamaya çalışmışlardı. Hayır. Kimse bu odadan canlı çıkmayacaktı ve arkadaşlarımın da aynı fikirde olduğunu biliyordum.

Ben izlerken, Carter düşen hançeri aldı ve korkutucu bir isabetle fırlattı, kaçmaya çalışan yaşlı kadının sırtının ortasına tam isabet etti. Nate üçüncü yaşlıyı cüppesinin arkasından yakaladı ve onu yere çarptı

Üç kara maskeli muhafız tarafından mızrakla saldırıya uğradı ve uzuvları ve cüppesi yere yuvarlandı.

Bana yönelik acil tehditleri ortadan kaldırmıştım, bu yüzden Nate'in yakaladığı yaşlı adamın yanına yürüdüm ve adam sürünerek kaçmaya çalışırken kaburgalarına hızlı bir tekme attım. Tekmemle yaşlı adam sırt üstü düştü, altın maskesi yüzünden düştü ve yaşlı adamın gözlerindeki boş, odaklanmamış bakışı fark ettiğimde keskin bir nefes aldım.

Bu, herhangi bir kafa travması yüzünden değildi, ya da *sadece* onun yüzünden değildi

—hipnozdu. Kendi adım kadar emindim bundan. O odadaki herkesin bir şekilde Jocelyn'in kontrolü altında olduğuna bahse girerdim, bu da midemi acı bir şekilde burkuyordu.

Sonra, adam için üzölmeye fırsat bulamadan, tüm ağırlığımı ve öfkemi kullanarak yüzüne sertçe bastırdım. Kemikler kırıldı ve kıkırdaklar botumun altında ezildi, sanki dolu bir yumurta kartonuna basıyormuşum gibi bir his verdi. Adamın kafasından kan ve sıvılar, olgunlaşmış bir domatesin ezilmesi gibi tatmin edici bir şekilde fışkırdı.

Aniden, oda sessizleşti, acı dolu inlemeler hariç, ancak Royce bu sesi çıkaran kişiyi bulup ona cep bıçağıyla ziyaret ettiğinde bu inlemeler de kesildi. Royce doğrulduğunda, parmakları arasında bir parça et tutuyordu ve onun adamın dilini kestiğini anlamam uzun bir süre aldı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Carter, etkilenmiş gibi. "Aşık olduğunda biraz korkutucu oluyorsun, Royce."

"Hadi oradan," diye boşuk bir sesle cevap verdim. Ama odaya hızlıca bir bakış attığımda, hepimiz için aynı şeyin geçerli olduğunu gördüm. Kimse bizim Ashley'e dokunup da bunu anlatacak kadar uzun yaşamamıştı.

25

ASHLEY

■

Jocelyn: Kız öldü mü? Oğlum mesajı aldı mı?

■

Jocelyn: Neden haber vermedin??? Talimatlarım çok açıktı, Martin.

■

Jocelyn: Haydi ama, sakın bana öldüğünü söyleme. Her şeyi kendim mi yapmam gerekiyor?

■

Jocelyn: SİKTİR**

Ne oluyor lan? Ne oluyor lan? Buraya nasıl geldim? Neden lan...?

Son hatırladığım şey, müşterilerimden birinin giyinmesi için masaj odasından çıkıp, su içmek için personel soyunma odasına girip, sonra... sonra da *lanet olası* DB toplantı salonunda bağlı ve ağzı tıkanmış halde uyandığımdı. Hayır, durun, daha da iyisi var, çünkü tam da ne kadar boktan bir durumda olduğumu anlamıştım ki, birdenbire ortalık cehenneme döndü.

Bir dakika önce, altın maskeli bir pislik, adamlara ders vermekten bahsediyor ve sanki beni aşırı dramatik bir kurban sahnesinde öldürecekmiş gibi kocaman bir av bıçağı kaldırıyordu. Bir dakika sonra, Royce boğazları kesiyordu ve diğer adamlar lanet olası suikastçılara dönüşmüştü.

Elbette, Carter'ın bunu yapabileceğini biliyordum, bunu bizzat görmüştüm. Nate'in bir adamın boynunu sanki bir ışık çubuğuymuş gibi kırdığını görmek de beni şaşırtmadı. Heath'in bir adamı mermer ördek ile öldüresiye dövme yeteneğine sahip olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden onun çıplak elleriyle askerleri parçaladığını görmek beni korkutmadı.

. Ama Royce?

Bir adamın dilini ağzından kesip çıkardı! Ama saçımda takılı kalmış bir göz küresi görünce kustu! Neler oluyor?!

"Dostum, bu çok acımasızcaydı," dedi Nate yüksek sesle, tam da benim düşündüğüm şeyi söyleyerek. "İyi misin?"

Royce, Nate'e bakarken kafası karışmış görünüyordu, sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi onunla buluşturduğunda yüzünde endişe ve korku belirdi, sonra elinde ne tuttuğunu hatırladı ve elinde bir örümcek bulmuş gibi geri çekildi.

"Oh. Kahretsin. İğrenç," diye bağırdı ve dramatik bir şekilde öğürme sesleri çıkardı. "Aklım başımda değildi. Sadece kırmızı gördüm. Kahretsin, Squirrel, sen..."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, o çok fazla paniğe kapılmadan önce. Tabii ki, dişlerimin arasına sıkıca bir tıkaç sıkıştırılmıştı ve ağzımdan çıkan tek ses boğuk bir "*Mmphmmm*" oldu.

Nate, bağlı olduğum yere en yakın olan kişiydi ve beni eleştirel gözlerle incelemek için yaklaştı. Noel jambonu gibi bağlanmış olmanın dışında, yaralanmamıştım. En azından vücudumu hareket ettirmeden anlayabildiğim kadarıyla. Öyleyse neden beni kurtarmıyordu?

"İyi misin, Layne?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri benimkilere samimi bir endişeyle bakıyordu.

Kafam allak bullak olmuştu, elimden geldiğince başımı salladım ve "*Evet, iyiyim, şimdi beni çöz, seni aptal!*" demek istedim. Ama yine, ağzımdan sadece boğuk sesler çıktı. O sıırttı ve benden çıkan bir sonraki boğuk sesler, beni çözmezse hayatını tehdit eden sözlerdi.

"Nate, pislik olma. Onu çöz," diye bağırdı Heath odanın diğer ucundan. Kendi kanlı ellerine hayranlık ve sakın bir memnuniyetle bakıyordu. Bu, az önce yaptıklarından hiç pişmanlık duymayan bir adamdı. Bu, bana bir titreme ve aynı zamanda bir sevgi ve arzu dalgası yaşattı.

"Hayır, bu halini daha çok seviyorum," diye cevapladı Nate alaycı bir gülümsemeyle. "Bağlı ve ağzı tıkanmış... çaresiz..."

Neyse ki, kararları veren Nate değildi ve Royce çok kullanışlı çakısıyla iplerimi kesti. Hareket edebildiğim *anda*, Nate'e yumruk attım. Sertçe. Tüm gücümle ve vücudumu saran adrenalin o yumrukta birikti.

Yumruk isabet eder etmez pişman oldum. Gereğinden fazla sert vurmuştum.

Bunu hiç beklemiyordu ve şok ve acı içinde iki büküm oldu, havayı hırıltılı bir sesle dışarı üfledi. Yere yığılırken neredeyse bir şey mırıldanıyor gibiydi ve ben onu izlerken oturup ağzımdaki tıkaçları çıkardım.

"Ne dedin, Essex?" diye sordum, kavga etmeye hazır bir şekilde. Onlar, benim orada yatıp, birkaç dakika içinde neredeyse tekrar tekrar ölmelerini *izlemenin* benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyor gibiydiler. Adrenalinle o kadar heyecanlanmıştım ki, parmaklarım titriyordu.

Nate sırt üstü yuvarlandı, hala acı içinde kasıklarını tutuyordu. "*Ananas* dedim," diye inledi. "Bu benim için bile çok fazlaydı. Bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız var, bebeğim."

Carter alaycı bir şekilde başını salladı. "Korkak."

"Bekle, neden güvenli bir kelimeye ihtiyacın var?" diye sordu Heath, kanlı yumruklarını bornozuna silerek odanın karşısına doğru yürüdü, sonra yüzünü buruşturdu. Sağ elini inceledi ve acı çekiyormuş gibi o elini sallayarak iç geçirdi.

Nate bu soruyu kendisi cevaplayacak durumda değildi, hala inliyor ve kirli zeminde hayalarını tutuyordu. Kahretsin, şimdi kendimi *kötü* hissediyordum çünkü o kadar zarar vermek istememiştim. Sadece ona benimle dalga geçilmeyecek biri olduğumu hatırlatmak istemiştim ve daha sık bağlanıp ağzımın tıkanması gerektiği imasını kesinlikle hoş karşılamamıştım. Bunu bana yapmasına izin vereceğim tek bir kişi vardı, belki iki, ve bu kesinlikle doğru zaman ve yer değildi.

Royce ise dedikoduyu paylaşmaktan büyük mutluluk duyuyordu. "Nate, Squirrel'ın ona sert davranmasından hoşlanıyor," dedi neşeyle gülümseyerek. "Bu da teknik olarak onu bir switch yapıyor çünkü *benim sert davranmamdan* hoşlanıyor. Ne eğlenceli, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, inkar etmeye tenezzül etmedim. Bu gerçeği ilk elden bildiği için kendini beğenmiş bir pislik gibi davransa da, haklıydı. Bunun yerine, büyük taş masadan kıcımlı kaldırıp Nate'in hala cenin pozisyonunda olduğu yerin yanına dizlerimin üzerine çöktüm.

"Üzgünüm, biraz abarttım," diye itiraf ettim ve yüzümü buruşturdum. "Yani, kesinlikle bir sınır var, değil mi?"

Durumu hafife almaya çalışmam işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü Nate acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, kesinlikle var. Kalıcı bir hasar verdiğini sanmıyorum... ama ileride çocuk sahibi olamazsam, kimi suçlayacağımızı hepimiz biliyoruz."

Şakacı bir şekilde söyledi ama ben yüzümün rengi attı. *Çocuk sahibi olmayı bırakın*, diş fırçasını paylaşmayı bile tartışacak durumda *değildik*. Tanrım, dört potansiyel baba varken bu nasıl mümkün olabilirdi ki? *Hayır*. Bu, hayal gücümüzün sınırlarını zorlasa da, yakın gelecekte gerçekleşecek bir şey değildi.

"İyi misin?" diye sordu Carter alçak sesle, endişeli gözlerle bana bakmak için çömelerek. "Biraz solgunlaştın. Seni nasıl kaçırdılar? Uyuşturucu mu, kafa travması mı, yoksa...?"

Kaşlarımı çatarak kafa derime dokundum. "Başım ağrımıyor. Sanırım... kloroform mu? Bu gerçek hayatta da olur mu, yoksa sadece filmlerde mi? Yani kaçırma olaylarında kullanılır mı? İğneyle bıçaklandığımı hatırlamıyorum ve kafatasım hala tek parça..." Country kulübünde ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ama zihnim bulanıktı. "Her ihtimale karşı seni muayene ettirmeliyiz," dedi Carter diye düşündü ve bana ayağa kalkmam için elini uzattı, ama ben hala yerde yatan Nate'e baktım.

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Nate ile bir dakika konuşabilir miyim? Ve, şey, tüm bunlarla ne yapacağız?" Oda dolusu cesetleri işaret ettim. "Bir planınız var mı, yoksa...?"

Carter kafasının arkasını kaşıyarak etrafına bakındı ve gerçekten şaşkın görünüyordu. "Evet, haklısın. İyi bir noktaya değindin. Çocukların ne düşündüğüne bakayım." Bana özür dilemek için mahremiyet hissi vermek amacıyla birkaç adım uzaklaşarak Heath ve Royce'un yanına gitti.

Dudaklarımı ısırarak Nate'e baktım. Sonra kaslı omzuna dokundum. "Bebeklik yapma, Essex," dedim, "*Özür dilerim*" demek yerine.

Nate demek istediğim halde. "Sen iyisin. En azından dilin hala yerinde, değil mi? Daha kötüsü de olabilirdi."

O da boşuk bir kahkaha attı, cenin pozisyonundan çıkıp inleyerek yanıma oturdu. "Haklısın Layne. Royce şimdi kendisiyle ilgili kabuslar görecek."

Royce ve diğerleri, *çok* suçlayıcı bir sahneyi temizlemek için beyin fırtınası yaparken, Royce'un çılgınca el kol hareketleri yaptığı yere bakarak sııttım. Royce'un annesine olanları gördükten sonra, "hipnoz" savunmasına güvenmemiz mümkün değildi.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordum, biraz daha yumuşak bir sesle, kirpiklerimi indirip ona baktım. Kızacağından ya da daha kötüsü, *soğuk* davranacağından korkuyordum. Ama şaşırtıcı bir hareketle, bana yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı, yanlarımızı birbirine bastırdı.

"İyiyim," diye mırıldandı, yüzünü benimkine yaklaştıırarak. "Ama gerçekten kendin kontrol etmek istiyorsan, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için, hayır demem."

Ben alaycı bir şekilde güldüm ve ona şakacı bir şekilde yanından ittim. "Bu tür ucuz laflar Royce'dan beklerdim, senden değil. Ama özür dilerim. Sana o kadar sert vurmak istememiştım."

"Ah, ama beni hayalarırma yumrukladığın için üzgün değilsin, sadece ne kadar sert vurduğun için mi üzgünsün?" Eğlenerek inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve nefes verirken ona dönüp gözlerinin içine baktım. "Nate... durum şu. Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu, hiçbirimizin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ve kesinlikle bunun devam edip etmeyeceğini de bilmiyorum. Birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını, hepinizin sadece bir dönemden geçip geçmediğini veya kıskançlığın herkesi yiyip bitirmeye başlayıp başlamayacağını bilmiyorum. Bunun gerçek dünyada nasıl işlediğini bile bilmiyorum... ve senin bunun istediğin şey olmadığı konusunda bu kadar kararlı olduğunu düşünürsek, bizim durumumuzun ne olduğunu bile bilmiyorum."

Nefes aldı, belli ki cevap vermek üzereydi, ben de onu susturmak için parmağımı dudaklarına koydum.

"Şşş, kulaklarını aç Nate. Bir noktaya geliyorum." Somurtarak, parmağımı çekmem için alaycı bir şekilde ısırđı, ama sessiz kaldı ve devam etmem için işaret etti.

"Nerede kalmıştım?" diye kendi kendime mırıldandım, düşüncelerimi yeniden toplamak için elimi ensesine koydum. "Doğru. Aramızdaki bu konuda pek çok önemli faktörü bilmiyorum... ama şüphesiz, kesin olarak bildiğim bir şey var."

O anda durdum, başparmağımla ensesini okşarken onun sıcak kahverengi gözlerine baktım. O kadar yakışıklıydı ki, bu gerçekten haksızlıktı. Bu aynı zamanda onun talimatları takip edip edemeyeceğini, sessiz kalıp sabırla benim *nihayet* konuya gelmemi bekleyip bekleyemeyeceğini görmek için bir testti.

"Ne dedin?" diye sordu, neredeyse otuz saniye sonra sessizliğini bozdu. Şaşırmadım.

Kafamı sallayarak güldüm. "Bu sana son yumruk atışım olmayacak. Kalıcı bir hasar vermemeye çalışabilirim ve tabii ki, bazen olaydan sonra onu öperek iyileştirmek isteyebilirim, ama sen de kabul etmelisin ki... bazen bunu hak ediyorsun."

Keskin bir kahkaha attı ve başını geriye attı. Sonra omuz silkti. "Evet. Haklısın."

Onun da aynı fikirde olmasına sevindim ve gülümsedim, sonra ona öpücük vererek ona kızgın olmadığımı gösterdim. Benim inisiyatif almam onu biraz şaşırttı gibi göründü, ama hemen öpücüğümüzü o kadar derinleştirdi ki nerede olduğumuzu neredeyse unuttum. Ve seyircilerimizin olduğunu.

"*Ahem.*" Carter, sinirli bir şekilde sahte bir öksürükle bizi böldü. "Eğer *konuşmanız bittiyse*, bu karışıklığı nasıl temizleyeceğimize dair bir fikrimiz var ama senin onayına ihtiyacımız var, Nate."

"Dinliyorum," diye cevapladı Nate, ayağa kalkarak bana da kalkmam için elini uzattı. Kaçırılmamdan sonra sendelemedim ya da yaralanmadım, bu da iyi bir şeydi. "Annenin bağlantılarını mı arayacağız? Hepimiz parmaklıklar ardında kalmak istemiyorsak Albay'ı arayamayacağımız kesin."

Carter başını salladı, elimi tutup beni yanına çekti. "Hayır, şu anda kabul ettiğimiz kağıt kadar ince ateşkesi bozma riskini göze alamam. Eğer *bunu* bana karşı kullanırsa, yine onun kontrolü altına girerim ve muhtemelen hafta sonuna kadar lanet Jade ile evlenmek zorunda kalırım."

Yüzümü buruşturup sahte bir kusma sesi çıkardım, bunun üzerine Carter kolunu belime doladı ve beni sıktı.

"Siktir, haklısın," dedi Nate yorgun bir iniltiyle. Elini yüzünde gezdirdiğinde, parmak eklemlerindeki kesik ve morlukları fark ettim. Bu bodrumdan çıktığımızda hepsinin ilk yardıma ihtiyacı olacaktı. "Peki, ne yapacağız o zaman?"

Carter, rahatsız bir şekilde ağırlığını değiştiren Heath'e baktı. "Büyükbabamı arayıp bu işi Topluluğa bırakabiliriz."

Bunun ne anlama geldiğini ya da Heath'in dedesiyle ilişkilerinin nasıl olduğunu bilmiyordum, ama Nate düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yaşlılar konseyinin üstüne mi çıkacağız? Fena fikir değil. Zaten istedikleri zaman cesetleri ortadan kaldırabildiklerini biliyoruz... Neler olduğunu ve bu olay haberlere yansırса Toplum için ne gibi sonuçlar doğuracağını yeterince açık bir şekilde ortaya koyarsak, başka seçeneği kalmaz."

"Aynen öyle," diye onayladı Royce. "Ve belki de burada neler olup bittiğinin tam olarak farkında olmaları bizim lehimize olur."

"Arayın," diye onayladı Nate. "Bu odayı kapalı tutalım, onlar halletsin."

Heath'in bu kararı vermesinin ona neye mal olacağını tam olarak bilmiyordum, ama bu gece hapse girmeyeceğimiz ya da daha kötüsü... cesetleri ortadan kaldırmakla uğraşmayacağımız için rahatladığımı inkar edemezdim. Bodrumda bu kadar çok ceset varken binayı yakmak şüphe uyandırıcı olmaktan öte bir şey olurdu. Ama işler kötüye giderse, bu yine de bir seçenektir.

26

ASHLEY

Sir Carter: İyi misin? Kaşlarını çatmışsın.

Spark: Neden bana mesaj atıyorsun? Ben buradayım.

Sir Carter: Biliyorum, ama telefonuna bakıp kaşlarını çatıyordun, ben de mesaj atayım dedim. Ee?

Spark: Sen tatlısın.

Sir Carter: Ağzını yıka. Ben yakışıklı, seksi, çekiciyim... sevimli değil. Tavşanlar sevimlidir.

Spark: Kes şunu, az kalsın içeceğim boğazıma kaçıyordu.

Sir Carter: Ah, ama güldün, yani planım işe yaradı.

Bu günlerde endişe benim sürekli arkadaşım gibiydi. Bodrumdan çıktığımızda ve Nate gizli kapıyı kapattığında, sanki sonsuza kadar orada durmuşum gibi hissettim, birinin mutlaka onu bulacağı hissinden kurtulamıyordum. Birisi oraya girecek, tüm cesetleri keşfedecek, polise bildirecek, sonra her yerde bizim DNA'mızı bulacaklardı ve...

Nate beni zorla oradan uzaklaştırırken, Heath bana

bolca. Bu bana odaklanabileceğim verimli bir şey verdi, endişe tekrar baş göstermeden önce yıkayıp dairemize dönebileceğimiz kadar uzun bir süre.

"Neden büyükbabanın bunu düzeltebileceğini düşündüğümüzü bana tekrar hatırlatır mısın, Heath?" diye sordum, ilk kez değil. "O müzik prodüksiyonunda değil mi? Kayıt mı yapıyor?"

"Evet, ama o aynı zamanda eski muhafız Devil's Backbone'dur," diye sabırla açıkladı Heath. "Bütün ailem, toplumun kuruluşuna kadar uzanan bir mirasa sahiptir. Bu, yaşlı adam için büyük bir gurur kaynağıdır. *Yere/* yaşlılar konseyinden daha üst düzey bağlantıları var ve Jocelyn'in manipölasyonuna maruz kalacak şekilde onunla asla yolları kesişmezdi. O... acımasız bir yılan olduğu için güvenilir demek istemiyorum, ama bu durumda bize yardım edeceğine inanıyorum."

"Tabii ki," diye ekledi Carter sırtarak, "torununun cinayetle suçlanması işleri için çok kötü olur."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Zenginlerin öncelikleri çok saçma, ama sanırım bu bizim işimize yarar."

Heath'in telefonu çaldı ve bizi böldü. Ben de telefonuma baktım ve Carter'dan başka bir mesaj geldiğini gördüm. Nate'in genellikle oturduğu büyük, rahat koltukta oturuyordum ve o da sadece sehpa ile ayrılmış olan karşıdaki kanepede oturuyordu. Ama bana mesaj atıyordu ve bu o kadar sevimliydi ki, sesli olarak değil, mesajla cevap verdim.

■

Sir Carter: Cuma akşamı seni dışarı çıkarabilir miyim? Sadece ikimiz?

Kaşlarım kalktı ve Heath odada dolaşp büyükbabasıyla sessizce konuşurken, odanın diğer ucundaki onun meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Carter başını yana eğdi ve ben de aşk dolu bir gülümsemeyi bastırmak için yanağımı ısırdım.

Birkaç gün önce telefonumda adını *Sir Carter* olarak değiştirmişti ve ben buna kızmamıştım. Şaka olarak başlayan bu durum, şimdi seks sırasında bunu söylediğimde ne kadar heyecanlandığını hatırlatıyordu bana.

■

Spark: Randevu gibi mi?

Cevabımı okurken dudakları kıvrıldı, sonra bir cevap yazdı.

Sir Carter: Aynen öyle. Smokin veya tasarımcı balo elbisesi gerektirmeyen bir yer... senin için sorun olmazsa?

Ona gülümseyerek başımı salladım ve o parmağını kıvrarak bana yanına gelmem için işaret etti. Hâlâ gülümseyerek, hayır anlamında başımı salladım.

Gözleri kısıldı, sonra tekrar telefonuna baktı. Bir saniye sonra benim telefonumun da ışığının yanması hiç de şaşırtıcı değildi.

Sir Carter: Buraya gel.

İçimde, endişeden biraz uzak ama çok daha hoş bir duygu dalgalandı. Dudaklarımı ıslattım, ona gitmek *istediğim* halde ne kadar sert bir şekilde reddetmem gerektiğini düşünüyordum... ama aynı zamanda sırf eğlence olsun diye onu kızdırmak da istiyordum.

Spark: Sen buraya gel.

Mesajımı okudu, sonra bana şaşkın bir bakış attı. Ama dudaklarını büzüp tekrar telefonuna bakınca bu ifade hızla karardı. Tam da sonuçları hakkında *uyarı* alacağımı düşünürken — umarım eliyle kıcıma vurmak gibi bir sonuç olurdu — Heath telefon görüşmesini bitirip derin bir nefes alarak kanepeye uzandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Carter, telefonunu bir kez daha cebine koyarak.

Kahretsin, yazdığı şeyi göndermedi.

"Evet, her şey yolunda," diye cevapladı Heath. "Philadelphia'dan bir ekip gelip temizlik ve soruşturma yapacak ve konseyimize yeni yaşlılar atayacaklar. O da tüm olanlardan oldukça üzgündü ama en çok bizim yaralanmamızdan dolayı."

Elini yüzüne sürdü, sonra yüzünü buruşturup bandajlı parmak eklemlerine baktı. Birkaç yerleri oldukça kötüydü —

Carter ve Nate'inki gibi, çok fazla sert maskeye yumruk attıkları için olduğunu düşündük.

Koltuğumdan kalkıp Heath'in yanına kanepeye oturdum, bandajlı elini elimle tutup parmaklarımızı birbirine bağladım. Sonra Carter'a sıırtım, o da bana öfkeli gözlerle baktı. *Oops.*

"Eh, bizi yetkililere ihbar etmediğine sevindim," dedim, Carter'ın tepkisini fark etmemiş gibi davranarak. "Ama DB ağının ulaştığı yerler konusunda biraz endişeliyim. Jocelyn'in diğer yaşlıların kafalarını da karıştırmadığından ne kadar emin olabiliriz?"

Heath omuz silkti ve iç geçirdi. "Emin değiliz. Ama çevremizdeki herkese şüpheyile yaklaşmaya devam edersek, sonunda delireceğiz."

O bunu söylediğinde omurgamdan soğuk bir ürperti geçti, çünkü yüzde yüz haklıydı. Jocelyn beni Mallard'a kapatarak bunu başardığını mı sanıyordu? Etrafımdaki kimseye güvenemeyeceğim kadar kendime şüphe duyduğumu ve bu yüzden kendimi yalnız ve izole hissederek yavaş yavaş delireceğimi mi sanıyordu?

Ama yanılmıştı. Bu, arkadaşlarıma olan güvenimi bir an bile sarsmamıştı. Tabii, her şeyi hayal *etmediğimi* anladıktan sonra.

Ama bizim çevremiz dışında? Evet, herkes şüpheliydi. *Kahretsin.* Hiç şüphesiz onun istediği de buydu, ama başka ne yapabilirdik ki? Birbirimize sahip olduğumuz sürece...

"Royce ve Nate birkaç dakika içinde pizza ile geri dönecekler," dedi Carter, koltuğundan kalkarak. "Seninle biraz yalnız konuşabilir miyim, Spark?" Cevabımı beklemeden koridordan odama doğru yöneldi ve ben heyecanla yutkundum.

"Başın belada," dedi Heath gülerek. "Nasıl oldu bu?"

Omuz silkiyerek gülümsedim. "Kim bilir? Başım belaya giriyor gibi görünüyor."

"Bir daha söyle," diye onayladı, beni kucağına çekip sıkıca sarıldı. "Ne konuşmak istediğini görmek ister misin, yoksa burada benimle kalıp onu bekletmek ister misin?"

"Onu bekletin," diye tereddüt etmeden cevap verdim ve koridora doğru bakarken biraz gergin bir şekilde kıkırdadım. Bu noktada, ilk seferinde söyleneni yapsaydım kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacaktı.

ilk seferinde söyleneni yapsaydım hayal kırıklığına uğramış olacaktı.

Heath onaylayarak mırıldandı ve oyun konsolunu çalıştırıp oyunlara göz atarken, ben onun bacaklarının arasına oturabileyim diye pozisyonumuzu değiştirdi. Bana bir kumanda uzattı ve ben rahatça göğsüne yaslanırken, o da o anda en sevdiğimiz iki kişilik oyunu seçti. Bu oyunda, birbirine bağlı iki küçük ip adam vardı ve ilerlemek için *birlikte* çalışmak gerekiyordu. Royce ve Carter bu oyunu hiç sevmezdi, ama Heath ve ben bu oyunda çok iyiydik.

Bir süre sonra çocuklar pizzalarla eve geldiklerinde, Carter bize katıldı ve bana daha sonra *bunun sonuçları olacağını* ima eden bir bakış attı. Ona bir öpücük gönderdim ve Royce'un kucağında rahatça oturup akşam yemeğimi yedim, Heath ise oyunumuzu bir filme çevirdi.

Aslında Carter ile baş başa kalmayı dört gözle bekliyordum — biraz da korkuyordum ama — günün stresi üzerime çöktü ve elimde yarısı yenmiş bir dilim pizza ile Royce'un omzunda uyuyakaldım. Uyandığımda Carter'ın beni yatağa taşıdığını ve örtülediğini fark ettim ama o sadece yanağıma hafifçe bir öpücük kondurdu ve beni uyumaya bıraktı.

Ertesi sabah, taze pişmiş keklerin alışılmadık kokusuyla uyandım.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım ve oturup gözlerimi ovuşturmaya başladım. Erkeklerin, cesetleri ortadan kaldırmada çok başarılı olduğum için benden ayrıldıkları kabusları görmüştüm. Görünüşe göre bilinçaltım beni bir tür gangster sanıyordu. Çok garip. Her neyse, bu yüzden berbat bir uyku çekmişim ve gözlerimi kırıpıştırarak sisli görüşümü netleştirirken göğsümde iğrenç bir his kalmıştı.

O sırada yatağımın başucundaki sepeti fark ettim. Sepet, keklerle doluydu.

"Ne... lan bu?" dedim tekrar, bacaklarımı sallayarak sepeti aldım. Sapına iliştilmiş küçük kartta sadece Devil's Backbone arması damgası vardı ve burnumu kırıttırdım. Muffinlere ilaç mı katılmıştı? Muhtemelen. Ama kokuları çok güzeldi...

Esneyerek, sepeti aldım ve cevaplar bulmak için mutfağa gittim.

"Günaydın, güzel Sincap," Royce parlak bir gülümsemeyle beni selamladı. "Buraya gel." Kollarını bana sarılmak için açtı ve ben de muffin sepetini yere bırakıp ona sarıldım. Ama onun öpücüğünü kaçırdım ve yüzümü onun boynuna gömdüm.

"Eski pizza kokusu," diye mırıldandım. "Hala sarımsak tadı ağzımda. Dişlerimi fırçalamama izin ver, sonra muffinlerin nereden geldiğini öğrenmek istiyorum."

O güldü ve ben kaçarken popomu tokatladı. Dişlerimi hızlıca fırçaladım ve biraz daha uyanmak için yüzüme su sıçrattım, sonra mutfağa geri döndüm.

"Tamam. Açıkla," diye emrettim, fırınlanmış ürünleri işaret ederek. "Bu bir tuzak mı? Eğer öyleyse, çok kötü bir tuzak."

"Ha?" Royce, yanağı muffinle dolu halde telefonundan başını kaldırarak sordu. Önünde kırıntılarla kaplı bir ambalaj vardı, ama pastanın geri kalanı çoktan midesine girmiş olmalıydı. "Oh. Şey... Aslında aklıma gelmemişti. Sanırım sorun yok?"

Şok içinde ona baktım, kötü bir şey olmasını beklerken, Nate mutfağa girdi ve kollarını belime doladı. Boynumun arkasına bir öpücük kondurdu ve boğuk bir sesle "Günaydın, Ördekçik" diye mırıldandı, ben ise gözlerimi Royce'dan ayırmadım. "Ne yapıyoruz biz...?" diye sormaya başlayan Nate, sonra derin bir nefes verdi. "Royce uyuşturucu muffinlerden birini mi yedi?"

"Onlar çok sağlam," diye tartıştı Royce, yanakları o kadar doluydu ki sözleri bozuk çıkıyordu. Kış için fındık biriktiren bir sincap gibi. Bizi sert bir bakışla süzdü, boğulmadan elinden geldiğince sertçe çiğneyip yuttu. "Onlar uyuşturulmuş değiller," diye tekrar denedi, bu sefer daha net bir şekilde. "Ama çok lezzetliler."

"Birkaç dakika bekle," diye mırıldandı Nate, uykulu bir şekilde boynumu tekrar öptü. "Bakalım ölecek mi."

Royce gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde orta parmağını uzattı. "Güzel. Beni öylece ölmeye mi bırakacaksın?"

"Muhtemelen," diye cevapladı Nate, eliyle giydiğim bol tişörtün altından karnımı okşayarak. "Ash'i paylaşacak bir aptal eksilecek."

Lanet olsun, neden bu sözler kalbimin deli gibi atmasına neden oldu? O artık bu fikre çok... alışmıştı. Sanki o gece ormanda bir ışık anahtarı

dönmüş gibi. Yoksa daha önce miydi? Beni Mallard'dan kurtardığı gece miydi belki?

Royce başka bir kek aldı. "Neyse. Zarar çoktan verildi, başka bir tadı deneyelim bari. Oooh, yaban mersini!"

"Royce!" diye itiraz ettim, tezgahın üzerinden uzanarak onun *başka bir* uyuşturucu muffin yemesini engellemeye çalıştım, ama o sadece uzanamayacağım bir yere yaslanarak büyük bir ısırık aldı.

Nate gülerek beni bırakıp kahve makinesini çalıştırdı. Her sabah önce benim kahvemi yapmaya başlamıştı ve ben bunu çok seviyordum. Küçük bir şeydi ama bizim için çok anlamlıydı.

"Mmmm, lezzetli," dedi Royce, yine yanakları doluydu.

Şu anda sinirlerim çok gergin olduğu için Shithead çok pervasız davranıyordu.

Nate bana acıyarak kupalarımızı ve şuruplarımızı çıkardı. "Sepet Heath'in büyükbabasından geldi. Ya da en azından asistanından. Bir de özür mesajıyla birlikte." Royce'a işaret etti, Royce telefonunda bir sesli mesaj açtı ve oynat düğmesine bastı.

"Lütfen Bayan Layne'e en derin taziyelerimizi iletin ve Kathy'nin sipariş ettiği muffin sepetini almasını sağlayın. Derneğimizin adı altında başına gelenler için hiçbir mazeret olamaz, ancak Dr. Reynard'ın derneğimize daha fazla utanç getirmeden önce gerekli işlemlerin yapılacağı konusunda emin olabilirsiniz. Bir muffin sepetinin verilen zararı telafi edemeyeceğini biliyorum, ama çok lezzetlidirler."

Konuşan ses yaşlı bir beyefendiydi ve ben Royce'a soru dolu bir bakış attım. "Heath'in dedesi mi?"

O da başını salladı. "Evet. Heath, sen uyanmadan önce Müzik

Mühendisliği dersine gitmek zorunda kaldı, bu yüzden bunu sana dinletmem için bana gönderdi. Gördün mü? Muffinler tamamen güvenlidir.

Aslında, bence onlar..." Aniden sözünü kesti, gözleri büyüdü, yüzü pembeleşti ve boğazını tuttu. "Nate!" diye bağırdım, tezgahın üzerinden atlayarak

Royce'un kucağına atlayarak onu oturduğu bar taburesinden düşürdüm. Lanet olası pislik kontrolsüz bir şekilde *gülmeye* başlayıp, beni korkuttuğu için sevinçle yerde yuvarlanmaya başlayınca, kalp masajı falan yapmaya hazırdım.

Gözlerim yaşardı ve onu omzuna yumruk atarken gözyaşlarımı geri çektim. "Hiç komik değil, Royce!"

"Biraz komik," diye cevapladı Nate mutfaktan ve ben de ona öfkeyle baktım. "Yani... *komik değil, Royce!*"

Royce'un kıkırdamaları bulaşıcıydı ve ben de onun da eğlendiğini belli etmemek için yanağımı ısırarak zorunda kaldım. *Pislik*. Beni yere yatırıp dev bir ahtapot gibi sarmasına izin versem de, bana kızgın olduğumu düşünmesini hak etmişti. Harika sarılmalar yapıyordu.

27

ASHLEY

Carly: Kızım, Royce'un seksi amcasının şehirde olduğunu neden bana söylemedin? O adam o kadar yakışıklı ki, beni her gün sorguya çekebilir.

Ashley: Dostum! Senin erkek arkadaşın yok mu?

Carly: Kim? Edmund mu, Spencer mı?

Ashley: Aman Tanrım, sen çok kötüsün!

Carly: Oh, GERÇEKTEN mi? Tencereler ve çaydanlıklar hakkında ne derlerdi?

Heath'in dedesi hızlı hareket etmişti. O günün ilerleyen saatlerinde kampüse vardığımızda merakım ve endişem galip geldiğinde, Royce'u benimle birlikte bodruma bakmaya ikna ettim. Bütün yer *tertemizdi* ve çamaşır suyu kokusu bile yoktu. Bu çok etkileyiciydi ve nasıl yaptıklarını sormak istedim. Bu bilgi işime yarayabilirdi...

Country kulübündeki işimden ayrılmak zorunda kalmama rağmen, sonraki birkaç gün tuhaf bir şekilde *normal* geçti. İlk başta bunu öneren Carter'dı, ama sonunda ben içgüdülerime dayanarak karar verdim. Gardımı indirdiğimde bu kadar kolayca ele geçirildiğim için, işe geri dönme fikri beni soğuk terler döktürdü.

Bir ara başka bir iş bulmam gerekecekti, ama şimdilik... belki arkadaşlarıma biraz daha güvenebilirdim.

"Amcam bir davayla ilgilenmek için şehre geldi," dedi Royce o hafta sonu felsefe dersinden çıkarken. "Akşam yemeğinde buluşmak istediğini söyledi... ve seninle tanışmak istiyor." Son cümleyi isteksizce ekledi ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu kötü bir şey mi? Onunla iyi bir ilişkin olduğunu sanıyordum?" Royce'un annesini tanımaya hakkı olduğunu hapishaneden bile savunmuş olan amcası hakkında her zaman çok sevgiyle bahsedirdi. Bildiğim kadarıyla iyi birine benziyordu. Ama Royce, bu daveti reddedersem çok sevinecekmiş gibi görünüyordu.

Hayal kırıklığıyla içini çekip, park yerine doğru yürürken omuzlarıma sarmadığı eliyle sarı saçlarını karıştırdı. "Evet, öyle. O harika biridir."

"Tamam...?" diye sordum, çünkü daha fazla ayrıntı vermedi. "Ama akşam yemeğine gelmemi istemiyor musun?"

"İstiyorum..." diye inledi, kararsız görünüyordu. "Sorun yok. Sorun olmaz. Yani, istersen? Carter'ın sizin planlarınız olduğunu söylediğini biliyorum?"

Hay aksi. O geceydi. "Yarına erteleyebilir miyiz diye sorayım. Bu konuda biraz çekingen davranıyor olsan da, amcanla tanışmak istiyorum." Telefonumu çıkardım ve Carter'a hızlıca bir mesaj attım.

Royce, mesajı gönderirken beni izleyerek derin bir nefes aldı. "Bunu çok pişman olacağım." Sanki yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi fısıldadı, ama bu beni daha da meraklandırdı.

"Neden?" diye sordum. "Neden bu kadar endişelisin?"

Arabasına vardığımızda gözlerini devirdi ve bana yolcu kapısını açtı. "Göreceksin," diye kısa bir kahkaha atarak cevap verdi. Bana verdiği tek cevap buydu, direksiyona geçtikten sonra konuyu dersimize çevirdi.

Daireye geri döndüğümüzde, spor salonuna giden Carter'la karşılaştık ve o da Royce'u zorla kendisiyle birlikte gitmeye ikna etti. İkisi de beni de kendileriyle birlikte gitmeye ikna etmek için yarım yamalak bir girişimde bulundular, ama ben ikna edilmeden önce hızla odama kaçtım.

Akşam yemeği için çıkmamıza birkaç saat vardı ve Royce, bunun sıradan bir akşam yemeği olduğunu ve giyinip süslenmememiz gerektiğini ısrarla belirtmişti, bu yüzden rahatlamak ve son zamanlarda izlediğim diziyi takip etmek için bolca vaktim vardı.

"Heath!" Buzdolabından atıştırılmalık bir şeyler almak için gittiğimde seslendim. "*Squid Game*'in bir sonraki bölümünü izleyeceğim. Sen de gelir misin?"

"Bana on beş dakika ver," diye bağırdı. "Bu makaleyi bitirmek üzereyim."

"Tamam," dedim, bir soda alıp kanepeye doğru yöneldim.

"Bensiz başlamayın!" diye bağırdı. "Hemen geliyorum!"

Gülerek kanepeye uzandım ve rahat bir pozisyon aldım. "Yapmayacağım. Sakin ol!" Zaten on beş dakikayı doldurmak için yapabileceğim pek çok şey vardı.

Sosyal medya uygulamalarımı açmadan, Carter'dan telefonuma yeni bir mesaj geldi. Mesajı açtığımda, Royce'un spor salonunda çekilmiş, gömleksiz ve yasadışı sayılabilecek şekilde bacaklarını geren bir videosu vardı.

Dudaklarımı ısırdım ve videoyu tekrar izledim, Carter kamerayı aynaya çevirip bana baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptığında inledim. Piç kurusu ne yaptığını çok iyi biliyordu. Aslında, bu bana bir şeyi hatırlattı: olan biten her şeyden sonra, ormanda geçirdiğimiz gece gönderdiği videoyu hiç izlememiştim.

Spor salonu videosunu kapatıp, gönderdiği son videoyu bulmak için mesajlaşmamızı geriye doğru kaydırdım, sonra etrafa bakarak dudaklarımı ısırdım. Oturma odasında yalnızdım, ama yine de... sesi açarak izlemek güvenli olmayabilirdi. Ne göndermiş olursa olsun, bana yalnız izlememi söylemişti.

Dikkatli olmak için, ayağa kalkıp çantamdan gürültü önleyici kulaklıklarımı çıkardım, kafama takıp kanepeye geri döndüm ve deri koltuğa karnımın üstüne rahatça uzandım. Heath'in makalesini bitirmesi için on beş dakikası vardı ve videonun süresi dört dakika otuz sekiz saniye olarak belirtilmişti, yani sorun yoktu.

Öyleyse neden videoyu oynatıp Carter'ın alt karın bölgesinin belirgin hatlarını gördüğümde inanılmaz derecede *yaramaz* bir şey yapıyormuşum gibi hissettim? Video karanlıktı, ayrıntıları görmek zordu, ama artık vücudunu yeterince iyi tanıyordum ki, videoda eli penisini kavradığında zihnim boşlukları doldurabiliyordu.

Parmaklarına siyah bir şey dolanmış halde mastürbasyon yaparken, yumuşak, boğuk bir fısıltıyla nefes alırken onu izlerken kendimi tamamen büyülenmiş buldum. Daha fazlasını duymam gerekiyordu... Bir şey söylüyor mu diye merak ettim, bu yüzden daha net duyabilmek için çılgınca sesi açtım.

Ah-hah! Biliyordum.

Artık onu daha iyi duyabildiğim için, beni o ana tamamen kaptırmak amacıyla video klibi yorumlarken *kesinlikle* müstehcen konuşuyordu. Ve lanet olsun, işe yaradı. *Her* kelimeyi duyamadım; ses seviyesi en yüksekte olsa bile, genel *havayı* anlamak için çok sessizdi, ama eline ve penisine sarılmış siyah kumaşın benim külotum olduğunu anlamak için yeterliydi. Bu farkındalık beni o kadar utandırdı ki, boş elimle kendimi serinletmem gerekti, aynı zamanda odama gidip vibratörümü almayı da düşündüm.

"Ne izliyorsun?"

Bu anı soru beni en az bir metre havaya zıplatmıştı, ki bu, karnımın üstüne yatmış olduğum için oldukça etkileyiciydi. Ayrıca kulaklıklarımı düşürmeye yetti ve videodaki Carter'ın müstehcen konuşmalarının hiç de sessiz olmadığını fark ettim. Kulaklıklarım eşleşmemişti ve Carter'ın ağır nefes alıp verişini ve müstehcen açıklamalarını telefonumun hoparlöründen *yüksek sesle duyuyordum*.

Nate, ben telefonumu telaşla kapatmaya çalışırken ve az önce duyduğu şey için makul bir açıklama ararken, eğlenerek şok olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"O porno muydu, Layne?" diye geniş bir gülümsemeyle sordu. "Az önce seni telefonunda porno izlerken mi yakaladım, yaramaz kız?"

Yüzüm, yumurta pişirebilecek kadar sıcaktı. "Ne? Hayır! Öyle değildi. O değil..." Gözlerimi sıkıca kapattım ve içimden çığlık attım çünkü, lanet olsun, sadece adrenalinle dolup taşmakla kalmamış, kalbim göğsümde çarpıyordu, aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Ne talihsiz bir kombinasyon.

"Hayır mı?" Nate meydan okudu. "O zaman bir bakayım." Telefonuma uzandı ve ben de onu onun ulaşamayacağı bir yere koymak için neredeyse kanepeden atladım. Nate pes eden biri değildi ve benim atlayışımı tam bir kararlılıkla takip etti

kararlılıkla takip etti ve sonuçta ikimiz yerde boğuşmaya başladık, o benim elimden telefonu almaya çalışırken.

Ben onu atmaya çalışırken çırpınıp debelenirken, o eforla homurdanarak güldü. Parmaklarıyla telefonumu elimden tek tek çıkardı, bana zarar vermemeye dikkat ederken aynı zamanda... pes etmiyordu. "Hadi ama Ash, sorun ne? Porno izlemiyorsan, göster bana."

Onun alaycı ses tonu ve ismimi rahatça kullanması karşısında çaresizce küçük bir inilti kaçtı ve elimdeki telefonun tutuşu bir anlığına zayıfladı. Nate buna hazırdı, telefonumu kapıp, avını yakalayan lanet bir timsah gibi yuvarlanarak ekranımın kilidini açtı.

"Ashley Layne!" diye dramatik bir şekilde haykırdı, ekranda Carter'ın penisini gözleriyle yiyip bitirirken.

Şoktan ağızım açık kaldı. "Bekle, kilit kodumu nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, aptal ördek yavrusu. Senin porno tanımının ne olduğunu bilmiyorum, ama *bu* kesinlikle..."

"Bu porno değil. Carter bu." Gözlerimi devirdim ve sözünü kestim.

Nate'in gözleri benimkilere kilitlendi, sanki yalan söyleyip söylemediğimi kontrol ediyormuş gibi, sonra telefonumu sanki onu ısırmış gibi odanın diğer ucuna fırlattı. "Tamam, Tanrım, karma gerçekten acımasız, değil mi?"

Omuz silktim. "Seni durdurmaya çalıştım." Telefonumu almak için onun üzerinden atlamam gerekiyordu, ama o beni durdurmak için kalçalarımı tuttu. Bunun yerine, o halının üzerine uzanıp bana eğri bir gülümsemeyle bakarken, kendimi onun beline oturmuş buldum.

"*Carter'in* olduğu gerçeğini bir kenara bırakıp, porno izlediğin gerçeğine geri dönelim. Biliyorsun, ihtiyaçların varsa, her zaman..."

"Kapa çeneni," diye inledim, utanç beni yeniden kaplarken yüzümü ellerimle kapattım. "Videonun ne olduğunu bilmiyordum!"

"Ama hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı, alaycı tavrı kaybolurken, beni kendine çekmek için kalçalarımı kavradı.

Kalbim zaten hızla atıyordu, ama birdenbire ortam o kadar değişti ki, ellerimi yüzümden çekip onun gözlerine baktım. "Nate... Carter'ın penisini görmek seni tahrik mi etti?" Çünkü aramızda onun ne kadar sertleştiğini inkar etmek mümkün değildi.

Şimdi de onun gözlerini devirme sırası gelmişti. "Kesinlikle hayır. Ama yanaklarının ne kadar pembe olduğunu ve o ekrana ne kadar dikkatle baktığını hatırlıyor musun? Belki de bu tür videoları teşvik etmeliyim..."

Nate'in telefonu yüksek sesle çalınca, o ateşli an sona erdi ve ben, onun bakışlarının beni kolayca içine çektiği trans halinden birdenbire sıyrıldım.

"Boş ver," dedi boğuk bir sesle, ama ben çoktan kahve masasının üzerinde bıraktığı ekranına bakmıştım.

Kafamı salladım ve telefonu alıp ona uzattım. "Max arıyor."

Ben ondan kalkarken o derin bir nefes aldı ve ben kendi telefonumu aramaya giderken, isteksizce selamlayarak aramayı cevapladı. Carter, Royce ile spor salonunda antrenman yaparken çekilmiş birkaç video daha göndermişti... ve bu bana bir fikir verdi.

Nate bana uzun uzun baktı, sonra yenilgiyi kabul edercesine başını eğdi ve Max'in söylediklerini dinleyerek odasına geri döndü. Heath şimdiye kadar makalesini bitirmiş olmalıydı... Belki de Carter'a göndermem için birkaç video çekmek istemişti?

28

ASHLEY

Heath: Hey, nakliye şirketinden nihayet haber geldi, araba yarın sabah saat 7 civarında teslim edilecek.

Royce: Harika. Çok sevecek.

Heath: 🙄 Arabamın övgüsünü senin alman hiç hoşuma gitmiyor.

Royce: Benim arabam mı? Anlaşma anlaşmadır, dostum.

Heath: 🙅

Royce'un amcasıyla akşam yemeği sıradan bir olay *değildi*. Royce'un tavsiyesi üzerine kot pantolon, spor ayakkabı ve siyah tişört giymiştim, ancak restoranın önüne geldiğimizde, şık giyimli bir vale Bugatti'yi almak için ortaya çıktı ve ben Royce'u ön kapının yanındaki koi havuzunda boğmayı ciddi ciddi düşündüm.

"Neden bana bunun sıradan bir akşam yemeği olduğunu söyledin?" Maître d'nin bizi karşılamasını beklerken içimden homurdandım. "Burası Michelin yıldızlı bir restoran, Royce, ve ben *yırtık kot pantolon* giyiyorum. Muhtemelen bizi içeri almayacaklar. Elbette bir kıyafet kuralı vardır, değil mi?"

Royce, arabadan indiğimiz anda parmaklarımızı birbirine kenetlediği elimi daha sıkı tuttu. "Kural var... ama kıyafetten çok isim ve parayla ilgili. Evet, D'Arenberg'de

D'Arenberg adına üç kişilik rezervasyon var." Son cümleyi, nazıkçe gülümseyen kadına kendinden emin bir şekilde söyledi.

Kadın kıyafetime hızlıca bir bakış attıktan sonra başını salladı ve restoranın içinden geçerek arkadaki özel bir masaya doğru yol gösterdi. Orada Royce'un yakışıklı, daha yaşlı bir versiyonu oturuyordu. Baştan aşağı Armani giyinmişti ve kıyafetinin her şeyi *para* kokuyordu. Ancak gözleri *yaramazlık* kokuyordu.

"Henry, Ashley, Ashley, Henry," Royce somurtarak mırıldandı ve aramızda kısa bir tanışma için eliyle işaret ettikten sonra, oturmam için bir sandalye çekti.

Henry, yeğenine dilini şaklatarak elini bana uzattı. "Ashley, sonunda seninle tanışmak ne büyük bir zevk." Elimi tutup, parmak eklemlerimi öpmek için kaldırdı, ben ise kaşlarımı o kadar yukarı kaldırdım ki, saçlarımın arasına kaybolmuş olmalılar.

"Kes şunu." Royce somurtarak baktı. "Otur."

Onun tavrına şaşırarak ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim, ama Henry hepimiz yerlerimize otururken içten bir gülümsemeyle sırıttı. "Yeğenime aldırma, Ashley. Seni ondan çalacağımdan korkuyor."

"Oh, tanrım, hayır. Yaşlı erkekler benim tipim değil," kendimi tutamadan ağzımdan kaçırverdi. "Ah, pardon, bu çok kaba oldu. Ama... hayır." Royce'a sert bir bakışla döndüm. "Ve bunun mümkün olduğunu düşündüğün için kırıldım?"

En azından utanmış gibi göründü, masanın altında elimi çaresizce sıkarken bile. Kendine güveni olmayan hali ona pek yakışmıyordu, ama aynı zamanda biraz da sevimliydi.

Henry, konuşmayı Royce'a kız kardeşi (Royce'un annesi) ile son görüşmesini anlatarak ustaca yönlendirdi ve birkaç dakika sonra, Royce'un elimi sımsıkı tutan eli biraz gevşedi.

Yemeğimizi sipariş ettik ve Henry derslerimiz, gelecek planlarımız ve diğerlerinin nasıl olduğu hakkında onlarca soru sordu. Tatlı servis edilene kadar, neden akşam yemeğinde buluşmak istediğini söylemedi.

"Toplumda uğraştığın bu saçmalık konusunda babandan yardım istediğini biliyorum," dedi dikkatli bir şekilde, duyulmamak için sesini alçaltarak.

Royce koltuğunda gerildi. "Bunu seninle konuşamayacağımı biliyorsun."

"Senden bunu istemiyorum," dedi Henry nazikçe. "Ama ilgili bilgiler sana ulaşmıyorsa diye, o çevrelerde neler olup bittiğini izlemek için kendime bir özgürlük tanıdığımı bilmeni isterim."

Dudaklarımı sıkıştırdım, bu konuda sessiz kalmaktan çok memnundum. DB'lerin tüm kurallarını biliyordum, ama bizim "yabancılarla" konuşmamızı istemedikleri oldukça açıktı ve Royce'un tembel babası bile sınırdı sayılırdı.

"Tamam. Ne bilmemiz gerekiyor?" Royce, crème brûlée'nin üstünü kırarken merakla sordu.

Henry yavaşça nefes aldı ve beni de sohbete dahil etmek istercesine bana baktı. "Jocelyn'in tüm projesi durduruldu ve veriler sistematik olarak imha ediliyor. Yönetim organları, zihin kontrolüyle uğraştıklarına dair tüm kanıtları silmek istiyor. Ayrıca, geçen hafta sonu meydana gelen ölümlerin ardından, onun tutuklanması için bir emir çıkarıldı."

"Bu iyi bir haber gibi görünüyor, değil mi?" diye fısıldayarak sordum. Royce kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır... öyle değil, değil mi?"

Henry, dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi ve yüzünü buruşturdu. "Şu anda kaybedecek hiçbir şeyi yok. Eğer onu tutuklarsa, çoklu müebbet hapis cezasına çarptırılacak. Duyduğum kadarıyla, mahkeme davasında aleyhine kullanılabilecek tüm kanıtları, deneklerini de dahil olmak üzere, yok etmeye çalışıyor."

"Bunu zaten biliyorduk," diye mırıldandı Royce, hayal kırıklığıyla inleyerek. "Bu hafta başında, Albay'ın haberi olmayan bir olay oldu. Ashley, bizi susturmak için ibret olsun diye neredeyse öldürülüyordu."

Henry, ikimizi birbirine bakarak kaşlarını kaldırdı. "Neden kimse bunu bilmiyor? Hepiniz buradasınız ve sağ salımsınız, demek ki... temizlik yapılması gerektiği anlamına geliyor, değil mi?" Bu, nazikçe ifade edilmiş bir sözdü ve beni gülümsetti.

"Bu iş içimizde halledildi." Royce de en az onun kadar nazikti, ama Henry tüm yüzüyle kaşlarını çattı. DB'lerden hoşlanmadığı belliydi, ama bu durumda fazla bir şey söyleyemedi.

Sonunda endişeli bir şekilde başını salladı ve koltuğuna geri oturdu. "Sen ve arkadaşlarının burada ne yaptığınızı bildiğinize inanıyorum, Royce. Bu güvenimi boşa çıkarma. Annenin hatırı için, evlat, kendini öldürme."

Royce, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını salladı. "Lütfen. Buraya kadar geldik. Şimdi hepimiz ölürsek, oldukça hayal kırıcı bir son olur, değil mi?"

Henry gözlerini devirdi ve garsona hesabı istedi. "Sözünü tutmanı bekliyorum. Ashley, seninle tanışmak bir zevkti. Katie ne kadar güzel olduğunu söylemişti, ama senin güzelliğini tam olarak anlatamamış."

"Siktir git." Royce somurtarak baktı ve Henry kahkahayı bastı.

Ona hızlıca veda ettikten sonra, nispeten sessiz bir şekilde eve döndük. Çocuklar gece geç saatte spor salonuna gittiler — Carter da dahil, ki o zaten gitmişti, ki vücudunun ne kadar kaslı olduğunu düşünürsek bu mantıklı geliyordu — ama Royce onun yerine benimle yatakta yatmayı tercih etti, ki bu da beni hiç rahatsız etmedi. Bazen sadece kollarında uzanıp, bir gün nereye seyahat etmek istediğimiz ve yapılacaklar listemizde hangi yerlerin olduğu gibi hafif konular hakkında konuşmak güzeldi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Royce'un hayaller listesi onu kolayca öldürebilecek çılgın şeylerle doluydu.

"İstediğin her şeyi yapabilecek kadar paran var," diye mırıldandım, uykumdan gözlerim çoktan kapanmıştı. "Nasıl olur da bunlardan hiçbirini yapmadın?"

Küçük bir iç çekişle kollarını bana daha sıkı doladı. "Çünkü bunları asla tek başıma yapmak istemedim. Bu deneyimi, bu mutluluğu sevdiğim biriyle paylaşmak istiyorum."

Uykulu bir kahkaha attım. "Bu, yakında seninle birlikte uçaktan atlayacağım anlamına mı geliyor?"

"Sanırım bu duruma bağlı, Sincap. Beni seviyor musun?" Alaycı bir şekilde fısıldadı, gerçekten bir cevap beklemiyordu, ama neden olmasın ki? Kendi duygularımdan bu kadar korkmayı bırakmam gerekiyordu.

Gözlerimi açarak, başımı göğsünden kaldırıp gözlerine bakacak kadar eğildim. "Seni seviyorum Royce. Sırf senin ışıldadığını görmek için uçaktan atlayacak kadar seviyorum." Sonunda söylediğim için neredeyse şok olmuş gibiydi.

Sonunda bunu söylediğim için neredeyse şok olmuş gibiydi, ben de sadece gülümsedim ve esneyerek başımı tekrar göğsüne yasladım. "İyi geceler."

"Tatlı rüyalar, Sincap," diye fısıldadı, sesi kısılmıştı.

Royce ile aynı yatağı paylaştığımda her zamanki gibi, ertesi sabah erkenden uyandım ve sanki o benim kişisel rahatlık battaniyemmiş gibi ona sarılmıştım. O *her zaman* önce uyanırdı, ama genellikle benim uyanmamı beklerdi, sonra sabahın erken saatlerinde beni okşamaya başlardı.

Ancak bu sefer, tamamen başka bir şey için uyanmamı bekliyor gibiydi.

Ben uykulu bir şekilde inleyip gerindiğimde, "Kalk" diye beni teşvik etti. "Sana bir sürprizim var. Duş al. Ben kahve yaparım."

"Mmm, bu acele ne? Biraz daha yatakta kalamaz mıyız? Artık bir işim yok, unuttun mu?" O yorganın altından kayarken elini tutmaya çalıştım, ama o nedense bir görevi olan bir adam gibiydi.

Beni bırakıp uyumaya devam edeceğini düşündüğüm anda, battaniye aniden çekildi ve avucuyla popoma bir şaplak attı. "Kalk, uyuyan güzel. Söz veriyorum, buna değecek."

Kahretsin, *artık* uyanmıştım. Kendi kendime homurdanarak yataktan çıktım ve duş almak için kendi odama geri döndüm. Carter benim yatağında, teknik olarak onun yatağında, derin uykundaydı, bu yüzden temiz giysilerimi almak ve kendimi tazelemek için onun yanından parmak uçlarında geçtim.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben işimi bitirip sessizce odadan çıkıp kahve aramaya gittiğimde hala derin uykundaydı. Beklendiği gibi, Nate mutfakta kahve makinesini çalıştırırken Royce tezgaha yaslanmış telefonunda gezinerek vakit geçiriyordu.

"Dün gece saat kaçta geldiniz?" diye sordum, ıslak saçlarımı parmaklarımla tarayarak at kuyruğu yaparken. "Carter ölü gibi uyuyor."

Nate sırtıttı ve omuz silkti. "O kadar geç kalmadık, ama sabah üç civarında odana girdiğini duydum, Lady'nin çok osurduğunu mırıldanıyordu. Dün biri ona yumurta yedirmiş."

Royce telefonundan başını kaldırıp gözlerini kocaman açtı. "Ben değilim. Heath yapmış olmalı."

"Ah, zavallı köpekçik," diye gülerek, köpeğin uyandığını ve kuyruğunu sallayarak bizi izlediğini gördüm. Köpek yatağının yanındaki yere oturdum ve kulaklarını kaşıdım. "Carter, Bayan Brown'ın teklifini tekrar düşündü mü?"

Hafta sonları biz yokken Lady'ye sık sık bakıcılık yapan alt kattaki kadın, neredeyse her hafta sonu şehirden ayrıldığımız için onu daha kalıcı bir düzenleme olarak evine almayı teklif etmişti. Bu çok büyük bir şeydi.

"Evet, teklifi kabul edecek. En azından şimdilik, her şey bu kadar... değişkenken." Nate bunu yüzünü buruşturarak söyledi ve ensesini ovuşturdu. "Kokuşmuş köpeği ne kadar severse sevsin, biz derslerle, DBS ile ve... bilirsin, seri katil annelerle meşgulken onun yürüyüşlerini kaçırmaması adil değil."

Katılıyorum, ama lanet olsun, bu çok üzücü. "O haklı, biliyor musun?" diye köpeğin kulaklarını kaşıyarak söyledim. "Bayan Brown da sana her zaman çok iyi bakıyor. Ama Carter seni özleyecek."

Royce'un telefonu elinde çaldı ve heyecanla doğruldu. "Geldi! Hadi, Squirrel. Aşağı inmeliyiz."

Şaşkınlıkla Nate'e baktım, ama o sadece esnedi ve Royce'un heyecanlandığı şeye hiç ilgi duymuyormuş gibi kahve yapmaya devam etti. Hiçbir ipucu olmadan, ayağa kalktım, ayakkabılarımı giydim ve Royce'un beni dairenden dışarı çıkarmasına izin verdim.

"Zemin kat değil mi?" diye sordum, o park katının düğmesine basarken. "Bir yere mi gidiyoruz?"

O sadece gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi. Ben ise sürprizleri *sevmediğim* için sinirlenerek kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturdum. Ama Royce'u yeterince iyi tanıyordum ve bu konuda kararlıysa vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Otopark katına ulaştık ve dışarı çıktık, sonra beni yakaladı ve dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle beni kollarına aldı. "Hey, dün geceyi hatırlıyor musun?" diye fısıldadı ve başını eğip beni tatlıca öptü. "Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Göğsümde kelekler uçuştı. "Seni seviyorum dedim," diye gülümseyerek cevap verdim. "Ve ciddi dim."

O düşük bir inilti çıkardı, beni daha sert öptü ve sonra isteksizce uzaklaştı. "İyi. Çünkü ben de seni seviyorum, Squirrel. Sana bir şey aldım ve bunu reddedemezsin çünkü bu çok kırıncı olur."

Ben bu konuda tartışmaya girmeden, beni omuzlarımdan tutup bir kez daha arabaların olduğu yere döndürdü. Bana ne göstermeye çalıştığını anlamam bir dakika sürdü. Orada onun Chiron'u, Nate'in kamyoneti, Carter'ın Koenigsegg'i ve Heath'in motosikleti vardı. Sonra son boşlukta, eskiden benim kullandığım yerde, tanıdık olmayan bir araba vardı.

Bir an için, birisi *benim park* yerime park etmiş mi diye merak ettim... ama sonra beynimde bir şeyler yerine oturdu ve nefes nefese ileri atıldım. "Bu benim mi?" Şaşkınlıkla bağırdım. "Royce! Bu... bu..."

"Senin," dedi kararlı bir sesle. "Çünkü senin Firebird'ünü çarptım, bu en azından yapabileceğim şeydi."

1971 model Plymouth Hemi 'Cuda Convertible'in parlak gümüş mavisi boyasını parmaklarımla okşarken gözlerim doldu. "Royce, nasıl...? Bunlardan sadece on iki tane üretildi; bu bir servete mal olmuş olmalı! Ben..."

"Yapabilirsin. Ayrıca, o kadar da pahalı değildi." Özel bir şakaya gülüyor gibi sırıttı. "Zaten daha ucuza yapmayacağım bir şey değildi."

"Baskın" kelimesi, vücudumu saran duyguları tarif etmeye yetmiyordu, bu yüzden mantıklı olarak yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kendimi lanet bir örümcek maymunu gibi kollarına attım ve yüzünün her yerini öpmeye başladım.

29

ASHLEY

Ashes: Teşekkürler. Royce, 'Cuda'yı nasıl aldığını bana söylemiyor ama senin olduğunu biliyorum. Bu çok fazla...

Heath: Ama onu seviyor musun?

Ashes: EVET!! Ama onu tutamam.

Heath: Şey, unvan zaten senin adına kayıtlı, o yüzden...

Ashes: Heath!!!!!!!!

Heath: Sen herhangi bir arabadan çok daha değerlisin, Ashes. Royce'un sana bunu vermesi beni çok kızdırdı. Bir dahaki sefere senin tepkini ilk elden görmek istiyorum.

Ashes: "Bir dahaki sefere" ne demek????

Ashes: Alo???

Ashes: Tamam, çok olgunca.

Ashes: Heath, bu konuşmayı bitirmedik.

Heath: Seni seviyorum.

Ashes: Ben de seni seviyorum.

"Bin, ezik. Alışverişe gidiyoruz!" Carly, şok olmuş bir ifadeyle yurt odasından koşarak çıkarken ona bağırdım. Yeni arabama hayranlıkla baktı, sonra etkilenmiş bir şekilde ısıklık çalarak yolcu koltuğuna oturdu.

"Heath sana bebeğini sürmene izin mi verdi? Şok oldum ve hayretler içindeyim," dedi, elini deri gösterge panelinin üzerinde gezdirerek.

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım. "Heath mı? Royce bunun için övgüyü aldı, ama çok pahalıya mal olmadığını ima etti, bu yüzden acaba bir bahis mi yaptılar diye merak ediyorum."

Carly burnundan soluyarak güldü. "Neredeyse kesin. Royce, ikisinin yaptığı her bahiste bunu istiyor. Ve şimdi senin mi oldu? Vay canına, kızım, o çocukları parmağında oynatıyorsun. Çok etkilendim ve biraz da kıskandım."

Mutlu bir iç çekişle arabayı vitesine taktım ve park yerinden çıkmak için gerekenden çok daha hızlı bir şekilde hızlandım. Motorun sesini o kadar çok seviyordum ki güvenli bir şekilde sürmek imkansızdı, ama aptalca riskler de almıyordum. Çocukları apartmandan tek başıma çıkmama ikna etmek yeterince zordu, son ihtiyacım olan şey aptalca bir kaza yapıp yeni bebeğimi incitmekti. Ve kendimi. Hangisi için daha çok üzüleceğimi biliyordum.

"Erkek arkadaşlarının, senin arabana çarptıkları için özür dilemek için sana son derece nadir ve aptalca pahalı klasik arabalar hediye etmediklerini mi söylemek istiyorsun?" Sürerken ona sııttım ve o da bana orta parmağını gösterdi.

"Hiç de öyle değil," diye iç geçirdi. "Bu arada, saçım nasıl görünüyor?"

Bir göz attım ve onun canlı buklelerine daha dikkatli baktım. "Güzel görünüyor. Yeni aldığın saç maşası mı?"

"Evet," diye onayladı, biraz sinirli bir şekilde başını sallayarak. "Bu sabah Ed bana uğradığında saçlarım mükemmel bir şekilde düz ve temizdi."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Peki... neden bukle yaptın? Anlamadım."

Sinirli bir ses çıkardı. "Çünkü her yere boşaldı ve ben de saçımı temizlemek ve düzeltmek için çılgınca uğraşmak zorunda kaldım. Şu anda başlığımın ne kadar kötü görüldüğünden bahsetmeye bile gerek yok."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Oh, *iğrenç!* Kızım, yatak başlığın süet. Asla temizleyemezsin!"

"Ben de öyle dedim!" diye bağırdı, ellerini havaya kaldırarak. "Yemin ederim, Royce'un eşyalarını mahvettiği için nasıl özür dilediğini gördükten sonra, o pozisyonu tekrarlamak istiyorsa, yepyeni bir yataktan başka bir şey kabul etmiyorum."

Sınırlarını belirlediği için onu tebrik ederim. Bir nevi. "Peki, senin için parmaklarımı çapraz tutuyorum. Nereye alışverişe gitmek istiyorsun? Dürüst olmak gerekirse, bu bölgeyi hala çok iyi tanımıyorum."

"Evet, çünkü gittiğimiz her etkinlikte, sana tam uyan özel dikim kıyafetler giyiyorsun. Carter, aşırı düşünceli davranarak tek başına bizim önemli kızlar arası bağ kurma zamanımızı elimizden alıyor." Dramatik bir şekilde iç geçirdi ve gözlerini devirdi. "Sanırım bu, zenginlerin yoğun bir şekilde sevimli davranışları gibi bir şey. Bu arada, işler nasıl gidiyor? *Nate* nasıl?"

Yüzündeki şeytani, alaycı sırıtiş, ona alaycı bir orta parmak göstermeye yetti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"*Tabii, tabii.*" Kıkırdadı. "Muscovy Caddesi'ne gidelim. Versace'nin yeni çilekli çanta süslerinden bir tane almak istiyorum."

Bahsettiği bölgeyi az çok biliyordum, o yüzden o yöne doğru yola çıktım. Carly ile alışveriş yapmak eğlenceli olurdu, onun hedeflediği mağazalardaki *hiçbir şeyi* alamayacak olsam bile. Ne kadar sevimli olsalar da, bir çanta süsü bile alamazdım.

Sonuç olarak, Carly çilek kolyesinden çok daha fazlasını satın aldı ve ben de hızla kendimi onun ikinci görüşü ve çanta taşıyıcısı olarak işe yarar hale getirdim, ama gözümün üzerinde çok uzun süre durduğu her şeyi satın alma tekliflerini kesin bir şekilde reddettim. Bu bir oyuna dönüştü ve ben lüks mağazalarda *hiçbir şeye* bakmamaya çalışırken

, o ise benim beğendiğim şeyleri itiraf etmemi sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Sonunda öğle yemeği için mola verdik ve o, bana başka bir şey almama izin vermediğim için yemeği kendisinin ödeyeceğini açıkça belirtti.

Siparişlerimizi verdikten sonra "Kime mesaj atıyorsun?" diye sordu. Sevimli bir mantı restoranı seçmiştik ve Carly ikimizin yiyebileceğinden çok daha fazla yemek sipariş etmişti. Umarım kalanları paket yaptırmamıza izin verirlerdi.

Gözlerimi ona çevirip gülümsedim. "Heath'e. Arabanın teknik olarak ona ait olduğunu bilmediğim için teşekkür etmek için."

"Eve gittiğinde *ona* düzgün bir şekilde *teşekkür* edebilirsin." Yemeği beklerken çubuklarını ayırırken kaşlarını anlamlı bir şekilde oynattı. "Oh, dur, bahsettiğimiz kişi benim kuzenim. İğrenç."

Kıkırdadım, Heath'in mesajına tekrar cevap verdim ve arabanın zaten benim adıma olduğunu ısrarla söyleyince içimden bir inilti bastırdım. Ama aynı zamanda, arabası benim Firebird'ümle karşılaştırıldığında ne kadar orantısız olursa olsun, onu *kabul* etmemi kolaylaştırıyordu.

Ama araba gerçekten rüya gibi sürüyordu, bu yüzden belki de bu tartışmayı bir süreliğine rafa kaldırmak fena olmazdı? O tekrar cevap verdiğinde gülümsememi engelleyemedim ve cevabımı gönderdim.

"Şu anda yüzünde delice aşık bir ifade var," dedi Carly, çubukla nazikçe burnuma dokunarak. "İkiniz bunu yüksek sesle söylediniz mi?"

Dudaklarımı ıslattım ve telefonumu cebime koydum. "Evet..."

Carly'nin ağzı açık kaldı. "Ne? Ne zaman? Neden bana hemen söylemedin? Onun söylediğine şaşırmadım tabii ki; o seninle tanıştığı andan beri sana aşık. Ama *sen*? Sen gerçek duygularını sözlü olarak ifade etme fikrine karşı neredeyse kurdeşen döküyorsun."

"Affedersin!" öfkeyle kekeledim. "Öyle değil! Royce'a onu da sevdiğimi söyledim, çok teşekkürler."

"Siktir git," diye haykırdı arkadaşım. "Gerçekten mi? Ah, bak da bu hafta sanki ölecekmişsin gibi aşk bombaları patlatıyorsun." Sonra yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Ah, mecaz. Kötü bir mecaz

Göldeki olay sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, ama sadece bir hafta oldu."

Derin bir nefes alıp, onaylayarak başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Her neyse, cinayet planları, bombalar ve hipnozla ilgili tüm konuları konuşmayalım mı?"

"Ve haydut gözbebekleri," diye ciddi bir ifadeyle kabul etti ve beni bir kez daha gülümsetmeye zorladı. Ona gözbebekleri olayını ve Royce ile benim nasıl tepki verdiğimizizi anlatmıştım. O da bunu çok komik bulmuştu ve geriye dönüp baktığımda? Ben de öyle.

Yemeğimiz geldi ve ilk mantıyı kusmadan yiyebilmek için göz kürelerinin görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmam gerekti. *Çok teşekkürler, hayal gücü.*

Neyse ki, konuşmamızı yaklaşan bir DB etkinliğini tartışmaya çevirdiğimizde, Jocelyn'in Toplum'un maskesi altında ne tür bir saçmalık hazırlamış olabileceğini merakla beklerken midem düğümlenince gözbebeklerini tamamen unuttum. Carly'ye işten kaçırılıp lanet olası bir sunakta bıçaklanmak üzere olduğum olayı anlatmamıştım. Geride kalan cesetlerin sayısını düşünerek, hepimiz bu olayı gizli tutmaya karar vermiştik.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar kısa sürede başka bir etkinliğe katılmaya cesaretim var mı bilmiyorum," dedim, o bana DBS'nin yıllık geleneği olan hafta sonu etkinliği hakkında biraz bilgi verdikten sonra. Etkinliğin bizim eyaletimizde düzenlenmediğini, Alaska'ya gitmemiz gerektiğini ve orada ülkenin dört bir yanından gelen DB charterlarının bir araya geleceğini söyledi. Davet almak büyük bir olaydı ve etkinliğin en önemli kısmı olan yarışta yer almak daha da büyük bir olaydı.

"Katılmak istemiyorsan, kimse seni suçlamaz," diye kabul etti ve bir başka köfteyi ağzına attı. "Ama" — çiğnemek ve yutmak için durakladı — "yarış tam sana göre."

Bunu söylerken gözleri yaramazca parladı ve ben inledim. "Oh hayır. Beni buna ikna edeceksin, değil mi?"

Kız, istemeden yüksek sesle güldü ve hemen elini ağzına kapattı. "Kahretsin. Üzgünüm. Ama evet. Buzda araba sürme. Dernek arabaları sağlıyor, böylece kimse kendi değerli arabasına zarar verme riskini almıyor. Genellikle, yeni üye

asla davet edilmez, ama senin yüksek mevkilerde bağlantıların olduğunu duydum."

Kafamı sallayarak güldüm. "Burada bir müstehcen şaka yapılabilir gibi geliyor, ama sinirlerim çok gergin olduğu için bulamıyorum. Arkadaşlarla konuşup ne düşündüklerini göreceğim. Belki de başka bir şehirde ve eyalette olduğu için, farklı konseyler tarafından yönetildiği için... belki de Jocelyn'in ulaşamayacağı bir şey olabilir?"

Carly omuz silkti. "Ya da değildir ve hepimiz ölürüz."

"Çok yardımcı oldun, teşekkürler." Ona ciddi bir ifadeyle baktım.

"Rica ederim. Sadece, senin gitmeni ve her şeyin *normal* olmasını ne kadar istesem de, bazı endişelerim olduğunu belirtmek istedim. Bu yüzden, sırf ben bunu çok eğlenceliymiş gibi gösterdim diye karar verme. Tabii ki, hepimiz ölmezsek, çok eğlenceli olurdu." Bir başka köfteyi kapıp bir çırpıda yedi, yanakları bir an için sincap gibi şişti.

Kıkırdadım. "Sen bir aptalsın. Bu hiç yardımcı olmadı, biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım," diye onayladı. "Onu yiyecek misin?"

Çubuklarını önümdeki sepetteki domuz eti xiao long bao'ya doğrultmuştu ve ben onlara kaşlarımı çatarak baktım. Yaklaşan bu yeni DB etkinliği yüzünden midem endişeden düğümlenmişti, ama aynı zamanda... çok lezzetliydi.

"Evet, öyleyim. Defol git." Kendi çubuklarımla onun çubuklarını uzaklaştırdım ve çorba dolu paketlerden birini ağızma attım. Neyse ki yeterince soğumalarını beklemiştim, dilimi yakmadım. "Aslında yeni iç çamaşırı almam lazım. Bu civarda beni borç batağına sokmayacak bir mağaza var mı?"

Carly burnunu çektirdi. "Dairende külot hırsızı mı var? Benim tahminim Nate."

Gözlerimi devirdim. "Aslında Carter. Ve evet... gerçekten külot giymek istediğimde bulamadığım için bu durum gerçekten sinir bozucu olmaya başladı."

Carly bana yolun aşağısında normal bir mağaza olduğunu söyledi, bu yüzden öğle yemeğimizi bitirdikten sonra iç çamaşırı çekmecemi temel ürünlerle doldurmak için mağazaya gittik — tabii ki bulabildiğim en ucuz külotları aldım

bulabildiğim en ucuz külotları aldım, çünkü bunların kıcıımı iki kereden fazla göremeyeceğinden ve sonra bir duman bulutu içinde ortadan kaybolacağından emindim.

Ben *sıkıcı* külot reyonundayken, o on dakika kadar dışarı çıktı ve başka bir mağazadan bir şey alacağına dair belirsiz bir şeyler mırıldandı, ama kasa sırası sayesinde ben ödemeyi bitirmeden geri döndü.

Sevimli arabama geri döndük — ona bir isim vermem gerekiyordu, ama henüz doğru ismi bulamamıştım — ve Carly, bana vermek için birçok tasarımcı alışveriş çantasından birini çıkardı.

"Al. Bu senin," dedi ve yolcu koltuğuna atladı.

"Ne? Neden?" Sürücü koltuğuna oturdum ve o çantayı açmam için beni teşvik ederken şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. İçinde, Louis Vuitton'dan sevimli bir deri köfte anahtarlık buldum. Gülümsedim ve başımı salladım. "Çok beğendim. Teşekkür ederim."

Ayrıca, bunun sadece o kadar olduğunu ve Hermès çantasının benim ders notlarımı taşımak için gerekli olduğunu bana ikna etmeye çalıştığı gibi saçma bir şey olmadığını görünce içimden sessizce rahatladım.

Alışveriş bölgesinden çıkarken ona hafta sonunun geri kalanı için planlarını sordum ve Nevaeh'e neredeyse vardığımızda fark ettim ki... takip ediliyorduk.

30

ASHLEY

Heath: Buz etkinliğine gidiyor muyuz?

Royce: Evet.

Nate: Hayır.

Carter: Bilmiyorum.

Heath: Tam da bu yüzden soruyorum. Büyükbabam bizim orada olmamızı istiyor... yani hayır diyemeyiz.

Nate: O zaman öyle olsun.

Carter: Siktir.

Belki de paranoyak davranıyordum? Son zamanlarda olan onca şeye rağmen, ben gizli ajan ya da uluslararası casus değildim. Birinin beni takip edip etmediğini anlamaya çalışarak neyi arıyordum ki? Sadece gümüş renkli minibüs, şehirden bu yana tam olarak iki araba arkamızda olduğu için fark ettim. Ya da belki de minibüsler genel olarak şüpheliydiler?

"Carly..." Sonunda yüksek sesle konuştum. "İki araba arkamızda duran gümüş renkli minibüsü görüyor musun?"

Arkadaşım başını çevirmek yerine aynaya baktı, şükürler olsun. "Görüyorum. Bizi takip ediyorlar mı?"

Dudaklarımı ısırarak kendimden şüphe ettim. "Belki? Belki de değil. Bilmiyorum.

Şu anda biraz gerginim galiba.

"Yavaşla," dedi bana, benim çaresizce eksikliğini hissettiğim sakın bir sesle. "Hız sınırının 10 km altında sür, sonra son dakikaya kadar bekleyip çıkışımıza gir. Sinyal de verme."

Yutkunarak başımı salladım. "Tamam. Yapabilirim."

Carly, ben onun talimatlarını dikkatle uygularken, telefonuna öfkeyle dokunarak birine mesaj gönderdi. Kamerasını yan aynaya hizaladı ve minibüsün plakasının fotoğrafını çekmek için yakınlaştırdı.

"İyi düşündün," diye mırıldandım, kendimi nefes almaya zorlayarak.

Bana hızlıca bir gülümseme attı. "Ed benim yurttta. Her ihtimale karşı otoparkta bizimle buluşacak."

Dudaklarımı ısırarak tekrar başımı salladım ve yaklaşan çıkışı gözledim. Minibüs arkamızda yavaşlamıştı, ama diğer birkaç araba da öyle. Belki ileride hız kontrolü olduğunu düşündüler, ya da belki hızlarına dikkat etmiyorlardı bile?

Nevaeh çıkışını geçecekmiş gibi düz devam ettim, sonra çok geç olmadan direksiyonu keskin bir şekilde çevirip çıkışa saptım. Bu bize kesin bir cevap verecekti. Minibüs de aniden çıkışa girerse...

"Çıkmadılar," Carly rahatlamış bir şekilde bana söyledi.

Nefesimin ne kadar yoğun olduğunu fark edince, neredeyse kaza yapıyordum, çünkü gerçekten de paranoyakça davrandığımı anladım. "Üzgünüm, niyetim..."

"Sus, özür dilenecek bir şey yok," diye azarladı beni. "Her zaman tedbirli olmak, pişman olmaktan iyidir."

Yolun geri kalanında, her on saniyede en az otuz kez aynaları kontrol ettim, başım ağrıyana kadar, ama gümüş renkli minibüsler görünmedi. Sadece bir tesadüftü.

Nevaeh yurdunun otoparkına girdiğimde, iki geniş omuzlu adam binanın yakınında gizleniyordu ve biz yavaşladığımızda bize yaklaştılar. "Harika, neden *onu* aradı ki?" Carly homurdandı.

boş bir yere park ettiğimde Carly homurdandı. Sorgulayan bakışıma, yüzünü buruşturdu. "Spencer. O *buraya* bile *gitmiyor*."

"Kardeşi mi? Yani... birbirlerini tanıyorlar mı?" Kendi durumumu düşününce neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, ama şaşırdım.

"Sayılır. Neyse, sen..." En iyi arkadaşımın kafasını meşgul eden çocuklarla tanışma fırsatını kaçırmak istemediğim için, kemerimi çözüp arabadan inmeye başlamıştım bile. "Lanet olsun, Ash... Kahretsin, tamam. Çocuklar, bu benim en iyi arkadaşım Ash."

"Çok şey duyduk," dedi ilk çocuk, bana sırtarak elini uzatıp tokalaşmak için uzattı. Buz gibi sarı saçlı ve neredeyse melek gibi bir yüzü vardı, ama gözleri kesinlikle şeytanydi. "Carls bizim tanışmamamız için sürekli saçma bahaneler uyduruyor."

Carly ellerini havaya kaldırdı. "Tabii, bombaların patlaması ve onu neredeyse öldürmesi *saçma bir bahaneydi*, değil mi? Tabii. Ne aptalım."

Sarışın adam bakışlarını Carly'ye çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Bana kızgın mısın, bebeğim?"

"Evet," diye tısladı Carly, öfkeli bakışlarını onun üzerinden ikinci adama çevirerek. "Neden onu aradın?"

Üçü arasında ne olup bitiyorsa, ben *kesinlikle* dahil değildim. Şu anda da dahil olmak istemiyordum. "Gitmeliyim," diye mırıldandım ve Carly yumruk atmaya falan başlamadan onu çekip götürmek için kolundan tuttum. Arabamın bagajını açtım ve onunla sessizce konuşurken alışveriş poşetlerini toplamasına yardım ettim. "İyi olacak mısın? Benimle eve gelebilirsin ya da ben seninle kalabilirim?"

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi ve soğuk ifadesi yerini rahat bir gülümsemeye bıraktı. "İyiyim, söz veriyorum. O ikisi korkutucu görünüyor ama aslında dev kedicikler. Yalvarmadıkça bir sineği bile incitmezler. Sadece küçük bir anlaşmazlığımız var, ki sen kesinlikle bu işe karışmak istemezsin." Yüzündeki sırıtış yaramazlık doluydu ve ben iç geçirdim.

"*Emin* misin? Endişeleniyorum..." Dudaklarımı ısırp kaşlarımı çattım. Belki de sadece önceki endişe ve paranoyamın etkisiydi.

O kararlı bir şekilde başını salladı, sonra bana sarıldı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Ash. Ama burada emin ellerde olacağım, yemin ederim." Küstahça göz kırparak, sarışın adama doğru yürüdü — Edmund, hatırladım

daha önce bir kez tanışmıştım — ve ona kocaman alışveriş poşetlerini uzattı. Adam hiç rahatsızlık belirtmeden poşetleri aldı, ki bu da bir şeydi... sanırım.

"Eve dikkatli git, Ash," dedi Carly. "Heath'i arayıp yolda olduğunu haber vereceğim."

Hala endişeyle dudakımı ısırarak arabama geri döndüm ve park yerimden çıkmadan önce kapıları kilitledim. Saat öğleden sonraydı ve etrafta başka öğrenciler de vardı — onu kurtların arasına bırakmış gibi değildim, değil mi?

Öyle hissettim ama... Carly bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordu, ben kimdim ki onu yargılayacaktım? O büyük bir kızdı. Aynaya baktığımda, diğer çocuğun yüzüne parmağını doğrultmuş, tüm vücuduyla öfke dolu bir şekilde bağırırken, çocuğun duvara yaslanmış durduğunu gördüm. Evet, Carly iyiydi.

Endişeli düşüncelerimle baş başa kalmak iyi bir fikir değildi, bu yüzden müziğin sesini açtım ve telefonum çalana kadar en sevdiğim şarkıları söyledim.

"Beş dakika sonra orada olacağım," diye Heath'e söyledim. "Arabayı iade etmeden önce zarar vermemek için dikkatli sürüyorum."

"Senin araban," diye düzeltti. "Ona ne istersen yapabilirsin. Carly bana olanları anlattı. İyi misin?"

Herkesi paniğe sevk ettiğim için kendimi aptal hissederek yüzümü buruşturdum. "Evet, sadece paranoyaklık yapıyordum. Gayet iyiyim. Carly'nin kredi kartı şu anda biraz yıpranmış olabilir, ama onun dışında gerçekten eğlenceli bir gündü."

"Bu iyi haber. Konumunu bana gönderebilir misin?"

"Neden? Sadece birkaç dakika uzaklıktayım." Kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdum ve gülümsedim. "Ayrıca, Carter'ın tuhaf uygulamasıyla GPS'imle takip ettiğini sanıyordum."

"Evet, ama Carter şu anda evde değil ve konumunu takip edebilirsem kendimi çok daha iyi hissederim. Lütfen?" İkna edici bir argüman sundu ve dürüst olmak gerekirse, *aslında* herhangi bir tehlike altında olmasam da beni korumaya çalışması hoşuma gitti. Gümüş renkli minibüs aslında beni takip etmiyordu.

Telefonumu hoparlör modunda bıraktığım konsoldan aldım — araba eski olduğu için Bluetooth özelliği yoktu

ve kilidini açarak konumumu gönderdim. "İki saniye," diye mırıldandım Heath'e. "Nasıl yapıldığını hatırlayayım..."

Biri arabanın camına vurdu ve ben çığlık attım. Kahrolası *bir çığlık attım*. İrkildiğimde telefonumu düşürdüm ve panik içinde bakışlarımı, camımın önünde duran, yüzünde kızgın bir ifadeyle elinde bir broşür tutan dev bir sosisli sandviççiye çevirdim.

"Salı günleri iki al bir öde," dedi pencereden, sesi boğuktu. "Sadece Harry's Hot Dogs'ta. Lütfen broşürü alın hanımefendi."

Kalbim deli gibi çarparken, penceremi sadece bir santim indirdim ve bana uzattığı broşürü aldım. "Teşekkürler."

Dev köpük sosisli kostümü giymiş adam sadece omuz silkti ve trafik ışıklarında bekleyen bir sonraki arabaya geçerek onlara el ilanı uzattı, ben ise savaş ya da kaç tepkisiyle kısa devre yaptım. Bu tepki, şu anda biraz gergin olduğumun kanıtı değilse, neyin kanıtı olduğunu bilmiyorum.

Kahretsin, Heath muhtemelen çok kafası karışmıştı. Telefonumu düşürdüğüm yeri aradım, ancak koltuğumla el freni arasına sıkıştığını fark ettim. Onu almak için koltuğumdan kalkıp altını aramam gerekiyordu, bu yüzden iç çekip orada bırakmaya karar verdim. Ona söylediğim gibi, sadece birkaç dakika uzaklıktaydım.

Neyse ki, yolun geri kalanında tüm ışıklar yeşil yandı ve tahmin ettiğimden daha erken otoparka vardım. Heath, üzgün bir ifadeyle ve elinde bisiklet anahtarlarıyla beni bekliyordu. Motorumu kapatıp kapıyı açtığımda, beni boynumdan tutup dışarı sürükledi.

"Hey, ne..." Sorumu sormadan, ağzını ağzıma yapıştırdı ve çaresiz bir öpücükle beni ellerinin altında eritip bitti. Bu, "*Merhaba tatlım, bugün seni özledim*" gibi sıradan bir selamlamadan çok uzaktı ve daha çok "*Seni bir daha göremeyeceğim sandım*" gibi *bir şeydi*.

O beni arabamın yan tarafına sıkıştırırken, ben de onu hevesle öptüm. Avucumu boğazının yan tarafına koyduğumda, birkaç dakika önce benimkinden daha hızlı attığını fark ettim. Muhtemelen çığlık attığım ve sonra telefonu kapattığım için çok korkmuştu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım dudaklarına, onu nazik okşamalarla sakinleştirmeye çalışarak. "Özür dilerim, seni endişelendirmek istemedim."

"Seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf etti boğuk, acı dolu bir sesle. "Lanet olsun, Ashley, *seni kaybettiğimi* sandım."

"Özür dilerim," dedim yine, suçluluk duygusu içimi kapladı. "Sadece bir sosisliydi."

Bu onu yeterince şaşırtmış gibi görünüyordu, geri çekildi ve bana gözlerini kısarak baktı. "Pardon, ne?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Önemli değil." Sonra, ellerimle yüzünü tutup onu tekrar öptüm. Neden olmasın ki? Heath'i öpmek eve dönmek gibiydi, dilinin her dokunuşu ve dudaklarının her okşaması korkumu, endişemi ve kalıcı yalnızlığımı eritiyordu. Onu öpmek bana *sevildiğimi* ve bunun geçici bir romantizm olmadığını hatırlattı.

Ben onun boynunu öperken ve onu kendime çekmek için tişörtünü yumruklarım ile kavrarken, o alçak sesle "Vay canına" diye mırıldandı. "Çok endişelendim, Ashes, ve şimdi sanki kendimi dışına çıkacakmışım gibi hissediyorum, eğer yapmazsam..." Sesi kesildi, ama ne demek istediğini çok iyi anladım.

Bu yüzden, onun için kararı çok kolaylaştırdım, kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını, onu nefes nefese bırakacak kadar sertçe çektim. "Yap o zaman," emrettim, boxerının üzerinden sertleşmiş penisini avuçladım.

Heath, her zamanki gibi kibar davranarak, daha fazla ikna edilmeye veya cesaretlendirilmeye gerek duymadı. Elleri kalçalarımın altına kayarken, ağzı bir kez daha ağzımı kapattı ve beni yeni, paha biçilmez arabamın kaputuna taşıdı. Ayakkabılarımı ve kot pantolonumu çabucak çıkardı ve bir şekilde, ikimizin telaşlı aceleci davranışları sonucunda külotum yırtıldı, ama bu beni sadece gülümsetti, çünkü iyi bir nedenden dolayı yeni bir tane almıştım.

"Kahretsin, burada güvenlik kamerası var," diye inledi, ben onun kot pantolonunu ve boxerını kocaman penisini serbest bırakacak kadar aşağı çekince. Arabanın kaputuna uzandım, bacaklarımı davetkar bir şekilde açarak onun kararsızlığının geçmesini bekledim. Dürüst olmak gerekirse, bu çok uzun sürmedi. "Siktir et, Nate sonra silebilir."

İçime girdiğinde, sanki dünyadaki her şey yolundaymış gibi hissettim. Önceki korku, paranoya ve endişe bir anda yok oldu

ve geride kalan boşlukta sadece... *Heath* vardı. Ve aşk. O kadar çok aşk vardı ki, neredeyse acıtıyordu. Gözlerim yaşardı ve bunu gizlemek için gömleğinin önünü tutup onu üzerime çektim, kalçaları bacaklarımın arasında sallanırken, tüm duygularıyla beni sikerek bir kez daha dudaklarımızı birbirine yapıştırdım.

Artık daha fazla dayanamayarak boşaldığımda gözlerimden yaşlar akması beni hiç şaşırtmadı. Kahretsin, berbat bir haldeydim, ama Heath, bu haldeyken yanına sığınmak için mükemmel bir insandı. Yüzümü öptü, kendi boşalmasını yaşarken akan gözyaşlarımı yaladı, ben de onu yakınımda tutmak için bacaklarımı ona doladım.

"Ashes..." diye inledi, parmaklarını saçlarıma geçirip beni inletmek için onları esnetti. "Ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun, tatlım?"

Kendi parçalanmış duygularımdan aptalca eğlenerek, kahkaha attım. "Sen telefonda konuşurken, az önce çığlık attım," dedim yumuşak bir sesle, gözyaşlarımı geri çekerek. "Bir sosisli sandviç yüzünden. Ve bu gerçekten çok komik, ama aynı zamanda... onun bir sosisli sandviç olduğunu fark etmeden önce hissettiğim korku? O gerçektir. Ve sana sahip olduğum için çok mutluyum. Beni mi arıyordun? Bu yüzden mi buradaydın?"

Bir anlığına bana baktı, ruhumu gerçekten okudu ve sonra nemli yanağıma nazikçe öptü. "Evet. Kahretsin, onlar aptalca bir şey yapmadan önce sana bir şey olmadığını söylemeliyim." Doğruldu ve beni bıraktı, ama ben ihtiyaç içinde inleyerek, o benim amımdan çıkarken tişörtünün önünü tuttum. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bana azarlayarak başını salladı. "Güven bana, sen de onları durdurmamı istersin, tabii bir daha daireden tek başına çıkmak istemiyorsan."

Tamam. Evet. Haklıydı. Arabadan kayarak inip kot pantolonumu giyerken, mesajı göndermesine izin verdim. Sonra, parlak boyanın üzerinde çok belirgin olan popo izini ve sperm lekesini görünce dudaklarımı büzdüm. "Burada bir bezin falan yok, değil mi?"

Heath telefonundan başını kaldırıp bakışımı takip etti, sonra sırtıttı. "Yok."

O bana elini uzattığında gözlerimi devirdim ve iç geçirdim, ayaklarım hala çıplak haldeyken asansöre doğru yol gösterdi. Neyse, arabamı temizlerken ayakkabılarımı alırım. Tabii arkadaşlarımdan biri onları önce bulmazsa...

31

ASHLEY

Baba: Şimdi dönüyorum. Mağazadan başka bir şey ister misin? Max zaten benden daha fazla kayganlaştırıcı almamı istedi, o yüzden lütfen bensiz başlamayın. Artık çocuk değiliz.

Baba: OMG BU SENİN İÇİN DEĞİLDİ! SİL ŞUNU! ASHLEY, OKUMA ŞUNU!

Babamdan gelen mesajı okuduğumda içimi kaplayan dehşet, telefonumu otel odasının diğer ucuna fırlatmama ve kusma hissine kapılmama neden oldu. Üçünün cinsel bir ilişki içinde olduğundan şüphelenmek yeterince kötüydü, ama bunun doğrulanması? *Çok iğrençti.*

"Ne oldu?" diye sordu Royce, yüzüstü yatakta uzanmış halde. Etkinliğin düzenlendiği otelde hepimizin kendi odaları vardı, ama o kendi odasını tamamen görmezden gelip beni takip etmiş, çantasını kapının yanına bırakıp kendini evindeymiş gibi hissetmişti.

Titredim, ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanarak onun kalçalarının üzerine oturdum. Bugün hareketlerinin sert olduğunu ve erkeklerin spor salonunda daha uzun saatler geçirdiğini fark etmemiştim.

"Önemli bir şey değil," dedim ona, burnumu buruşturmaya devam ederken tişörtünü başının üzerinden çıkardım ve başparmaklarımı sırtına bastırdım. "Sadece yanlış numaraya gönderilmiş bir mesaj. Gerçekten, gerçekten görmemem gereken bir mesaj."

Royce kısa bir kahkaha attı, ardından uzun bir inilti geldi. Gergin bir kas düğümüne bastığımda "*Siktir*" diye inledi. "Bu gerçekten çok iyi, ama aynı zamanda, kahretsin, çok acıtıyor."

"Bebeklik yapma Royce. Dayanabilirsin." Düğümün gevşediğini ve yumuşadığını hissedene kadar o noktayı ovuşturdum, sonra bir sonrakine geçtim. Royce, basıncı artırmak için ellerime vücut ağırlığımı verdiğimde homurdandı ve sızlandı, ama daha sonra daha rahat hareket edebildiğinde bana teşekkür edecekti.

"Nate olmak böyle bir şey mi?" diye inledi bir süre sonra. "Acıtıyor, ama aynı zamanda durmanı da istemiyorum."

Bu beni o kadar güldürdü ki ellerim kaydı ve neredeyse yüzüm onun omurgasına çarpacaktı. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım," diye mırıldandım, yüzüm kızardı. "Bu konuda *hepiniz* çok farklısınız."

"Yatakta mı?" diye netleştirdi, bir an bile beni rahat bırakmadı. "Yani hepimizin farklı fetişleri mi var? Heath'in fetişi ne? Erotik boğulma olduğunu söylersen, lanet olsun, ölürüm."

Şok olmuş bir şekilde, yüzünde geniş bir gülümsemeye altımda yuvarlanırken, boğuk bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadım.

"Şaka yapıyordum," diye açıkladı. "Tabii değilse...?"

"Royce!" diye kekeledim. "Bu..." Gülmemi bastırmaya çalışırken ellerimi yüzüme götürdüm. "Bu komik değil."

Elleri gömleğimin altında belime kondu. "O zaman neden gülüyorsun? Hmm?"

"Öyle demek istemedim!" diye itiraz ettim, yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışarak. "Demek istediğim, yalnız kaldığımızda hepinizin *enerjisi* çok farklı oluyor. Farklı titreşimler. Sapıklık değil, seni sapık."

Royce ikna olmamıştı, başparmakları kaburgalarımı okşarken kendini beğenmiş gülümsemesi hiç değişmedi. "*Tabii*, tamam. Ama Nate'in sapıklığı hakkında bir teorim var, duymak ister misin? Çünkü eminim sana daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamadığını söylemiştir."

Dudaklarımı ısırdım, Royce'un teorisinin ne olabileceğini çok merak ediyordum. Ama sonunda başımı salladım. "Eğer isterse, bana kendisi anlatabilir."

"Tamam, sen bilirsin. Zaten şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum..." Gülümsemesi seksi bir hal aldı ve kalçalarını kaydırarak

daha doğrudan onun penisinin üzerine oturtmak için kalçalarını hareket ettirdi. "Yapmamız gereken şeyden önce biraz vaktimiz var..."

"Tık tık," dedi Carter, kapımı çalmadan iterek açtı. "Bir şeyi bölmedim, değil mi? Harika. Spark, bebeğim, sana ihtiyacım var." Bana elini uzattı, yüzünde bekleyen bir ifade vardı ve ben ona şaşkınlıkla baktım.

Royce'un elleri belimde sıkılaştı ve Carter'a kötü bir bakış attı. "Kardeşim. Hiç hoş değil."

Carter umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Tamam. Anlaşıldı. Hadi Spark, geç kaldık."

Merakla elini tuttum ve Royce'un kucağından kalkmasına izin verdim. "Neyi geç kaldık? Ceketimi almam gerek mi?"

"Evet, al şunu. Aşağı iniyoruz," dedi, ben spor ayakkabılarımı giyerken. "Sürücü kayıtları kapanmak üzere, kaçırmak istemezsin diye düşündüm."

"Bekle, ne?" Royce endişeyle doğruldu. "Hiçbirimizin sürmeyeceğine karar verdiğimizizi sanıyordum!"

Carter burnunu çekerek, elimi sıkıca kavrayıp beni koridora çıkardı. "Hayır, sadece yarışmanı istemedik!" diye omzunun üzerinden seslendi, koşmaya başladı ve beni de peşinden sürükledi. Ben direnmiyordum. Uçuş sırasında, oyunlara katılmayacağımızı söylediklerinde çok üzülmüştüm. Carly, buzda yarışma konusunda beni çok heyecanlandırmıştı.

"Lanet olsun!" Royce'un sesi koridorda yankılandı, biz asansörlere doğru koşarken. "Beni bekleyin!"

"Çok yavaşsın!" diye cevapladı Carter, Royce hala koridorun 15 metre ilerisindeyken asansörün *kapı kapatma* düğmesine bastı. Kapılar kapandı ve Carter başımın üstüne bir öpücük kondururken asansör hızla aşağı indi. "Yarışmayacağımızı söylediğimizde üzgün yüzünü düşünmeden edemedim. Bu beni çok rahatsız ediyordu."

Kahretsin, kalbim yine büyük bir çamur birikintisine dönüştü.

"Bunun çok tehlikeli olduğunu söylememiş miydiniz?"

O homurdandı ve omuzlarını hafifçe silkti. "Jocelyn'in bu işe karışmış olabileceğinden de *pek* emin değiliz. Tehlike sadece yarışın kendisinden kaynaklanıyor, ama sen iyi bir sürücüsün ve

mükemmel bir yardımcı pilotun olacak. Ayrıca, senin gerçekten eğlendiğini görmek için her şeyi yaparım. Yatak odası dışında tabii."

"Kes şunu," diye nefes nefese, alaycı bir şekilde söyledim, "Bana karşı bu kadar tatlı davranmaya devam edersen, Sir Carter, kocaman bir yumuşak kalpliye dönüşeceksin."

Yıldırım hızıyla hareket ederek, enseme yakaladı ve beni asansör kapılarına yapıştırdı, tüm vücudu bana bastırırken dudakları benimkilerin üzerinde duruyordu. "Önce yarışa kaydolalım, *sonra* sana ve bana gelince *ne kadar sert* olabileceğimi göstereyim, Spark."

Siktir. Tamam. Gözlerimi kocaman açıp nefesimi hızlandırarak onun bakışlarını karşıladım ve hızla başımı salladım. Bu, kaplanımın ev kedisine dönüştüğünü düşündüğüm için bana bir ders olacaktı.

Ağzının köşesi sinsi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve asansörün varış sinyali çalarak kapıları açtığı anda dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. Dengem bozuldu, ama boynumdaki eli beni geriye düşmekten alıyordu ve ayaklarımın üzerinde dururken ellerim titriyordu. Carter parmaklarımızı bir kez daha birbirine bağlarken sırtı ve şu anda yanaklarımın heyecandan kızarmadığını sanmıyordum. Lanet olsun, beni çok *çabuk* heyecanlandırırdı.

Otel lobisinden geçerek, bar salonuna doğru ilerledi. Orada, sıradan bir masa kurulmuş ve arkasında takım elbiseli iki orta yaşlı adam oturuyordu. Onların DBS'nin bir parçası olduklarını gösteren tek ipucu, yakalarındaki altın armalı rozetlerdi.

Adil olmak gerekirse, muhtemelen bornoz ve maskeyle Covington'ın lobideki barda oturamazlardı. Bu, bazılarının kaşlarını çatmasına neden olabilirdi.

"Bay Bassington," dedi adamlardan biri şaşkınlıkla. "Bu yıl yarışmayacağınızı duymuştum?"

"Ben değilim," diye onayladı. "Ama kız arkadaşım öyle. Lütfen ona kırmızı bir araba tahsis edebilir misiniz? Markası veya modeli önemli değil, sadece kırmızı olmasına dikkat edin."

İkinci adam omuz silkti, bana bir klipsli tahta uzattı ve bir kalem verdi. "Lütfen alt kısma adınızı ve imzanızı yazın."

"Teknik olarak, şoförler için kontenjanımız doldu," dedi ilk adam kaşlarını çatarak, "ama sizin için bir çözüm bulabileceğimizden eminim, Bay

Bassington."

"Mükemmel," diye cevapladı Carter hızlıca gülümseyerek ve bana evrakları imzalamam için işaret etti. Evrakları gözden geçirdim ve bunların, herhangi bir riskli aktivite için gerekli olan, yaralanma ve ölümle ilgili oldukça standart bir sorumluluk feragatnamesi olduğunu fark ettim. Adımı ve imzamızı karaladım ve takım elbiseli adamlara hızlıca teşekkür ederek evrakları geri verdim.

Onlar da klipboardu geri aldılar ve birkaç not yazdılar, sonra da yakında bekleyen genç bir yardımcıya verdiler. "Her şey halloldu. Yarış yarım saat sonra başlayacak, ama şimdi oraya gidip arabanın güvenlik kontrollerini yapmanızı ve çalışmasından memnun olduğunuzdan emin olmanızı öneririz. Pistte bir deneme turu atmak isterseniz, şimdi tam zamanı."

Carter elimi çoktan tutmuştu ve beni kayıt masasından uzaklaştırıp barın uzak ucundaki, dışarıya açılan kapılara doğru çekiyordu. Dışarıda kar yağıyordu. Yarış *buz üzerinde* yapıldığı için bu mantıklıydı, ama aynı zamanda ben bu havaya uygun giyinmemiştim.

"Bekle, üstümü değiştirmem lazım," diye itiraz ettim. "Bu kıyafetle donarım ve bu ayakkabılar çok kaygan. Kazanmak istiyoruz, değil mi?"

Bu onu duraksattı ve omuzları çöktü. "Lanet olsun. Evet. Tamam, hadi, çok hızlı olmalıyız."

Giyinmekle mi? Yoksa...?

Büyük hayal kırıklığıma uğradım, odama geri dönerken asansör doluydu, bu yüzden yapabileceğimiz en büyük yaramazlık, ateşli ve yoğun bir şekilde el ele tutuşmak ve uzun uzun bakışmak oldu. Çok ateşliydi.

Odamıza döndüğümüzde, hafta sonu çantamı karıştırarak, karda tutunma sağlayan ama arabanın pedalları için fazla hantal olmayan termal taytımı ve kayak sonrası botlarımı aradım.

"Hazır mısın?" diye sordu Carter, ben siyah yün paltomu giyip omuzlarımın hareket kabiliyetini test ederken. İdeal değildi, ama yarış için çıkarabilirdim.

"Evet, hazırım!" diye cevap verdim ve kapıya uzandım, ama onun tarafından engellendiğimi fark ettim. "Yoksa... hazır değil misin?"

Yüzünde muzip bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ benim yumuşak kalpli biri olup olmadığımı öğrenmek istiyor musun?"

Gülümsedim, elimi onun önünden aşağı doğru kaydurdım ve pantolonunun üzerinden sertliğini sıktım. "Bu yarış kazanmaya ne oldu?"

Carter dudaklarını büzdü. Gerçekten dudaklarını büzdü. Bu çok sevimliydi ve neredeyse yarışa katılma kararımı değiştirmeme neden olacaktı, ama o saatine bakıp iç geçirdi. "Haklısın. Parkuru denemek istiyorsan acele etmeliyiz."

İsteksizce yolumdan çekildi ve asansörlere doğru yöneldik. Ekran üçünün de zemin katta olduğunu gösteriyordu, bu da beklememiz gerektiği anlamına geliyordu...

"Hey, nereye...?" diye sordu, elini tutup onu yakındaki buz makinesinin yanına sürüklediğimde şaşkınlıkla. "Spark, biz..."

"Şşş," diye onu susturdum, onu duvara itip dizlerimin üzerine çöktüm. "Test turunu siktir et."

Kemerini çözüp pantolonunu açtığımda Carter'ın keskin nefes alışması tam da istediğim tepkiydi ve kısa bir an için onunla göz göze geldim. Dizlerimin üzerindeyken bile onun merhametine kalmış olmasını seviyordum.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı, ben onun uzunluğunu yalarken. Onun savunmasız tepkileri benim en sevdiğim şeydi, ama göğsümü sıkıştıran aciliyet hissi bana oylanmamamı söylüyordu. Yüzünden gözlerimi ayırarak, dudaklarımı onun ucuna kapattım ve emmeye başladım.

Carter'ın düşük inlemesi beni ödüllendirdi, tıpkı beni cesaretlendirmek için at kuyruğunu yumruğuyla kavraması gibi. Dengemi sağlamak için bir kalçasını kavradım ve diğerini de boğazıma sığmayan kısmı telafi etmek için penisinin tabanına kullandım. Belki de bu konuda çalışmam gerekiyordu?

"Lanet olsun, Spark," diye inledi, yanaklarım çöktü ve gözlerimden yaşlar süzüldü. Elimden gelenin *en iyisini* yapıyordum, en iyi ihtimalle sadece birkaç dakikamız olduğunu çok iyi biliyordum. Ama bu işi yarım bırakmamın imkanı yoktu.

Carter da bunu biliyordu. Dişlerinin arasından bir çığlık attı ve kalçalarını sallayarak ritmi ele geçirirken at kuyruğunu daha sıkı kavradı. Artık onun sikini emmiyordum, o benim yüzümü sikiyordu

ben ise sadece dişlerimi çekip hayatım pahasına tutunuyordum.

"Siktir," diye inledi. "Spark, bebeğim, her an boşalabilirim." Boğulmamam için bana uyarıda bulunuyordu ve bunu takdir ettim. Kalçasını sıkıca kavradım ve diğer elimle tabanını pompalayarak onu bitirmeye teşvik ettim.

Boğuk sesler ve fısıldayan küfürler onun doruğuna eşlik etti ve ben boğulmamak için hızla yuttum. Bu kesinlikle utanç verici bir ölüm nedeni olurdu.

"Merhaba..." Yakınımdan tanıdık bir ses geldi ve Carter'ın penisi hala ağızımdayken bakınca Heath'in bize sırıtarak baktığını gördüm. "Buz makinesinden şüpheli sesler geldiğini duydum ve bakın ne bulduk."

Belki de sandığım kadar gizli davranmamıştık. Kızararak, elimin tersiyle ağızımı sildim ve Carter pantolonunu düzeltirken ayağa kalktım.

"Kahretsin Spark, buradan gitmeliyiz," dedi bana, Heath'in bizi iş üstünde yakaladığını tamamen görmezden gelerek. "Hadi, kazanmamız gereken bir yarış var."

Bir kez daha elimi tuttu ve beni yeni gelen asansöre doğru çekti, Heath ise yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bizi takip etti. Ama yine de, gerçekten bu kadar şaşırmış mıydı? Ne Carter ne de ben, en iyi günlerimizde bile kurallara uymakta pek iyi değildik.

Carly: Yarışı izleyecek miyiz yoksa geçecek miyiz? Çocukların çok tehlikeli olduğunu söylediklerini biliyorum, falan filan... Öyleyse geçip otel barında kokteyl içelim mi?

Çocuklar yarış için arabaların sağlanacağını söylediklerinde, kimse kendi paha biçilmez bebeklerini olası bir kazada riske atmayacaktı, ben de Toyota ve Subaru süreceğimizi düşünmüştüm. Belki birkaç Mazda da olurdu. Ama aslında, daha iyi bilmeliydim.

"Bu yanlış geliyor," diye inledim, bize tahsis edilen kiraz kırmızısı Corvette'de modifiye edilmiş yarış kemerimi takarken. "Ya hasar görürse?"

Carter yolcu koltuğundan sırtarak, "O zaman senin araban olmadığı için şanslısın, değil mi? Ayrıca, senin iyi bir sürücü olduğunu sanıyordum... Kaza yapma yeter," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Çok teşekkürler." Artık diğer arabalarla aynı sıraya girdiğimize göre, test turu yapma fırsatını kaçırdığım için pişman olmaya başlamıştım. En azından buz üzerinde ne kadar sert veya yumuşak fren yapmam gerektiğini öğrenmek için. Kaygan yollarda sürüş tecrübem olsa da, burası gerçek bir donmuş göldü; sürüş özellikleri tamamen farklı olabilirdi.

Soğuk bir titreme beni sardı ve kollarımı kısa bir süre ovuşturdum. Daha rahat hareket edebilmek için paltomu çıkarmıştım, ama şimdi çok üşüyordum. Ya da belki de sinirlerim bozulmuştu. Yarışta yaklaşık yirmi araba vardı, ama benim yenmem gereken sadece bir tanesi vardı.

Kazanmam gerekmiyordu, sadece dört araba ötedeki başlangıç çizgisinde motorunu çalıştıran inci beyazı Jaguar'ı geçmem gerekiyordu. Görünüşe göre, Carter ve ben kendi anlaşmamızı bozan tek kişiler değildik.

"Royce'un kaydolmayı başaramamasına şaşırdım," diye mırıldandım, ellerimi sinirli bir şekilde direksiyonun üzerinde gezdirerek. "Bunu kaçırdığı için *çok kızacak.*"

Carter, şu anda kendini beğenmiş bir tatminle sırıttı. İyi bir oral seks, ruh halini harika bir şekilde değiştirmişti. "Çok yavaş davrandı. Biz oraya vardığımızda listeyi kesinleştirmişlerdi. Nate bizden önce gitmiş olmalı." Başparmakları telefonunun ekranında kaydı ve gülümsemesi daha da derinleşti.

"Onunla alay mı ediyorsun?" diye şüpheyile sordum.

Telefonundan başını kaldırdı, kaşlarından biri yukarı kalktı. "Evet."

Peki o zaman. "Ona, eğer onu yenersem, çıplak olarak karda dalması gerektiğini söyle."

Carter güldü ve muhtemelen mesajımı gönderdi, sonra alaycı bir şekilde, "Sen kabul ettin ama o da seni yenerse aynı şeyi yapacakmış" dedi.

Bunu tahmin etmeliydim, ama ne kadar soğuk olacağını düşünmek bile meme uçlarımı sertleştirdi. Ve bu iyi bir şekilde değildi. Buradaki tek çözüm, elbette onun kazanmasına izin vermemektir.

"Hazır mısın?" diye sordu Carter bir süre sonra, telefonunu cebine koyup, elinde bayrakla buzun üzerine çıkan payetli elbise giymiş kadına başını sallayarak. "Bitiş çizgisine ne kadar çabuk ulaşırsan, yüzüme o kadar çabuk binebilirsin."

Bayrak düştüğü anda ağızım açık kaldı ve düşünmeden ayağım gaz pedalına bastı. *Böyle bir* motivasyonla, boş boş durmadım. Ama dürüst olmak gerekirse, ben profesyonel bir yarış pilotu değildim. Sürüşten zevk alıyordum, evet. *Hızlı* sürmeyi severdim ve adrenalin patlaması yaşadığımda sık sık becerilerimin ve arabamın sınırlarını test etmeyi severdim, ama ben bir yarışçı değildim. Buzdaki birçok sürücü gibi değildim.

Pratik becerilerimdeki eksikliği, yarışın ilk bölümünde kararlılığımla telafi ettim. Konsantrasyonumun bir an bile bozulmasını istemediğim için Nate'i aramayı reddettim, ancak ilk viraja yaklaşırken frenlere hafifçe bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Derin bir nefes alarak, fren pedalına daha sert bastım, kaymamın nedeninin buz olduğunu ya da belki de arabanın ilk başta düşündüğüm kadar duyarlı olmadığını düşündüm... ama *hiçbir şey olmadı.*

Tam hızla virajı alırken, rotamdan sapmamak ve kar yığınınına çarpmamak için direksiyonla mücadele ederken, soğuk bir gerçeklik beni sardı.

"Uh... Spark?" Carter titrek bir sesle sordu, eli kapıyı beyaz parmaklarıyla sıkıca kavıyordu.

"Frenler çalışmıyor," dişlerimi sıkarak ona haber verdim. "*Hiç* çalışmıyor. Biri kabloyu kesmiş."

"Siktir," diye panikle haykırdı. Gittiğimiz hızı düşünürsek, bu tepki gayet normaldi. Ayağımı gaz pedalından tamamen çekmiştim, ancak buz üzerinde çekişin olmaması, yavaşlamanın normalden çok daha uzun süreceğini anlamına geliyordu ve bu arada, sadece rotamdan sapmamam gerekiyordu.

Dudaklarımı ıslattım, sırtımdan ter damlıyordu. "Sorun yok. Biz iyi olacağız. Tabii ki..." Sanki evren ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi, önümüzde başka bir yarışçı kontrolünü kaybetti ve ben de 180 derece döndüklerinde onlara çarpmamak için direksiyonu sertçe çevirmek zorunda kaldım. Ama bu, direksiyonu ters yönde çevirerek rotamı düzeltmem gerektiği anlamına geliyordu ve eğer kaymaya başlarsak...

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*" Corvette kontrolümden çıkmaya başlayınca küfrettim ve ayağım umutsuzca işe yaramayan fren pedalına bastı. "Sıkı tutun!"

Son bir çaba ile tüm gücümü direksiyona verdim ve bir şekilde tamamen çarpışmak yerine yanımızdaki arabaya sadece hafifçe çarpmayı başardım. Bir saniye sonra, donmuş pistin kenarındaki kar yığınınına gömülerek patlayıcı bir şekilde, kamçı gibi bir frenle durduk.

Çarpışmada her ikimizin hava yastıkları da açılmıştı ve kafamın çarpmasıyla kulaklarımda yüksek tiz bir çığlık çınladı. Kahretsin, burnum mu kanıyordu? Evet, öyle hissettim.

"Ah," diye inledim, gözlerimdeki yıldızları silmek için hızla gözlerimi kırıştırdım. "Carter?"

"Evet," diye cevapladı, yüzünü buruşturarak. "İyi misin?"

"Sanırım..." Kapım menteşelerinden kopmak üzereyken ve Nate beni koltuğumdan çekmeye çalışırken, tek söyleyebildiğim buydu. "Ah, lanet olsun! Emniyet kemeri, gerzek!"

"Kahretsin, özür dilerim," diye cevapladı, nefes nefese kalmış bir sesle, kemer tokası ile uğraşırken ve çok daha nazikçe beni koltuktan çıkarmaya yardım ederken. Bana dengemi sağlamamda yardım ederken elleri titriyordu ve ben karın üzerinde ayaklarımı buldum. "Yaralandın mı? Kahretsin, burnun kanıyor. Hava yastığından mı oldu? Al, bunu kullan." Boynuna asılı duran kaşmir atkısını çıkardı ve nazikçe yüzüme bastırdı.

"Hayattayım, sorduğun için teşekkürler!" Carter arabadan seslendi. "Ama kapıyı açamıyorum."

"Çünkü dört fitlik karın altında gömülmüş durumdasın," diye cevapladı Nate, bir elini dirseğıme koyarak eğilip açık kapımdan Carter'la konuşmaya başladı. "Mümkünse bu tarafa tırman."

Nate'in arabası, kayarak çıktığımız yarış pistinin kenarında, çok uzak olmayan bir yerde durmuştu, ama daha uzakta, bizimkinden çok daha kötü durumda olan iki arabanın enkazını görebiliyordum. İnsanlar ikisine de koşuyorlardı ve sürücülerin iyi olup olmadığını görmek için bakarken midemi korkunç bir dehşet kapladı.

"Biri frenlere müdahale etti," dedim yüksek sesle, kafam hala olanları anlamaya çalışıyordu. "Frenlerim çalışmadı. Yavaşlayana kadar çarpışmayı önlemeye çalışıyordum, ama başka biri spin attı ve ondan kaçamadım."

"Harika bir iş çıkardın," dedi Carter, arabadan inip dirseklerimi ellerine alarak. "Başka bir araca çarpmak yerine karın içine çarpmak için çok hızlı düşündün."

Kafamı salladım, sonra yüzümü buruşturdum. O kaosun içinde boynum kesinlikle incinmişti, ama çok daha kötü sonuçlanabilirdi. "Ah," diye inledim, bir elimle boynumun yanını ovuşturarak. Burnum artık çok fazla kanamıyordu, ama yüzümün her yeri morarmış ve ağrıyordu. Eminim harika görünüyordum.

"Yaralandın mı?" diye sordu Nate, Carter ise başını salladı. "Hayır, iyiyim. Muhtemelen sadece birkaç çürük var. Otele dönüp ve... bu konuyu halletmeliyiz. Lanet olsun, Jocelyn'in bu etkinliğe ulaşamayacağına dair sözler ne oldu? Heath'in büyükbabası bu konuda çok şey açıklamak zorunda kalacak." Carter, yüzümden eşarbı tutan elimi çekti ve yüzünü buruşturdu. "Seni bu halde götürürsek Royce ve Heath çıldırır."

"O kadar mı kötü?" diye sordum, her ne kadar cevap ikisinin yüzünde de yazılı olsa da.

Nate elleriyle biraz kar topladı ve sıkıştırdı, sonra elinde karla durup bana reddetme şansı verdi. Ben başımı sallayınca, ellerinden biraz eriyen ıslak karla yüzümdeki en kötü kan izlerini temizledi, sonra da atkısının temiz kısmıyla geri kalanını temizledi.

"Daha iyi," diye onayladı Carter başını sallayarak, sonra omzunun üzerinden bize doğru hızla gelen iki kar motosikletine baktı. "Hadi kulübeye dönelim ve seni düzgün bir şekilde muayene ettirelim."

"Sen de," diye mırıldandım, Nate kolumu sabit tutarken arabadan uzaklaştım ve biraz sendeledim. Teknik olarak bacaklarımda bir sorun yoktu; sadece şoktaydım.

Lodge'a dönmemiz sadece birkaç dakika sürdü ve Carter, Heath ve Royce'un tepkileri konusunda haklıydı. Start ve finiş çizgisinin yakınındaki seyirci koltuklarında oturuyorlardı ve olan biteni uzaktan izlemişlerdi. Lodge'un sağlık görevlisi tarafından kapsamlı bir muayeneye tabi tutulmam kaçınılmazdı, bu yüzden denemedim bile. Onlara ne kadar kolaylık sağlarsam, o kadar çabuk odama dönüp dinlenmeme izin vereceklerdi.

Her şey bittiğinde, Carter ve ben kolay kurtulmuştuk. Çürükler ve kas gerilmeleri, bacağını dört yerinden kıran diğer sürücülerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Carter, o gece Royce'u yatağımdan kovmak için ortak *travmamızı* bahane olarak kullandı. Ne kadar cazip olsa da, *ne kadar kalabalık o kadar eğlenceli* diye düşünmek, Carter-Royce sandviçinin ortasında kalacak durumda değildim. Sırtım ve boynum bu kadar sertken ve yüzüm Ronda Rousey ile beş raunt dövüşmüş gibi hissederken olmazdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Carter duşta saçımı yıkamama yardım etmesini istediğimde, orada bulduğum kurumuş kan lekesi sayesinde, bundan yararlanmaya bile çalışmadı. Kirli duşlar bizim *için* olağan *bir şeydi* ve onun benimle duş alıp beni becermediği son seferi hatırlayamıyordum. Eğer böyle bir şey olmuşsa tabii. Ama bu sefer,

en iyi davranışını sergiledi ve ben inleyip göğsüne yaslanırken, inanılmaz derecede nazik elleriyle saçımı yıkadı.

Beni havluya sarıp yatağa geri taşıdığına neredeyse uykuya dalmıştım, beni özenle ve endişeyle yatırırken burnumu kırıştırmamı sağlayan bir özenle.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım, o da benimle birlikte battaniyenin altına girdi.

"Sana bakıyorum," diye cevapladı sert bir sesle.

Gülümsedim ve yaklaşarak yüz yüze, tek bir yastığın üzerinde oturduk. Banyo ışığını kapatmayı unutmuştu, bu yüzden gözlerine bakabiliyordum. "Bana çok farklı bir şekilde bakacağına söz verdiğine eminim... Yoksa yarışı bitiremediğimiz için bu sözün geçerli değil mi?"

Gözleri bir anlığına büyüdü. "Yaralanmışsın, Spark."

"Çok değil," diye karşılık verdim, hala gülümserken elimi çıplak göğsüne kaydırıp ensesine koydum. "Ve orgazm olduktan sonra her zaman çok daha iyi uyurum. Bu bilimsel bir gerçek."

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı. "Öyle mi?" Eli belimi buldu ve beni kendine çekti. "Spark, bebeğim... bugün ölebilirdin. Yine. Kalbim daha kaç tane böyle kıl payı kurtulmayı kaldırabilir, bilmiyorum."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, alnımı alnına dayayarak, benimle ayrılacağına dair korkunç hissi bastırmaya çalışarak. Bütün bu olayın çok dramatik ya da çok stresli olduğuna karar verdiğini ya da...

"Seni seviyorum, Spark." Boğuk sesi, kafamdaki düşünceleri kesip attı. "Seni kaybedersem, hayatımın bir anlamı kalmaz. Lütfen, bebeğim, lütfen... beni bir daha böyle korkutma."

Oh. Kahretsin. En kötüsünü düşünmemeliydim. "Ben de seni seviyorum," dedim ona tüm samimiyetimle. "Ve bir daha ölmek için

gerçekten çok uğraşacağım. Bu hiç de eğlenceli değil, biliyorsun."

Kısa bir kahkaha attı, sonra beni nazikçe öptü. "Tek isteğim bu." Sonra beni kollarına aldı, beni vücuduna sıkıca saracak şekilde pozisyonumuzu değiştirdi. "Uyu, aşkım. Söz veriyorum, kahvaltıda seni yiyeceğim, ama şimdi... sadece dinlen."

33

ASHLEY

Profesör Harris: E-postanız için teşekkürler, Bayan Layne. Ödevinizin uzatılması için yaptığınız başvuru, ek belge gerekmeksizin onaylanmıştır.

Belgeye gerek kalmaksızın onaylanmıştır. Daha fazla zamana ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeden sorunuz. Öğretim üyeleri bu zor zamanlarda size yardımcı olmak için buradalar.

Ertesi sabah, yarıştaki arabalara ne olduğu konusunda kesin bir cevap alamadık. Sadece benim arabamın frenlerinin kesilmediğine dair söylentiler dolaşıyordu, ancak nedenleri belirsizdi. Jocelyn'in bu olaya karıştığından emin olsam da, fren hatlarına müdahale eden *başka* sayısız neden olabilirdi. Bunların en önemlisi, yerel havaalanında bulunan birkaç özel jeti de tahrip ettiği bildirilen radikal bir protesto grubuydu.

Heath'in dedesi arayıp, konunun kapsamlı bir şekilde soruşturulacağını garanti etti ve bu noktada yapabileceğimiz tek şey buydu. Böylece, büyük bir şok ve içten gelen bir çaresizlik duygusuyla Nevaeh'e döndük.

Ertesi sabah erkenden, elimizde kahvelerimizle oturma odasında otururken Royce, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Heath'in kucağına oturmuştum ve o kadar rahattım ki, hiç kalkmak istemiyordum. "Artık asla güvende olmayacağımızı hissetmeye başlıyorum."

"En azından Jocelyn yakalanana ya da... halledilene kadar," diye onayladı Carter, Nate'e kısa bir bakış atarak yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, dostum."

Nate sadece içini çekti ve kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. "Ama haklısın. Nasıl hissediyorsun, Layne?"

Omuz silktim ve kahvemi yudumladım. Yutkunduktan sonra "İyiym" diye mırıldandım. "Biraz ağrım var ama onun dışında hayattayım. Jocelyn'in hapiste olduğunu teyit edene kadar Devil's Backbone etkinliklerine ara verelim mi? Topluluğun yarısını etkisi altına almış gibi görünüyor ve kendi gölgeme bile güvenmek zorlaşıyor."

"Kabul." Heath boynumun arkasına bir öpücük kondurdu ve ben zevkle titredim.

"Carly'yi geri aradın mı?" Royce, kaşlarını çatarak telefonuna bakarak sordu. "Seni uyandırmadığım için telefonu parçalayıp beni boğazlayacak gibiydi."

Carly'nin tehditlerini düşünerek hafifçe güldüm. O yarışlara hiç katılmamıştı — aslında berbat bir sürücüydü, bunu yüksek sesle söylemesek de — ve kaza sırasında Edmund ile *meşguldü*. Saatler sonra bile haberi olmamıştı çünkü son duyduğu kadarıyla ben de yarışta olmayacaktım.

"Evet, onu geri aradım," diye onayladım, hafifçe esneyerek. "Biraz paniklemişti." Telefonum masada ışıklandı ve Carly'den başka mesajlar bekleyerek onu kontrol etmek için öne eğildim. Ama sürpriz bir şekilde, dün uçaktan istediğim ödev uzatma talebimi onaylayan profesörümünden bir mesaj vardı. Çok şükür, çünkü bir gün izin almaya çok ihtiyacım vardı.

"İyi haber mi?" Heath, başımı omzuna yaslayarak kucağına oturduğumda sordu.

"Ödev süresi uzatıldı," diye açıkladım ve telefonumu bir kez daha masaya bıraktım. "Yine de derslere gitmeliyim, yoksa daha da geri kalacağım."

Bugün araba kullanma fikri beni soğuk terler döktürdü. Yüksek hızda kaza yapmak böyle bir etki yaratırdı herhalde. İçgüdülerim terapiye başlamam gerektiğini söylüyordu, ama bu fikri her kabul ettiğimde Dr. Fox aklıma geliyordu. Heath ona güvenmiş, kendini ona karşı savunmasız bırakmıştı ve sonuç olarak neredeyse ölmüştü.

Carter ve Nate anlamlı bir bakış değiştirdiler ve ben şüpheyle kaşlarımı çattım. Ne halt ediyorlardı?

"Koşulları göz önünde bulundurursak," dedi Nate dikkatlice, bakışlarını Carter'dan ayırıp benim kısık gözlerime yönelterek, "bu dönem sonuna kadar serbest kalırsın. Yönetim açısından, trajik bir uçak kazasında anne babamızı kaybettik."

Haklıydı, ama... "Ücretsiz geçiş kartı almak öğrenmeme yardımcı olmuyor. Sadece daha da geri kalmama neden oluyor." Kahvemi daha büyük bir yudumla içtim, zihnimde programımı gözden geçirip duş almak ve giyinmek için ne kadar zamanım olduğunu hesapladım. Midem de gurulduyordu, bu yüzden yemek almak için zamana ihtiyacım vardı.

"O zaman seni götürürüm," dedi Nate. "Yalnız kalmazsan daha iyi hissederim. Hiçbirimiz yalnız kalmazsak. Sizin de dersleriniz var mı?"

Heath ve Carter almamıştı, ama Royce'un benimkiyle benzer bir zamanda bir şey aldığını biliyordum. İsteksizce Heath'in kollarından kendimi ayırdım ve hazırlanmak için koridora doğru sürünerek gittim. Yatağa geri dönüp yarın tekrar denemek çok cazip geliyordu, ama söylediğimde ciddiydim: şimdi ne kadar çok dersi kaçıırırsam, yas dönemim bittiğinde o kadar zor yetişirim.

Üçümüz Nate'in kamyonetiyle gereğinden erken kampüse doğru yola çıktık ve Carly'ye erkeklerle birlikte yolda olduğumu bildiren bir mesaj attım. Bana Dancing Goats'ta kahve sipariş edeceğini söyledi ve ben gülümsedim. Kahve içmek için buluşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Oysa o sadece *benim* kahvemi sipariş etmişti.

"Canım, ne oluyor?" Royce, vardığımızda alaycı bir öfkeyle sordu. "Benimki nerede?"

Carly, sırtarak yoğun barista istasyonunu işaret etti. "Makinenin içinde senin için sıcak tutuyorlar. Sıraya girip istemen yeterli."

Ben kahkahamı bastırarak onun karşısındaki boş koltuğa oturdum, erkekler ise sipariş vermek için sıranın sonuna geçtiler. "Teşekkürler kızım. Bugün dünyada yeterince kahve yokmuş gibi geliyor."

Cevap olarak sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Anlıyorum. Yüzün nasıl?"

Parmağımın morarmış burnumun yanına dokundum. Concealer ile oldukça kalın bir şekilde kapatmıştım, ama belki de yeterli olmamıştı. "Belirgin mi? Dört kat makyaj yaptım."

"Hayır, sadece sen söylediğin için. Kesinlikle iyice muayene oldun, değil mi?" Endişeyle başını eğdi, daha fazla yaralanma olup olmadığını kontrol eder gibi gözleri üzerimde dolaştı.

Hala çok sert olan boynumu okşayarak hafifçe başımı salladım. Antiinflatuar ilaçlar almıştım ve kokmayan bir kas gevşeticiyle ovmuştum, ama yine de çok hızlı hareket edersem çok acıyordu. "Evet, çok titiz davrandılar. İyiyim, söz veriyorum. Bir hafta boyunca ölümün eşiğinden dönmeden geçirebilirim daha iyi olacağım." Kafamda hesap yaparken yüzümü buruşturdum. "Sekiz günde üç kez oldu. Bu çok fazla."

"Üç kez mi?" Carly kaşlarını çatarak tekrarladı. "Geçen hafta sonu göl ve bu hafta sonu araba... Başka ne oldu?"

Dudaklarımı ıslattım, onun yaşlılar konseyi olayından haberi olmadığını hatırlayarak. "Şey, bir şey daha vardı... ama hallettik."

Gözleri kısıldı ve dudaklarını büzdü. "Uh-huh. Peki bunun, tüm çocuklarının parmak eklemlerinde morluklar olmasıyla bir ilgisi var mı?"

Ona özür dilercesine gülümsedim, dişlerimi göstererek. "Muhtemelen. Neyse, geçmişte kaldı. Bana hafta sonunu anlat. Alaska'ya sadece Edmund mu geldi?"

Gözlerini devirdi ve iç çekerek koltuğuna geri yığıldı. Rahatlamış bir şekilde kahvemi aldım ve yudumlarırken, o da hafta sonu etkinliklerini eğlenceli bir şekilde anlatmaya başladı, otel spor salonunda seks yaparken yakalandıklarını da dahil ederek.

Çocukların kahveleri gelmesi çok uzun sürdü, ama bu sayede onlar etrafımızda dolanmadan ya da daha kötüsü, konuşmaya karışmadan takılma ve sohbet etme fırsatı bulduk. Ayrıldık ve kendi sınıflarımıza gittik, ama Nate'in benim sınıfıma geldiğini görünce şaşırdım.

"Derse katılmak zorunda değilsin," dedim ona sessizce, dizüstü bilgisayarımı ve notlarımı çıkarırken.

"Biliyorum," diye cevapladı, koltuğuna kambur oturup profesyonel bir adam gibi bacaklarını açarak. Normalde bu tür şeyler beni çok sinirlendirirdi, ama onun bacağı benim bacağıma değiyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Onun için şunu söylemeliyim ki, dersim boyunca hiç rahatsız edici davranmadı. Hiçbir yorum yapmadı, sıkılmış gibi davranmadı, hatta en ufak bir rahatsızlık belirtisi bile göstermedi. Ders boyunca beni rahatsız eden tek şey

, elini bacağıma koyup başparmağıyla neredeyse dalgın bir şekilde dizimin iç kısmında küçük daireler çizdiğinde oldu.

Bunu ilk yaptığında, bir şey için dikkatimi çekmek istediğini görmek için ona baktım, ama o sadece bana kısa bir bakış attı ve sonra sınıfın önüne doğru başını salladı. Başka bir deyişle, *dikkatimi vermemi istiyordu*.

Başlangıçta söylemesi kolaydı ama ders devam ettikçe ve eli hareket etmediğinde, yavaş yavaş rahatladım ve daha sonra tekrar gözden geçirebilmek için not almaya odaklandım. Ders bittiğinde, elinin hareket etmesi gerektiği için aslında hayal kırıklığına uğradım, ama bunu onun duyabileceği bir yerde *asla* yüksek sesle itiraf etmezdim.

"Hala uyanık mısınız?" diye alay ettim, eşyalarımı toplarken.

Nate hızlıca gülümsedi ve kollarını başının üzerine uzattı. "Az önce."

"Gerçekten kalmana gerek yoktu. Senin kendi derslerin yok mu?" Çantamı kapattım ve omzuma atmak için uzandım, ama boynum bu harekete tepki gösterdi ve acıdan inledim.

Nate kaşlarını hafifçe çattı, sonra çantayı benden aldı ve tek kelime etmeden askısını kendi omzuna attı. İtiraz etmek istedim, ama... neden? Boynum çok ağrıyordu ve çantam da hafif değildi. Bu yüzden dilimi ısırdım ve Heath çantamı taşırsa hiç tereddüt etmeyeceğimi kendime hatırlattım.

"Kampüsteyken başka bir şey yapman gerekiyor mu?" diye sordu, sınıftan çıkıp dışarı doğru yürürken. "Royce'un başka bir dersi var, ama çocuklardan biri daha sonra onu almaya gelebilir."

"Hayır, bittim," dedim ona hafifçe esneyerek. Tüm bu seyahat ve stres beni gerçekten çok yormuştu. Çürükleri gizlemeye çalışsam bile, göz altlarımdaki morlukları gizlemek için yine aynı miktarda kapatıcıya ihtiyacım olacaktı.

Çürüklerimi düşünmek burnumu kaşındırdı ve kendimi durduramadan kaşımaya başladım. "Kahretsin." Nate'in dikkatini çekmek için kolunu tuttum. "Az önce makyajımı mı bozdum?" Kaşımış olduğum yüzümü işaret ettim. Bu sabah çürüklerim *çok kötüydü*, bu yüzden bu kadar uğraşmışım.

Nate adımını durdurdu ve başparmağını kaldırarak kapatıcıyı nazikçe yayarken bana tüm dikkatini verdi. "Tamamdır," diye mırıldandı

ben onun neyi düzelttiğini hatırlamaya çalışırken gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Ayrıca, nefes alıyor muydum?

Omzuma sert bir darbe aldığımda irkildim, yoğun göz teması kesildi ve boynum ağrıdığına yüzümü buruşturdum.

"Oops, seni görmedim," dedi Jade şekerli bir sesle, saçlarını yüzüme çarpacak şekilde sallayarak.

Nate'in eli kırbaç gibi uzandı ve Jade uzaklaşmaya çalışırken bileğini yakaladı. "Bu kötü kız hareketleri için biraz yaşlanmadın mı Jade? Annen, sırf kıskanç olduğun için yeni bir *düzenleme* şansını kasten sabote ettiğini duysa dehşete düşerdi."

Jade'in gözleri büyüdü ve yüzündeki kan çekildi. "Özür dilerim," boğuk bir sesle fısıldadı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"*Benden* özür dileme," diye cevapladı, başını bana doğru eğerek.

Jade'in yanakları kızardı, öfke kaşlarını çatarken bakışlarını bana çevirdi. Tiksinti o kadar belliydi ki, sanki güzel yüzünün üzerine fiziksel bir film çekilmiş gibiydi. "Ben..." Nate bileğini tutup onu kendine doğru çekince, tıslayarak sözünü kesti. "Yani, *özür dilerim, Ashley.*"

"Onu bırak," dedim sessizce, Nate'in dikkatini çekmek için koluna elimi koydum. Jade okul bahçesindeki bir zorba gibiydi ve onun benim adıma ona zarar vermesini istemiyordum. "Jade, Carter onunla evlenmektense servetini kaybetmeyi tercih ettiği için üzgün."

Nate bir an hareket etmedi, kızı soğuk bir nefretle süzerek, onun yerinde olsam korkudan titremeye başlayacaktım. Onun için şerefine, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle de olsa, Nate'in bakışlarını karşıladı. Sonunda Nate onun bileğini bıraktı ve Jade içgüdüsel olarak bir adım geri attı, bu sırada neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyordu.

Jade'in ifadesi bir anda öfkeye dönüştü ve bana gözlerini kısarak baktı. Göğsümde rahatsız *edici* bir his uyandı. O, bu kadar kolay pes edecek türden bir kız değildi.

"Gerçekten kazandığını mı düşünüyorsun, Ashley? Nate'e arama kayıtlarını göstermesini istesene. Paige bana gece geç saatlerdeki sohbetlerinizi anlattı... Görünüşe göre *nişanlın* ihtiyaçlarını karşılayamıyor." Elime bakarak alaycı bir şekilde güldü. "Oops, yani kız arkadaşın. Çok hızlı oldu."

Nefesimi keskin ve bastıramayacak kadar hızlı aldım. Jade'in gözleri memnuniyetle büyüdü ve ona yumruk atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Oh, hay aksi," diye mırıldandı Nate. "Bunu sana geri vermeyi unutmuşum, tatlım. Bu sabah kuyumcudan aldım." Cebine uzandı ve bir dakika sonra Mallard'da kaldığım sırada kaybettiğim nişan yüzüğünü çıkardı. Yüzüğü parmağıma takarken, sanki oraya aitmiş gibi, kelimelerim tamamen tükendi. Sonra elimi dudaklarına götürdü ve öptü.

Jade, inanamayan bir ses çıkardı, sonra alaycı bir şekilde güldü ve Nate onun suçlamalarına cevap veremeden hızla geri çekildi, başı dik ve omuzları gergin bir şekilde çimlerin üzerinden hızlıca yürüdü. Onun gitmesini izledim, sonra yavaşça bakışlarımı Nate'e çevirdim ve kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

"O öyle demek istemedi," diye mırıldandı, yakışıklı yüzünde öfkeli bir ifadeyle park yerine doğru ilerlerken ruh hali bir anda bozuldu. Onun uzun adımlarına yetişmek için acele ettim, onu aldatmakla suçlama içgüdüsünü geri yuttum. Çünkü Jade'in istediği tam da buydu, değil mi?

"Tamam," dedim, kafamda dolaşan küfürler yerine.

Aniden durdu, dönüp bana kızgın bir bakış attı. "Tamam mı?" diye tekrarladı, hem şaşkın hem de sinirli bir şekilde. "Hepsi bu mu?"

Omuz silktim. "Eğer onun ima ettiği şey olmadığını söylüyorsan, sana inanırım."

Gözleri kısıldı. "Hayır, inanmıyorsun."

Dişlerimin arkasından bir tıslama ile nefesim kaçtı. "Hayır, bilmiyorum," diye kabul ettim. "Ama o kaltağa hiç güvenmiyorum ve onu kaldıramayacağıma bahse girerim."

Kaşları daha da çatıldı ve dişlerini sıkarken çenesi seğirdi. "Paige son zamanlarda beni sık sık arıyor, ama Jade'in söylediği gibi değil. Şu anda ailesiyle çok zor bir dönemden geçiyor ve bunu konuşmaya ihtiyacı var."

"Oh." Tepkimi kontrol etmek için çaresizce yutkundum. Açıklamanın ne olacağını bilmiyordum, ama

o, eski kız arkadaşıyla konuştuğunu açıkça itiraf ediyordu... Ama gerçekten tam bir açıklık bekleyebilecek durumda mıydım? Elbette, biz... bir şeyduk. Ama günümüzün tüm ayrıntılarını açıkça paylaştığımız türden bir ilişkimiz var mıydı? Hayır. En azından henüz yoktu.

Öyleyse, onun Paige ile konuştuğunu duyduğumda bu kadar yıkılmış hissetmeye ne hakkım vardı?

Nate sinirli bir küfür etti ve belimden tutup beni kendine çekti, başımızı alnlarımız birbirine değene kadar eğdi. "Bunu yapma Layne," dedi, sesinde mutlak bir çaresizlik vardı. "Lütfen bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" diye zayıf bir sesle sordum.

Çantalarımızı yere bıraktı ve diğer eliyle başımın arkasını kavradı, parmaklarını saçlarıma geçirdi. "Şu anda ne düşünüyorsan, Ash... kes şunu. Kalbimde sadece bir kadın için yer var, o da sensin. İkimizin de itiraf etmek istediğinden çok daha uzun zamandır böyle. Jade sana benim seni aldattığımı düşündürmeye çalışıyor, ama gerçeklerden daha uzak olamazdı. Seni böyle incitmek için kendi aletimi kesmeyi tercih ederim."

Tanrım, böyle dürüstçe konuştuğunda çok ikna edici oluyordu.

"Tamam," dedim yine, ama bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Parmakları saçımı nazikçe çekerek, bakışlarımızı buluşturacak kadar aramızdaki mesafeyi açtı. "Tamam mı?" diye tekrarladı, sesinde bir parça çaresizlik vardı.

Dudaklarımı büzerek hafifçe başımı salladım. "Sana inanıyorum." Ve bu sefer... gerçekten inandım. Belki bu beni dünyadaki en saf, yaşamak için fazla aptal bir kaltak yapıyordu, ama ona inandım.

Gözleri bir an için büyüdü, sonra yüzünü eğip beni şefkatle öptü, o okşama ile ikimizin de içini rahatlatıcı bir his kapladı. Bu bizim için garip bir dönüm noktasıydı, ama yine de bir dönüm noktasıydı.

34

ASHLEY

Heath: Tamam, tüm kriterlerimize uyan mülklerin kısa bir listesini hazırladım ve kısa liste derken... gerçekten kısa demek istiyorum. Sizler çok titizsiniz.

Carter: Ee?

Royce: Ağla biraz, neden ağlamıyorsun? Listeyi paylaş.

Nate: Mükemmelliği istemek titizlik değildir.

Heath: Bazen yazdıklarını göndermeden önce tekrar okuduğunuzu merak ediyorum.

Heath'in büyükbabası, mekanikçilerden birinin buz pistindeki birkaç arabaya müdahale ettiğini kesin olarak tespit etmişti, ancak onu sorgulamak için bulduklarında, adamın öldüğünü gördüler. Kendini asmişti.

Onun hakkında tek bildikleri, daha önce askeri deneyimi olduğu, ancak önceki yıl onursuz bir şekilde ordudan atıldığıydı. Jocelyn'in projesi için askeri fon sağladığını bildiğimizden, sabotajın arkasında onun olduğu yönünde zayıf bir bağlantı kuruldu.

Herhangi bir şeyi *kanıtlamak* için yeterli kanıt yoktu, ama içgüdülerimin her an dikenlerle dolu olduğunu hissetmem için yeterliydi. Ayrıca, gece boyunca duyduğum her fısıltı sesinde korkuyla uyanmaya başladığım için düzgün uyku uyuma yeteneğimi de yok etti.

Hafta sonu geldiğinde, lobotomi yaptırmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştım. Ya da uyku hapları. İkisi de gerçekten uygun seçenekler değildi, ama o kadar çaresiz hale gelmiştim ki.

"Sence o sana ve Nate'e nasıl ulaşıyordu?" Cuma öğleden sonra kampüsten eve dönerken Carter'a sordum. "Heath ve Royce, Dr. Fox'un terapi seanslarında dalga geçiliyordu... ama o size nasıl ulaşıyordu?" Çünkü Carter ve Nate de diğerleri kadar onun hipnoz deneyine duyarlıydılar.

Carter sürerken bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Nate ile düzenli olarak görüşürdü, belki de Nevaeh'da yaptığı işler için şehirdeyken ayda bir kez. Genellikle bizim dairemizde buluşurlardı. Mutfağımızdaki her şeye ilaç katmak için bolca fırsatı vardı. Ondan sonra... şey, kafalarımıza ne tür saçmalıklar soktuğunu bilemezdik. Nate'in doğum gününden tamamen akli başında çıktığını biliyorsun, değil mi?"

Rahatsız bir şekilde başımı salladım. Nate bana her şeyin nasıl geliştiğini anlatmıştı, ama benim son hatırladığım şey koridorda Jocelyn'e rastlamamdı, sonra *hiçbir şey hatırlamıyordum*. Bu da onun erkeklere de benzer bir şey yapmış olabileceği ve onların da benim gibi hiçbir şey hatırlamıyor olabileceği anlamına geliyordu.

"Nate, hepinizin günlük tuttuğunuzu söyledi, böylece eksiklikleri veya tuhaf şeyleri tespit edebilirsiniz," diye mırıldandım, bakışlarımı pencereden dışarıya çevirip, havanın çoktan kasvetli ve karanlık olduğunu fark ettim. "Endişe verici bir şey oldu mu?"

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevapladı. "Hiçbir şey. Ne olduğunu anladığımızdan beri... ve güvenli olması için mutfaktaki *her şeyi* attığımızdan beri. Neden, bir şey mi oldu?"

Hızla başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Ben sadece... İyi uyuyamıyorum ve hayal gücüm fazla çalışıyor. Her şeyi sorgulayan korkunç hislerim var. Sanki tüm bunlar... sahteymiş gibi. Ya hala Mallard'daysam ve tüm bunlar kafamın içindeyse?"

Carter beni sahte sözlerle teselli etmek için acele etmedi. Bunun yerine, uzun bir nefes aldı ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, Spark? Bilmiyorum. Sanırım son aylarda hepimiz benzer endişelerimizi dile getirdik

Nasıl emin olabiliriz ki, o kafalarımızı bu kadar karıştırmışken?"

"Siktir," diye fısıldadım, titrek elimle saçlarımı tarayarak. "Hepimizin terapi görmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama..."

Keskin bir kahkaha attı, sonra şok içinde dudağını ısırıldı. "Üzgünüm. Komik değil."

Omuz silktim. "Biraz *komik*... ama *gülünecek* türden bir komiklik değil. Sorun yok, ben iyiyim. Sadece yetişkinlerin sözlerini tutup, onun planlarından biri gerçekten işe yaramadan onu bulmalarını ummamız gerekiyor. Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımızı ancak Tanrı bilir."

"Açıkçası, tamamen şans eseri," dedi, eğri bir gülümsemeyle. "Peki, bu gece ne yapıyoruz? Carly daha önce partiden bahsettiğinde pek ilgilenmiş görünmüyordun."

Burnumu kırıştırdım ve başımı salladım. "Partiler şu anda çok kötü bir fikir gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Ayrıca... benim planlarım var."

Carter şaşkınlıkla bana baktı, ama hemen gözlerini yola çevirdi. "Öyle mi? Benimle mi?"

Gülerek, göğsümdeki hafif endişenin azaldığını hissettim. "Aslında Nate ile. Pazartesi günü bir olay yaşadık ve bu konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum ama uygun bir an bulamadım. Bu yüzden bu akşam konuşabilir miyiz diye sordum ve o da beni dışarı çıkarmayı teklif etti." Hızlıca söyledim, aslında bir randevu olan bu durum hakkında ne hissettiğimden hala emin değildim. Gerçek bir *akşam yemeği randevusu* gibi. Hafifletici koşullar göz önüne alındığında, bu... gerçeküstüydü.

"Anlıyorum," dedi Carter düşünceli bir şekilde. "Peki, bu yarın akşam seni dışarı çıkarabileceğim anlamına mı geliyor? Sadece ikimiz?"

Ona doğru dönüp gülümsedim. "Bu, başka bir şüpheli kamusal alanda benimle sevişmek için bir bahane değilse tabii."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu bir anlaşma kırıcı mı olur? Son baktığımda, halka açık yerlerdeki hızlı sevişmelerimizi oldukça seviyordun."

Sıcak bir kahkaha patladı içimden. "Haklısın. Nate ve ben bu gece öldürülmeden ya da birbirimizi öldürmeden atlatabilirsek, o zaman bakarız."

Carter, Royce ve Heath'in Nate ile randevumu öğrendiklerinde beni planlarına ikna etmelerine izin vermeyeceğime söz verdikten sonra isteksizce kabul etti. Teknik olarak

teknik olarak Carter'la diğerklerinden daha uzun süredir çıkıyor olduğumu belirttikten sonra, o da tatmin olmuş görünüyordu. Belki biraz da kendini beğenmiş.

Eve vardığımızda, birkaç saat gecikmiş ödevlerimi yaptım, sonra çocuklar aşağıda spor salonundayken dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladım. Nate beni götüreceği restoranın adını kısaca söylemişti ve Google'da hızlıca araştırdığımda, orasının kot pantolon ve spor ayakkabı giyilebilecek bir yer olmadığını anladım.

Dolabımda, kot pantolonlardan daha şık ama haute couture gece elbiseleri kadar abartılı olmayan, ara bir tarzda giysiler önemli ölçüde eksikti. Bu da Carly ile alışverişe çıkmam gerektiğini fark etmemi sağladı, sadece onun alıştığı fiyatlardan daha düşük bir fiyat aralığında. Daha iyi bir fikir bulamadığım için, siyah, pileli bir mini etek ve safir mavisi saten bir kaşkorse çıkardım. Bunlara bir çift topuklu ayakkabı eklemek zorunda kalacaktım.

Son anda, hava hala bir kat daha giyinmeyi gerektirecek kadar serin olduğu için beyaz bir blazer eklemeye karar verdim. Özellikle de bacaklarım çıplak olduğu için. Bu doğru bir seçimdi, çünkü restoran bu kadar lüks bir yer için şaşırtıcı derecede cereyanlıydı.

"Yer değiştirmek ister misin?" Nate, soğuktan şikayet edip ceketimi daha sıkı giydiğimde sordu. Alışkanlıktan dolayı reddettim, o da gözlerini devirdi ve yine de kalktı. "Hadi ama. Yer değiştir. Seni beyaz giyinmiş görmek ne kadar hoşuma gitse de, rahat görünmüyorsun."

Biraz tatlıydı. Bu iyi bir hareketti çünkü onun koltuğu klimadan gelen esintiden uzaktaydı ve birkaç dakika sonra ceketimi çıkardım.

"Peki..." Garson siparişlerimizi aldıktan sonra garip bir şekilde sordum. "Paige nasıl?"

Nate bu soruya o kadar çabuk moralini bozdu ki, alnını masaya dayadı. "Layne..." diye acı içinde inledi ve yüzünü buruşturarak tekrar oturdu.

Omuz silktim. "Ne? Sadece nasıl olduğunu soruyorum. Hâlâ konuşuyor musunuz?"

"Öyle değil..." Derin bir nefes alarak sözünü kesti. "*Öyle olmadığını* ısrar etmek klişe gibi geliyor ama gerçekten öyle değil. Ayrıca, bütün hafta bunu sakladın mı? Bu yüzden mi benden kaçıyordun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim, şarap kadehime uzanıp bir yudum aldım. "Çünkü entelektüel olarak, kadın arkadaşların olabileceğini ve beni kışkırtmaman gerektiğini çok iyi biliyorum. Ama aynı zamanda, o senin eski sevgilin... ve *Royce'la* yattı. Senin yüzünden Carly'ye yaptıklarını saymıyorum bile. Hala onunla konuşuyor olmana biraz şaşıyorum."

O, cevabını dikkatlice düşünürken çenesini ovuşturarak başını salladı. "Onun sık sık aradığını söyledim, ama aslında onunla sadece iki kez konuştum ve bunun nedeni endişelenmiş olmamdı. İlişkimiz bir yana, Paige'i altı yaşından beri tanıyorum. Eskiden arkadaştık... erkekler dışında kimseyle arkadaş olduğum kadar. Bu yüzden, tuhaf saatlerde sürekli aradığında endişelendim. Annesi, benimle ilgili olarak ona *çok sert* davranıyor. Bu yüzden kendimi suçlu hissettim."

Bu bilgiyi sindirmek için şarabımdan bir yudum daha aldım. Mantıklıydı, elbette. Ama yine de hoşuma gitmemişti. Yine de, ondan gerçek bir tehdit gelmiyorsa, kıskançlık boşuna enerji harcamaktı. Ve ben bunun olmadığına *oldukça* emindim.

"Sana söylemeliydim," diye devam etti, inkar edilemez bir pişmanlıkla. "Ama bir yanımda, sana ve Carly'ye ne kadar kötü davrandığımı düşününce, bunun iyi karşılanmayacağını biliyordum. Özür dilerim."

"Sen..." Aklımdaki tek soruyu sormaya başladım, ama hemen kendi güvensizliğimden utanarak başımı salladım.

Nate başını yana eğdi, bakışları sabit ve ciddiydi. "Ne yapıyorum?"

Dudaklarımı ısırarak bir an onun bakışlarını karşıladım. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değil," diye ısrar etti. "Aklında ne varsa sor bana. Sana yalan söylemeyeceğim Ash, kendi kışımı kurtarmak için bile."

"Hâlâ onu önemsiyor musun?" diye sormaya zorladım kendimi. "En iyi arkadaşını becerdikten sonra bile ona geri döndün. Bu, ciddi duyguların olduğunu ima ediyor ve böyle birini unutmak için bir başkasını kullanmak *alışılmadık* bir şey değil."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Senin rebound'um olduğunu mu düşünüyorsun?" diye inanamayan bir şekilde sordu. "*Paige'den* mi?" Sonra dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve o pislik *gülmeye* başladı!

"Bu komik değil!" diye itiraz ettim ve hayal kırıklığıyla koltuğuma geri oturdum.

Yüzündeki o lanet *gülümsemeye* karşı koymak çok zordu. Neden benim çok geçerli sorum onu bu kadar mutlu etti? "Layne... Ördek yavrusu... Sanırım yanlış bir fikre kapıldın.

Paige'in benim için ne ifade ettiği hakkında. Onu *hiç* sevmedim. Onu neredeyse hiç *sevmedim* bile. Sadece beklendiği için çıkıyorduk ve hepsi bu kadardı. Royce'dan sonra ona geri döndüm çünkü onu o kadar az önemsiyordum ki, bu konuda kızgın bile değildim. Royce yakışıklı bir erkek. Onu suçlamıyorum."

Eh. Bu beni suskun bıraktı. Sonra ruh halim daha da kötüleşti ve kaşlarımı çattım. "Anlıyorum."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, eğlencesi bir anda yok oldu ve gözleri kısıldı. "Hayır. Anlamıyorsun. Hemen aynı mantığı kendine uyguladın, değil mi? Paige'in Royce'la yatmasını umursamadığımı, çünkü onun benim için hiçbir anlamı olmadığını duydun ve kendini onun yerine koydun. Ama gerçeklerden daha uzak olamazdın. Benim gözümde sen ve Paige daha farklı olamazdınız."

O sırada ilk yemeğimiz geldi ve garson, bir şekilde neredeyse bitirdiğim şarabımı yeniden doldurdu. Bu bana, paranoyak bir aptal olup olmadığımı düşünmek ve sorgulamak için bir an verdi. Sonuçta... evet.

Garson bizi tekrar yalnız bıraktığında Nate yumuşak bir sesle, "Kelimelerin çok az anlam ifade ettiğini biliyorum," dedi. "Bu yüzden umarım içgüdülerine güvenebilirsiniz. Şu anda bize dair ne diyorlar?"

Dudaklarımı ıslattım, ellerimin titremesini durdurmak için yumruğumu sıktım. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim, çünkü içgüdülerimin bana *haykırdığı* şeyi itiraf etmekten korkuyordum. Ona güvenmek. Ona inanmak. Onun da benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olduğunu.

Nate dudaklarını sıkıştırdı ve benim açılmamam karşısında gözleri hafifçe sertleşti, ama konuyu zorlamadı. Bunun yerine, hafifçe iç geçirdi ve dikkatini yemeğine yöneltti. Kendi çatalımı aldım, ama iştahım tamamen kaçmıştı. Ortam gergindi ve aramızdaki atmosfer gerginlik ve söylenmemiş gerçeklerle doluydu — tüylerim diken diken oldu.

"Gidebilir miyiz?" Birkaç lokma yuttuktan sonra patladım. "Bu... hiç eğlenceli değil."

Nate, sanki yüzüne içki dökmüşüm gibi keskin bir nefes aldı. "Tamam, tabii. Eve gitmek mi istiyorsun?"

Kafamı salladım. "Hayır. Ama burada kalmak istemiyorum. Daha fazla... bizim için bir şeyler yapabilir miyiz?"

Acı dolu ifadesi, kaşlarını kaldırarak merakla yer değiştirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, aklımda belirli bir şey yoktu. Sadece *akşam yemeği randevusunun* rahatsız edici resmiyetinden kurtulmak istiyordum, ama aynı zamanda aramızdaki çözülmemiş gerginlikle eve gitmek de istemiyordum. "Hmm... Bilmiyorum. Carly ve ben geçen gün yeni açılmış bir smash room'un önünden geçtik. Gidip bir şeyler kırsak nasıl olur?"

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve ben de hiç düşünmeden ona aynısını yaptım. "Bu, küçük Layne, kulağa harika geliyor. Hadi gidelim."

Elini uzattığında, tereddüt etmeden tuttum. Belki içgüdülerimi ona söylemeye çok korkuyordum, ama en azından kendime itiraf edebilirdim. Hızla ve derinden aşık oluyordum ve içgüdülerim yanılıyorsa, muhtemelen bir daha asla kendime gelemezdim.

Neyse, artık geri dönmek için çok geç.

35

ASHLEY

Nate: Beni aramayı bırak. Mesaj atmayı bırak. Ashley'i seviyorum ve yanlış bir suçluluk duygusu yüzünden geleceğimi tehlikeye atmayı reddediyorum. Terapiye git, Paige. İhtiyacın var gibi görünüyor.

Hayal kırıklığına uğradık, çünkü bahsettiğim kırma odası bekarlığa veda partisi için kapalıydı ve biz başka bir plan düşünürken sarhoş kadınların tiz çığlıkları sokağa yankılanıyordu. "Bir fikrim var," dedi Nate birkaç dakika sonra. "Önce birkaç telefon görüşmesi yapayım önce birkaç telefon görüşmesi yapayım, güvenli olduğundan emin olayım." Ama beni yalnız bırakıp gizlice telefon görüşmelerini yapmadı. Mouse adında bir adamla Drake Place adını verdiği bir yer hakkında konuşurken, elimi elinde tutarak kamyonetine doğru yürüdük. Mouse'a kameralarda son zamanlarda herhangi bir hareket olup olmadığını soruyordu ve aldığı cevapla memnun kalmış görünüyordu.

"Başlıyoruz," dedi telefon görüşmesini bitirdikten sonra.

"Neye hazırız?" diye sordum, o benim için kamyonetinin yolcu kapısını açarken şaşkınlıkla.

Kabine bindim ve o kapımı kapatıp kendi tarafına geçti. "Daha iyi bir seks odası," dedi koltuğuna oturunca. "İkimizin de çok keyif alacağı bir oda. Yolda kısa bir mola vermemiz gerekiyor."

Yaramaz sırtışından, daha fazla bilgi vermeyeceğini anladım, bu yüzden kendime sabırlı olmam gerektiğini söyledim. Küçük durağımız bir nalbur dükkanıydı ve bu daha da merak uyandırıcıydı... özellikle de birkaç dakika için içeri girip bir çift balyozla geri döndüğünde.

"Essex..." diye şüpheyle sordum, o tekrar sürmeye başladığında. "Nereye gidiyoruz?"

Bana dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Görürsün."

"Sürprizleri sevmediğimi hiç söylemiş miydim?" diye mırıldandım, daha çok kendime, koltuğumda kambur oturarak.

Onun kahkahası buzı eritecek kadar sıcaktı ve ben o sesi içime çekmek için gözlerimi bir an kapattım. "Aslında teknik olarak sürpriz sayılmaz. Sana zaten söyledim: ikimiz de biraz stres atmak için farklı bir tür smash odasına gidiyoruz."

Yine homurdandım ama konuyu daha fazla uzatmadım. Akşam yemeğinde ortaya çıkan gergin ve garip durumdan kurtulmak için her şey daha iyiydi ve Nate'in eve gitmek istediğini sandığı andaki yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum. Gerçekten *incinmişti*.

Bu kesinlikle bir şey ifade ediyordu, değil mi?

Birkaç dakika sonra, evimizden çok uzak olmayan bir apartmanın önüne çekti. Eski tarz bir binaydı ama konukseverlik görevlisi bulunan giriş holü ve mermer zeminleriyle ihtişamlıydı.

Masadaki üniformalı güvenlik görevlisi, Nate'in elindeki balyozlara uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Asansörlere doğru hızla ilerledik ve Nate yedinci katın düğmesine bastı. Tahmin etmek gerekirse, burada zengin çocukların versiyonu bir kırma odası falan mı vardı? Belki ortasında lanet bir Ferrari park edilmiş boş bir daire ya da onun kadar müstehcen bir şey.

Nate'in anahtarı, kamyonetinin anahtarlarıyla aynı anahtarlıkta duruyordu, ki bu... ilginçti.

İçeri girince ışıkları açtı ve üst sınıf olsa da çok normal bir daire ortaya çıktı. Dekorasyon ve stil, kiralık bir mülk değil, birinin evi olduğunu gösterecek kadar pahalıydı, ama kimin evinde olduğumuzu gösteren gerçek bir işaret yoktu. Elimizde balyozlarla duruyorduk.

"Neredeyiz?" diye sordum, Nate arkamızdan kapıyı kapatırken kafam karışmıştı.

O kendinden emin adımlarla dairenin içine doğru ilerledi ve üzerinde vazolar ve küçük heykeller bulunan bir rafın önüne geldi. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor, Layne bebeğim?"

Burası bir kırma odası." Sonra balyozunu kaldırdı ve raflara doğru savurdu.

Kırılan seramiklerin sesi dairede yankılandı ve ben bu yıkıma şok olarak nefesimi tuttum. Sonra Nate bir sonraki raftan çerçeveli bir fotoğrafı kaptı ve donakaldığım yerin yanındaki duvara o kadar sert attı ki, fotoğraf kuru duvarı kırdıktan sonra yere parçalandı.

İçgüdüsel olarak, kırık camların arasından fotoğrafı almak için yanına gidip diz çöktüm ve gerçeği anladım.

"Bu...?" Nate'in soğuk gülümsemesi tahminimi doğrulayınca cümleyi bile tamamlayamadım. Fotoğrafa tekrar baktım, sonra hızla ikiye yırttım. Lanet Jocelyn, kendi oğlunu öldürmeye çalıştığı halde ailesinin mutlu fotoğraflarını saklamayı hak etmiyordu.

"Burada ne kadar güvendesiniz?" Etrafıma bakarak korku dolu bir sesle sordum. Kafamda, onun karanlık bir sığınakta yaşadığını düşünüyordum. Belki de ışıkları titrek ve kafeslere kapatılmış farelerle dolu ürkütücü bir bilim laboratuvarı. Bizim yaşadığımız yerden sadece birkaç blok ötede bulunan lüks ve konforlu bir daire değil.

Nate bana doğru geri döndü ve bir balyoz uzattı. "Şu anda başka hiçbir yerde olduğumuz kadar güvendesiniz," diye dürüstçe cevapladı. "Ama bir süredir burayı gözetim altında tutuyorum ve doğum gününden beri buraya geri dönmedi. Artık kapı görevlileri de benim maaşlı çalışanlarım, yani aniden ortaya çıkarsa, onu durduracaklar."

Bu rahatlatıcıydı. "Sanırım şu anda birçok kişi onu arıyor. Öylece kendi dairesine dönmez..." Ondan çekici aldım ve ağırlığını dengelemek için iki elimle tuttum. Nasıl bu kadar kolay sallayabilmişti? "Nereden başlıyoruz?"

Geniş ve kötücül bir gülümsemeyle başımın arkasını tuttu, sonra dudaklarıma morartacak kadar sert bir öpücük kondurdu. "Nereye istersen. Benimle birlikte bu lanet yeri yerle bir et."

Vay anasını. Bazıları *bana "seni seviyorum"* dedi, ama Nate bana bir balyoz verdi ve annesinin evini yıkmamı istedi. Aynı şey.

Çekicimin ilk vuruşu, muhtemelen tüm hayatımdaki en rahatlatıcı andı. Jocelyn'in aynasına çarptığı andaki etki, erkek arkadaşlarımla seks yapmaktan sonra ikinci sıradaydı... ve o zaman bile, çok yakın bir ikinci sıradaydı. Yüksek tizli, biraz çılgın bir kıkırdama kaçtı ve Nate'e baktım.

O da tamamen anlayışla dolu bir bakışla gözlerime baktı, sonra çekicini düz ekran televizyona indirdi ve televizyon dramatik bir cam patlamasıyla paramparça oldu, ardından standından düşüp yere çarptı.

Bu randevu, resmi olarak hafızamda en iyilerinden biri olarak yerini aldı.

Sonraki yarım saat boyunca, daireyi sistematik olarak dolaşarak, çekiçle vurabileceğimiz her şeyi parçaladık ve bu, ikimizin de *tam olarak* ihtiyacı olan şeydi. Ancak sonunda, kollarım ağrımaya başladığı ve çekiçleri yerden kaldıramadığım için yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. Nate, Jocelyn'in bebek piyanosunu kürdan yaparken o kadar eğleniyordu ki onu durdurmak istemedim, bunun yerine çekiçlerimi mutfığa geri götürdüm.

Dolapları biraz aradıktan sonra kırılmamış bardakları buldum, ikisini çıkardım ve tezgahın altındaki şarap buzdolabında bir şişe şarap buldum. Jocelyn'in en azından kırma odasına içecekler koymasına gerekirdi.

Kendi kendime gülümseyerek iki kadeh doldurdum ve Nate'in annesinin en değerli eşyalarından birini parçalarken çıkardığı gürültüyü dinledim.

Sonunda sesler kesildi ve Nate, bir süre sonra, kalın pazılarını ter kaplamış halde, balyozunu beyzbol sopası gibi omzuna asmış olarak koridordan çıkageldi. Bir ara gömleğini çıkarmıştı ve ben buna kızmamıştım.

"Susadın mı?" diye sordum ve ona bir kadeh şarap uzattım.

Bana verdiği cevap beni neredeyse eritecekti ve o bardağı yavaşça alırken nefesim kesildi. "Senin yanında mı? Her zaman."

"Siktir," diye mırıldandım, aptal gibi sırtarak gözlerimi onun gözlerinden dudaklarına kaydırdım... sonra daha da aşağıya indirdim. İstmeden de olsa, küçük bir inilti çıkardım.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, Duckling, güvenlik kamerasını kapatmak zorunda kalacağız." Bunu çok rahat bir şekilde söyledi ve sanki bana, yarattığımız yıkımın ortasında iyi vakit geçirmemle tehdit etmiyormuş gibi şarabını yudumladı.

Ben de onun teklifini kabul ederdim, ama kaburgalarında ince bir kan izi fark ettim ve bu, cildimi kaplayan sıcaklığı bir anda yok etti.

"Yaralanmışsın," dedim, şarabımı bırakıp ona mutfağın ışığına doğru gelmesini işaret ettim. Daha önce çekiç elimden kayınca yanlışlıkla oturma odasındaki sarkıt lambayı kırmıştım, bu yüzden oda karanlıktı.

Nate mutfağa gelip kolunu kaldırarak benim işaret ettiğim yere baktı. Kötü bir kesik değildi ama yine de derisine bir tahta parçası batmıştı. Fazla düşünmeden tahta parçasının ucunu tutup çekerek çıkardım, Nate acıdan inledi.

"Oh, kes şunu," diye azarladım ve göğsüne şakacı bir tokat attım.

O da hafifçe homurdandı, dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hepsi bu mu? Belki de tüm öfkemi mobilyalar üzerinde çıkarmana izin vermemeliydim. Bana hiçbir şey kalmadı."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken ağzım açık kaldı. "Akşam yemeğinde neden tartıştığımızı bana tekrar hatırlatır mısın?"

Cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde alt dudağını dişleriyle çekiştirdi ve bu hareketi tüm dikkatimi çekti. "Senin arkan arkaya eski sevgilimle konuşuyordum," dedi boğuk bir sesle, "her konuşmada senin hakkında kötü şeyler söylese de."

Ne? Beynim duygularımın değişimini işleyemeden avucum onun yanağına çarptı ve Nate düşük bir inilti çıkardı.

"Yalan mı söylüyorsun?" diye öfkeyle sordum, Paige'in evine gidip onu kafeste bir fare gibi boğmaya hazırdım.

Elleri belimi kavradı, beni kendine doğru çekti ve başını o kadar eğdi ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Neredeyse. "Belki öyleyim. Belki de değilim."

Öfkeli bir sinirlilik göğsümü doldurdu ve onu hafifçe ittim. "Dalga geçmiyorum Nate. Bana gerçeği söyle."

Çenesini kaldırdı ve dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. "Bana zorla."

Onun meydan okuması yarattığı şok, beni saran yoğun ve boğucu heyecanla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu. O pislik kasten beni kışkırtmaya çalışıyordu ve ben de tuzağına düşmüştüm. Tanrım, bu soruyu ilk soran bendim ve o Paige'den bahsettiğinde gizli niyetimi hemen unutmuştum.

Ama şimdi bana bakışları, ağır gözleri ve hızlı nefes alışı... *Kahretsin*. Onun için kendimi kaybetmişim.

Sadece bir an tereddüt ettim — bulunduğumuz yer yüzünden — sonra kararımı verdim ve parmaklarımı saçlarının arkasına geçirdim. Yavaşça yaptım, tırnaklarımı kafa derisine sürterek ve bu his karşısında kirpiklerinin titremesini izleyerek.

"Ash..." diye nefes nefese, çaresizce mırıldandı, ben parmaklarımı büküp saçlarını tutmadan önce bile kibirli meydan okumasını kaybetmişti. Mallard'dan beni kurtardığından bu yana sadece birkaç hafta içinde saçlarının bu kadar uzaması şaşırtıcıydı. Artık saçlarını iyice tutabiliyordum.

"Nate, bebeğim..." diye mırıldandım ve onu bir adım geri iterek mutfak tezgahına sıkıştırdım. "Havayı bozmadan önce konuşmayı kes."

Şaşkın bir kahkaha attı, ama yüzünü yüzüme çekip dudaklarını sanki bana aitmiş gibi öperek onu çabucak susturdum. *Kahretsin*. Belki de haklıydı, çünkü boy farkına rağmen ona sert davranmanın verdiği güç hissi başımı döndürüyordu. Bağımlılık yapıcıydı.

Onun gömleği çoktan çıkmıştı, ama benimki de hemen ardından çıktı... onun pantolonu ve benim eteğimle birlikte. Bir erkeğe ağaç gibi tırmanmanın ne demek olduğunu, Nate'in omuzlarını acı verecek kadar sertçe tirmalarken tam olarak anlayamadım.

"Siktir," diye homurdandı, iki eliyle hızla kıcımlı kavradı ve tek bir yumuşak hareketle beni kalın sikine neredeyse sapladı. Neden bu kadar şaşırdığımı bilemiyordum. O odanın diğer ucuna külotumu fırlattığımda tam da bunu amaçlamıştım, ama yine de çığlık attım.

Bu çığlık, Nate'i o kadar şaşırttı ki, şarap kadehlerinden birini yere düşürdü ve sonra *bir şekilde* kayıp düştü.

Nasıl olduysa, bir dakika önce ayaktaydık, bir dakika sonra ise ikimiz de çıplak uzuvlarımız ve Shiraz şarabıyla karışık bir şekilde yerde yatıyorduk.

"Ne oluyor lan?" diye sordum, kahkahalar arasında, Nate'in alnındaki kırmızı şarabı silerken, o da beni yeniden üzerine oturtup zonklayan amıma tekrar girmeye çalışıyordu. "Aman Tanrım..."

Ben hareket etmeye başladığımda, dengemi bulmak için yukarı aşağı sallanırken ondan çıkan inilti, düpedüz müstehcendi. Ellerim göğsüne, dizlerim yere dayalıyken, hızımı ve derinliği artırdım, o ise canını dişine takarak belimi kavradı.

"Ash... kahretsin..." Parmakları kasıldı ve dizlerini bükerek vücudunu kaydırdı, bu da açının ve derinliğin tamamen değişmesine neden oldu. Bu bana geriye yaslanmam için destek sağladı, bu da onun elini karnımın aşağısına kaydırıp klitorisimi okşamasına olanak verdi.

Bu yoğun hisler neredeyse dengemi tekrar bozacaktı ve sırtımdaki güçlü bacaklarını sıkıca kavrayarak kendimi kurtardım. Eğer bu olaydan vahşi bir kedi ile beş raunt dövüşmüş gibi görünmeden çıkarsa, işimi yapmamış olurum.

Tırnaklarım ona batınca "Siktir" diye tısladı, ama bu bir protesto değildi. Hayır, tam tersine, acı nefesini daha sert hale getirdi ve başparmağı, pille çalışan bir arkadaşın yardımı olmadan mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde klitorisimi okşadı.

Başımı geriye atarak, bu lanet olasıca iyi hissin tadını çıkardım ve Nate'in sikini sanki benim kişisel seks oyuncağıymış gibi sürdüm. Orgazm olmama hiç zorlanmadım ve içimden kaçan inlemeler, daha sonra hatırladığımda beni utandırdı. Yine de, vücudumdaki tüm kaslar pes etmek üzereyken bile bacaklarımı devam etmeye zorladım.

"Siktir," diye inledim, her şey biraz fazla olunca. "Nate..."

"Boşalabilir miyim?" diye sordu, nefes nefese ve kızarmış bir şekilde.

Kahretsin, buna alışmak biraz zaman alacak. Sesimi bulmak için yutkunmam gerekirken, çılgınca başımı salladım. "Evet! Kahretsin, evet..."

O da bana karşılık olarak kalçalarını yukarı doğru kaldırdı, sırtı şarap lekeli zeminde kavis çizerek içime derin bir şekilde boşaldı. Üstünde oturduğum pozisyondan, kaslarının

Kaslarının, orgazmın verdiği tüm vücut zevkiyle nasıl gerildiğini ve dalgalandığını tam olarak görebiliyordum. Bu ona çok yakışıyordu.

İsteksizce kalkmaya başladığımda, beni durdurmak için bileğimi tuttu. "Dikkatli ol," diye bağırdı, oturup kollarını bana dolayarak beni sabit tuttu. "Her yer kırık camla dolu." Sonra küçük bir uğraşla, beni kollarında tutarak ayağa kalktı ve ayaklarımın kesilmemesi için beni dikkatlice tezgahın üzerine oturttu.

Ancak o zaman mutfak zemininin dağınıklığına fark ettim ve fayansları lekeleyenin sadece kırmızı şarap olmadığını anladım. Kan da vardı.

"Nate!" diye bağırdım, kalın pazılarını tutup onu döndürdüm. Sırtının ne hale geldiğini görünce, neredeyse kusacak kadar nefesim kesildi. "Ne..."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti kısa bir kahkaha atarak. "O kadar da kötü hissetmiyorum."

Onun omzundan büyük bir cam parçasını dikkatlice çıkarıp lavaboya attığımda, boğazım yanmaya başladı. "Tamam. Bunu temizlememiz lazım, sonra da... tüm bunları konuşmamız lazım."

Yine camların üzerinde yuvarlanmayı tercih edermiş gibi homurdandı, ama ben hayır cevabını kabul etmedim. Özellikle de birkaç kesik dikiş gerektirecek kadar ciddi göründüğü için. Kahretsin, gerçekten de bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız vardı.

36

ASHLEY

Carly: OMFG Az önce yurt denetimi vardı ve odamı toplamayı tamamen unuttum. Kardeşim. KARDEŞİM!! Yatağımın başucundaki masaya bir anal tıpası ve dev bir şişe kayganlaştırıcı bırakmıştım!!!! RIP ben, lütfen cenazemde güzel şeyler söyleyin. Hayatım mahvoldu.

Ashley: Harika, bu senin yeni LV çantayı alacağım anlamına mı geliyor?

Carly: Siktir git! Ama evet, vasiyetimde öyle yazıyor. Ona iyi davran.

Neyse ki, banyoya balyozlarımızı götürmemiştik, böylece duş alıp şarap ve kanı yıkayabildik. Temizlenip giyindikten sonra, Nate'i tuvalet kapağına oturmaya zorladım ve kırık camdan sırtında oluşan bir düzine kadar kesikleri tedavi etmeye çalıştım.

"Bunlardan ikisi dikiş atılması gerekebilir," diye ona hayal kırıklığıyla iç çekerek söyledim, "ve bu yarada cam parçası olup olmadığını anlayamıyorum." Derin kesiklerden birine hafifçe dokundum ve Nate inlerken kan sızmaya başladı.

"Orada kelebek bandaj var mı?" diye sordu, makyaj masasının altında bulduğum küçük ilk yardım çantasını işaret ederek. "Varsa, onları kullan, ben daha sonra kontrol ettiririm."

Dudaklarımı ısırarak, kullandığım kanlı pamuklu çubuğu çöpe attım ve ilk yardım çantasının içindekileri tezgahın üzerine çıkarmaya başladım. "Evet, dört tane var. Ve normal yara bandı da var." Onları masaya dizip, alkolle ıslatılmış başka bir çubukla

yara kapağı yapıştırmadan önce iki derin kesiği tekrar temizledim.

Ben çalışırken Nate neredeyse hiç ses çıkarmadı, ama omuzlarındaki gerginlik bana bunun ne kadar acı verici olduğunu gösteriyordu. Derin kesikleri bitirdiğimde, daha küçük olanlara geçtim ve sabrım taşıtı.

"Bunu konuşacak mıyız?" diye mırıldandım, geniş sırtını bej renkli kumaş parçalarıyla kaplarken.

Omuzları hafifçe kalktı, sonra uzun bir nefes vererek omuzları çöktü. "Böyle şeyleri konuşmaktan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Hayır," diye onayladım. "Ama bu, birkaç dikişten daha kötü bir şekilde yaralanmadan önce tartışılması gereken bir konu gibi geliyor. O bile çok fazla gibi geliyor, ama kırık camların üzerinde yattığını bilmediğim için bunu mazur görüyorum. Peki... mesele nedir? Bu..." Sorumu biraz boğazımda takıldı, ama devam etmeye zorladım kendimi. "Paige ile de böyle miydi?"

O bir kaltaktı, ama onu cinsel olarak dominant olarak görmekte zorlanıyordum. Bana daha çok bir *hoşnut edici* gibi geliyordu.

Nate buna gülerek burnunu çektirdi, başını hafifçe çevirip bana bakarken tüm vücudu titriyordu. "Hayır. Kesinlikle değil. Bu sadece sensin, Duckling. Sadece sen."

Bu neden beni biraz zayıf düşürdü?

"Tamam..." Bir süre sonra mırıldandım. Bundan daha fazlası varmış gibi hissediyordum, ama soracak kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

Yine içini çekti, başını eğdi. "Karmaşık bir durum."

"Eğer bana söylemek istemiyorsan..." diye zayıf bir şekilde teklif ettim, çünkü eğer bana söylemek istemiyorsa, aslında bu konuda biraz üzülürdüm.

"Evet. Ben sadece... Ne söyleyeceğini biliyorum galiba." Uzun bir süre sessiz kaldı, ben de sırtını sarmaya devam ettim, düşünmesi için ona zaman tanımak için daha yavaş hareket ettim. "Suçluluk duygumu dengelemek için buna ihtiyacım var," diye mırıldandı sonunda.

Bu beni şaşırttı. "Suçluluğun mu? Neyin suçluluğu?"

"Sana nasıl davrandığım için, Ash. Ben... Ben senin gibi erkekler gibi sana *layık* değilim. Senin çevrende var olmaya bile layık değilim, ama kendime kaç kez ayrılmam gerektiğini söylesem de... Yapamıyorum. Bu yüzden bana acı çektirmen gerekiyor, Duckling, çünkü..."

davranışlarımlaın cezası olarak. O olmadan..." Sesi çatladı ve sözleri kesildi, omuzları o kadar gergindi ki, sanki fiziksel olarak reddedilmeye veya yargılanmaya hazırlıklıymış gibi görünüyordu. "Buna ihtiyacım var. Bunu *hak ediyorum*. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, o gece beni yastıkla boğmaya çalıştığında içimde bir şeyler yerinden oynadı. Sevgi ve nefret arasında çok ince bir çizgi var, değil mi?"

Onun itirafını sindirmeye çalışırken birkaç derin nefes almam gerekti.

"Evet," diye fısıldadım, sesim onun az önce ortaya koyduğu tüm gerçeklerin ağırlığıyla boğuklaşmıştı. "Evet, sanırım öyleler. *Artık* hangi tarafta olduğumuzu anladın mı?"

Kısa bir kahkaha attı. "Anladım. Ama geçmişteki davranışlarımlaın ağırlığı hala zihnimi meşgul ediyor ve tek yapabileceğim şey..." Yine sinirli bir sesle sözünü kesti.

Gülümsedim, cümlelenn geri kalanını duymadan onu anladım. "*Gelmenin* tek yolu sana zarar vermem mi?" diye kulağına fısıldadım ve ellerimin altında vücudu titreyerek dalgalandı, bu da beni gülümsetti.

"Evet," diye kabul etti, hafif bir iniltiyle. "Ve dürüst olmak gerekirse, bazıları duygusal yük olmadan iyi geliyor. Mesela saçımı çektiğinde?" Ben de onun isteğini yerine getirdim, parmaklarımı saçlarına geçirip kafa derisinden tutarak saçlarını çektim. O da iniltiyle karşılık verdi, bu da benim amımı kasılmaya neden oldu ve kendime *az önce* seviştiğimizi hatırlatmak için dudağımı ısırmam gerekti. Şimdi ikinci raunt için uygun bir zaman değildi.

İsteksizce saçlarını bıraktım ve kanayan sırtına son birkaç yara bandını yapıştırdım, sonra pürüzsüz cildinde kalan damlaları sildim. "Bitti," diye mırıldandım ve omzuna hızlıca bir öpücük kondurdum. "Buradan gidelim artık. Az önce *annenin* evinde seviştiğimizi fark ettim ve bu beni çok ürküttü, çünkü annen ikimizi de öldürmeye çalışıyor."

"Haklısın," diye onayladı, gömleğini alıp yüzünü buruşturarak giydi. "Ayrıca, arkadaşlara buraya geleceğimizi söylemedim, yani takip uygulamasını kontrol ederlerse, çok şaşıracaklar."

"Pek akıllıca bir fikir değil gibi," diye mırıldandım, ambalajın kalanını çöpe atıp ellerimi yıkadım. Vardığımızdan kısa bir süre sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım — stiletto topuklu ayakkabılarla

Biraz sonra Nate arkamızdan dairenin kapısını kilitlerken, tamamen normal olan koridora gergin bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. "O kadar dağınıklığı bırakmak konusunda endişelenmeli miyiz?"

Nate arkamızdan dairenin kapısını kilitlerken tereddüt ettim ve tamamen *normal* olan koridora gergin bir şekilde kaşlarımı çattım. "Bütün bu dağınıklığı bırakmak konusunda endişelenmeli miyiz?"

O başını salladı. "Hayır. Anahtarı olan tek kişi benim, annem... Jocelyn hariç. Eğer buraya geri gelirse, ki bu aptalca olur, onun eşyalarına ne yaptığımızı görmesini isterim."

"Haklısın," diye mırıldandım ve o kolunu omuzlarıma dolarken ona yaslandım. Neredeyse bilinçsizce, lobiden aşağı inip kamyonete doğru yürürken o eli tutmak için uzandığımı fark ettim.

Nate araba sürerken, kendimi yüzüğümlle oynarken buldum. Onun yüzüğü. O yüzük. Onu geri aldığım için aptalca mutluydum, ama bir noktada bunu konuşmamız gerekecekti. Aslında nişanlı değildik ve artık rol yapmamız için bir neden yoktu. Öyleyse neden geri vermişti?

"İstemiyorsan takmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Nate, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Sadece senin olmasını istedim."

Kaşlarımı çatarak güzel yüzüğe baktım. "Çıkarmamı mı istiyorsun?" Bu düşünce neden bu kadar acı veriyordu?

"Hayır," diye cevapladı. Hepsi bu kadardı, başka bir şey yoktu, ama bu kadarı yeterliydi. Yüzük parmağımda kaldı.

Birkaç dakika içinde eve vardık, kamyoneti yeni bebeğimin yanındaki park yerine park ettik ve asansöre doğru yöneldik. Oğlanların dairesi katta tek daireydi ve koridorda hiç kimseyi görmediğimden emin olduğum için, ön kapının hemen dışında birinin volta attığını görünce çok şaşırdım.

Bizi fark etmemiş gibiydi, düşüncelere dalmış, haliya somurtarak bakıyor ve kendine moral vermeye çalışıyordu. "Hadi Mike, yapabilirsin. Kapıyı çal, haberi ver, git. Onlar sadece bir grup çocuk, ne kadar kötü olabilirler ki?"

Bir kahkaha kaçırdım ve Albay Mike'ın başı sanki bir yay teli gibi birdenbire yukarı kalktı. "Nathaniel,

seni görmedim."

"Açıkçası," diye mırıldandım ve Nate, Royce'un babasına bu kadar kötü davranmamam için beni uyarmak istercesine dirseğiyle hafifçe dürttü. "Seni beklemiyorduk, Mike," dedi Nate, ön kapıya doğru yürüyüp kilidi açarak bize içeri girmemiz için işaret etti. Nate'in onu ismiyle çağıran tek kişi olduğunu fark ettim. . " ama ama belki bu oldu neden Max'in Max'in onunla olan arkadaşlığı yüzünden olabilir. Ama lanet olsun, Royce bile ona *Albay* diyordu, bu da

babalarıyla olan bağları hakkında bilmem gereken her şeyi haykırıyordu.

"Neredeydin?" diye sordu Carter, koltuktan kalkıp beni kollarına aldı. "Heath, takip cihazının seni Jocelyn'in dairesinde tespit ettiğini söyledi, ama ben Nate'in *böyle aptalca bir* şey yapmayacağını, bir hata olduğunu ısrarla söyledim, değil mi?" Sert ses tonu ve kollarındaki gerginlik, tek bir doğru cevap olduğunu ima ediyordu.

Şey... kahretsin.

"Uh, merhaba," dedi Royce, biraz şok olmuş bir şekilde, sadece bir havluyla yatak odasından çıkarak. "Albay, burada ne yapıyorsunuz? Sizi bekliyor muyduk?"

Zavallı çocuk solgun ve şaşkındı, babasıyla önceden yaptığı bir anlaşmayı unutmuş olduğunu düşünüyordu. Hangi ebeveyn çocuğunun yüzüne böyle bir ifade takar ki? Anneme mesaj atıp onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim.

"Hayır, rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Albay Mike zoraki bir gülümsemeyle. "Bir haberim var ve hepinizin bunu şahsen duymak isteyeceğinizi düşündüm. Girebilir miyim?" Oturma odasını işaret etti ve Carter beni bırakıp gergin adama oturması için yer gösterdi.

Royce bana şaşkınlıkla baktı ve ben yatak odasını işaret ettim. "Giysiler," dedim yumuşak bir sesle. "O bekleyebilir."

Albay bize ne söylemeye gelmiş olursa olsun, Heath'in de bunu duyması gerekirdi, bu yüzden kapısını hafifçe tıklatarak misafirimiz olduğunu haber verdim.

"Jocelyn ile ilgili bir şey mi oldu?" diye sordu Carter, herkes oturma odasında toplandıktan sonra. Bu sefer kimse Albay'a maden suyu ikram etmedi, bu da beni garip bir şekilde memnun etti.

Albay Mike kısa bir baş hareketiyle onayladı. "Evet. Bu akşamın erken saatlerinde, bazı muhbirler, departmanımın gözetiminde olan Swansong Memorial Home'da bir hırsızlık olduğunu bana bildirdi. Cenaze müdürü Bay Mortimer Graves, öldürülmeden önce sessiz alarmını çalıştırdı ve Jocelyn'in davasına olan ilgi nedeniyle, ekiplerimiz iki dakika içinde olay yerine ulaştı." Bir nefes alarak dudaklarını sıkıca kapattı ve durakladı. "Her iki tarafta da çok sayıda silah ateşi ve kayıp oldu, ama sonuç olarak Jocelyn yakalandı. Şu anda askeri koruma altında Clearview Cezaevi'nin maksimum güvenli bölüme naklediliyor."

Hay sıçayım. Benim beklediğim cevap bu *değildi*. "Onu yakaladınız mı?" diye sordu Nate, sesi kısılmıştı. "Hayatta mı?"

Albay Mike başını salladı. "Evet, evlat, onu yakaladık. Elbette resmi suçlamalar ve yasal işlemler gerekecek, ama tehlikenin geçtiğini ilk elden bilmenizi istedim."

Göğsümden kısa bir kahkaha çıktı ve burnumu kırıştırdım. "Bu çok *ünlü son sözler* gibi geliyor, değil mi? Jocelyn'in bizi uyuşturup bunu söylememizi sağladığını ve böylece gardımızı düşürdüğünü nereden bileceğiz?"

Albay Mike, şüpheli bakışlarımla karşılaşınca gözleri hafifçe büyüdü. "Hepinizin Jocelyn'in deneylerini sandığınızdan daha iyi anladığınızı sanıyordum. Araştırmasının bir kısmı, neden bazı insanların hipnoza diğerlerinden daha doğal bir bağışıklığı olduğu ve bu zihinsel engeli ilaçlarla nasıl zayıflatabileceği üzerineydi. Annen ve Max bunun en iyi örnekleri. Ben de öyle."

Siktir. Bu, neden ilk günden itibaren Max'i manipüle etmediğini açıklıyor.

"Her neyse, bana inanmıyorsanız - ki bu çok anlaşılır bir endişe - o zaman pazartesi günü hapishaneyi ziyaret etmenizi ayarlayacağım, böylece onu kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Bu uygun mu?" Soruyu bana yöneltti, çünkü hala bir bit yeniği sezen bendim.

Düşünerek yanağımı ısırdım. Bundan başka ne kanıt sunabilirdi ki? Hiçbir şey. Onu hapiste görmedikçe, nasıl emin olabilirdik ki?

"Tamam," diye mırıldandım isteksizce. "Bunun için minnettar oluruz."

"Sizi bilgilendirmek istediğim bir başka endişe verici konu daha var," diye devam etti Albay Mike, biraz isteksiz görünüyordu, "Ailenizin cesetleri... onları bulamadık. Jocelyn konuşmayı reddediyor ve onlara ne yaptığına dair hiçbir ipucu yok... ama kayıplar."

Nate ve ben uzun uzun birbirimize baktık ve ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Bu çok endişe verici," dedi Heath, yüzünde hiçbir ifade yoktu, Royce ise beni göğsüne çekip, ben gülmeye başlayıp her şeyi ele vermeden önce beni teselli ediyormuş gibi yaptı. Albay Mike'a göre, belki de anne babamız artık zombi olmuştu ve cenaze evinden kendi ayaklarıyla çıkıp gitmişlerdi.

Nate boğazını temizleyip, kibarca ama kararlı bir şekilde Albay Mike'ın gitme vaktinin geldiğini ima ettiğinde, Royce'un kollarında rahatladım. Nabızı benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı atıyordu ve zihnimde sperm donörünün yüzüne bir ok daha fırlattım. Royce daha iyisini hak ediyordu.

37

ASHLEY

Ashley: Kahretsin. Aptal Mike yalan söylemiyormuş... Nate ile Clearview'dan ayrıldım. O gerçekten orada. Onu yakalamışlar. Kahretsin. Bu... bu bitti mi?

Carly: Yemin ederim, bunu okuduğumda kendi ayağıma takılıp düştüm. Cidden mi? Onunla konuştun mu? Nate konuştu mu? Kahretsin, şu anda çok kötü durumda olmalı. Adamı rahatlatmak için ona yol başı yap.

Ashley: Sen tam bir sapıksın, biliyor musun? Hayır, onunla konuşmadık. İkimiz de kafamıza bilinçaltı mesajlar yerleştirmiş olabileceğinden çok şüpheleniyoruz. Sadece camdan onu gördük ve doğruladık.

Carly: Bu çok çılgınca. Yine de senin adına mutluyum. Ve kendim adına da. Çünkü senin çevrende bir ölümcül deneyim yaşamak fazlasıyla yeterliydi.

Jocelyn'in tutuklanmasından sonraki hafta - ve Albay Mike'ın yalan söylemediğini doğruladığımızdan sonra - bulanık bir şekilde geçti. Duruşması planlandı ve yapıldı, ve hepimizin rahatlamasına neden olacak şekilde kefalet talebi reddedildi. Royce'un amcası, duruşma sürecinin uzun ve zorlu olacağını ve hızlı bir sonuç beklemememiz gerektiğini en az on kez açıkladı.

Sonuç olarak, normal hayatlarımıza dönmemiz gerekiyordu. Her ne haltsa o.

"Sence ne kadar sürer?" diye sordum Heath'e, ertesi hafta sonu, şu anda yaşadığımız yerden Prosper Gölü'ne daha yakın olan büyük bir evin ön merdivenlerine çıkarken.

Bana şüpheyle baktı ve deri ceketinin fermuarını indirdi. Bu gezi için onun motosikletini kullanmıştık, çünkü garaja vardığımızda gizemli bir şekilde benim bedenime uygun yedek kask ve ceket hazırды. Buz yarışı kazasından sonra hala araba kullanmaktan çekiniyordum, bu yüzden onun motosikletinin arkasında gitmekten şikayet etmedim.

"Ev mi arıyorsun?" diye sordu ve kapı zilini çaldı. Yanlış bir düşünceye kapılmıştı, çünkü bu konuşmanın ilk yirmi dakikası tamamen kafamın içinde geçmişti.

"Hayır," diye cevap verdim, küçük bir hayal kırıklığı içeren iç çekişle. "Her gölgeden korkmayı bırakana kadar. Her etkileşimi aşırı düşünmeyi ve her durumda olası bir ölüm görmeyi bırakana kadar."

Heath yüzünü buruşturdu, kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. "Bilmiyorum, bebeğim. Gerçekten bilmiyorum. Ama bu bir gecede olacak bir şey değil, o yüzden kendimize karşı nazik olmalıyız ve bu tür şeyler olduğunda utanmamalıyız."

Deneyimlerinden konuşuyordu ve beni sıkıca kucakladığında inledim. Buna ihtiyacım vardı.

Kapı açıldı ve ben isteksizce onun kollarından kurtuldum, o ise bize mülkü gösterecek olan emlakçıyı karşıladı. Carter da bizimle buluşacaktı, ama görünüşe göre geç kalmıştı.

Ev gerçekten muhteşemdi, ama ben, çocuklar kısa listelerine ekledikleri tüm mülkleri gezerken dikkatlice sessiz kalıyordum. Çünkü mevcut seçeneklerin yüksek *maliyetini* hala kabullenmekte zorlanıyordum. En çılgın hayallerimde bile, baktığımız gibi bir evi satın almaya gücüm yetmezdi, bu yüzden fikirlerimi dile getirmek istemedim.

Emlakçı kibar ve bilgilendiriciydi, Heath ve ben kapılı garaj yoluna park ettiğimiz motosikletimize dönmeden önce yaklaşık bir saat boyunca bize mülkü gezdirdi. Gördüğümüz tüm mülklerde dikkatimi çeken bir şey, güvenlik ve mahremiyetin çok önemsendiği idi.

Jocelyn     r boyu hapis cezasına   rptirilmişsa, bunun bir önemi olmazdı, değil mi? Başka kimsenin bizi öldürmek için bir nedeni yoktu. Değil mi?

Bu düşüncemi yüksek sesle dile getirdiğimde, Heath bana uzun uzun baktı ve i   geçirdi. "Sana katılıyorum, ama o olmasa bile, biz yine de biziz. Ailelerimizin kim olduğunu hiçbir şey değiştiremez ve ne yazık ki, bu da bir dereceye kadar tehlikeyi beraberinde getirir."

"Sanırım ben sadece... unuttum," diye mırıldandım, onun bakışlarını yakaladım. "Her   eyin..." Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

"Normal," diye c  mlemi tamamladı ve omuzlarını hafifçe silkti. "D  rd  m  z için hiçbir şey normal olmadı Ashes, ama senin için her şeyi normal tutmak için *elimizden geleni* yapacağız. Ya da olabildiğince normal."

Doğru. *Dört* en iyi arkadaşımla bir ilişki içindeyken normal davranmak zordu. Öte yandan, birbirlerini zaten sevmiyor olsalardı bunun ne kadar zor olacağını hayal bile edemezdim.

Carter grup sohbetine bir mesaj göndererek, gecikmiş ödevlerini yaparken zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğini, en azından bir hendekte   l   bulunmadığını bildirmişti. Ayrıca, *benim* se  memi istediği için mülkleri görmeye gerek olmadığını da eklemişti. *Kahretsin*.

Heath ve ben daireye geri dönüyorduk ve otoparkta Royce'a rastladık, elinde kocaman bir pizza yığınıyla dönüyordu. Kokuyu alınca midem guruldadı ve asansörü beklerken bir dilim almak için neredeyse ona saldırıyordum.

"Biliyorum, olanlardan sonra bu hassas bir konu..." Royce, yanaklarım peynir ve sosla doluyken konuşmaya başladı. "Ama gelecek hafta sonu bir etkinlik var."

Az önce yuttuğum lokma boğazımda takılmış gibiydi ve boğulmadan önce onu zorla yutmam gerekiyordu. "Bir etkinlik mi?" diye tekrarladım, sesim gergindi. "DB etkinliği mi demek istiyorsun?"

Heath, Royce'un kaburgalarına pek de incelikli olmayan bir dirsek attı ve onu homurtmaya zorladı. "Bunu grup olarak tartışmaya karar vermiştik," diye Royce'a hatırlattı. "Bu   yle değil."

Royce gözlerini devirdi. "Dramatik. Sadece sohbet ediyordum. Evet, Squirrel, gelecek hafta sonu bir DB etkinliği var

ve bu, biz daha önce... bilirsin. Daha önce organize ettiğimiz bir etkinlik."

Bu beni iki kez düşündürdü ve konuşabilmek için ağzımdakini yuttum. "Gitmek mi istiyorsunuz?" Çocuklar anlamlı bir bakış değiştirdiler ve ben burnumu kırıştırdım. "Bunu yapmayın. Ben buradayım. Yüksek sesle söyleyin."

Asansör kapılarının açılması onları kurtardı ve ben daireye kadar onların psişik güçleri hakkında söylenip durdum. Daireye girdiğimizde Nate kanepede uzanmış *uyuyordu* ve Carter yemek masasında oturmuş, kulaklık takmış ve önünde dizüstü bilgisayar açıktı. Ayrıca siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu, bu yeni bir şeydi.

"Ne zamandan beri gözlüğe ihtiyacın var?" diye sordum, kulaklıklarını çıkarıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Gülümsemesi yorgundu, ama sıcaklık doluydu. "Teknik olarak, hayır. Ama bu kadar uzun süre ekrana baktığımda, gözlerim yoruluyor ve başım ağrıyor. Bu yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım, çünkü *hepimiz* iş yükümüzü yetiştirmek için uzun saatler çalışıyorduk. Nate için durum özellikle kötüydü, çünkü doktora tezini yazıyordu ve aynı zamanda annesiyle ilgili avukatların telefonlarına cevap veriyordu, bu da onun şu anki durumunu açıklıyordu.

Çocukları masaya pizza dizmeye bırakarak, Nate'in derin uykuda olduğu yere doğru yürüdüm. Bir kolu kenardan sarkmış, parmakları yerdeydi, diğer kolu ise uykuya dalarken ışığı engellemeye çalışır gibi gözlerinin üzerine örtülmüştü. Onu bırakıp gitmek çok cazipti, ama saat daha öğleden sonra beşi geçiyordu ve yemek yemesi gerekiyordu.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle, elimi göğsüne koyup hafifçe okşadım. "Uyan, Essex. Pizza var."

Pizza sözünü duyunca kıpırdadı, gözlerinin üzerindeki kolunu kaldırıp elimi tutup beni kendine çekti. "Şşş, uyuyorum. Bana katıl. Uyumak iyidir."

"Cazip. Çok cazip. Ama bugün sadece kahveyle hayatta kaldığına bahse girerim, o yüzden kalk ve bir şeyler ye. Ayrıca, Royce'un katılmak istediği DB etkinliği hakkında konuşmamız gerekiyor."

Elimi çekince, göz kapaklarını uykulu bir şekilde bana somurtacak kadar araladı. Bu beni gülümsetti, sonra Nate ile aramızdaki *bu* havaya alışkın olmadığım için heyecanlandım ve utandım. Beni en iyi şekilde heyecanlandırıyordu.

O içini çekti, sonra inleyerek oturdu. "Lazer tag mı? Onu iptal ettiğimizi sanıyordum."

"Hayır, iptal etmedik," diye cevapladı Royce. "Gel yemek ye. Zayıflıyorsun."

"Lazer tag mı?" diye sordum, yemek masasına geri dönerken Heath'in beni kucağına çekmesine izin verdim. Carter bana en sevdiğim pizzadan bir dilim uzattı — kızılıcık ve kaju fıstıklı Hawaii pizzası — ve bir ısırık alırken mutlu bir şekilde mırıldandım. Çocukların hiçbiri ona dokunmadı, bu yüzden *hepsi benim oldu*. "Lazer tag çok... sıradan görünüyor?"

Royce sırtıttı ve başını salladı. "Herkes maske ve cüppe giyerken, ailemin malikanesinin arkasındaki ormanda oynanan lazer tag. Kazanan, Güney Fransa'da beş yatak odalı bir ev kazanıyor, kaybeden ise etkinlikten sonraki yedi gün içinde ulusal televizyonda çıplak koşmanın bir yolunu bulmak zorunda."

Ağzımdaki lokmayı yutarken yavaşça başımı salladım. "Tamam, bu daha mantıklı geliyor. Bunu siz mi planladınız?"

Nate boş bir koltuğa oturup baharatlı pepperoniye uzanırken dramatik bir şekilde esnedi. "Uzun zaman önce," diye mırıldandı, hala yarı uykulu halde. "Nevaeh'in kıdemli üyeleri olarak, oyunların çoğu bizim sorumluluğumuzda, en azından konsepti bulmak, uygulama yaşlılar konseyi tarafından yapılsa bile. Ancak belirli bir kota bağımsız olarak yürütülmek zorunda."

"Bağımsız olarak, yani yaşlılar konseyinin yardımı olmadan mı?" diye sordum, düşünerek. "Bu aşamada bu neredeyse daha güvenli geliyor."

"Kesinlikle daha güvenli," diye onayladı Heath, kendine bir dilim alırken. "Ama son zamanlarda DB etkinliklerinde olanları düşününce, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Carter. "Jocelyn parmaklıklar ardında; Nate ve Spark bunu kendi gözleriyle doğruladılar. Fonları kesildi, orduyla olan tüm bağları koparıldı ve tüm ekibi dağıtıldı. Deneyi bitti. Öyleyse neden korkuyoruz?"

"*Korkmuyorum*," diye Heath öfkeyle homurdandı.

"Ben korkuyorum," diye mırıldandım, omuz silkerek. "Ama şu anda gölgelerden de korkuyorum." Bu yorumum bana dört endişeli bakış kazandırdı ve ortamı yumuşatmak için zorla gülümsedim. "Bununla birlikte, lazer tag'i seviyorum."

"Cidden mi?" Royce şaşkınlıkla başını bana doğru eğdi.

Nate bana çarpık bir gülümseme attı. "Şaşırmadım. Paintball'u hatırlıyor musun?"

"Paintball'u *kazandığımı* hatırlıyorum," diye gülümseyerek cevap verdim.

Royce kaşlarını kaldırdı ve ikimizi birkaç kez birbirine baktı. "Yani... gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi Heath, Nate ya da ben evet demeden önce.

Carter kaşlarını çatarak başını salladı. "Bu konuda Heath'e katılıyorum, ama tehlikeli olduğunu düşündüğüm için değil. Sadece çok yorgunum ve yakın zamanda maske ve cüppe giymek istemiyorum." "Çok riskli olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Heath, dilimini hayal kırıklığıyla dilimini masaya koydu. "Olan onca şeyden sonra..."

"Jocelyn'in bu topluluğu hepiniz için mahvetmesine izin mi veriyoruz?" diye patladım, onun sözünü keserek. "Üzgünüm, sözünü kesmek istemedim, ama aklıma birden geldi... Onun kazanmasına izin veriyorsunuz. Öyle değil mi? Bu topluluk hepiniz için çok önemli ve geleceğiniz için çok önemli... Ama Jocelyn bizi korku yoluyla kontrol etmeye devam ederse, tüm bunları kaybedebilirsiniz."

Dördü bir an sessiz kaldılar, farklı yüz ifadeleriyle benim fikrimi gerçekten değerlendiriyor gibiydiler, bu da beni her zamankinden daha fazla kafam karışık hale getirdi. Ama sonuçta, ben DBS'de olmakla hiç ilgilenmiyordum. Onlar ise ilgileniyorlardı. Onların hepsinin hayallerini mahveden kişi olmak istemedim.

"Benim önerim, son dakikada bazı değişiklikler yapmanızdır," dedi kimse konuşmayınca. "Yerinizi ve ekipmanınızı değiştirin, belki de size yardım eden çalışanlarınız varsa, yenilerini bulun. Böylece Jocelyn sabotaj için herhangi bir bilinçaltı mesaj yerleştirmişse, hepsi karışır."

Nate ilk olarak onaylayarak başını salladı. "Hoşuma gitti. Öyleyse öyle yapalım." Koltuğundan kalkıp mutfığa doğru yöneldi. "Bira isteyen var mı?"

"Bekle, o zaman karar verildi mi?" Heath arkasından seslendi.
"Gidiyor muyuz?" "Evet," diye cevapladı Nate. "Bira, var mı yok mu?"

Carter ve Heath'in endişeli bakışlarını ya da Royce'un gözlerindeki heyecanı kaçırmadım, ama ben Nate'i takip ettim. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Gözlerinde, *lanet hayatlarımızı yaşamaya yönelik* aynı kararlılık yansiyordu. Evet, Nate anlamıştı. Çocuklar oraya varacaklardı ve ben de onlar gibi endişelenecektim, ama artık korkmayı reddediyordum. Artık daha önce eksik olan bir şeye sahiptik: hepimiz bu işin içindeydik ve birbirimizin arkasını kolluyorduk.

Nate bana uykulu bir göz kırptı. Evet, başarmıştık.

38

ASHLEY

Carter: Sence Spark'ın kendine ait bir ördeğe ihtiyacı olabilir mi? Onu kırmızı olarak görmeyi ne kadar sevsem de

onu kırmızı olarak sahiplenmeyi ne kadar sevsem de, her zaman bir artı bir gibi hissetmemeli, değil mi? Biz eşitiz.

Heath: Bence Ashes şu anda hayatı boyunca başka bir ördek görmemekten mutluluk duyacaktır. Bu hafta sonu sadece bizi memnun etmek için yapıyor.

Nate: Ve kazanmak istediği için. Kızımız çok rekabetçidir.

Royce: doğru

Lazer tag oyununa başlamamızın üzerinden on dakika geçmişti ve ben şimdiden büyük pişmanlık duyuyordum. Cüppem geçtiğim her dal ve yaprağa takılıyordu, üstelik maske de eski ayak kokuyordu. Ayrıca, son derece kötü havalandırma sistemi yüzünden yüzüm terliyordu. Bunlar kesinlikle sadece dekoratif amaçlıydı.

"Siktir et," diye mırıldandım, maskeyi çıkarıp derin bir nefes aldım. Yeterince karanlıktı ve cüppemin kapüşonu vardı, maskeye gerçekten ihtiyacım yoktu. Lazer tag yeleğinin kayışları cüppemi örtüyordu, ben de maskeyi kaybetmemek için kayışlardan birini kullanarak maskeyi bağladım ve ormana doğru ilerlemeye devam ettim. Etrafımda, parlak renkli ışıklar, aksi takdirde ürkütücü olan karanlığı aydınlatıyordu ve ben dikkatli bir şekilde ilerledim. Yeleklerimiz ve silahlarımız sadece ateş ederken veya vurulduğunda yanıyordu; aksi takdirde, "öldürücü" bir atış arayan çok sayıda gizlenen kişi olabilir.

Çocuklar, lazer silahlarının zararsız olduğundan emin olmak için her birini bizzat test ettiklerinde, büyük bir rahatlama hissettiğimi söyleyebilirim. Paranoyam, bana bunların gerçek lazerler ateşleyebileceğini söylemeye çalışıyordu, ki bu çılgınca bir düşünceydi... ama yine de imkansız da değildi.

Takımlar rastgele belirlenmişti — Carly ve ben bu konuyu bizzat denetlemiştik — ve bir şekilde ben *dört* erkeğin *hepsine* karşı oynamak zorunda kalmıştım. Bu durum, ormanda dikkatlice parmak uçlarında yürürken adrenalinimi yükseltti ve kalbimin hızla atmasına neden oldu.

Solumda bir hareket gördüğümde bir ağacın arkasına saklandım ve lazer silahımı kaldırıp ateş etmeye hazırlandım, ama diğer oyuncunun yeleşindeki küçük pembe ışık, onun kendi takım arkadaşım olduğunu fark etmemi sağladı. Dost ateşi, düşman ateşinden daha fazla puan kaybettirdi takımımıza.

Diğer oyuncu beni görmemişti bile, ama bir dakika sonra bir ağaç köküne takılıp düştü ve fısıldayarak küfürler savurdu, bu da beni güldürdü.

"Carly?" diye fısıldadım. "Sen misin?"

"Ashley?" diye fısıldayarak bağırdı. "Neredesin?"

Gülümseyerek yere kayarak dört ayak üzerinde ona yaklaştım ve bacaklarının arkasını yakaladım.

"Siktir!" diye bağırdı, neredeyse kendi derisinden fırlayarak kafama bir tokat attı. "*Bunu yapma!* Az kalsın altıma işiyordum, dostum."

Ben doğrulup maskesini çekiştirdiğimde, kıkırdamalar nefesimi kesti. "Bunu nasıl hala takabiliyorsun? Senininki iğrenç kokmuyor mu?"

"Evet, kokuyor," diye kabul etti, maskeyi çıkarıp benim yaptığım gibi yeleşinin askılarına astı. "Bunun neden eğlenceli olacağını düşündüğümüzü bana tekrar hatırlatır mısın? Karanlığı sevmiyorum, ürkütücü ormanları sevmiyorum ve berbat bir nişancıyım."

Dramatik bir şekilde inleyerek ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi mi söylüyorsun? Neden seni erkeklerin takımına koymak için sistemi kurmadım ki?"

"Kapa çeneni. Beni parlak kişiliğim için yanımda tutuyorsun ve bunu biliyorsun," diye cevapladı, cüppesinin üzerindeki kir ve yaprakları silkelerken gülerken. "Ayrıca, kazanmama yardım etmeni bekliyorum, böylece sonra Ed'e kızgınlık gösterebilirim."

"Ah, evet, tabii ki... *erkek* arkadaşın. Hangi takıma katıldı?

"

"Yeşil," diye iç çekerek cevapladı. "Nate ve Royce ile birlikte ... muhtemelen bizi yenip haftalarca bununla övünecek." Dilimi şaklattım ve başımı salladım. "Hiç şansı yok."

Gölgelerdeki hareket ikimizi de ürküttü ve ben hızla Carly'yi geniş bir ağaç gövdesinin arkasına sürüklerken parmağımı dudaklarına bastırdım. Parmağımla yeleğimdeki pembe ışığı kapattım ve ağaçların arasında yavaşça yürüyen siluete yaklaştırmaya başladım. Yeleğinde mor bir ışık ara sıra yanıp sönüyordu ve ben bunu karanlıkta nişan almak için kılavuz olarak kullandım.

Anında, yeleklerinin tamamı mor ışıklarla bir düzine kez parladı, bu da bir ölümcül atış olduğunu gösteriyordu ve adamın hayal kırıklığına uğramış "Lanet olsun!" sesini duyduğumda sıırttım. Mor takımın oyuncularını tanıımıyordum, bu yüzden galibiyetimin keyfini çıkarmak için orada kalmadım, bunun yerine Carly'yi bıraktığım yere geri döndüm. Ya da... onu bıraktığımı sandığım yere.

"Carly?" Diğer takımlar pusuda bekliyor olabilir diye fazla dikkat çekmek istemediğimden yumuşak bir sesle seslendim. "Neredesin?"

Bir an sonra, arkadaşımın kıkırdaması ağaçların arasında yankılandı ve hemen ardından nefes nefese bir inilti duyuldu. Ben de gülerek ağzımı elimle kapattım. Sanırım Ed onu bulmuştu.

Sesli erotik hikayeyi dinlemek istemediğimden, ormanın derinliklerine doğru ilerleyip daha fazla av bulmaya karar verdim. Carly takıma bir fayda sağlamayacaktı, bu yüzden onun yerini doldurmak için daha fazla çaba göstermem gerekiyordu.

Sonraki yarım saat boyunca oyuna odaklandım ve göğsümde kalan korkuyu görmezden geldim. Bu sadece bir oyundu. Zararsız bir oyun. Jocelyn hala Clearview'daki maksimum güvenli hapishanede kilitliydi ve dün Royce'un amcasıyla iletişime geçerek bu gerçeği tekrar teyit etmiştik.

Saate hızlıca baktığımda, oyunun henüz yarısında olduğumuzu ve yeleğime henüz hiç kurşun isabet etmediğini gördüm. Dürüst olmak gerekirse, kendimle oldukça gurur duyuyordum. Ancak, henüz hiç kimseyle karşılaşmamıştım ve beni bulurlarsa acımasız davranacaklarından şüphem yoktu.

Bir şekilde dolaşıp tekrar ana eve yaklaşmıştım, bu yüzden orman o kadar karanlık değildi. Bu bir yandan pisliklere takılıp düşmemi engelliyordu, ama diğer yandan başkalarının beni vurması için çok daha görünür olduğum anlamına geliyordu.

Seslerin mırıldanması gece havasında yakın bir yerde yankılanıyordu ve ben hızla kalın ağaçların gölgesine saklandım, maskem olmadığını gizlemek için kapüşonumu çektim.

Birkaç dakika sonra, cüppeli iki adam saklandığım yerin önünden geçti ve yeleklerinde yeşil ışıklar gördüm. Bu fırsatı kaçıramazdım, bu yüzden sırtları bana dönene kadar bekledim ve sonra ortaya çıkıp nişan aldım. İki kez hızlıca tetiği çektim ve yelekleri yeşil ışıklarla parladı. Ancak ölümcül vuruşlar değildi, bu yüzden hala oyundaydılar.

Kahretsin.

Kimi vurduğumu görmek için oyalanmadan, bir kez daha ormana doğru koşmaya başladım, karanlıkta saklanmaya kararlıyım.

Arkamda ayak sesleri duyuluyordu, ama nedense yeleğim karanlık kalmıştı. Ya beni göremiyorlardı ya da kötü nişancıları.

Birkaç dakika sonra, takipçilerimin sesini artık duyamıyordum ve hızımı yavaşlattım. Nefesim ağır ve çok gürültülüydü, çünkü kardiyo kondisyonum berbat, bu yüzden nefesimi düzenlemek için geniş bir ağaç gövdesine elimi dayayarak durdum.

Her şey sessizdi, sadece uzaktaki kahkaha ve küfür sesleri, yanımdaki ağrıyı ovuştururken çıkardığım sert nefes sesleriyle karışıyordu. Belki de ara sıra arkadaşlarla spor salonuna uğramak beni öldürmezdi.

Kırılan dalların çıtırtıları yakınlarda başka birinin olduğunu fark etmemi sağladı ve nefesimi tutarak arkamı döndüğümde, maskeli bir figürle karşı karşıya kaldım. Beni öldürücü bir atışla vuracaklarını düşünerek donakaldım, ama sonra onların lazer silahı taşımadıklarını ve alıcı yeleği giymediklerini fark ettim.

Şaşkın ve biraz sersemlemiş bir halde, orada durup maskesiz yüzüne bakakaldım... o da bana bakıyordu. Sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi, kişi elini maskesine götürdü ve onu kaldırdı.

Karanlıkta yüz hatlarını tam olarak seçmek zordu, ama onu tanıdığım da omurgamdan soğuk bir ürperti geçti.

"Boo," dedi Jocelyn sessiz bir sesle, ve ben o kadar sert bir şekilde irkildim ki, kendi ayaklarıma takılıp düştüm ve kığım önde bir çalıya düştüm.

Korku beni sardı, kulaklarım çınladı ve göğsüm sıkıştı, çalıdan çıkıp ayağa kalkmaya çalışırken bile. Cüppeler bana engel oluyordu, her hareketimde takılıyor ve paniğimi daha da artırıyor.

Sonunda kendimi kurtardığım da, o gitmişti. Öylece... gitmişti. Tıpkı ilk başta onu hayal ettiğim gibi.

Siktir. Öyle miydin?

Çılgınca etrafa bakındım, karanlıkta herhangi bir hareket olup olmadığını aradım, ama hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Anladığım kadarıyla, tamamen yalnızdım.

"Seni aptal Ashley," diye fısıldadım, bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. "Paranoyan seni ele geçiriyor. Jocelyn kilitli. O bitti. Her gölgede hayalet görmeyi bırak."

Yine de... o kadar gerçekçi gelmişti ki. Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum, sonra ne kadar makyaj yaptığımı hatırlayınca inledim. Muhtemelen yüzümün her yerine bulaştırmıştım. Neyse, en azından artık diğer oyunculara gizlice yaklaşırken daha da ürkütücü görünecektim.

Korkumu yenmek için kendimi gülmeye zorlayarak, düşürdüğüm lazer silahımı yerden aldım ve tekrar eve doğru yola çıktım. Ya da uzaktaki ışığa bakarak evin olduğunu düşündüğüm yere.

Sadece birkaç dakika yürüdüğümde, önümdeki gölgelerden başka bir cüppeli kişi belirdi. Nefesimi tuttum, lazer silahımı ateş etmek için kaldırdım ama...

"Yeleğin yok," diye boğuk bir fısıltıyla söyledim. Beni duyamayacak kadar uzaktaydılar, ama korku beni tamamen ele geçirmişti. Bu da yine Jocelyn olmalıydı, değil mi? Öğrenmek için orada kalmadım. Nate'in partisinde o gece benim özgür irademi o kadar kolay elinden aldığı da kalmadım. Parmaklarını şıklattı ve ben onun çaresiz kuklası oldum.

Siktir et.

Topuklarımı döndürdüm ve *koştum*.

Korkudan kaynaklanan adrenalin çılgın bir sarhoşluk vericiydi ve ormanda uçarcasına koştum. Bir mucize eseri hepsinden kaçınmayı başardığım için, kökleri bile görebildiğime yemin edebilirim. Yüzüstü düşmektense bu daha iyiydi. Beynim bir çözüm bulmak için fazla mesai yaparken, lazer tüfeğimi sıkıca tuttum.

Evden *kaçmaya* başlamıştım. Belki de eve doğru gitmeliydim. Orada daha fazla insan olurdu. Orası Royce'un eviydi...

Hayır. Bu fikir kafamda yerleşmeye başladığı anda, onu söküp attım. Jocelyn buradaysa, tek güvenli yer arkadaşlarımla yanındaydı. Onlar buradaydılar, bu yüzden onları bulmam gerekiyordu.

Yapmam gereken buydu.

Koşarken ciğerlerim yanıyordu, bacaklarım ve kollarım pompalıyordu. Cüppeler canımı sıkıyordu, ama en azından yüksek topuklu, sert bir balo elbisesi giymemiştım. Yavaşlayarak bir ağaca ulaştım ve ona yaslandım, nefes nefese soluyordum, nefesim havada buharlaşıyordu.

Cesaretimi toplayıp arkama baktım ve karanlık ormana gözlerimi diktım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Tek ses, benim düzensiz nefesimden geliyordu. Gözlerimi kapatıp kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım. *Paranoyaklık*.

"Kes şunu, Ashley," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece... kes şunu." Jocelyn'e beynimdeki yeri veriyordum ve onu oradan çıkarmam gerekiyordu. *Artık yeter*.

Gözlerimi açıp geldiğim yolu izledim, her şey durgundu. Sessiz. Hiçbir hareket yoktu.

Rahatlama, duş başlığından akan su gibi içime sızdı. Bu beni titretmişti. Bu kadar adrenalin sonrası titreme beklenen bir şeydi, ama bakın, lanet olası bir maraton koşmuşum ve kaçacak hiçbir şey yoktu.

Aptal.

Dikleşerek döndüm ve donakaldım. Maskeli figür *tam orada*, bir metreden bile uzakta değildi. Bir çılgılık boğazıma takılıp beni boğdu. Lazer yeleğinin olmaması rahatlamamı mahvetti. Bana uzandıklarında, silahımı sallayarak elini ittim.

Lanet olası lazer tüfeği. Neden gerçek olamadı ki?

Korkudan boğulurken, hızla uzaklaştım. Körü körüne batıya doğru koşmaya başladım. Belki. Yoksa doğu mu? Kim bilebilirdi ki? Geldiğim yoldan geri dönmedim. Sadece ondan ve onun için çalışan herkesten uzaklaşmak istedim.

Onun kuklası olmayı reddettim. Lanet olası Albay Mike. İşe yaramaz adam. Bir kökün üzerine takılıp düştüm ve omzumla sert bir şekilde yere çarptım. Ama orada kalamazdım. Bir el cüppemi yakaladığında yuvarlandım ve yukarı doğru ittim.

Dönerek eli itip, sonra iki elimle göğsüne vurdum. Tüm momentum benimle birlikteydi ve o düştü.

Koş.

Onlar yere düşer düşmez, tekrar koşmaya başladım. Çığlık atmam gerekiyordu. Sadece çığlık atmak. Ama nedense ses boğazımda takıldı ve hiçbir ses çıkmadı.

Bu ormanda öldürülmeyecektim. Sağımdaki hareket dikkatimi çekti. Maskeli figür benimle paralel olarak ilerliyordu. *Kahretsin.*

Kahr

etsin

.

Kahr

etsin

.

Yoldan saptım.

Sonra yine önümdeydiler.

Sonunda aklımı mı kaçırmıştım? Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorlardı? Bu mümkün değildi.

Sola, sonra sağa fırladım ve sonra döndüm. Yönümü değiştirmeye çalışsam bile. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, patlayacağından emindim.

Sonra bir vücut benimkine çarptı ve sert, çıtır çıtır yapraklarla kaplı toprağa düştüğümüzde çığlığım boğuk bir sesle çıktı. Tüm nefesim ciğerlerimden çıktı, çığlığımı boğdu ve bir adam güldü.

"Yakaladım seni,

Sincap." Güldü. *Güldü.*

Sözleri kafama dank etti ve Royce'a bakmak için başımı çevirdim.

Royce'du ve sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi çılgın bir sırıtış takınmıştı.

Çelişkili duygular beni bir kamyon gibi vurdu ve ben şimdiye kadar
yaptığım en korkunç şeyi yaptım.
Gözyaşlarına boğuldum.

39

ASHLEY

Anne: Jocelyn'in yakalandığına dair harika haberler! Max ve ben, babanla birlikte biraz daha burada kalabiliriz. Tabii sen ve Nate daha erken eve gelmemizi istemiyorsanız? Seni seviyorum, Ash!

Beni en çok sinirlendiren şey, ağlamak istemediğim halde ağlamaktı. Bu da beni daha da duygusal hale getiriyordu ve ağladığım *için* daha da çok ağlıyordum. Böylece kendimi Royce'un kollarında kıvrılmış, göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağlarken buldum. O da saçımı okşayıp güzel sözler söylüyordu. Bir ara lazer yeleğimi çıkarmıştı, bunun için ona minnettardım. Üzerinde plastik alıcı plakaları varken birine sarılmak zordu.

"Üzgünüm, Squirrel. Benim olduğumu bildiğini sanıyordum," diye ısrar etti, sesindeki eğlenceyi gizleyemeden. "Sana beş kez seslendim. Duymadın mı?"

Onun göğsüne başımı salladım ve bornozunu yüzümü kurulamak için kullandım. "Hayır..." Çünkü tek duyabildiğim kendi panik nefesim ve kafamda çınlayan kanın statik sesiydi.

Onun hafifçe çılgın kahkahası bulaşıcıydı ve kendimi gözyaşları arasında gülümserken buldum. "Ah, bebeğim, üzgünüm. Senin istediğin gibi, seni yakalamam gibi bir şey yapıyoruz sanmıştım..."

"Ne?" diye burnumu çekerek, yüzümü göğsünden kaldırıp gözlerine baktım. Maskesini başının üstüne kaldırmıştı, bu yüzden yeşil gözlerindeki yaramazlığı gizleyen hiçbir şey yoktu. "Oh. Ohhh... Burada mı?"

Omuz silkti, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neden olmasın?"

"Ya biri bizi görürse?" Kaşlarımı çattım, bu fikre *karşı* değildim ama tam olarak da kabul etmiyordum, büyük ölçüde birkaç dakika önce ne kadar çok korktuğumdan dolayı.

Royce sadece sırttı ve maskesini yüzüne indirdi. "Kimi görecekler ki?"

Çenem düştü ve içimi heyecan kapladı, yüzüm kızardı. "Sen... yani... bu benim cinsel isteklerim listesinde olan bir şey değil, ama bu fikrin beni biraz tahrik etmediğini de söyleyemem."

"Biraz mı?" diye sordu maskenin altından, belimi kavrayıp pozisyonumuzu değiştirerek dizlerim onun kalçalarının iki yanındaki toprağa değene kadar. "Sana inanmıyorum, Sincap."

O benim bornozumu toplayıp yoga pantolonumun bel kısmını bulduğunda onu durdurmaya hiç çalışmadım. Bir kez olsun ormanda koşmak için uygun giyinmişim, ama eli pantolonuma girdiğinde inledi.

"Tamam," dedim, tamamen farklı bir nedenden dolayı yine nefes nefese kalmıştım. "Birazcık daha fazlası."

Cüppesinin önünü karıştırarak, cırt cırtlı kapamaları buldum ve onları yırttım, böylece eşofmanına ulaşabildim. O zaten sıcak ve sertleşmişti ve pantolonunu aşağı çektiğimde kalçaları benim tutuşuma karşılık vermek için yukarı doğru sallandı.

"Siktir," diye bağırdı, ben sıkıca tuttuğumda. Küçük bir homurtuyla elini pantolonumdan çekti ve cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla mırıldandım, elimi onun boynunu boyunca pompalarken ve daha iyi erişebilmek için dizimin pozisyonunu değiştirirken. Yüzümde hala gözyaşları vardı, ama Royce'un piercingli sikini boğazıma kadar almak dışında hiçbir şey istemiyordum.

Ucunu yaladığımda keskin bir nefes aldı, maskeli yüzü diğer tüm tepkilerini gizliyordu. "Grup sohbetine bir pin bırakıyordum," diye cevapladı, kendisi de biraz nefes nefese, "ama şimdi filme alınman sorun olur mu diye merak ediyorum..."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, ama amımın zonklaması ve ısınması, bunun benim için hiç de sorun olmadığını gösteriyordu. "Devam et o zaman."

"C-ciddi misin?" diye şok içinde kekeleydi, ama ben çoktan dudaklarımı onun ucuna dolamıştım, bu yüzden alaycı teklifini kabul edip etmemeyi kendisi karar vermesi gerekiyordu.

Bir an sonra, telefonundaki el feneri karanlığı aydınlattı ve ben çalışmaya başlarken gözlerimi kapatarak görme yeteneğimi korumaya çalıştım. Serbest eliyle saçlarımı okşayarak, inlerken sikini ağzıma daha derine almam için beni teşvik etti. Onun çekim yaptığını, muhtemelen daha sonra tekrar izleyeceğini bilmek, bende bir parça performans kaygısı yarattı. Yani, her zamankinden daha fazla çaba sarf ederek penisini emdim, penisinin altındaki her bir piercinge gerçekten dikkat ettim.

Ayak sesleri, Royce'un parmakları saçlarımı sıkıca kavradığı anda, yalnız olmadığımızı fark etmemi sağladı.

"Durma," diye sert bir sesle emretti. "Misafirimiz var." Paniklemediğinden, onun bir yabancı değil, arkadaşlarımızdan biri olduğunu anladım ve bu beni biraz rahatlattı.

Aralarında geçen sessiz iletişim ne olursa olsun, bize yeni katılan kişi kimliğini ele verecek hiçbir şey söylemedi. *Neden... neden* bu beni bu kadar heyecanlandırdı?

Bir an sonra, siyah bornozum yukarı kaldırıldı ve büyük eller kalçalarımı kavradı, başparmakları taytımın esnek bel bandına takıldı. Kumaşı aşağı doğru çekmeye başladığında, karnım heyecandan titredi. Diğer üç adamdan herhangi biri olabilirdi - tahmin edebilecek miydim?

Royce'un eli başımın arkasına baskı uyguladı ve bana odaklanmam gereken şeyi hatırlattı. Bu sırada, yeni katılımcımız leggingsimi ve külotumu dikkatlice çıkardı, sonra iki eliyle kalçalarımı kavradı ve beni inlememe neden olacak şekilde sıktı.

"Siktir, Squirrel," diye inledi Royce, sesi maskesi nedeniyle biraz boğuk çıkıyordu. "Bunu çok iyi yapıyorsun. Henüz boşalmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Nefes al, bebeğim." Saçımı çekerek, ıslak bir sesle ağzımı sikinden kaldırdı.

Nefesim kesik kesikti, dudaklarımı yaladım ve telefonunun parlak ışığına rağmen gözlerimi yarı yarıya açtım. O görüntülerin

daha sonra saklamaya değer olmasını istiyordum, bu da beni biraz rol yapmaya teşvik etti... ama tam o anda üçüncü oyuncumuz yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve dilini amıma soktu. En azından maskesini çıkarmıştı?

"Aman Tanrım," diye inledim, o beni diliyle sikerken, çıplak dizlerimle toprağı ısırarak yüzüne doğru sallanıyordum.

Kamera ışığı yüzümden uzaklaştı ve Royce öne eğilirken bir an karanlıkta gözlerimi kırıştırdım. Siktir et, sikini yalayabilecek kadar yakındı, ben de tabanını kavradım ve tam da bunu yaptım.

Nefes nefese bir kahkaha attı ve ben gözlerimi parlaklığa kapatırken, ağzı amımdan ayrılırken tekrar arkasına yaslandı. Islaklığımın üzerinden geçen serin hava beni titretti, ama gerçekten tepki verebilmemden önce, sıcak, kalın bir sik ucu içime girdi. Kalçalarımıdaki eller gerildi, parmaklar derine batarak beni isimsiz sike geri çekti.

"Siktir," diye inledi Royce, ben onun sikini emdiğimde. "Hoşuna gitti, değil mi? Şu anda seni kimin siktiğini bilmemek. Başka birinin izleyip izlemediğini veya katılmaya hazır olup olmadığını bilmemek? Pis, pis küçük Sincap..."

O sadece gerçeğı söylüyordu ve ben de o gizemli penisi daha da derine almak için çaresizce geriye doğru sallanırken inlemeler ve sızlanmalarla ona hak verdim. Kalın bir penisi vardı, ama lanet olsun, benim erkeklerim o konuda hep şanslıydılar. Piercing izi olmadığı için biraz şaşkındım... ama o ellerin kıcıımı kavrayışından anladım. Bahsi Carter'a yatırıyordum.

Bir an sonra, avucunun içiyle kıcıma bir şaplak attı ve bu benim için kesin kanıt oldu. Carter, kıcıımı parlayana kadar şaplamakla en çok zevk alan kişiydi ve Heath veya Nate gibi kendini tutmuyordu.

"Kahretsin, bebeğim, bu çok iyi geliyor," diye inledi Royce, Carter -eminim ki- beni daha sert sikmeye başlayınca, tüm vücudum sallanmaya başladı. Dengemi korumak ve yanlışlıkla Royce'un penis piercinglerine dişlerimi geçirmemek için mücadele etmek zorunda kaldım, bu yüzden biraz rahatlardım.

Royce bir an sonra saçımı çektiğinde biraz rahatladım. "Boşalacağım," dedi sert bir sesle. "Ağzını aç, dilini dışarı çıkar."

Onun emrine uyararak, gözlerimi telefonunun ışığından korumak için kapalı tuttum. O ise homurdanıyor, inliyor ve dilimin üzerine ve ağzımın içine boşalıyordu. Bir an öyle kaldım, onun bunu kameraya kaydettiğini bilerek, sonra çok bilinçli bir şekilde yuttum ve dudaklarımdaki pislği yaladım.

"Siktir," diye tekrar inledi. "Bu gerçekten çok seksi idi."

Işık yüzümden uzaklaştı ve gözlerimi, maskesini sıkıca takmış ve başlığını kaldırmış halde, Carter'ın arkamdan hızla artan bir şiddetle beni sikmesini filme alırken onu tam olarak görebilecek kadar açtım. Kıcıma bir başka şaplak daha attı ve ben çığlık attım ve sarsıldım, ama o beni kaçırmaya izin vermedi ve her zamankinden daha sert bir şekilde amımı sikmeye devam etti.

"Kardeşim," Royce, ben becerilirken boş eliyle sevgiyle yüzümü okşayarak mırıldandı, "boşalmadan önce çekil."

Ne? Neden?

Onun önerisine boğuk bir kahkaha ile cevap verildi, ama onların ne planladıkları konusunda paniğe kapılma fırsatım olmadı, çünkü üçüncü bir cüppeli figür yaklaşarak Royce'un omzuna dokundu.

"Siktir, tamam," diye homurdandı ve ağırlığımı dizlerime verip daha dik oturmam için yardım etti, böylece o da yerinden kalkabilecekti. Bu durumda sırtım belki Carter'ın göğsüne yaslanmış, gözlerim ise başka birinin sert penisine hizalanmış halde kalmıştım. Burada yaptığımız şey konusunda pek de naif değildim, bu yüzden hevesle ağzımı genişçe açtım ve yeni katılımcı tereddüt etmeden boğazıma girerken öğürmemeye çalıştım.

Vay canına.

Birkaç dakika boyunca Carter, ben bu yeni sikini emmeye çalışırken sığ darbelerle yetinmiş gibi görünüyordu, sonra birdenbire ritmini hızlandırarak saçımı avuçlayıp tuttu ve sonra sikini amımdan tamamen çıkardı.

Ağzım tamamen dolu olmasaydı, protesto sesleri çıkarırdım ama bir an sonra, onun sıcak menisi tam kıcımın çatlağına çarptı. Bunu tarif etmenin daha güzel bir yolu yoktu, ama tam oraya çarptı.

Bana tepki verme şansı vermeden, Carter belimden tutup beni yerden kaldırdı - ve ağzımı birinin sikinden - ve bir sonraki hatırladığım şey, başka bir siyah metalik kafatası maskesi ile yüz yüze geldiğimdi. Heath - belki de, sırtını ağaç gövdesine dikkatlice dayadığına bakılırsa - uyluklarımı kavradı ve düşük bir iniltiyle amımın içine kayd. Kollarımı boynuna doladım ve sırtındaki pürüzlü ağaç gövdesine tutunarak elimden geldiğince sıkı tutundum.

Bu pozisyonun işe yaramayacağını düşündüğüm anda, başka bir çift el kalçalarım dokundu ve kumaşın dokunuşu, dördüncü ve son oyuncunun da eğlenceye katıldığını fark etmemi sağladı. Tabii yine Royce ya da Carter değilse... ama hayır, yana doğru bir bakış, Royce'un hala bornozu açık ve penisi dışarıda ve gururla dururken çekim yaptığını gösterdi. Onun biraz arkasında duran bornozlu, maskeli figürün Carter olduğunu varsaymak zorundaydım... bu da Heath ve Nate ile oynadığım anlamına geliyordu. Bu yeni bir şeydi ve Nate'in takım sporlarına katılması beni sessizce heyecanlandırdı.

Özellikle de ellerinden birini kalçamdan çekip, kalçalarımın arasındaki kaygan karışıklığı okşamaya başladığında. Artık mantıklı geliyordu, ama konuşmadan nasıl koordinasyon sağladıkları lanet olası bir gizemdi.

Ama bu gizem başka bir güne kalmıştı, çünkü o alaycı parmaklar, niyetini açıkça belli ederken sertleşmişti.

"Evet," diye inledim, Heath'in sikini amım sıkıca kavrarken izin verdim. Yoksa o Nate miydi ve Heath benim kıcımlı sikmek üzere miydi? Bu çok kafa karıştırıcıydı çünkü ikisi de Carter ve Royce gibi yatakta özellikle sert değillerdi, ama ikisinin de başka bir erkeğin spermini anal seks için kayganlaştırıcı olarak kullanmaya razı olacağını da bilmiyordum.

Ve yine de. İşte buradaydık.

"Siktir," diye inledim, parmakları çok daha kalın bir uzuvla yer değiştirdiğinde. Hazırlık çok azdı ve amım zaten doluydu, bu yüzden kalçalarımı tutup derine ittiğinde yanma hissi çok şiddetliydi. Her hücrem bunun çok fazla olduğunu, *sığmayacağını* haykırmak istiyordu, ama ben daha iyi biliyordum. Zihin bedeni yener falan filan, ve ben kararımı vermiştim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, hiçbir uyarı olmadan kendiliğinden orgazm oldum. Tabii ki bu oyuna başladığımız andan itibaren orgazma yakındım, ama neredeyse bilinçaltında direniyordum, onların bunun için çabalamasını istiyordum. Görünüşe göre, ikisini de içime almam için gereken konsantrasyon, kontrolümü kaybetmem için yeterliydi ve ikisinin arasında fışkırarak boşaldım.

Bu onları daha da teşvik etti ve orgazmım bitmeden ikisi de beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başladılar, ikisinin arasında asılı kalmış ve tamamen çaresizdim.

Royce'un çekim yaptığını neredeyse unutmuştum, ta ki kamerasının ışığı gözlerime çarptığında. Birdenbire, bunun *kaydedildiğini* fark edince başka bir doruğa ulaştım. Çift penis ve kendi müstehcen düşüncelerimin birleşimiyle bu kadar sert boşalmam neredeyse gülünçtü... ve hala bu oyunda kimin kim olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Kimse konuşmuyordu. Her lezzetli dokunuşta yoğun bir endişe vardı, bu da hem sinir bozucu hem de çok seksi bir durumdu. Royce'un, bunların benim erkeklerim *olduğuna* ve maskeler takmış rastgele oyuncular olmadığına emin olduğuna güveniyordum. Kesinlikle öyle değildi. Erkeklerimin dokunuşlarını tanıyordum ve her bir okşama bana tanıdık geliyordu. Güvenliydi. Lezzetli bir şekilde tahrik ediciydi.

Yine de, anonim kafatası maskeleri ve cüppeleriyle dört kişiyi (arkamdaki adamı göremediğim için üç kişiyi) gözden geçirdiğimde... kesinlikle bir korku vardı. Belki de kısa süre önce hayatım için koştüğümü düşünmenin kalıntı adrenalinidir.

Heath ve Nate - eminim - maskelerinin altında ağır nefes alıp verirken, beni özenle ele aldılar. Royce filme aldı. Carter izledi. Bu kesinlikle unutulmaz bir anıydı.

"Siz ikiniz bitirecek misiniz?" Royce kısa bir süre sonra sordu, boş eliyle sert sikini yumruklamaya başlamıştı bile. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Önde olan kişi - Nate olduğunu tahmin ediyordum, çünkü Carter'ın spermi kayganlaştırıcı olarak kullanarak beni sikmekten hoşlanmayacağını düşünüyordum - o soru onu doruğa ulaştırmış gibi inleyip sarsıldı. Aramızda sıcaklık yayıldı, onun doruğa ulaştığını ele veriyordu ve Heath'in kıcıma yaptığı darbeler hız ve derinlik kazandı.

İnlemeler ve nefes nefese inlemeler ağızımdan kaçtı, maskelerinin arkasından gelen hırıltılı nefeslerle uyum içindeydi ve bir dakika sonra o boşaldığında, kendimi onunla birlikte *başka* bir orgazm yaşarken buldum. Bu hızla, eve yürüyerek geri dönemeyecektim ve damardan sıvı alması gerekebilirdi.

"Onu yere indirin," dedi Royce, *sorgulamayın* türünden bir ses tonuyla, bu ses tonu tüm vücudumda hoş bir ürperti yarattı. Kafam o kadar çok dönüyordu ki, adamlar beni yere indirirken hareketleri zar zor algıladım, sonra Royce enseme sertçe kavrayarak beni tekrar dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Şu anda seni dört ayak üstüne çökertip kıcını sikmek için can atıyorum, Squirrel..." diye mırıldandı, sesi karanlık bir saplantı gibiydi. "Ama gözlerin cam gibi, seni tekrar boşaltırsam bayılacağından korkuyorum."

Dudaklarımı ıslattım, sesimi buldum... sayılır. "Kim demiş ki tekrar boşalacağım?"

Keskin bir kahkaha atarak başını geriye attı, sonra parmaklarıyla çenemi kavradı ve ısırılma korkusu olmadan sikini dudaklarımın arasına soktu. Cesurca bir hareketti. Onu sevdiğim için çok şanslıydı... ve şu anda bu küçük oyuna dahil olduğum için.

Ama aynı zamanda, bayılabileceğim konusunda yüzde yüz haklıydı. Onun sikini tekrar emmeye başladığımda, sanki kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi elime alıp okşarken bile, başım çok kötü dönüyordu.

Neyse ki, o nispeten hızlıydı, saçımı tutup ağızımı sikerek işin çoğunu halletti, sonra o kadar ani bitirdi ki, yutmayı hatırlamadan önce neredeyse gerçekten boğuluyordum.

Neredeyse anında saçımı bıraktı, önümde dizlerinin üzerine çöktü ve maskesini bir kenara atarak ağızımı sert bir öpücükle ele geçirdi. "Siktir, seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ben de aynı duyguyu paylaştım, ama bayılmak üzere olduğumdan da emindim. Görüşüm bulanıklaştı ve yer *hızla* üzerime doğru geldi, sonra güçlü bir çift kol beni sıcak bir kucaklamaya aldı.

"Seni tutuyorum, Duckling," Nate kulağıma fısıldadı ve tüm vücudum gevşedi.

Korku ve sapkınlığa rağmen... *gü*vendeydim.

40

ASHLEY

Abigail: Sana arkanı kollamanı söylemişim, ama dinlemedin. Şimdi bak ne yaptın.

Orgazm sayısını unutup, kim olduklarını gizlemek için maske takan dört erkeğim tarafından ormanın ortasında sikildikten sonra Nate'in kollarında *tamamen* bayılmadım. Bu delilik olurdu.

Tamam. Biraz bayıldım, ama sonra kendimi toparlayıp pantolonumu bulmayı başardım, çünkü üzerimde sadece hafif bir bornozla, spermle ıslanmış Winnie the Pooh gibi eve geri dönmek pek de çekici bir fikir değildi.

Heath çömeldi ve sırtıma tırmanmam için işaret etti. "Atla, güzelim. Buradan eve dönmek için iyi bir yol ve sen dinlenmeyi hak ediyorsun."

Tartışacak kadar yorgundum, sadece dediğini yaptım ve karanlıkta geri dönmeye başladığında sıkıca tutundum. Bir dakikadan az bir süre sonra uzun bir esneme çenemi gerdi ve yüzümü boynuna soktum. Belki biraz kestirmek fena olmazdı.

"Gözlerini kapat, Ashes," dedi Heath yumuşak bir sesle, düşmüş bir ağacın üzerinden geçerken nefes nefese. "Ben sana bakarım."

"Hepimiz bakacağız," dedi Carter yakınlardan, ben de tekrar esnedim. Geri döndüğümüzde duş almam gerekecekti, bu yüzden yol boyunca sadece biraz kestirecektim.

Heath beni, galibiyetlerini kutlayan ya da mağlubiyetlerini paylaşan, cüppeli sarhoş Toplum üyeleri kalabalığının içinden geçerken uyandım.

"Kim kazandı?" diye mırıldandım, yüzüm hala Heath'in boynuna gömülüydü.

"Biz kazandık," diye cevapladı, karanlık bir kahkaha atarak. "Oh, lazer tag'i mi kastediyorsun? Hiç bilmiyorum. Sen duşa girdiğinde öğrenirim."

"Harika," diye cevap verdim, daha fazlasını söyleyecek enerjim yoktu. Royce'un ailesinin evi olduğu için geceyi orada geçirmeyi çoktan kararlaştırmıştık, ama diğerleri muhtemelen gecenin geri kalanında parti yapacaktı.

Carter, daha önce çantalarımı bıraktığım yatak odasına giden merdivenleri ve koridoru geçerek önümüzden gitti, Heath ise sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni sırtında taşımaya devam etti.

"Hey! Ne oldu?" Carly arkamızdan seslendi, ben arkama baktığımda merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. "Ash, iyi misin? Yaralandın mı? *Ne... oh... ohhhhhh*. Öyleyse boş ver." Royce ile göz göze geldiğinde ruh hali değişti ve yüzünde bir gülümseme yayıldı.

Royce'un gözleriyle ifade ettiği şey, ona ihtiyacı olan tüm bilgiyi vermişti.

"Ash, bil diye söylüyorum, ikinci olduk!" Gülümsayarak Royce'a göz kırptı. "Sizi yalnız bırakayım. Bu arada Nate nerede? Partinize katılmadı mı?"

"Evet, lazer tag ekipmanlarını bırakmaya gitti," diye cevapladı Carter, parmaklarıyla koyu renk saçlarını karıştırarak. "Onu yendiğin için böbürlenmek mi istiyorsun?"

Carly omuz silkti. "Her gün olan bir şey değil."

"Bir dakika, kazanamadık mı?" Royce öfkeyle sordu. "Kim kazandı?"

"Mavi takım," Carly omuz silkerek cevapladı. "Görünüşe göre içlerinden biri rekabetçi bir atıcı ya da onun gibi bir şey. Neyse, hepiniz... iyi eğlenceler." Göz kırpması o kadar abartılıydı ki, ne kadar uykulu olsam da kaçırmam imkansızdı.

Heath yatak odasına doğru ilerledi, Carly'yi aşağıdaki partiye geri dönmesi için bırakarak, beni banyoya kadar taşıdı ve nazikçe lavabonun üzerine bıraktı. "İyi misin, bebeğim?" diye sordu, bana dönerek saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken, sırtarak. "Duş almana yardım etmemi ister misin?"

Neredeyse bu teklifi kabul edecektim, ama sonra saçımdan yapraklı bir dal çıkardı ve göz küresi olayını hatırlayarak birden ayıldım.

"Hayır... teşekkürler. Ben hallederim." Çünkü bazen bir kızın tek başına duş alıp *temizlenmeye* ihtiyacı vardır, tekrar becerilmek için bahane uydurmaya değil.

Sıcak suya girip sabunlandığımda, kendimi tekrar dışarı çıkmaya zorlamak zor geldi. Bu yüzden vücudumun her santimini ovuşturarak, cildimdeki tüm kiri temizledim ve dizlerimdeki hafif sıyrık ve çizikleri nazikçe yıkadım. Saçımı şampuanlarken, bir aile dolusu kobay faresini besleyebilecek kadar yaprak ve dal çıktı, ama sonunda duştan çıkıp kuru yere geçtiğimde, her yerim pembeye dönmüştü ve harika kokuyordum.

Havluya sarınıp temiz kıyafetler aramak için odadan çıktığımda yatak odası boştu. Nate'in son zamanlarda bir şekilde aldığım sweatshirt'ünü giyiyordum ki Heath kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Hey," dedi, endişeli bir ifadeyle. "Sanırım bir sorunumuz var."

Karnımda bir korku hissettim. "Ne tür bir sorun?" "Nate kayıp," dedi, yüzü asık bir şekilde. "Yelekler ve silahlar asla teslim edilmedi. Biri onları ormanın kenarında bırakılmış olarak bulmuş."

Şoktan dizlerim titredi ve yatağın kenarına oturdum. "Bu... bu onun kaybolduğu anlamına gelmez. Değil mi? Bir yerlerde olabilir, değil mi?"

Heath başını salladı. "Telefonunu takip ettik ve ekipmanın bırakıldığı yerden yaklaşık elli metre uzakta bulduk. Telefonunu öylece bırakmazdı. Tabii..." Acı çekerek sözünü yarım bıraktı. Ne demek istediğini biliyordum. Kavga etmedikçe ya da biri onu alıp atmadıkça.

Panik boğazımı sıktı ve kendimi sakinleştirmek için boşuna göğsümü ovuşturdum. "O kayıp," diye küçük bir sesle tekrarladım. "Telefonum nerede?" Odayı dolaşarak, onu nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Cep telefonumu ormana götürmemiştim çünkü hiçbir cebime sığmıyordu, bu yüzden yatağın yanında, şarj cihazına takılıydı.

Korkunç bir hisse kapıldım... Jocelyn'i gördüğümü sandığımda yaşadığım o ani korku mu? Bu his, kurşun ağırlığı gibi zihnime yerleşmişti ve telefonumun kilidini açtığım anda korkularımın doğru olduğunu anladım.

"Hayır," diye fısıldadım dehşet içinde, en son mesajı gördüğümde.

"Ne oldu?" diye sordu Heath, omzumun üzerinden "Abigail"den gelen mesajı okumak için yaklaşarak. "Siktir. *Siktir!*"

"*Sana arkanı kolla demiştim, ama dinlemedin. Şimdi ne yaptığını gör.*" Mesajı yüksek sesle okudum, korkudan midem acı bir şekilde kasıldı. "Onda. Heath, Jocelyn bir şekilde Nate'i ele geçirmiş."

Heath, Carter ve Royce'u çağırarak odadan çıkmak üzereydi, ama ben tamamen donakalmıştım. Ellerim titreyerek mesaj dizisini açtım ve mesajı defalarca okudum, sonra aceleyle bir cevap yazdım.

Ashley: Ne istiyorsun?

Mesajımın gönderilemeyeceğinden emindim. Geçmişte, Abigail'in numarası bir şekilde *artık hizmet dışı olarak* görünmüştü, ama bu sefer telefonum mesajın alındığını gösteren küçük bir tik işareti gösterdi. Nefesimi tutarak, hayal edilebilecek en uzun süre ekrana baktım, ama cevap gelmedi.

Bir süre sonra herkes odaya geri döndü ve Carter istediğinde telefonu ona uzattım. Telefonu görünce kaşlarını çattı, sonra öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Cevap mı verdin? Neden?"

Ben de ona kaşlarımı çattım. "Neden cevaplamayayım? Başka türlü nasıl bilgi alacağız?"

"Henry amcayı aramaya çalışıyorum," diye cevapladı Royce, telefonu kulağına dayamış halde. "Jocelyn'in hâlâ Clearview'da mı olduğunu yoksa onunla çalışan biri mi olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Abigail'in bir tehdit olmadığına ne kadar eminsin?" diye sordu Heath, ellerini esnetip parmak eklemlerini çatırdatarak. "Onun çoğunlukla katatonik olduğunu söyledin, ama ya bu bir hileyse?"

Uzun bir nefes verip başımı eğdim. "Bu hiç aklıma gelmemiştir. Jocelyn'in deneyinin kurbanı olduğunu düşünmüştüm, ama numara yapıyor olabileceği hiç aklıma gelmemiştir."

"Eğer öyleyse, Jocelyn'in dışarıda ona yardım etmeye hazır bir suç ortağı var demektir..." Royce, telefon bağlantısı kurulduğunda cümlesini yarıda kesti ve bize beklememizi işaret etmek için parmağını kaldırdı. "Henry, bize

..." Amcasının söylediği şeye gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü soldu. "Bekleyin, sizi hoparlöre alayım." Telefonunu indirdi ve hoparlör düğmesine bastı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Devam et."

"Bugün erken saatlerde Clearview'da üçüncü derece isyan çıktı, tehlike seviyesi yüksek. Olan biten kaosun ardından yedi mahkumun kaçtığı bilgisi az önce bize ulaştı. Jocelyn de onlardan biri." Henry'nin sesi *sinirliydi* ve bu anlaşılabilir bir durumdu. Bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. "Üzgünüm çocuklar. Ben de az önce öğrendim, yoksa sizi hemen arardım. Marshals ve kaçak görev gücünü çoktan uyardılar. Güvenli bir yerde misiniz? Güvenlik ayarlamamı ister misiniz?"

"Nate kayıp," diye sert bir sesle cevapladı Royce. "Jocelyn'in onu kaçırdığını düşünüyoruz."

Telefon hattında uzun bir sessizlik oldu, sonra cam kırılma sesi beni irkitti. "*Siktir!*" Henry patladı. "Babanı arıyorum Royce. Telefonunu açık tut."

Ekranda telefonu kapattığı görünüyordu ve hepimiz bir an Royce'un elindeki telefona baktık. Sonra Carter'ın elindeki telefonum titredi ve irkildim.

Telefonu geri vermek yerine, şifremi girerek kilidi açtı ve mesajı okudu. Şifremi nasıl bildiğini hiç bilmiyordum. Hepsi kendi iyilikleri için fazla akıllıydılar.

"Bilinmeyen bir numaradan gelmiş," diye yüksek sesle duyurdu, "ama... Jocelyn'den geldiğine bahse girerim."

Heath telefonu almak için uzandı ve somurtarak mesajı okudu. "Takas yapmak istiyor. Siktir et. Mesajı silelim mi?"

"Tabii ki," diye onayladı Carter, Royce kendi telefonunu bırakıp Heath'in elinden benimkini kaparken bile.

"Bana ne yazdığını kimse söylemeyecek mi?" diye sordum, paylaşmadıkları için oldukça sinirlenmiştim. "*Bana* mesaj attı, bu yüzden sıradan bir fidye mesajıymış gibi davranmayın."

Royce bana kızgın bir bakış attı ve başını salladı. "Bu bir seçenek değil. Nate'i başka bir yolla geri getireceğiz."

"Göster bana," diye talep ettim, elimi uzattım. Ses tonum ve bakışlarım ona kesin bir şekilde, *rica etmediğimi* belli etti. Bu tartışmaya açık bir konu değildi.

Royce gözlerime bakarak, çenesini sıkarken sol gözü seğirdi, ama sonunda elini uzatıp telefonumu bana geri verdi. *Akıllı çocuk.*

Bilinmeyen Numara: Takas yapmaya hazırım. Sen benim oğlum karşılığında. Yetkilileri tekrar işin içine karıştırmama gerek yok

eminim ki Clearview'da bunun ne kadar iyi sonuç verdiğini görmüşsündür.

Nedense şaşırmadım. Annem ve Max'in hala hayatta olduğunu anlamış olmalıydı... Bu yüzden cenaze evine girip kendi gözleriyle cesetlerini doğrulamıştı. Eğer *bunu* anlamışsa, o zaman tatmin olmamıştı. Annem yeterince zarar görmemişti. Max de öyle.

Onun benim ölümümle tatmin olup Nate'i hayatta bırakmasını ummaktan başka çarem yoktu. Elbette, derinlerde bir yerlerde, onu hala seviyordu. En azından birazcık.

"Bunu yapmayacaksın," diye bağırdı Carter, sesi öfkeden boğuktu. "Bunu düşünmeyi bırak."

Dudaklarımı ıslattım, bakışlarımı telefonuma indirerek. Onların gözlerine bakmak çok zordu. "Bence bu kararı sen veremezsin, Carter." Sözlerim bir flaş bombası gibi patladı, üzü de o kadar şiddetle irkildi ki, bakmama gerek kalmadı.

"Nate, hayatını kurtarmak için senin öldürülse nasıl hissederdi sence?" dedi Heath, sesi duygudan boğulmuş bir şekilde.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, hiç hatırlamadığım kadar sakin ve kendimden emin hissediyordum. "Bence o hayatta olurdu ve önemli olan tek şey bu." Telefonumu sıkıca avucumda tutarak

banyoya doğru yürüdüm ve Jocelyn'in mesajına cevap vermeden önce kapıyı arkamdan kilitledim.

Takas mı istiyordu? Öyle olsun.

41

NATE

Bilinmeyen Numara: Uçak kazasında kendi ölümünü sahte mi yaptın, sevgilim? Senin böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum. Yumuşak kalpli gelinin, bu sahtekarlığın yol açtığı dolaylı zararlara ne diyor, hmm? O pilotun bir ailesi vardı. Evde bir eşi ve çocukları. Ve senin yüzünden öldü. Eminim bu, tatlı Carina ile aranızda gerginlik yaratıyordur.

Bilinmeyen Numara: Merak etme, cevap vermek gerek yok. Şu anda hayatta olduğunu ve Dubrovnik'te güzel bir tatil geçirdiğini zaten doğruladım. Ne yazık ki... Ashley, sen bu mesajları okumak için uyanmadan önce. Tamamen ölmeden önce organlarını bilime bağışlayacağım, böylece hayatında bir kez olsun faydalı olabilecek. Lütfen Carina'ya taziyelerimi ilet. Çok yıkılacak.

Başımdaki zonklama beni uyandırdı, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, sanki kafatasımın içinde bir davul çalınıyordu. Ağrı dalgalar halinde kafatasımın arkasından yayılıyordu ve ben, beni bayılttıran darbeyi belirsiz bir şekilde hatırlayarak inledim. Geldiğini görmemiştim.

"Tatlım, uyanmışsın," dedi annem yakınımından. Gözlerimdeki bulanıklığı gidermek için birkaç kez göz kırptım ve belli belirsiz tanıdık gelen çevreye kaşlarımı çattım. "O koca ahmak kafatasını kırmış mı diye endişelendim, ama görünüşe göre bir şey yok."

O arkamdaydı, parmaklarıyla, yordakçısının bana vurduğu kafamın arkasındaki ağırlı yeri yokluyordu. Çevreme daha dikkatli bakmalıydım, ama onun bir suç ortağı olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Aslında bu doğru değildi. Onun suç ortakları olduğunu biliyordum; tek başına tüm bunları yapması imkansızdı.

Royce'un ailesinin evinin dışındaki ormanda dikkatimi dağıtırken pusuya düşürüleceğimi ve kafama vurulacağımı hiç beklemiyordum.

Heath'in Ash'i güvenli bir şekilde eve sokması için onu evden yeterince uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım, ama sonra bayıldım. Ve buraya getirildim...

"Biz...?" diye sordum, bulunduğumuz odaya bakarak. Dik oturuyordum, ama bileklerim sandalyenin arkasına, ayak bileklerim ise masanın sağlam meşe ayaklarına bağlanmıştı.

"Bizim evimizde mi? Evet. Baban yatırımcılara satıldığını sanıyordu, ama ben bir paravan şirket aracılığıyla satın aldım. Bir gün işime yarayabilir diye düşündüm, ve gelecekte olacaklar için daha iyi bir yer olabilir mi? Bunu sanki beni kaçırıp sandalyeye bağlamamış gibi, gayet doğal bir şekilde söyledi. Ne yapmak için? Beni öldürmek için mi? Bunu şimdiye kadar yapabiliirdi.

Yutkundum ve odaya tekrar göz gezdirdim. Gördüğüm kadarıyla, yalnızdık. Kötü bir planı olmalıydı, yoksa hala nefes alıyor olmazdım. Hayır, son altı ayda annem hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onun benim hayal edebileceğimden çok daha sapkın olduğuydu. Beni öldürmekle yetinmezdi, tıpkı Ash'i öldürmekle yetinmediği gibi.

Bu onun için bir oyundu. Ve biz de piyonlarıydık.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, bağlarımın gücünü dikkatlice test etmeye çalışırken. "Ashley'den neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Nefret etmiyorum," diye cevapladı. "Bence gayet hoş bir kız. Eski boya kadar sıkıcı, bir torba hamster kadar aptal ve korkunç bir şekilde yetiştirilmiş olması dışında. Ama kızın kendisine karşı bir şeyim yok. Öte yandan annesi..."

"Yani Carina'yı kışkırttığın için Ashley'e işkence mi ediyorsun?" Bu yeni bir bilgi olmamasına rağmen, tiksinti ile tükürdüm. Sadece bunun arkasında başka bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Annem alaycı bir şekilde güldü ve yüzünde çılgın bir gülümsemeyle bana döndü. Bu, bayılmadan hemen önce ormanda gördüğüm gülümsemenin aynısıydı.

"Kıskanmıyorum, Nathaniel. Bu, küçük düşürülmüş bir eşin intikamı değil. Açıkçası, hayatımın eserini bu kadar önemsiz bir şeye indirgediğin için

Bu yaptığım şey devrim niteliğinde, evlat. Hükümetin kontrolü ve askeri operasyonların gidişatını sonsuza dek değiştirecek. Çöpün atılması bir yan etki olarak ortaya çıkarsa, bu sadece mutlu bir tesadüf olur."

İnanamayıp boğulacak gibi gülerek, "Hayal görüyorsun. Sen dünyayı değiştirmiyorsun. Egon boşanmayı kaldıramadığı için intikam alıyorsun," dedim.

Sözlerim onu rahatsız etmemiş gibiydi. Sadece omuz silkti. "Belki. Ama motivasyonum ne olursa olsun, sonuç aynı olacak."

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Anlamam* gerekiyordu çünkü o çok fazla zarar vermiş, çok fazla insanı incitmiş, Ash'i defalarca tehlikeye atmıştı... Bunu *bana*, kendi oğluna yapmıştı. Uzun vadede bir fark yaratmayacak olsa da, onun *açıklamasına ihtiyacım vardı*. Sadece bu konuyu kapatmak içindi. Başka bir şey değil.

"Beni burada öldürecek misin anne?" diye sordum, o ismi söylerken neredeyse boğuluyordum. O, bu hipnoz saçmalığı başlamadan çok önce, uzun zaman önce benim *annem* olmaktan çıkmıştı. "Bu bizim için son mu?"

Başını yana eğdi ve kaşlarını hafifçe çattı. "Saçmalama Nathaniel. Sen açıkça sadece bir yemisin. Eğer sana verilen rolü oynarsan, seni öldürmeye gerek kalmayacak. Uslu bir çocuk ol ve kameraya gülümse, tamam mı? Ashley, senin hayatta olduğunu doğrulamadan oynamayı reddediyor."

Telefonunu bana doğrulttu ve ben de ona sert bir bakış attım.

"Tamam, peki, bu olacak yapmak yetecek, sanırım sanırım," diye mırıldandı, muhtemelen videoyu Ashley'e, benim hala hayatta olduğumun kanıtı olarak gönderiyordu. Şimdilik.

"Ashley aptal değil," dişlerimi sıkarak ona söyledim. "Sırf sen istediğin için istediğini yapmayacaktır."

"*Nişanlısını* kurtarmak için bile mi?" annem somurtkan bir yüzle alay etti. "Bence Nathaniel canım, bir kadının sevdiği adam için neler yapabileceğini görsen çok şaşırırsın."

Bu gerçek kalbimi bıçak gibi deldi. Ashley'nin bana olan duygularının onu öldürtebileceği düşüncesi o kadar yürek parçalayıcıydı ki, kusmak istedim. Tek yapabildiğim, belki... belki... onun beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğine dair zayıf

belki... belki... onun beni benim onu sevdiğim gibi sevmediğine dair ince bir umut kırıntısına tutunmak oldu.

Bir dakika sonra, annemin telefonu çaldığında ve yüzü parlak bir zafer gülümsemesiyle aydınlandığında, o umut asitle dökülmüş gibi yok oldu. "Oh, iyi, yolda. Hem de *yalnız*. Ne kadar itaatkar bir kız. Ölmek zorunda olması ne yazık. Abby gibi benim deneylerimde değerli bir oyuncu olabilirdi."

Acı bir hayal kırıklığıyla burnumu çektim. "Yalnız gelmeyecek. O kadar aptal değilsin."

Annem Jocelyn dilini şaklattı ve iç geçirdi. "Tabii ki *nazıkçe* rica etmekten daha fazla teşvik verdim. Sandalyenin altında bir bomba var tatlım. Gönderdiğim videoda bunu iyice görmesini sağladım ve yanında birinin kokusu bile olsa patlatacağımı söyledim. Bu, senin sinir bozucu küçük arkadaşlarını da kapsıyor."

Nefesim kesildi ve bağlarımın izin verdiği kadar öne eğildim, blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak. Ancak bu, beni ve Ashley'i havaya uçurmak için tasarlanmış yüzen bir platforma C4 yerleştiren kadınla aynıydı, yani... bu olası bir şeydi.

"İntikamını almak için ona zarar vermen gerekmez. O bu olayda masum, anne. Yapamazsın..."

"Sus, Nathaniel." Elini sallayarak sözümü kesti. "Ekibime bir ziyaretçinin yolda olduğunu bildirmem gerekiyor."

Panik beni sardı. "Bekle! Deneyin hakkında daha fazla bilgi istiyorum!"

Jocelyn başını geriye atarak güldü. "Ah, tatlım, burada durup hayat hikayemi klişeleşmiş bir kötü kadın monologuyla anlatacağımı düşünmen çok sevimli. Bu bir kurgu değil, canım. Kötü adamlar, senin geceleri daha rahat uyuman için seçimlerini haklı çıkarmak zorunda değiller. Bazen üzücü şeyler olur ve bizler bunu kabullenemeyiz."

Sonra odadan çıktı. Beni, altına bomba bağlanmış bir sandalyeye bağlı ve hızla azalan bir umut duygusuyla yalnız bıraktı.

Tahminime göre, bir saatin büyük bir kısmını yalnız geçirdim. Ya da belki de düşüncelerim o kadar hızlı dönüyordu ki, o kadar uzun sürmüş gibi geldi. Kısıtlamalardan kurtulmak için *her şeyi* denedim, ön kollarım ve bileklerim kanla kaplanana ve her küçük

hareketim çok acı verici hale gelene kadar her şeyi denedim, ama sonunda biraz ilerleme kaydetmeye başlamıştım. Bağlar çok az da olsa gevşemiş gibi görünüyordu.

O kadar uzun süre yalnız kaldım ki, Ashley'nin fikrini değiştirmiş olmasını ummaya başladım. Beni kurtarmak onun hayatına değmezdi. Elbette bunu biliyordu, değil mi? Elbette bu suçluluk duygusuyla asla yaşayamayacağımı anlıyordu, değil mi? Arkadaşları ona asla izin vermezdi. En azından onlara güvenmek zorundaydım.

Yine de bileklerimi kesmeye devam ettim, çekip çekerken yanıcı acıya dişlerimi sıkarak, kendi kanımı kayganlaştırıcı olarak kullanarak ipi çıkarmaya çalıştım.

Ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu ses, sol bileğimi sıkı bağdan kurtarmak için ihtiyacım olan son itici gücü verdi ve acı içinde inledim. Sanki tüm elimin derisini yüzmüşüm gibi hissettim ama bakmadım. Diğer bileğimi de kurtarmam gerekiyordu ve Jocelyn benimle birlikte yemek odasına geri dönerken o düşümü bulmaya çalıştım.

Bir an sonra Ashley göründü ve tüm dünyam paramparça oldu.

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyledim, inanamadan başımı sallayarak. "*Burada olmamalısın!*"

Gözleri benimkilerle buluştu ve ruhumu parçalayan acı verici bir duygu çatışması yaşandı. Kararlılık, öfke, korku, aşk... ama tek bir damla pişmanlık bile yoktu. O sinir bozucu, güzel kadın tamamen korkusuzdu ve bu ikimizin de ölümüne neden olacaktı.

Görünür bir çaba ile bakışlarımı kırdı ve sandalyemin altına sert bir bakış attı. Bombaya. Sonra dudakları hızlı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kapüşonlu sweatshirtinin manşetini - *benim sweatshirtimin manşetini* - ağzına götürdü.

"Bu sahte. Açın."

O emri verdiği anda, annem panik içinde öne atıldı ve Ashley'nin yüzüne parmaklarını şıklattı.

"Seni *aptal* kız!" diye çılgılık attı Jocelyn ve Ashley'nin yüzüne o kadar sert bir tokat attı ki, Ashley sendeledi... ama bunun dışında hiçbir tepki göstermedi. Hiçbir şey. Sanki...

Siktir. Dehşet içimi kapladı ve çılgınca sağ elimi çekerek kendimi kurtarmaya çalıştım, ona ulaşabilmek için. *Onu kurtarabilmek* için.

"Ashley!" diye bağırdım, Jocelyn yemek odasının kapısını çarparak kapatıp önüne ağır bir büfe itmeye başladığında, yakınlarda silah sesleri duyuluyordu. "Ash, bebeğim, bana bak!"

Cevap yoktu. Orada tamamen cansız bir şekilde duruyordu, gözleri odaklanmamış ve omuzları gevşekken, Jocelyn *aptal, öngörülemez çocuklar* hakkında küfredip bağıırıyordu.

"Ashley!" Umutsuzlukla boğulan sesimle tekrar denedim.

"Seni duyamaz," diye bağırdı Jocelyn, yüzünde çılgın bir ifadeyle bana dönerek. "Onu o haftalar boyunca *eğlence için* tesisimde tuttum mu sanıyorsun? Aptal olma, Nathaniel. Seni bundan daha akıllı olman için yetiştirdim."

Çaresizlik beni boğarken, çılgınca başımı salladım. "Neden bunu yapıyorsun? Anne, *lütfe*! Onu bırak. Babamı cezalandır, beni cezalandır, ama onu *bırak*. Sana yalvarıyorum. Ona zarar verme."

Jocelyn uzun bir nefes aldı ve burnunun köprüsünü ovuşturdu, sanki ben dayanılmaz biriymişim gibi. "Bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Mesele *sen* değilsin. Ashley sadece deney sonuçlarımdaki son gelişme olarak burada. Bak Nathaniel, Nevaeh'e ilk geldiğinde, annesi dediği o fahişe kadar inatçıydı. Aldatan baban kadar inatçıydı. Ama onun güvenini ne kadar sarsarsam, *akıl sağlığını* o kadar sarsıyordum, o da o kadar zayıflıyordu. Mallard'daki o kısa kalış, sonuçlarımı gerçekten hızlandırdı. Ve şimdi, zihnine ne kadar derinlemesine etki ettiğimi test etme zamanı geldi."

Odanın kenarından deri bir çanta aldı ve içinden bir Glock-19 çıkardı. Nefesimi tuttum, bağlı bileklerimi çekerek korku beni kapladı, ama o bana aldırış etmeden mermileri kontrol etti ve sonra Ash'e yaklaştı.

"Al şunu," diye emretti ve silahı sevgilime uzattı.

Ash söyleneni yaptı, sadece elini hareket ettirdi. Gözleri boş ve odaklanmamış halde kaldı ve tüm vücudu yenilgiye uğramış gibi çöktü.

Jocelyn, kendinden memnunmuş gibi bana hızlıca gülümsedi, sonra dikkatini tekrar Ash'e çevirdi. "Kafana ateş et, Ashley."

"*Hayır!*" Ash silahı kendi şakağına doğrulttuğunda, gözleri hala tamamen donuktu, ben de bağırarak haykırdım. Sağ bileğim ipe kurtardı, ama ayaklarım hala bağlıydı. Onu durduramazdım. O kadar hızlı ulaşamazdım, bu imkansızdı. Burada oturup hayatımın ışığının sönmesini izleyecektim ve *yapabileceğim hiçbir şey* yoktu.

Ash'in parmağı tetiği okşarken Jocelyn "Dur!" diye bağırdı. Kendi parmaklarım ayaklarımdaki ipleri gevşetmek için çaresizce uğraşıyordu, ama ellerimi kaplayan kan ipleri kayganlaştırıyordu.

Ash emir üzerine donakaldı, ama silahın namlusu hala şakağına dayalıydı. Parmağı tetikteydi. En ufak bir hareket silahın ateşlenmesine neden olabilirdi ve ben nefesimi tutarak ona bakıyordum. Böyle bitemezdi... Böyle bitiremezdik...

"Çok kolay," diye mırıldandı Jocelyn, kaşlarını çatarak. "Mallard'da yaptığım çalışmalara rağmen, bu kadar kolay olmamalıydı. Direnç çok güçlü değil. Neden? Neden telkinle mücadele etmiyor?"

Birkaç adım uzaklaşarak, yere bakarak kendi kendine mırıldanmaya başladı, sanki bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu bana zaman kazandırdı. Zamana ihtiyacım vardı. Sevgilimden gözlerimi ayırarak, ayak bileklerimdeki iplere odaklandım ve sandalyenin altındaki bombayı dikkatlice görmezden geldim. Ash'in bunun sahte olduğunu nasıl anladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bana gayet gerçek görünüyordu.

"Risk yeterince yüksek değil," diye soğuk bir kahkaha atarak Jocelyn sonuca vardı. "Ashley."

Duckling'imın adını sertçe söylemesi beni bir kamyon çarpmış gibi etkiledi ve başımı kaldırdığımda nefesim kesildi. Ash aynı pozisyonda donakaldı, silahı kendi kafasına doğrultmuş halde. Jocelyn bir sonraki emrini verene kadar.

"Oğlumu vur. Onu öldür."

Bu sefer Ash'in tepkisi çok daha yavaştı. Silah şakağından uzaklaştı ve rahatlama hissi beni o kadar güçlü vurdu ki, bir sarsıntı geçirdim. Sanki bin günün ağırlığı bir anda göğsümden kalkmış gibiydi, bu heyecan neredeyse dayanılmazdı. Sıcaklık içimi yakıyordu, damarlarımdan ateş akıyordu ve o anda dünya değişti. Rahatlama sadece sakinleştirici değildi, aynı zamanda ezici, tatlı bir kaos gibiydi. İçimde kıvrıldı ve sonsuza kadar tutunmak istediğim bir şeye dönüştü. Duygu içimden geçip gitti, biraz yakıcıydı.

çok sıcak, kaçınılması imkansız ama inanılmaz derecede kaçınılmazdı. O, tek bir güzel insanda, benim her zaman istediğim ve korktuğum her şeydi.

"İşte böyle," dedi annem, gözleri heyecanla parıldayarak, silahı yavaşça, santim santim Ash'ten uzaklaştırıp bana doğru çevirirken. "Sugestifle nasıl mücadele ettiğini görüyor musun? Komuta karşı koyarken kaslarının ne kadar gergin olduğunu görüyor musun? Görmek istediğim buydu! Bu, çalışmamın başarılı olduğunu *kanıtlıyor*! Komutu bozmak dışında başka bir şey istemiyor, ama yapamıyor. Artık kontrol bende."

Ash'in yüzünden gözyaşları akıyordu, gözleri artık odaklanmamış ve cansız değildi. Bunun yerine, eli iradesine karşı silahı hareket ettirmeye devam ederken, sanki yarı kurumuş çimentoyu hareket ettirir gibi, korku ve ıstırapla doluydu.

"Bunun için üzgünüm Nathaniel," Jocelyn içini çekerek sandalyeme yaklaşıp bana üzgün bir bakış attı. Bu, tek çocuğunuz vurulmak üzereyken değil, en sevdiğiniz gömleğinize kırmızı şarap döküldüğünde bekleyebileceğiniz türden bir üzüntüydü. "Sizi serbest bırakmak niyetindeydim... ama bu çok daha iyi. Sizin için bilimi feda edemem. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Ash'e hızlıca baktığımda, silahın şimdi doğrudan bana doğrultulduğunu ve gözyaşlarının yüzünden sel gibi aktığını gördüm. Evin dışında silah sesleri duyuldu ve kavga sesleri yardımın yolda olduğunu haber verdi... ama bize yeterince hızlı ulaşamayabilirdi.

En azından, arkadaşların Ash'e ulaşacağına inanıyordum. Onu kurtaracak ve acısını atlatana kadar güvende tutacaklardı. Burada olanları ona asla söylemeyeceklerdi. Benim ölümümün suçluluğunu ona yüklemeyeceklerdi. Yalan söyleyeceklerdi... ve bu yalanı mezara götüreceklerdi.

Onun çevresine kabul edildiğimden beri ilk kez, onların varlığından çok mutlu oldum. Silahın namlusuna bakarken içim huzurla doldu.

"Sorun yok, Duckling," diye boğuk bir sesle söyledim, kaderime boyun eğerek. Jocelyn'in deneyini kanıtlamak için bunun gerekli olması, buraya girmek için adamlara zaman kazandırmak için bunun gerekli olması gerekiyorsa, o zaman bu

ben de bu fedakarlığı yapmaya hazırdım. "Seni seviyorum, Layne. Sen benim her şeyimsin."

Gözlerinde bir anlık bir farkındalık belirdi ve keskin bir nefes aldı. Göz kapakları indi, daha fazla gözyaşı aktı ve sonra parmağı tetiği çekti.

Silah sesi kapalı alanda kulakları sağır eden bir sesle yankılandı, ama buna eşlik eden bir acı yoktu. Etkisi yoktu, ıstırap yoktu, gökyüzünde *parlak bir ışık* yoktu. Zorlukla yutkundum ve Ash'e odaklanmak için hızla gözlerimi kırptım. Kolu hala uzanmış, silahı hala elindeydi, ama gözleri Jocelyn'e kilitlenmişti.

Silahı Jocelyn'e doğrultulmuştu.

"Bilim için nasıl, *kaltak*?" Ashley, sesinde zehirli bir tonla, tüm vücudu titreyerek, kolunu zorla indirirken boğuk bir sesle konuştu.

Annem bir an donakaldı, şok içinde Ash'e baktı... sonra da kurşunun isabet ettiği göğsüne. Birdenbire, sanki ipleri kesilmiş gibi yere yığıldı ve Ash'in göğsü, histerik bir nefes alıp vermeyle inip kalkmaya başladı.

Siktir. Lanet olsun.

Çılgınca, ayaklarımı bağlı tutan kalan düğümleri çekip, odanın kapısı kırılarak açıldığı anda kendimi kurtardım. Takviye kuvvetleri görmezden gelerek, koltuğumdan fırladım ve Ashley'i kollarıma sararken, onun sertleşmiş elinden silahı aldım.

"Hey, hey, buradayım," diye fısıldadım, yüksek tizli, inleyen bir hıçkırık boğazından çıkarken. "Hey, sorun yok, Duckling. Buradayım. Seni tutuyorum. Her şey bitti."

İnsanlar odaya akın etti, bağırışlar yükseldi, sirenler geceyi yırttı, ama ben hiçbirine aldırmadım. Tek önemli olan, Ash'in kollarımda titremesi ve boğuluyormuş gibi bana sarılmasıydı.

Üniformalı yabancılar etrafı sararken, emirler yağdırırken ve kim bilir başka neler yaparken, annemin cesedine bakmayı reddettim. Umurumda bile değildi.

"Seni neredeyse öldürüyordu." Ashley'nin küçük sesi, yüzü gömleğime gömülü olmasına rağmen kulaklarıma ulaştı. "Seni neredeyse vuruyordum."

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak zorlukla yuttum. Onun bunu yaptığını düşündüğümü duymasına gerek yoktu.

"Ama yapmadın," dedim kararlı bir şekilde, onu sıkıca tutarak.

O kadar şiddetli titredi ki dişleri takırdadı, ama yine de cevabını duyabildim. "Ben de seni seviyorum."

Siktir. Bu sözler üzerine kalbimin göğsümde çarpması, hala hayatta olduğumu ve yaşamak için *her şeye* sahip olduğumu bana gösterdi.

42

ASHLEY

Sir Carter: Spark, sen gerçekten hayatımın ışığıydın. Benim alıştığım tüm karanlık köşeleri aydınlatıyorsun. Seninle birlikteyken, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Beni sevmene ve benim de seni sevmeme izin verdiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam.

Royce babasıyla görüşmesini bitirince Carly, elimi sıkıca tutup "İnanılmaz!" diye bağırdı. "Nasıl? Nasıl olabilir? O lanet bir hamamböceği gibi!"

Soğuk bir endişe kolumda tüylerimi diken diken etti ve titredim. "Aslında o kadar da şaşırmadım. Çok kolay oldu."

Jocelyn, takviye kuvvetler odaya girdiğinde hâlâ hayattaydı, ama zar zor. Ve akıllara durgunluk veren bir dizi olayın sonucunda, sağlık görevlileri onu ameliyata sokacak kadar hayatta tutmayı başardılar. Neredeyse sekiz saat sürdü... ama hayatını kurtardılar.

Bir ara, hastane personelinden biri kan nakli gerekebileceğini söylemişti. Nate keskin bir kahkaha atmış ve oradan uzaklaşmıştı. Personeli yumruklamaktan daha iyiydi, ki onun aklından kan bağıışı yapmayı düşüneceği anlamına gelen bir düşünce geçtiğini hissetmiştim.

Yine de hayatta kalmıştı.

"Koma halinde," diye hatırlattı Royce, babasının telefonda söylediği şeyi tekrarlayarak. "Ve uyanacağına dair bir garanti yok. Ameliyat masasında birkaç kez hayata döndürüldü, bu da muhtemelen beyin hasarına neden olmuştur."

"Uyanacak," diye mırıldandı Nate, yüzü solgun ve hasta olacakmış gibi gergin. "Biraz hava almam lazım."

Koltuğundan kalkıp ön kapıya doğru yürüdü. Endişelenerek kalkıp onu takip etmek istedim, ama Carter bana başını salladı.

"Ben hallederim," dedi sessizce, Nate'in peşinden gidip çıkarken spor çantalarını aldı.

Uzun, sinirli bir nefes verdim ve başımı ellerimin arasına gömdüm. *Yorgundum*. Jocelyn'i vurmamın üzerinden yaklaşık on altı saat geçmişti. Bir düzine farklı üniformalı yabancıya ifademizi verdikten sonra serbest bırakılmamızın üzerinden on iki saat geçmişti. Hiçbirimiz uyumamıştık.

"Her şey yoluna girecek," dedi Carly nazikçe, içimden çığlık atarken sırtımı okşayarak. "Albay Douche Canoe'yu duydun. *Ağır* güvenlik altında tutuluyor ve uyanırsa tecrit edilecek."

Onu son yakalandığında da öyle düşünmüştük, ama sonuç ne oldu? Maksimum güvenli bir hapishanede tam bir *isyan* çıkardı ve diğer mahkumların da onunla birlikte kaçmasına yardım etti. Burada en iyi senaryo, beyninin yeterince hasar görmüş olması ve artık hipnozla uğraşamamasıydı. Ancak, Albay Mike'ın bu konuyla ilgili birkaç yorumundan sonra, son aylarda işyeri terapisi kisvesi altında birçok hapisane gardiyanını defalarca ziyaret etmiş ve potansiyel olarak *hapisten çıkmak için* bir fırsat yaratmış gibi görünüyordu.

Ama her yerde her gardiyanı ziyaret etmiş olamazdı, değil mi?

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandım ve yorgun bir iniltiyle koltuktan kalktım.

"Kesinlikle ihtiyacın yok," diye Heath itiraz etti. "Uykuya ihtiyacın var."

Kaşlarımı çattım, ama beynim geçerli bir argüman bulacak kadar çalışmıyordu. Otuz küsur saattir uyanıktım, yani... evet, haklıydı. Ama dünyamız daha yeni çökmüşken, öylece yatmaya gitme fikrine şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Nate'i neredeyse öldürüyordum ve bu, kafamdan asla çıkamayacak bir şeydi.

"Hadi ama kızım," dedi Carly, kolumu nazikçe tutup beni yatak odama doğru itti. "Seni toparlayacağım."

O sakın bir şekilde benim için temiz bir erkek tişörtü ve uyku şortu çıkarırken, ben ne diyeceğimi bilemedim ve tartışacak gücüm kalmadığı için söyleneni yaptım. Beni yatırıp perdeleri çekti, sonra yatağımın diğer tarafına atlayıp sırtını başlığa dayadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum uykulu bir sesle, yorgunluktan tüm vücudum ağrıyordu.

Elinde telefonu vardı ve sosyal medyayı geziyor gibi görünüyordu. "Takılıyorum," diye mırıldandı, "böylece yalnız başına uykuya dalmaya çalışmazsın. Şimdi gözlerini kapat. Berbat görünüyorsun."

Yine geçerli bir argümanım yoktu, bu yüzden sadece... gözlerimi kapattım.

Gardım düştüğünde, kendi kafama silah doğrulttuğumun canlı hatıraları zihnimi doldurdu, ardından kendi bedenimle savaşırken yaşadığım yoğun korku geldi — kafamın içinde *hapsolmuş* ve Nate'e dolu silahı doğrultan kendi elimi durduramadığım o korkunç his.

Bu, beni uykumdan uyandırmaya yetti, kalbim hızla atıyor ve ter cildimi kaplıyordu.

Bandajlı bir bilekle ağır bir kol belimi sardı, beni yataktan çekip sıcak, güçlü bir kucaklamaya aldı.

"Şşş," diye mırıldandı Nate, sesi uykudan boğuktu. "Güvendesin, Duckling. Ben buradayım."

Tanrıya şükür.

İki hafta boyunca her an sinirlerimiz gergindi. Nate günde en az dört kez hastaneye gidip durumunu kontrol ediyordu, ama haberler hiç değişmiyordu: Jocelyn hala komadaydı ve ne zaman bilincini geri kazanacağı belli değildi.

Suçlamalar yapılmıştı, ama bilinci yerine gelene kadar hiçbir şey yapılamazdı. Ancak bilinci yerine geldiğinde, kaderinden kaçamayacaktı. O gece evinde

ve onun yapmaya çalıştığı şeyin inkar edilemez kanıtıydı. Eğer mahkemeye çıkarsa, bu kesin bir dava olacaktı.

Max ve annem olaydan bir gün sonra eve dönmüşlerdi ve Nate ile ben gün boyu uyuduktan sonra uyandığımızda oturma odasında bizi bekliyorlardı. Annem tamamen yıkılmıştı ve biz de birkaç günlüğüne onlarla birlikte eve gitmeye karar verdik.

Nate ve Max'in birlikte vakit geçirmeleri gerekiyordu ve annemin de bir süre benim yanımda olmama ihtiyacı vardı.

Bu durum duygusal olarak çok yorucuydu ve onu ne kadar sevdiysem de, o hafta sonu eve döndüğümde rahatlamıştım. O hala her gün bana mesaj atıyor, beni kontrol ediyor ve gününü anlatıyordu, ben de hem kendim hem de onun için her zaman cevap vermeye özen gösteriyordum.

Jocelyn'i vurduktan iki hafta iki gün sonra, korktuğumuz telefon geldi.

Uyanmıştı.

Sadece bu da değil, daha güvenli bir tesise nakledilebilecek kadar durumu stabildi.

Ertesi gün Nate ve ben Orpington Psikiyatri Gözaltı Merkezi'ne vardığımızda Max sert bir sesle "Burada olmanıza gerek yok" dedi. "Mike ile tüm güvenlik önlemlerini bizzat ben hallettim."

"Bunu yapmalıyız," dedi Nate kararlı bir şekilde ve ön girişin merdivenlerine doğru ilerlerken bana elini uzattı. Yüzde yüz katılıyordum çünkü, her ne kadar bize onun eskiden olduğu kişinin gölgesi kadar bile olmadığını *söylemiş olsalar* da, ikimiz de bunu kendi gözlerimizle görmemiz gerekiyordu.

Max iç geçirdi ama itiraz etmedi, bunun yerine bizi personele tanıttı ve biz kimliklerimizi gösterip tesise girmeden önce gerekli evrakları doldururken sabırla bekledi. Onların hakkını vermek gerekirse, burası herhangi bir maksimum güvenli hapishane kadar güvenliydi. Buradaki fark, mahkumların aynı zamanda hastalar olmasıydı.

"O dışarıda," diye bilgilendirdi bizi eşlik eden gardiyan. Yoksa hemşire miydi? Ya da her ikisi de mi? "Bütün gün burada. Ondan bir şey anlayabileceğinizi garanti edemem, ama denemekten çekinmeyin."

Koridorun sonundaki ağır kapıyı açtı ve bize geçmemiz için işaret etti, sonra kapıyı tekrar kilitledi.

"Orada," dedi, kasvetli açık alanı işaret ederek.

Max öncü oldu ve Nate elimi o kadar sıkı tuttu ki, parmaklarımla akıbeti için endişelendim. Toprak avludan geçerek, Jocelyn'in yapışkan görünümlü bir göletin yanında tekerlekli sandalyesinde oturduğu yere doğru ilerledik.

Yaklaştığımızda başını kaldırdı, ama yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu. Sadece boş bir şaşkınlık vardı. "Bana daha fazla ekmek getirdin mi?" diye Max'e tuhaf bir çocuk sesiyle sordu. "Ördekler aç." Göletin yönünü işaret etti. Boş göletin.

Max ona cevap vermedi, sadece yüzünde bir teslimiyetle bize döndü. "Gördünüz mü?"

"Ördekler aç," diye tekrarladı Jocelyn, dudaklarında hüznü bir ifadeyle boş göle bakmaya devam etti. "Onların vaklamalarını duymuyor musunuz? Sürekli vaklıyorlar. Beni takip ediyorlar. Sürekli vaklıyorlar."

Nate ve ben uzun uzun birbirimize baktık, sonra o içini çekip elimi bırakarak öne çıktı. "Anne, beni tanıyor musun?"

Jocelyn ona gözlerini kırıştırarak baktı, yüzünde hafif bir kaş çatma vardı. "Sen hemşirelerden biri misin? Daha fazla ekmek istedim. Ördekler aç."

"CT taraması önemli beyin hasarı olduğunu gösterdi," dedi Max yumuşak bir sesle. "Onarılamaz bir hasar. En azından doktorlar şu anda böyle düşünüyor. Bizim bildiğimiz hayatı hatırlaması pek olası değil. Ama zaman gösterecek. Ve yakından izlenecek. Varsayımda bulunmayalım."

Nate çömeldi, annesiyle sessizce konuştu ve ben birkaç adım geri çekildim. Yeterince görmüştüm. Bir dakika sonra bize katıldı ve göletin kenarındaki üzgün, zayıf kadına sırtını döndü.

"Onu ameliyat masasında ölmesine izin vermek daha iyi olurdu," diye mırıldandı, elimi tutup kapıda sabırla bekleyen gardiyana doğru yürüdü.

Yüksek sesle söylemedim ama aynı fikirdeydim. Keşke nişanım daha iyi olsaydı da onun hayatını o anda sonlandırsaydım.

Tesisden çıkarken hiçbirimiz konuşmadık ve bir nebze de olsa içimiz rahatlamış bir şekilde arabalarımıza döndük. Jocelyn, tabii ki dünyanın en iyi aktrisi değilse ve kendi CT sonuçlarını sahte gösterebiliyorsa

— artık bir tehdit değildi.

"Max, Abigail konusunda bir şey bulabildin mi?" Nate'in kamyonetine ulaştığımızda sordum. "Hâlâ Mallard'da mıydı?"

Max elini yüzüne sürdü ve hafifçe başını salladı. "Mallard artık... faaliyette değil. Jocelyn ikinize saldırdığı gecenin ardından, tesiste elektrik yangını çıktı. Nedense, duman dedektörlerinin hiçbirisi düzgün çalışmadı, yangın söndürme sistemi de öyle. Acil servisler haberdar edilmeden önce tüm tesis yanıp kül oldu."

Benim gibi, muhtemelen oraya ait olmayan tüm o hastaları düşünerek şoktan keskin bir nefes aldım.

"Şaşırtıcı bir şekilde, enkazda çok az sayıda kurban vardı," diye devam etti Max. "Hasta odalarında hiç ceset bulunamadı. Sadece personel vardı. Ve kimlerin tedavi gördüğüne dair herhangi bir kayıt olmadığından, orada kimlerin olduğunu... ya da kimlerin kayıp olduğunu bilmek mümkün değil."

Söylediklerini sindirirken kelimeler boğazımda düğümlendi. Hastalar kaçmış mıydı? Yoksa Jocelyn'in deneyini gizlice sürdürmesi için başka birine teslim edilmek üzere daha kötü bir yere mi nakledilmişlerdi? Midem acı bir şekilde kasıldı.

"Bana haber verdiğin için teşekkürler," diye fısıldadım, göğsüm yeniden endişeyle ağrıyordu.

Max özür dilercesine gülümsedi ve bana hızlıca sarıldı. "Keşke daha iyi haberlerim olsaydı. Hafta sonu akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

Zayıf bir şekilde başımı salladım ve Nate babasına veda öpücüğü verirken kamyonete bindim. İkisi birbirlerine destek olmak için gerçekten çaba sarf ediyorlardı ve ikisinin de iyileştiğini görmek cesaret vericiydi.

Nate ve ben, Jocelyn hakkında düşüncelerimize dalmış, üç saatlik yolun çoğunu sessizce Nevaeh'e doğru sürdük. Arabayı park edip dışarı çıktığımızda, cebimdeki telefonum titredi. Annemden veya Carly'den, ya da daha büyük olasılıkla Royce'un *Ashley Addicts* adını verdiği grup sohbetinden bir mesaj bekleyerek telefonu çıkardım.

Ancak ekranımdaki mesaj parçası beni bir anda durdurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Nate, endişeyle bana bakmak için durdu. "Ne var?"

Dudaklarımı ıslattım, nefes almadan cihazımın kilidini açıp mesajı açtım.

Abigail: Teşekkürler. Benim asla yapamadığım şeyi yaptınız, ama şimdi sizi güvende tutmak benim görevim. Bu deneyde benim payıma düşen en azından bu kadar. Özür dilemek yetmez, ama belki bu yardımcı olur?

Mesajının ardından bir fotoğraf vardı. Gülümser, çok berrak bir Abigail'in, az önce tanıştığımız boş gözlü, kaybolmuş görünümlü Jocelyn'in arkasında poz verdiği bir selfie. Abigail, tanınabilir üniformasıyla kameraya göz kırparak parmaklarını barış işareti şeklinde kaldırmıştı. O, Orpington'da bir güvenlik görevlisiydi.

Bana Jocelyn'i gözetlediğini söylüyordu.

Abigail: Terapiye git, Ashley. Bir çürük yumurta tüm tepsiyi bozmamalı ve sen de hayatına devam etmek için yardıma ihtiyacın olacak. Ama emin ol, senin görevin bitti. Ben senin arkanı kollayacağım. XX - Abby

EPILOG ASHLEY

Katie: Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu önemli olayları kendi gözlerimle görmek benim için ne kadar anlamlı, tahmin bile edemezsiniz. Bugün kalbim mutlulukla dolu ve hepsi sizin sayenizde. Tebrikler Ashley, bu noktaya gelmek için çok çalıştın ve seni ailemden biri olarak görmekten büyük gurur duyuyorum.

2 YIL SONRA

"Squirrel! Hazır mısın? Araba beş dakika sonra burada olacak!" Royce'un sesi, Mauritius'ta kiraladığımız muhteşem villanın koridorlarında yankılandı. İnledim ve telefonumda izlediğim videoyu duraklattım.

"Acaba..." Nate sormaya başladı, ama ben onun saçını bir avuç dolusu tutup yüzünü bacaklarımın arasına geri iterek onu susturdum.

"Sus, Essex," diye fısıldadım, o işine geri dönerken sırtımı kavisledim. "Neredeyse geldim." Kendimi tutamayıp, telefonumdaki oynat düğmesine tekrar bastım ve Nate, yaşamak için oksijene ihtiyacı yokmuş gibi dilini kullanarak beni becerirken, titrek videoyu açgözlü gözlerle izledim.

"Gerçekten mi?" Royce, kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırarak kapıda belirdi. "Yeni bir video çekmemiz gerekecek. Onu yüzlerce kez izlemiş olmalısın."

Nate'in ağzı orgazmımı uyandırırken, ben tembelce sııttım, nefesim hızlı ve sığıdı. "En sevdiğim video bu," diye dürüstçe cevap verdim. O ilk videodan sonra birçok video daha çekmiştik, ama hiçbirisi *bu* videoyu ilk kez izlediğimde hissettiğim duygularla boy ölçüşemezdi

O gece ormanda kimlerin kim olduğunu tahminlerimin hepsinin yanlış olduğunu fark ettiğimde.

Her nasılsa, hepsi maskeleriyle ve kimliklerini gizleyerek sessizce enerji değiş tokuşu yapmaya karar vermişlerdi, bu da beni *aylar* sonra kaydı izleyene kadar kafamı allak bullak etmişti. Kıçımı tokatlayan ve beni sertçe sikip duran Carter değildi, *Heath*'ti. Ve kıçımı sikmek için sikini spermle kaplamadan önce bir an bile tereddüt etmeyen Nate'ti.

Yaramaz çocuklar.

"Aman Tanrım... *Nate!*" Zirveye ulaşırken inledim, uyluklarım onun kafasını sıkıca kavradı ve saçlarını acımasızca sıktım.

Royce, kollarını kavuşturmuş, bakışları ateşli bir şekilde sabırla beklerken, ben inleyip kıvranıyordum, Nate'i bacaklarımın arasından serbest bırakmadan önce her bir titremeyi sonuna kadar emiyordum.

Dizlerim açıldığında ve nefes nefese kaldığımda Royce bana rezervasyonumuzu kaçıracağımızı hatırlattı. "Ve biliyorsun, bugün yapmazsak Carter'ı kaybedeceğiz."

"Kahretsin," diye homurdandım. "Tamam, en fazla iki dakika. Hadi Essex, sen de bu işten muaf değilsin. Bu bir *takım etkinliği*, unuttun mu?" Onun üzerinden atlayarak, giyinmek için hazırladığım kıyafetleri kapıp banyoya girdim. Düzgün bir duş alacak vaktim yoktu, bu yüzden hızlıca durulanıp taytımı ve tişörtümü giydim. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve şoförümüz villanın önüne gelmeden birkaç saniye önce çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giydim.

Beşimiz arka koltuğa sıkıştık ve Heath bana sırtıarak baktı. "Çok parlak görünüyorsun Ashes. İyi uyudun mu?"

Hiç utanmadan gülümsedim. "Tabii ki. Uyanmak daha da güzeldi. Heyecanlı mısınız?" O kadar heyecanlıydım ki, şoförümüz bizi randevumuzun olduğu küçük özel havaalanına götürürken koltuğumda zıplıyordum.

"Ben... sessizce merak ediyorum," diye cevapladı Heath dürüstçe, hafifçe yüzünü buruşturarak.

Carter ise solgun ve gergin bir şekilde tırnağını ısıırıyordu. Bu beni gülümsetti, ama aynı zamanda onun bu aktiviteden hiç hoşlanmadığı için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Belki de ben...

Bunu birlikte yapmamızda ısrarcı davranarak fazla zorlayıcı davrandım... ama Royce ve ben bir hafta önce mezun olduğumuzda, bana *istediğim şeyi* seçebileceğimi ve hep birlikte yapacağımızı söylemişlerdi. Birlikte. Mezuniyetimizi kutlamak için paylaşılan bir deneyim.

Benim seçtiğim şey buydu.

"Sorun olmayacak," dedi Royce, arkasındaki koltuktan Carter'ın omuzlarına sertçe masaj yaparken. "Ayrıca, Squirrel bunu yaparsa egonun geri adım atmana izin vermeyeceğini hepimiz biliyoruz."

"Doğru," dedi Carter gergin bir sesle. Sonra yüzüne muhtemelen güven verici olması gereken bir gülümseme zorladı. "Harika olacak. Çok heyecanlıyım."

"Berbat bir yalancısın," dedi Nate gülerek başını salladı. "Ama artık vazgeçmek için çok geç. Geldik."

Arabamız yavaşlayarak durdu ve ben ilk çıkan oldum. Şu anda heyecanımı sadece Royce'un heyecanı eşitebiliyordu ve bu inanılmaz bir duyguydu. Abigail'den son haber aldığımdan bu yana altı ay geçmişti, Jocelyn'in hala onun gözetiminde olduğunu söylemişti. Orpington Psikiyatri Hastanesinde hayali ördekleri beslemeye çalıştığı günkü gibi olduğunu söylemişti.

Abigail ile *resmi olarak* hiç tanışmamıştım. Onunla tanışmaya çalıştığım her seferinde, hayalet peşinde koşmak gibiydi. Ama o bana düzenli olarak tesisten güven verici mesajlar ve fotoğraflar gönderiyordu, bu yüzden onunla doğrudan konuşmayı denemeyi bırakmıştım. Önemli olan tek şey, Jocelyn'in artık bizim için bir tehdit olmamasıydı.

Özgürdük.

Royce'un annesi de öyle. Jocelyn'i vurduğum gecedен neredeyse bir yıl geçmişti, ama Henry ve Mike'ın çabalarıyla, sonunda cezasını tamamlayarak serbest bırakılmıştı. Jocelyn'in manipölasyonlarının ilk kurbanlarından biri olarak yirmi beş yılını hapiste geçirmişti, ama artık özgürdü.

Albay Mike hala bir pislikti. Royce'a ne kadar yalakalık yaparsa yapsın, onun hakkındaki fikrimi hiçbir şey değiştiremezdi. Çok az ve çok geç, efendim. Royce'un babasının ihmalkarlığına rağmen böylesine inanılmaz bir adam haline gelmesi tam bir mucizeydi.

"Dr. Amina'nın tüm bunlar hakkında söyleyecek bir şeyi olacağını hissediyorum," diye mırıldandı Heath, hangarın dışında park etmiş uçağa endişeyle bakarak. "Ona bunu yapacağımızı söyledin mi?"

Gülümsedim, çünkü o zamana kadar terapistimi çoktan tanımıştı. Sonuçta, son iki yılda yeterince çift ve grup seansı yapmıştık. "Evet, ona sordum ve o da bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Hadi, çok güzel olacak."

Her şeyi hazırlamak biraz zaman aldı, ama sonunda uçaktaydık ve Mauritius'un pırıl pırıl turkuaz okyanusunun üzerinde on bin fit yükseklikteydik.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye bağırdı Carter motorların gürültüsünün üstüne, kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Uçaktan düşme korkum olduğunu söylemiş miydim?"

"Birkaç kez, evet," diye bağırdı Royce. "Merak etme. Tüm bu kapalı alan eğitimlerini bunun için yaptık! Sertifikasyon sırasında harikaydın!"

Eğitmenlerin hepimizin üzerinde tandem olarak atlamasını istememiştik, bu yüzden rüzgar tüneline sertifikamızı almıştık, yani artık bağımsız olarak atlayabilirdik. Teknik olarak doğru olan bu muydu? Muhtemelen hayır. Ama para konuşuyordu... Skydive şirketinin hepimize imzalatmış olduğu demir gibi sağlam sorumluluk feragatnameleri de öyle.

Carter'ın korkusu hakkında ona sonsuz derecede üzüntü duymuş olsak da, herkesin onu gerçekten cesaretlendirmesi de çok hoşuma gitmişti.

Uçaktaki profesyoneller hazır olma sinyalini verdiler ve beşimiz de uçağın yan tarafındaki, sürgülü kapının tamamen açık olduğu yere geçtik. Ellerimi iki yana uzattım ve sağımda geniş bir gülümsemeyle duran Royce ile solumda duran Nate ile el ele tutuştum. Nate, hala taktığım yüzüğü öpmek için elimi dudaklarına götürdü ve sonra bana sevgi dolu bir gülümseme attı.

Onlar da Heath ve Carter'ın ellerini tuttular ve bizi tek bir bütün haline getirdiler.

Sonra atladık.

Serbest düşüş tam da hayal ettiğim gibiydi. Son birkaç aydır terapistime anlattığım gibi. Tüm karmaşık sorunlarımızı geride bırakıp, geleceğe doğru hızla ilerliyorduk.

. Hayatımdan daha çok sevdiğim dört adamla daha fazla önemli anılar biriktirmeye doğru gidiyordum.

Bir bakıma Jocelyn'e minnettardım. O, farkında olmadan bana bir insanın yaşayabileceği en büyük mutluluğu vermişti, ve bu mutluluk, kendi ölümlülüğümüzle defalarca yüzleşerek daha da büyük hale gelmişti.

Yine de, psikopat ördek, hayatının geri kalanında ördek sesleriyle lanetlenmeyi hak ediyordu.

SON

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

#4.5 VAULT (Hades serisinden sonra okunmalıdır)

Hades

#1 7. Çember

#2 Anarşi

#3 Kulüp 22

#4 Timber

Lonca

#1 Bal Tuzağı

#2 Ölü Damla

#3 Öldürme Emri

Valenshek Mirası

#1 Soygun

#2 Sahtecilik

#3 Restorasyon

Bluebell House Duet

#1 Zorunlu Yakınlık

#2 Travma Bağlantısı

(TBD) Bellerose'un

Çocukları

#1 Zehirli Güller

#2 Kirli Gerçekler

#3 Parçalanmış Hayaller

#4 Güzel Dikenler

Kraliyet

Denemeleri #1

Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Varis

Kit Davenport

#1 Dişi Tilkinin İpucu

#2 Ejderhanın Kanadı

#3 Kaplanın Pusu

#4 Engerek Yuvası

#5 Karga Sürüsü #6

Alfa Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeğinin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Tam Seri

Karanlık Miras

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

#4 Dylan (bağımsız)

Arbon Akademisi Kraliyet

Ailesi #1 Prenses Seçimi

#2 Playboy Prensler

#3 Zehirli Taht

Aşırı Maruz Kalma (Tek Başına)

Evde Olacağım (Tek başına)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

